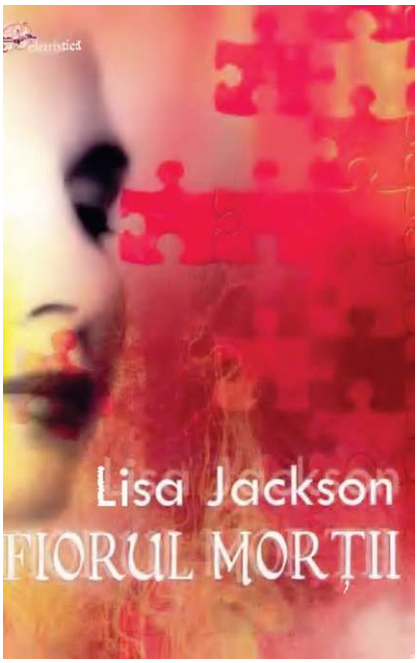

toüfeilrã ti lui.ptirts.ului ţi *a* irtlriyilor, LISA J/VZKSON, auloarec ronariukl C *minfo diabqficfi,* revine în *fierul* «sorffí cu o potest© íncitcntcij çdo are în cenuu pe Abby Chti>ttiin, o iLíiíírij cúie ptire™ Fi chei o club!elu/ osoil- ntile <Jirilr-uri orăşel dm Lcimlaria. Vklînele surii ucíic în pernehi, ţjpţirent ff-m njcio l<sg<|tvrã intif! elft, nfei^n notiv şi iilciun indiciu.

E»te uri JOC LOLITCV, CU un pu¿¿le, Care <Je-ubia <1 în*ccyA)i,* itr Abby, fjlñtun díí cirîleûívvl Miiben toonloycj, antiajeczc într-o curto dispárete! peirîru o-l printí© pc uriyuşul l'Ic Curui Crime sCol lu Wealti o rcveltilie iocţiritci: PîtccMg ii rajKli'i'i *trobwG filätitr?...*

O poveste palpltcnfă, încărcată de acţiune, suspans, irtlriyii şi rtlisler, Cure îl va line pe citlfar În priiă pûnă lo «,ltţmcj til".

LISA JACKSON

Fiorul

Morţii

LISA JACKSON

Fiorul morţii

9

Traducere: PETRUŢA IONESCU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României LISA JACKSON

Fiorul morţii / Lisa Jackson ; trad.: Petrula Ionescu. Bucureşti : Lider, 2009

ISBN 978-973-629-226-2

I. Ionescu, Petruţa (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU Tehnoredactor: FLORIAN BULMEZ Coperta: CLAUDIA COSTACHE

Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

SHIVER

Copyright © 2006, Susan Lisa Jackson Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin Editurii LIDER

O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, Bucureşti Tel./Fax: 021.316.32.55 e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.r

oPentru Jack şi Betty, părinţi incredibili, prieteni minunaţi, oameni care au crezut că sunt în stare de absolut orice. Mulţumesc, mamă, mulţumesc, tată!

Mulţumiri

La realizarea acestei cărţi au contribuit mai multe persoane cât se poate de integre. Vreau să-i mulţumesc editorului meu, John Scognamiglio, pentru discernământul, viziunea şi energia sa, ajutorul şi răbdarea de care a dat dovadă. Doamne, cât a mai lucrat la romanul acesta! Aşa cum a făcut şi sora mea, Nancy Bush, editorul meu personal, care a

preluat şi celelalte sarcini ale existenţei mele, ocupându-se de ele la modul concret, fără a-şi pierde niciun moment entuziasmul. Mulţumesc mult, Nan.

De asemenea, trebuie să-i mulţumesc incredibilului meu agent, Robin Rue, şi celorlaţi angajaţi ai editurii Kensington Books, în special, lui Laurie Parkin, care a lucrat din greu la acest volum.

În afară de asta, aş dori să-i amintesc pe toţi cei care mi-au fost alături şi m-au ajutat: Ken, Bush, Kelly Bush, Matthew Crose, Michael Crose, Alexis Harrington, Danielle Katcher, Marilyn Katcher, Ken Melum, Roz Noonan, Kathy Okano, Samantha Santistevan, Mike Sidel şi Larry Sparks.

În caz că am trecut cu vederea pe cineva, îmi cer scuze. Toţi aţi fost minunaţi.

Nota autorului

Pentru romanul de faţă, am studiat o parte din regulile de procedură ale poliţiei şi am creat o secţie de poliţie fictivă.

Acest volum a fost scris înainte de apariţia uraganului Katrina, înainte ca incredibilul oraş New Orleans şi împrejurimile Golfului Coast să fie devastate de furtună. Sper că am reuşit să surprind esenţa unică a New Orleansului, aşa cum a fost odată şi cum va continua totuşi să fie şi de acum înainte

.Prolog

Cu douăzeci de ani în urmă.
Spitalul „A noastră Doamnă a Virtuţilor"
În apropiere de New Orleans, Louisiana

^»a îi simţi răsuflarea.

Caldă.

Seducătoare.

De un erotism sălbatic.

O prezenţă care îi ridica părul de pe ceafă şi îi furnica pielea, în timp ce de-a lungul coloanei i se prelingeau picături de sudoare.

Inima ei bătu cu putere şi abia dacă fu în stare să se mişte, rămânând pe întuneric, în timp ce cerceta cu nerăbdare colţurile umbrite ale camerei ei. Prin fereastra deschisă, auzi cântecul reverberant al broaştelor aflate în apele din apropiere şi şuieratul unui tren pe o cale ferată aflată mult mai departe.

Dar în secunda aceea, în acea încăpere, el se afla alături de ea.

Pleacă, încercă ea să spună, dar se răzgândi, sperând că el nu va băga de seamă că ea se afla chiar

lângă fereastră. Dincolo de ochiurile de apă, lămpile de securitate aruncau peste terenuri o lumină palidă şi tulbure. Ea constată uimită că trupul ei, îmbrăcat doar într-o cămaşă de noapte subţire, se cutremura înfiorat, fiind scos în evidenţă de luminile fantomatice.

Bineînţeles că o putea zări şi găsi pe întuneric.

Reuşea întotdeauna lucrul acesta.

Simţindu-şi gâtul uscat, ea făcu un pas înapoi, punând o palmă pe fereastră ca să-şi regăsească echilibrul. Poate că prezenţa lui se datora doar imaginaţiei ei. Poate că nici nu auzise uşa aceea deschizându-se. Poate că se trezise prea brusc dintr-un somn indus de somnifere. La urma urmelor, nu era târziu, era abia opt seara.

Poate că în încăperea asta, în camera *ei,* era în siguranţă, aceasta fiind situată la etajul trei.

Poate.

Tocmai se pregătea să aprindă veioza de pe noptieră în secunda în care auzi fâsâitul materialului de piele pe lemnul tare.

Gâtul i se crispă, prinzând înăuntru un strigăt mut.

Adaptată deja la semiobscuritate, privirea ei se fixă asupra aşternuturilor mototolite, dovada somnului ei profund. Pe măsuţa de toaletă se aflau veioza şi o ramă pentru fotografii în care se aflau nişte imagini micuţe, înfăţişându-le pe cele două fiice ale sale. În partea opusă a încăperii era un şemineu. îi putea vedea brâul decorat, grilajul, iar deasupra, un spaţiu gol, decolorat, în care odată se aflase o oglindă.

Prin urmare, unde se afla el? Privi spre ferestrele înalte. Dincolo de ele, noaptea de octombrie era toridă şi înăbuşitoare. Reuşi să-şi zărească în ochiurile de geam propria imagine: o siluetă cu oase mici, doi ochi plini de tristeţe, pomeţi înalţi, păr roşcat şi lucios dat pe spate. Iar în spatele ei... o siluetă care se apropia încetişor...

Sau era doar închipuirea ei?

Asta era problema. Uneori, el se ascundea.

Dar se afla mereu prin preajmă. întotdeauna. Ea reuşea să-i *sesizeze* prezenţa, să-i audă paşii uşori, dar hotărâţi, să-i inspire parfumul - un amestec de sudoare şi de miros masculin. Observă cum umbra rapidă şi grăbită trecu prin dreptul ei.

Nu avea cum să scape de el. Niciodată. Nici măcar în zorii zilei.

El era extrem de satisfăcut atunci când o lua prin surprindere, furişându-se lângă ea când ea stătea la birou sau aplecându-se spre ea în clipa când era îngenuncheată lângă pat. Era întotdeauna pregătit să-şi lipească faţa de ceafa ei, să se posteze în faţa ei şi să-i mângâie sânii, excitând-o, cu toate că ea i se împotrivea, s-o lipească de el pentru ca ea să-i simtă erecţia. Nu era în siguranţă nici sub jetul subţire al duşului şi nici sub aşternutul patului ei îngust.

Ce ironie că o internaseră aici... ca să fie în siguranţă.

- Pleacă, şopti ea, în timp ce tâmplele îi pulsau, iar gândurile i se destrămau. Lasă-mă în pace!

Clipi, încercând să se concentreze.

Unde se afla el?

Agitată, îşi mută încet privirea spre o ascunzătare anume: dulapul. îşi trecu limba peste buze. Uşa din lemn era puţin întredeschisă, dar suficient ca o persoană aflată înăuntrul dulapului să poată privi pe crăpătură.

În întunecimea din interiorul dulapului, păru să strălucească ceva. O siluetă? O pereche de ochi?

O, Doamne.

Poate că el era înăuntru. Aşteptând.

Se înfioră brusc. Ar trebui să strige după ajutor, dar, dacă o făcea, urma să fie ţinută sub observaţie, să i se administreze o anumită medicaţie sau poate că i se va întâmpla ceva cu mult mai rău. *încetează, Faith, nu trebuie să devii paranoică!* Dar ochii aceia scânteietori din dulap erau aţintiţi asupra ei. îi simţea. Punând un braţ

în jurul taliei, şi pe celălalt deasupra, îşi zgârie cu unghiile pielea unui cot.

Cranţ, cranţ, cranţ.

Era posibil să fie vorba doar de un vis urât. De un coşmar. Nu obişnuiau oare maicile să o asigure că despre asta-i vorba, şoptindu-i cuvinte pline de blândeţe, în timp ce o băteau uşor pe braţe, privind-o cu compasiune şi neîncredere? Un vis urât. Da! Un coşmar de proporţii uriaşe, plin de emoţii. Până şi asistenta fusese de acord cu măicuţele, spunându-i că acele viziuni nu aveau legătură cu realitatea. Iar doctorul, calculat, adoptând o atitudine profesională, îi vorbise ca unei fetiţe idioate.

„Gata, gata, Faith, nu te urmăreşte nimeni", spusese el, afişând un surâs glacial şi arogant. „Nu se uită nimeni la line. Ştii asta.

Eşti… eşti confuză, asta-i tot. Aici te afli în siguranţă. Să nu uiţi că de acum încolo, asta e casa ta."

Ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi şi se zgârie cu o frenezie şi mai mare, unghiile sale scurte alergând pe pielea netedă a antebraţului. Casa ei? Locul acesta monstruos? Ea închise ochii, apucându-se de tablia patului pentru a-şi regăsi echilibrul.

Oare era chiar atât de bolnavă cum credeau ei? Oare vedea fel şi fel de oameni care nu se aflau acolo? îi repetau mereu lucrul acesta, pentru a-i demonstra că ea nu mai făcea diferenţa între realitate şi ficţiune. Poate că ăsta era modul în care ei complotau împotriva ei, pentru a o face să creadă că era la fel de nebună pe cât insistau ei că ar fi.

Auzind un pas, ridică într-o clipă privirea. Simţi cum **i** se ridică perişorul de pe braţe.

începu să tremure, observând cum uşa se deschide puţin mai mult.

- Iisuse! Tremurând, ea se dădu mai în spate, fără a-şi lua ochii de la dulap, zgâriindu-şi energic braţul. Uşa se deschise încetişor.

- Pleacă! şopti, simţind un nod în stomac, în timp ce frica punea stăpânire pe ea.

O armă! Ai nevoie de o armă!

Privi în jur cuprinsă de agitaţie, la încăperea aceea în care semiobscuritatea era la ea acasă.

la cuţitaşul pentru scrisori! Acum!

Făcu un pas spre birou, înainte să-şi amintească faptul că măicuţa Madeline îi confiscase cuterul pentru corespondenţă.

Veioza de pe noptieră!

Dar aceasta era trântită la pământ.

Apăsă întrerupătorul.

Click.

Nu se ivi nicio lumină. Nerăbdătoare, îl apăsă din nou. Iar şi iar.

Ţac! Tac! Jac! Ţac!

Ridică ochii şi în secunda aceea îl zări. Un bărbat înalt stătea în faţa uşii ce dădea spre coridor. Era mult prea întuneric pentru a-i vedea trăsăturile, dar fu convinsă că surâsul acela viclean era la locul lui, şi ochii îi străluceau datorită acelei dorinţe diavoleşti.

Era încarnarea lui Satan. Iar ea nu avea cum să fugă de el. Niciodată nu reuşise să-i scape.

- Te rog, nu, îl imploră, vocea ei stinsă având un ton patetic, în timp ce se retrase cu picioarele tremurându-i ca varga.

- Te rog, nu ce?

Nu mă atinge... Nu-mi atinge cu degetele nicio parte a trupului... nu-mi spune că sunt frumoasă... nu mă săruta...

- Pleacă în clipa asta, insistă ea. Doamne, nu exista acolo nicio armă, ceva care să-l oprească?

- Să plec şi dacă nu o fac, ce se va întâmpla?

- O să ţip şi o să chem gărzile.

- Gărzile, repetă el, pe tonul acela scăzut, amuzat şi aproape hipnotic. Aici? El pocni din limbă precum un copil neascultător. Ai mai încercat asta şi altădată.

Ea ştia că încercarea era zadarnică, că i se va supune din nou.

Aşa cum o făcea întotdeauna.

- Data trecută, paznicii te-au crezut?

Bineînţeles că nu. De ce-ar fi făcut aşa ceva? Slăbănogii aceia doi nu ascunseseră niciodată faptul că o considerau nebună. Cel puţin, asta insinuaseră, cu toate că folosiseră nişte cuvinte elegante… *confuză, paranoică, schizofrenică…*

Sau spuseseră ceva? Poate că nu. Poate că doar o priviseră cu ochii aceia compătimitori şi totuşi lacomi. Nu-i spusese unul dintre ei că e sexy? Celălalt n-o apucase de una dintre fese… sau poate că… poate că fusese doar un coşmar oribil de care avusese parte în timpul nopţii?

Scârţ, scârţ, scărţ. Simţi cum unghiile ei îi zgârie carnea.

O cuprinse umilinţa. Se îndepărtă puţin de agresorul ei. Ea era vinovată pentru ceea ce i se întâmpla. Ea păcătuise, într-un fel, aducând necazul acesta asupra ei.

Ea era cea rea. Ea ceruse pedeapsa lui Dumnezeu. Ea trebuia să o ia asupra ei.

- Pleacă, şopti ea iar, înfigându-şi şi mai tare unghiile în carnea braţului.

- Faith, nu face asta, o avertiză el, cu o voce îngrozitor de calmă. Faptul că-ţi faci singură rău nu schimbă cu nimic situaţia. Mă aflu aici ca să te ajut. Ştii asta.

Să o *ajute?* Nu... nu, nu!

Voia să se ghemuiască pe podea, să-şi lepede vina, să nu mai simtă mâncărimea, neastâmpărul acela.

Luptă! îi comandă o voce interioară. *Nu-l lăsa să te oblige să faci ceva ce ştii că nu e bine! Ai voinţă. Nu trebuie să-i dai voie să-ţi facă asta!*

Dar era deja prea târziu.

Stând aproape de ea, el pocni din nou din limbă. Ea zări vârful acela ascuţit, roz şi umed care se

sprijinea de partea interioară a danturii.

Şoptind răguşit, el spuse:

- Oh, oh, Faith, cred că ai fost din nou o fetiţă nesuferită.

- Nu. începuse să scâncească. Era acolo... acel fior îngrozitor al încântării ce creştea încet-încet înăuntrul ei.

- Ah, Faith, tu nu ştii că minciuna e un păcat?

Ea îşi aruncă privirea spre perete, acolo unde crucifixul cu Iisus răstignit era încastrat în tencuială. Oare se mişca? Clipind, îşi închipui că Iisus o privea atent, ochii lui fiind blânzi, dar, totodată, acuzatori în semiîntunericul încăperii.

Nu, Faith. Nu se poate. Adună-te, ce Dumnezeu.

E doar o pictură, atâta tot.

Respirând sacadat, îşi mută privirea de la chipul chinuit al lui Hristos, la şemineu… care acum era îngheţat, nemaiavând nici vreascuri, dar nici oglinda care fusese aşezată deasupra lui, în locul ei existând acum un spaţiu gol, cu marginile vizibile pe tapetul imprimat cu boboci de trandafir. Ei spuseseră că ea spărsese oglinda într-un atac de furie şi că se tăiase. Se panicase, văzându-şi propriul chip reflectat în oglindă.

Dar el făcuse asta, nu-i aşa? Diavolul ăsta care nu-şi dorea altceva decât s-o chinuie? Nu fusese ea martora momentului respectiv? Ea încercase să-l refuze, iar el izbise cu pumnul în oglindă. Ţăndările oglinzii săriseră în toate părţile, căzând apoi pe podea precum nişte cuţite strălucitoare.

Aşa se petrecuseră lucrurile.

Adevărat?

Sau poate că nu? Acum, simţind sângele de sub unghii, nu mai era atât de sigură.

Ce e cu mine?

îşi privi palmele pătate de sânge. Unghiile ei, care altădată erau îngrijite şi date cu lac, erau acum rupte. Palmele le avea pline de zgârieturi, şi ceva mai sus de încheieturi, erau nişte cicatrice. Oare ea şi le făcuse? Revăzu cu ochii minţi cum îşi împreunase mâinile deasupra unei ciob de sticlă, în vreme ce sângele i se scurgea peste degete.

Fiindcă voiai să-l ucizi-■■ încercând să te aperi!

închise ochii şi slobozi un strigăt lung şi plin de jale. Era adevărat. Nu mai ştia ce să creadă. Adevărul şi minciunile se amestecaseră, realitatea şi ficţiunea se

contopiseră, viaţa ei, care altădată fusesese atât de obişnuită, de previzibilă, se fragmentase. Se erodase. Şi asta doar din cauza ei.

Se retrase şi mai mult, apropiindu-se de fereastră, îndepărtându-se şi mai tare de el, de tentaţie şi de păcat.

Unde erau oare soţul, fetele ei, ce se întâmplase cu ele?

Frica îi cuprinse inima. Confuză şi cuprinsă de panică, clipi des, încercând să raţioneze. Ei erau în siguranţă. Trebuiau să fie.

Concentrează-te, Faith. Adună-te! Zoey şi Abby sunt cu Jacques. Seara vin în vizită, ţii minte? Azi e ziua ta.

Sau nu era adevărat? Totul era o minciună? Un joc macabru al imaginaţiei ei?

Făcu încă un pas în spate.

- Tu eşti nedumerită, Faith, dar eu am posibilitatea să te ajut, îi zise

el încet, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic între ei, ca şi cum tot ce trăise nu fusese decât rodul imaginaţiei ei, ca şi cum el n-ar fi atins-o niciodată.

Doamne, oare până unde ajunsese nebunia ei?

Se roti repede în sens opus, degetul piciorului ei prinzându-se în ciucurele de la capătul covorului. Aplecându-se în faţă, îşi văzu din nou imaginea reflectându-se în sticla ferestrei. Observând cum el se repede înainte, şi simţi cum mâinile lui îi cuprind trupul.

- Nu! ţipă ea, prăbuşindu-se.

Geamul se crăpă.

Sări cât colo în secunda în care umărul ei se lovi de toc.

Geamul se sparse în mii de ţăndări. Cedă.

Scoţând un scârţâit metalic, înfundat, grilajul din fier forjat se desprinse cu totul de la locul său.

Ea ţipă şi se trezi plutind în aer, încercând să se agate de pervazul ferestrei, de balustrada filigranată care atârna de unul dintre bolţurile elicolidale, de orice se putea! Dar era mult prea târziu. Trupul ei trecu rapid dincolo de lemnăria spartă, bucăţile de sticlă şi de lemn agăţându-se de braţele ei, sfâşiindu-i cămaşa de noapte şi zgâriindu-i picioarele goale.

într-o miime de secundă, realiză că totul se sfârşise. Că n-avea s-o mai doară absolut nimic.

închizând ochii, Faith Chastain se avântă în întunericul acelei nopţi toride care se lăsase deasupra statului Louisiana.

Douăzeci de ani mai târziu, Cambrai, Louisiana

/im vrut doar să-ţi dau telefon şi să-ţi urez „La mulţi ani!" spuse sora ei, lăsându-i mesajul pe robotul telefonului.

Abby rămase nemişcată în mijlocul bucătăriei ei micuţe. Ascultând, se întrebă dacă ar fi trebuit să ridice receptorul, dar se răzgândi imediat. Pur şi simplu, nu avea dispoziţia necesară. îşi petrecuse mare parte din zi la atelierul ei din New Orleans, încercând să facă faţă unor copii care aveau propria lor idee despre cum ar fi trebuit să arate sărbătoarea Crăciunului. în secunda aceea avea nevoie de un pahar de vin, Poate chiar de două pahare. Nu de lungul mesaj aniversar al surorii ei.

- Deci... dă-mi şi mie un apel când ajungi acasă. Aici, pe Coasta de Vest e încă devreme, ştii bine. Eu, ah, aş vrea să stau de vorbă cu tine, Abby. Treizeci şi cinci de ani e o vârstă importantă, nu glumă.

Din mai multe puncte de vedere, îşi zise Abby, căutând în frigider şi scoţând de acolo o sticlă de Chardonnay, pe care o cumpărase cu aproape o lună în urmă, atunci când îşi închipuise că prietena ei, Alicia, va veni în vizită în Louisiana.

- OK... deci... când vei asculta mesajul, adică, presupunând că nu-l asculţi chiar în secunda asta, refuzând mai departe să stai de vorbă cu mine, să mă suni, da? Zoey mai aşteptă puţin. A trecut o groază de vreme, Abby. A venit timpul să îngropăm securea.

Abby nu era atât de sigură. Ea răsuci robinetul, auzind cum

conductele vechi încep să huruie, în timp ce spăla un pahar pentru vin care se prăfuise în dulap, vreme de doi ani.

- Ştii, Abby, nu e vorba doar despre tine, îi reaminti Zoey prin intermediul micului microfon al robotului telefonic.

Bineînţeles că nu. Despre tine e vorba.

- Şi pentru mine e o zi grea azi. Era şi mama mea.

Abby strânse din dinţi, gândindu-se să ridice receptorul,
dar se decise să nu o facă. Ar fi fost o greşeală să discute azi cu Zoey. Simţea asta până în măduva oaselor. Căutând în sertar, găsi un tirbuşon, pe care îl avea de pe vremea colegiului şi începu să desfacă sticla.

- Pe bune, Abs, eu chiar sper, sper din suflet că tu nu eşti acum acasă de una singură, ascultând ce spun.... Trebuie să sărbătoreşti undeva.

Asta încerc să fac.

Telefonul făcu „ţac", când Zoey întrerupse convorbirea. Abby expiră lung, rezemându-se de blatul dulapului. Poate că ar fi trebuit să răspundă, să facă faţă acelor urări stufoase, acelei veselii de complezenţă, acelui „nu-i aşa că suntem o familie mare şi fericită?" dar nu era în stare. Nu azi. Fiindcă Zoey nu ar fi renunţat uşor. Ar fi existat şi acea discuţie inevitabilă legată de mama lor şi despre cele întâmplate acum douăzeci de ani, urmată apoi de acele întrebări ciudate şi stânjenitoare în privinţa lui Luke.

Puse alături dopul din plută.

Era al dracului de greu s-o ierte pe sora ei, după ce aceasta se culcase cu Luke. Mda, asta se întâmplase cu mult timp în urmă, înainte ca ei doi să se căsătorească, însă se întâmplase, şi acel obstacol stătuse între ele două în ultimii cinci ani, chiar din clipa în care Abby descoperise aventura lor.

Dar Zoey fusese prima care avusese o relaţie cu el, nu?

Si ce dacă? Abby îşi turnă vinul, urmărind cum lichidul auriu şi rece se scurge în pahar. În momentul acela, conştiinţa ei avu o tresărire uşoară, cu toate că era conştientă că Luke Gierman se dovedise un prieten de doi bani şi un soţ şi mai jalnic. Un neisprăvit.

Şi cu toate că Abby divorţase de el, Zoey era sora ei. Asta nu avea cum să se schimbe. Poate că ar fi

trebuit să lase trecutul deoparte o dată pentru totdeauna. Privi spre fereastra întredeschisă prin care se strecura o boare de vânt care mirosea puternic a pământ reavan şi a baltă.

Seara abia se aşternea în această regiune a Louisianei, iar greierii ţârâiau şi stelele începeau clipească pe cerul în nuanţe mov, precum levănţica. Era o regiune frumoasă, chiar dacă puţin cam izolată, o regiune căreia ea şi Luke plănuiseră să i se alăture, pentru a deveni asemenea celorlalte familii tipic americane, cu doi sau trei copii, cu un gard de culoare albă şi o minicamionetă parcată pe alee, în faţa casei.

Fuseseră atâtea visuri.

Ea deschise ceva mai mult fereastra, sperând că astfel căldura se va mai diminua.

La mulţi ani...

Vântul părea să ofteze acest refren blestemat printre crengile stejarilor viguroşi, făcând muşchiul spaniol să foşnească, în vreme ce crepusculul se adâncea şi mai mult în pădure. Ceva mai departe, auzi huruitul trenului. Ceva mai aproape, la unul dintre vecinii care locuiau la capătul acestui drum de provincie, lătra un câine. Ea urmări imaginea fantomatică a lunii ce se ridica dintre copaci.

Aparatul foto de 35 de milimetri se afla pe blatul bucătăriei, aproape de partea interioară a uşii, iar amurgul era atât de nemişcat, de liniştit, încât se gândi să facă câteva fotografii pentru a termina filmul care se afla în aparat de multă vreme, fiindcă acum folosea mult mai des aparatul foto digital. Lăsând paharul pe blat, luă camera

şi bliţul, pornind apoi către uşile glisante care se aflau în capătul dinspre exterior al sălii de mese. Ieşind afară, se cocoţă pe dalele din piatră.
Ansei, pisoiul ei, o urmă afară şi se urcă pe o băncuţă aflată sub o tufă de magnolii. Abby potrivi imaginea şi trase cele din urmă poziţii de pe film, având ca fundal pădurea învăluită în întuneric. Pisoiul stătea cu spatele la casă, cu urechile ciulite, uitându-se atent la pâlcul de arbori. Blana îi era mângâiată de ultimele raze ale amurgului.

- Bună, amice, îi zise ea, iar motanul privi peste umăr tocmai în secunda în care ea făcea acele ultime două fotografii, bliţul reflectându-se în ochii aurii ai lui Ansei. De ce să nu aibă şi câteva fotografii de la această aniversare, cea de-a treizeci şi cincea a vieţii

ei? se întrebă, răsucindu-se şi pregătindu-se să reintre înăuntru.

Trosc!

O crenguţă se frânse în pădurice a din apropiere.

Inima i se ridică în gât.

Abby se răsuci, aşteptându-se să zărească o siluetă în penumbra pădurii. Cercetă întunericul, străduindu-se să vadă dincolo de aracii viţei-de-vie, de tufişuri şi de frunzişul arborilor. Simţi cum i se furnică pielea, în vreme ce pulsul îi bubuia în urechi.

Dar nicio siluetă nu se ivi brusc, nicio figură întunecată nu păşi în fâşiile de lumină ce răzbăteau prin ferestre.

încetează, îşi zise ea, respirând sacadat. *încetează... odată.* Toată ziua fusese prost dispusă, nervoasă şi nemulţumită. Şi asta nu se datora neapărat faptului că astăzi era ziua

ei. Cui îi păsa că a mai trecut încă un an? Faptul că împlinea treizeci şi cinci, nu însemna că era bătrână. Dar faptul că astăzi se împlineau douăzeci de ani de la decesul mamei, era un lucru care *o amăra profund.*

încă speriată, intră în casă, strigându-şi pisoiul prin uşile rămase deschise.

Ansei nici n-o băgă în seamă. Rămase nemişcat şi foarte atent, urmărind cu privirea locul unde ea credea că s-ar afla o creatură a nopţii. Aceeaşi care se plimbase pe acolo, rupând o creangă. *O creatură masivă.*

- Haide, Ansei. Hai să punem capăt acestei zile, îl îndemnă ea.

Pisoiul sâsâi şi blana de pe spinare i se ridică brusc. Urechile i se turtiră, iar ochii i se dilatară. Asemenea unui fulger, traversă

veranda, luând-o apoi după colţ, spre atelier. Nu aveai nicio şansă să-I mai prinzi din urmă.

- Ah, da, mare scofală, glumi ea, dar, în timp ce zăvorî uşa din spatele ei, simţi că nu-şi poate controla nervii. Cu toate că nu zărise niciodată pe nimeni pe terenul din spatele casei, exista întotdeauna această posibilitate să o facă. Lăsând aparatul pe masă, se întoarse din nou în bucătăre, unde, dând cu ochii de beculeţul roşu al robotului telefonic, ce clipea intermitent, îşi aduse aminte de Zoey.

Abby şi sora ei nu fuseseră niciodată apropiate, din câte îşi amintea ea.

Naiba să te ia, Zoey, gândi ea, sorbind lung din pahar. Oare de ce nu putea exista o legătură specială între Abby şi sora ei, acea prietenie

deosebită pe care se pare că o putea avea toată lumea? Poate pentru că Zoey şi Abby erau atât de apropiate ca vârstă, între ele fiind doar o diferenţă de un an şi două luni? Sau pentru că Zoey era atât de competitivă în privinţa lui „fac orice ca să câştig", fără a-şi asuma niciun fel de compromis? Ori poate că, aceasta fiind doar o posibilitate, antagonismul acesta se datora atât lui Abby, cât şi surorii ei.

- Blasfemie, mormăi ea, simţind cum vinul uşor efervescent alunecă uşor pe gâtul ei, cu toate că nu reuşea s-o răcorească cine ştie ce.

Era foarte cald. Umed. Ventilatoarele casei, care se apropia deja de un secol, nu puteau face faţă căldurii, un adevărat zăduf în această regiune de pădure. îşi şterse picăturile de sudoare de pe

frunte cu capătul prosopului de bucătărie.

Oare trebuia să răspundă la apelul acela stupid?

Nuuu. Abby nu era pregătită pentru asta. Astăzi nu. Posibil, niciodată.

Azi se împlineau douăzeci de ani...

îşi reaminti versurile unei melodii a formaţiei Beatles, favorita mamei ei. Nu, îşi zise ea. Nu avea rost să retrăiască trecutul, aşa cum procedase în ultimii douăzeci de ani. Venise vremea să meargă mai departe. în seara asta, jură ea, va porni pe un drum nou. Venise momentul ca Abby Chastain să intre în cea de-a doua fază a existenţei sale. încercase să dea uitării că într-o zi identică cu aceasta, cu douăzeci de ani în urmă, ziua în care mama ei împlinea treizeci şi cinci de ani - exact ca şi Abby astăzi - Faith

Chastain pusese capăt vieţii ei chinuite. într-un mod oribil. Tragic.

- Oh, Doamne, mami, zise ea, închizând ochii. Amintirea pe care se străduise atât de mult s-o dea uitării reapăru la suprafaţă, încetul cu încetul. îşi aminti cum sedanul tatălui ei trecuse dincolo de porţile de fier forjat. Traversase peluzele îngrijite îndreptându-se spre clădirea înaltă, din cărămidă roşie. Aleea cotea în dreptul unei fântâni reprezentând trei îngeri ce aruncau apa spre cerul plin de stele. Abby, care pe vremea aceea era deja preocupată de băieţi, gândindu-se cum o să-i ceară lui Trey Hilliard s-o însoţească în vinerea aceea dansantă de la Sadie Hawkins, sărise din maşină imediat ce tatăl său oprise motorul. Ţinând în braţe o cutie care avea o pangligă roşu-

aprins, ridicase privirea spre fereastra de la etajul trei, acolo unde era camera mamei ei.

Dar înăuntru nu se vedea nicio lumină, camera fiind cufundată în întuneric.

Şi, în secunda aceea, Abby avusese o senzaţie stranie. O adiere uşoară îi atinse părul de la ceafă şi inima ei încetă parcă să mai bată. Ceva nu era în regulă. Se întâmplase ceva groaznic.

- Mami? şoptise ea, rostind acel nume pe care nu-l mai folosise de aproape zece ani, atunci când se referea la mama sa.

Tocmai se îndrepta spre treptele largi din faţa intrării spitalului în secunda în care se auzi trosnetul.

Ridicase rapid capul.

Cioburile zburau în toate părţile. Bucăţile acelea mici se zăreau în lumina albăstruie.

Un strigăt oribil spărsese liniştea nopţii şi un corp învăluit în întuneric se prăbuşi din ceruri şi se izbi de pământ cu o bufnitură înfundată de oase zdrobite.

Frica se scursese în adâncul ei.

Negarea faptului i se urcă spre gât.

- Nu! Nu! Nuuuu! Abby aruncase cutia la pământ, coborând în fugă treptele şi îndreptându-se spre silueta aceea micuţă care zăcea pe ciment, cu faţa în sus. Pe sub capul mamei ei începuse să se scurgă sângele, închis la culoare. Doi ochi ficşi de culoarea coniacului priveau în sus, fără a vedea.

Abby se ghemui lângă corpul nemişcat şi contorsionat.

- Abby!

îşi auzise numele ca şi cum ar fi fost strigată de la capătul opus al unui tunel foarte lung. Vocea tatălui ei, tensionată şi cuprinsă de disperare.

- Abby, nu! O, Doamne! Să cheme cineva ajutoare! Faith!

Ea căzuse în genunchi. Ochii i se umpluseră de lacrimi,
în vreme ce teama o pătrunsese până în adâncul inimii.

- Mami, mami! ţipase, până când nişte braţe puternice o smulseseră de acolo, în timp ce ea se zbătea.

Acum clipi scuturând capul pentru a alunga din minte acea imagine.

- Iisuse, şopti ea, îndepărtând imaginea oribilă care o bântuise vreme de douăzeci de ani. Brusc îşi

dădu seama că apa care curgea de la robinet umpluse chiuveta şi acum se scurgea dincolo de aceasta. în loc să micşoreze presiunea apei, ea deschise robinetul la maximum. Rapid, îşi făcu palmele căuş sub jetul de apă, răcorindu-şi apoi obrajii, respingând amintirea aceea care-i frigea inima, sperând că va reuşi să spele definitiv urmele acelei nopţi.

Tremurând, smulse prosopul de vase, ştergându-şi faţa. Ce se întâmpla cu ea? Nu hotărâse acum câteva clipe că nu-şi va aminti din nou acel moment dureros?

- Proasto, murmură ea, împăturind prosopul, luând seama la paharul de vin de pe blat, pe jumătate băut, simţind că amintirea aceea nu era neapărat în ordine.

- Termină, se readmonestă ea, apucând din nou paharul şi privind o clipă în străfundurile lui sclipitoare. La mulţi ani, mamă, şopti ea spre încăperea aceea goală, ridicând paharul cu picior ca şi cum Faith ar fi fost prezentă. Luă o înghiţitură din acel Chardonnay înţepător. în cinstea noastră. Mama sa îi spusese mereu că ea era deosebită că, născându-se la aceeaşi dată, între ele se crease o legătură unică, că erau „două boabe în aceeaşi păstaie".

în fine... nu chiar.

Nu pentru multă vreme.

Pentru foarte multă vreme.

- Acum, te rog... pleacă, şopti ea. Lasă-mă singură.

Goli paharul, aşeză dopul la locul lui şi puse apoi sticla

în frigider, pe raftul uşii. Nu mai avea timp pentru acele coşmaruri nocturne şi năucitoare, pentru un trecut care adesea o devora. în seara asta, se sfârşise totul.

Hotărâtă să o ia pe drumul cel drept, ea aşează mult prea repede paharul pe tejghea. Acesta se crăpă, bucăţelele de sticlă risipindu-se şi tăindu-i partea superioară a degetului mare.

- Grozav, mormăi ea, în timp ce sângele ieşi încet la suprafaţă. Exact ce-mi trebuia, îşi zise ea, tristă. Deschizând un dulăpior, descoperi un leucoplast. în timp ce sângele picura, ea dădu la o parte cartonul micuţ, descoperind o bucăţică de leucoplast înăuntru. Va trebui să-i ajungă. O scoase din ambalajul steril, răsucind-o de două ori în jurul degetului.

Reuşi să şteargă blatul şi să arunce cioburile în coşul de gunoi, după care traversă o încăpere murdară, aprinzând apoi lumina din garaj. Acolo, rezemată de un maldăr de lemne, se afla o plăcuţă a cărei inscripţie spunea absolut totul: PROPRIETARUL PUNE CASA ÎN VÂNZARE. O luă şi o duse până la capătul aleii din faţa casei, una destul de lungă şi o agaţă de ţăruşul pe care-l bătuse în după-amiaza aceea în grădină.

- Perfect, îşi zise ea, cu toate că vinderea acestei case îi provoca oarecare nostalgie. Nu fusese oare acest mic bungalow locul în care încercase s-o ia de la capăt cu ceva timp în urmă, un paradis ales, locul ideal pentru a reface un mariaj destrămat, un loc liniştit unde ea îşi făcuse o mulţime de speranţe, atâtea visuri? Când ea şi Luke

cumpăraseră casă, sperase să aibă mult noroc. Se rugase ca în locul acesta să-şi poată găsi fericirea.

Cât de proastă fusese. Acum, că întunericul se accentuase, în vreme ce peste pământ se lăsau nişte umbre vineţii, îşi aţinti ochii spre cabană, o căsuţă din şindrilă şi ţiglă, construită în urmă cu aproape o sută de ani, situată ceva mai departe de şoseaua de provincie bătută de vânt. Structura originală fusese renovată, înălţată şi îmbunătăţită, astfel că partea centrală a casei consta în două dormitoare, o baie şi un pod din care se vedea albastrul luminos al cerului, un spaţiu pe care reuşise să-l transforme în biroul ei de acasă. Clădirea, lipită de casă, fusese odată apartamentul soacrei ei, iar Abby îl transformase în studio

foto, cameră obscură şi a doua sală de baie.

Cu cinci ani în urmă, ea şi Luke descoperiseră proprietatea asta. O declaraseră „perfectă" şi petrecuseră aici câţiva ani, înainte ca totul să ia sfârşit. În cele din urmă, el plecase de acasă, mutându-se la cealaltă femeie… nu, ia stai. Fusese exact invers. Mai întâi, existaseră femeile. începând cu Zoey. înaintea nunţii lor.

Oricum, nu mai avea nicio importanţă.

Luke Gierman, altădată un prezentator de ştiri şi disk-jockey respectat, devenise, aici, în New Orleans, opusul lui Haward Stern şi un capitol al vieţii ei pe care îl încheiase definitiv. Trecuse mai mult de un an de când semnaseră actele finale, judecătorul declarând mariajul desfăcut în mod oficial.

Apucând toporul, pe care îl lăsase mai devreme acolo, Abby făcu un pas în spate pentru a studia pancarta, şi a se asigura că aceasta stă în poziţia corectă, şi citi încă o dată textul care preciza că această casă era de vânzare.

Era hotărâtă să-şi pună viaţa în ordine, gândindu-se la tot ceea ce-i sugeraseră specialiştii, cu toate că, în realitate, considera că sfatul lor nu-i fusese de mare folos. Ea încercase să salveze mariajul lor, dându-i o nouă şansă, dar încercarea fusese în zadar. Se despărţiseră. Ei îi rămăsese casa. Toţi prietenii o avertizaseră că va suferi fiind singură în perioada sărbătorilor şi la aniversări, cuprinsă de nostalgie, dar aceste momente trecuseră deja, unele nefiind chiar atât de rele. Supravieţuise cât se poate de bine.

Şi asta se datora probabil faptului că a doua oară nu-i mai dăruise lui Luke inima ei. De altfel, nu fusese atât de surprinsă în clipa în care înclinaţia lui către alte femei ieşise iar la suprafaţă.

Luke suferea, probabil, de infidelitate cronică.

Trosc!

În tufişuri trosni o crenguţă. Din nou! Uitându-se cu mare atenţie în direcţia în care se auzise zgomotul, Abby se aşteptă să vadă vreun raton, care se foia de colo colo la lumina difuză a singurului bec din garaj.

Dar în afara liniştii, acolo nu era nimic. Apoi îşi dădu seama că greierii nu mai cântau, iar broaştele nu mai orăcăiau. Bătăile inimii i se înteţiră, şi ea îşi îndreptă spatele, ascultând, căutând acele sunete neobişnuite.

Brusc, se simţi extrem de vulnerabilă în regiunea aceea izolată.

Străpungând întunericul cu privirea, se simţi studiată, supravegheată de nişte ochi invizibili. Un fior slab îi alunecă pe coloană. Se admonestă singură pentru încordarea carc pusese stăpânire pe ea. Era ziua ei, nu avea pe nimeni alături, iar acele amintiri legate de moartea mamei ei o surescitaseră la maximum.

Calmează-te, îşi spuse ea. *Intră în casă. E întuneric, iar anunţul e în sfârşit la locul lui.*

Cu coada ochiului, sesiză o mişcare în tufişuri, o răscolire de frunze uscate. îngheţă, cu nervii întinşi.

O secundă mai târziu, o umbră se strecură pe sub frunzişuri. Inima ei tresări puternic.

Apoi, Ansei sări din ascunzătoarea lui, aflată sub crcngi, lângă trunchiul unui copac şi lângă o capră de lemn. Ajungând la picioarele ei, el se răsuci, se uită spre tufişurile unde stătuse ascuns, sâsâind puternic.

Ea tresări, speriată.

- Pentru numele lui Dumnezeu, murmură, punându-şi palma în dreptul inimii care o luase la goană. Potoleşte-te! Ce încerci să faci, să-mi provoci un infarct? Ei bine, erai gata să reuşeşti! Ea se aplecă, încercând să ridice pisoiul. Cred că şi tu eşti nervos. Ce zici de ceva de băut? Vin pentru mine. Iar pentru tine apă proaspătă.

înainte să-l poată prinde, Ansei străbătu aleea, trecând dincolo de uşa garajului. La o distanţă de aproape două sute cincizeci de

metri, câinele vecinilor începu să latre tare.

Neliniştea o devora pur şi simplu. Degetele i se crispară pe mânerul toporului şi, în mod ridicol, se simţi din nou privită. *Nu te transforma într-o paranoică. Nu face aşa ceva. Nu eşti asemenea mamei tale... nu eşti nebună.* Da, rottweilerul familiei Pomeroy latră. Şi ce-i cu asta?

Alungând neliniştea, o porni spre casă, pantofii ei strivind primele frunze ce căzuseră la pământ. în garaj, apăsă butonul aflat cel mai aproape de uşă, traversând magazia care ducea către bucătărie, acolo unde Ansei stătea cocoţat pe pervazul aflat deasupra chiuvetei, privind ţintă afară, în timp ce mişca nervos din coadă.

- Ce e, amice? întrebă ea.

Pisoiul supraveghea priveliştea cu aceeaşi vigilenţă.

- Ştii bine că nu ai voie acolo.

Nicio reacţie.

Abby rămase lângă chiuvetă, uitându-se prin fereastră în noaptea de afară. Arborii înalţi şi negri împrejmuiau mica grădină şi curtea casei. Fereastra era întredeschisă, înăuntru pătrunzând briza şi zgomotele nopţii.

Câinele lătră iar. în clipa aceea, căsuţa se zgudui, şi căpriorii vechi trosniră. Speriată, Abby goni motanul de pe pervaz, închizând fereastra şi punând piedica. Cu toate că nu se speria uşor, câteodată se simţea cuprinsă de nelinişte, nemulţumită de faptul că locuia singură într-o regiune izolată.

Dar lucrul acesta avea să se schimbe în curând.

Dacă accepta invitaţia Aliciei de a se muta la San Francisco, aveau să fie din nou colege de cameră, la fel ca pe vremea colegiului - cu excepţia faptului că amândouă erau divorţate, iar Alicia avea un copil de cinci ani, care mergea la grădiniţă

- Tentant, nu? îl întrebă ea pe motan care, alungat de lângă fereastră, se refugiase în ascunzătoarea sa de sub masă. Perfect, Ansei, îmbufnează-te. Răneşte-mă şi mai mult.

Se auzi soneria telefonului. Simţindu-se încă vinovată pentru că ignorase apelul surorii ei, ridică reccptorul, fără a verifica, mai întâi, identitatea apelantului.

- Alo, răspunse ea, îndreptându-se spre sufragerie.

- La mulţi ani!

Abby rămase locului, inima ei tresărind puternic, în secunda în care auzi vocea lui Luke.

- Mulţumesc,
- Probabil că eşti surprinsă de apelul meu.

Aceasta era declaraţia anului.

- Mai degrabă uimită peste măsură. Erai ultima persoană la care m-aş fi gândit că va suna.
- Abs, zise el, pronunţând numele ei de alint, astfel încât acesta suna aproape ca o mângâiere. Uite, ştiu că tu ai o zi grea azi, din pricina mamei tale.

Ea nu muşcă momeala. II ştia de prea multă vreme.

- M-ai sunat ca să mă simt mai bine?
- Mdda.
- Sunt OK. O spuse cu convingere.

- Oh! În fine. Asta-i bine, zise el, surprins, ca şi cum ar fi crezut că ea încă nu-şi revenise şi era sfărâmată în mii şi mii de bucăţele. Foarte bine.

- Mulţam. Pa.

- Stai! Nu închide.

Sesiză tonul lui impacientat, imaginându-şi cum mâna lui liberă gesticulează, ca şi cum ar fi vrut s-o împiedice să aşeze aparatul la locul lui. De câte ori dorea ceva, repeta acel gest, mai ales atunci când credea că ea nu-l asculta.

- Ce e, Luke? Stătea în mijlocul livingului, în camera unde cu ceva vreme în urmă se uitaseră împreună la televizor, mâncaseră floricele de porumb şi discutaseră evenimentele aflate la ordinea zilei.

Sau în care se certaseră. Se certaseră binişor de tot.

- Uite ce e, mai păstrezi lucrurile pe care le-am lăsat acolo? întrebă el în cele din urmă, ajungând la motivul real al apelului său.

- Care lucruri?

- Ei, ştii tu, zise el pe un ton nepăsător, ca şi cum abia acum s-ar fi gândit la asta. Ustensilele de pescuit, trusa de scule. Un set de golf mai vechi. Echipamentul de scufundare.

- Nu.

- Cum?

- Au dispărut. Toate.

Ea aruncă o privire spre cutia unde fotografiile făcute la nuntă stăteau la un loc cu celelalte albume.

Urmă o pauză, iar ea realiză că el îşi pierduse definitiv elanul.

- Cum adică „au dispărut"? întrebă el, în timp ce ea şi-l imagină

îngustându-şi privirea. Doar nu le-ai aruncat, nu-i aşa? Vocea lui se răcise brusc. Tonul era unul plin de suspiciune. Acuzator.

- Da, bineînţeles că le-am aruncat, răspunse ea, fără nici cel mai mic sentiment de vinovăţie. Ţi-am lăsat la dispoziţie şase luni ca să vii să-ţi aduni lucrurile, Luke. Şi a fost mai mult decât aş fi vrut eu. Mult mai mult. Văzând că nu apari, am sunat la Armata Salvării. Au luat totul, inclusiv restul de haine şi toate porcăriile alea din garaj, din pod şi din dulapuri.

- lisuse, Abby! Erau acolo şi lucruri de valoare! Nu toate erau „porcării".

- Atunci, ar fi trebuit să vii după ele.

Urmă o pauză, cât o bătaie a inimii, timp în care ea îşi cuprinse mijlocul cu braţul.

- Ia stai. Doar nu mi-ai aruncat şi schiurile. N-ai îndrăzni să faci una ca asta. Rossignols-urile sunt încă în pod, nu? Ea sesiză tonul lui neîncrezător. Intorcându-se în bucătărie, deschise uşa frigiderului şi scoase sticla de vin. lisuse, Abby, chestiile alea m-au costat o avere. Nu-mi vine să cred că tu... o, Hristoase, spune-mi că placa e încă în garaj. Placa pentru surf.

- Nu prea cred, zise ea, clătinând din cap. Sunt convinsă că nici ea nu mai e aici.

- Am cumpărat-o din Hawaii! Şi canoea?

- Cred că a ajuns la spital, la o licitaţie, la „A noastră Doamnă a Virtuţilor"

- La „A noastră Doamnă a Virtuţilor"? Spitalul unde mama ta...

- A fost o donaţie pentru biserică, îl întrerupse ea. Spitalul e închis de ani de zile.

- Eşti dusă complet, Abby, o acuză el. Eşti la fel de nebună ca ea!

Stomacul lui Abby se strânse, însă nu reacţionă. Nu răspunse. Nu muşcă momeala. Scoţând tirbuşonul din sertar, sprijinind telefonul între umăr şi cap, ea simţi cum degetul rănit începe să-i pulseze. Nu era nebună. Nici gând de aşa ceva. Singura dată când ajunsese aproape nebună fusese acel moment în care acceptase să se mărite cu Luke. Acel „Da" poate să afecteze vertiginos rezistenţa coloanei vertebrale. Dar altfel, să batem în lemn, era în deplinătatea facultăţilor mentale. Nu? Lăsând la o parte acea uşoară paranoia ce părea să-i dea uneori târcoale.

- E un coşmar! Un coşmar blestemat. Bănuiesc că ai aruncat şi treizeci şi optul tatălui meu? Văzând că nu răspunde, el o lămuri: Ştii despre ce vorbesc, Abby, despre armă, nu?

- Ştiu la ce te referi. Nu se mai obosi să ia un pahar, ci îşi luă cana favorită şi crăpată pentru cafea.

- Era a tatălui meu! EI... el a avut-o ani de zile. A fost poliţist, la naiba, şi ea a căpătat o valoare sentimentală. Nu ai fi fost în stare să te descotoroseşti de ea!

- Hmmm. îşi turnă vinul, fără a-i păsa că o parte din el se scursese pe blatul de lemn. Asta te face să te întrebi oare de ce au vrut-o cei de la Armata Salvării.

- Ei *nu* iau arme de foc!

- Pe bune? Sorbi o înghiţitură zdravănă de vin. Atunci poate că au

luat-o măicuţele de la Aşezământ. Nu mai ţin minte bine.

- Nici măcar nu ştii cum a fost? Era de-a dreptul uluit. Ai dat cuiva arma mea, şi nici măcar nu ştii cui anume! Iisuse Hristoase, Abby, pistolul acela e înregistrat pe numele meu! Dacă va fi folosit la comiterea unei crime...
- Hei, nu ştiu sigur, aşa că nu lua în seamă vorbele mele, dar nu cred că Maica superioară conduce un grup de infractori.
- Nu-i deloc amuzant!
- Ba da, Luke. E al dracului de amuzant.
- Eu vorbesc de lucrurile mele. *Ale mele!* Ea îşi imaginează cum duce degetul mare la piept, agitându-l frenetic şi plin de furie. Nu aveai niciun drept să le dai altcuiva!
- Deci, dă-mă în judecată, Luke.
- Aşa voi face, zise el, cu năduf.

- Uite ce e, nu mă cheamă MAGAZINUL TĂU, ai priceput? Nu sunt un recipient de păstrare a lucrurilor *tale*. Dacă erau atât de valoroase, trebuia să le iei cu tine când ne-am despărţit sau, de ce nu, în următoarele şase-şapte luni, n-am dreptate?

- Nu-mi vine să cred una ca asta!

- Atunci, n-o face, Luke. N-ai decât să nu crezi.

- E josnic faptul că ai dat altcuiva lucrurile mele, Abby. Iar noi doi o să mai discutăm despre asta. Cred că următorul articol al lui *Gierman's Groaners* va vorbi despre răzbunarea fostelor şi despre atitudinea pe care trebuie să o abordăm faţă de ele.

- Fă ce vrei. Nu mă amestec. Ea închise telefonul, scrâşnind din dinţi. Se admonestă fiindcă nu

verificase identitatea apelantului înainte de a prelua apelul. N-o să mai fac aşa ceva, îşi promise ea, luând o altă înghiţitură de Chardonnay, sperând că vinul va avea un efect rapid şi îi va amorţi furia care simţea că îi face sângele să fiarbă. Luke avea acea abilitate nefirească de-a o determina să vadă roşu în faţa ochilor atunci când nimeni nu reuşea acest lucru. Se aşteptase să simtă un soi de satisfacţie în clipa când el descoperise că ea îi aruncase comorile, dar simţea un gol. Se simţea buimăcită. Cum puteau să ajungă la un asemenea stadiu doi oameni care îşi juraseră iubire?

- Nu-l lăsa să te distrugă, se autoavertiză ea, mergând în sufragerie unde, în ciuda faptului că era cald, apucă un aprinzător folosit

cu ocazia grătarelor şi aprinse focul în cămin.

Flăcările trosniră îndată, înălţându-se, topind ziarul şi vreascurile pe care ea le îndesase mai devreme înăuntru. Păstra mereu lemne pe grătar, pregătite pentru aprindere, în cazul unei întreruperi bruşte de energie electrică. Dar în seara asta era cu totul altfel. Avea un ritual, la care se gândise cu mult înainte de apelul neaşteptat al lui Luke. Cu toate că afară era o vreme caldă, ea avea de pus pe foc câteva gunoaie.

Luă albumul cu fotografii de la nunta ei, de pe raftul aflat lângă căminul din piatră. Aşa cum hotărâse, îl păstrase încă un an după pronunţarea divorţului, dar acum venise, în sfârşit, timpul să facă un gest final şi deloc plăcut. Telefonul lui Luke nu făcuse altceva

decât să-i întărească planul pe care-l concepuse.

Deschise coperta îmbrăcată în piele. Un gol imens o cuprinse în secunda în care extrase dinăuntru prima fotografie.

Iată-i pe ei doi, proaspeţi însurăţei, păstraţi pentru eternitate sub învelişul acela de plastic. Mirele şi mireasa. Luke cu înfăţişarea lui chipeşă şi atletică, cu ochii albaştri şi scânteietori şi cu un surâs aproape strălucitor, ţinând-o pe Abby de talie, ea fiind cu aproape treizeci şi unu de centimetri mai scundă. Părul ei blond-roşcat lăsat liber îi încadra chipul în formă de inimă, în timp ce ea surâdea sincer, iar ochii îi străluceau încrezători în viitor.

- Scuteşte-mă, mormăi Abby, smulgând fotografia de la locul ei şi aruncând-o în foc. Sorbi încet din

paharul cu vin, urmărind cum marginile pozei se îndoaie şi devin maronii, înainte de a se strânge şi a deveni flacără. Cuplul acela surâzător şi fericit fu topit cât ai clipi de foc, transformându-se la propriu într-o dâră de fum.

- Până ce moartea ne va despărţi, zise ea în bătaie de joc. Mda, chiar aşa.

Ea privi din nou spre album. Următoarea fotografie era una de familie. O fotografie de grup. Ea alături de tatăl şi de sora ei; el alături de mândrii lui părinţi şi cei doi fraţi ai lui, mai scunzi şi cu mult mai puţin succes decât el, Adam şi Lex. Sora lui, Anna, şi soţul acesteia erau şi ei prezenţi în fotografie.

- Nu e timp pentru nostalgii, zise ea, în timp ce Ansei intră pâş-pâş în încăpere şi sări pe canapea. Ea aruncă fotografia printre

vreascuri. Flăcările lacome descoperiră o nouă hrană uscată, aşa că foaia se îndoi rapid, transformându-se în scrum.

încă o înghiţitură de vin şi următoarea fotografie, de data asta una în care apărea doar Luke, înalt şi mândru în costumul lui. Era chipeş; nu avea cum să nu recunoască. încruntându-se, acceptă că mai demult îl iubise, dar asta părea să fi fost cu foarte mult timp în urmă. El era pe vremea aceea crainic de ştiri în Seattle, popularitatea sa fiind în creştere. Venise la studioul ei pentru un nou set de fotografii.

Atracţia fusese una imediată. El glumise, iar ea îl ironizase, fără a se arăta impresionată de faptul că el era un fel de vedetă locală. Dezinteresul ei fusese cel care-l intrigase.

Abia mai târziu, la şase luni după întâlnirea lor iniţială, după ce el o ceruse, iar ea acceptase, reuşise să afle motivul pentru care el venise atunci la studioul ei foto. Aflase numele ei de la o colegă, o asistentă de producţie, sora ei, Zoey. Nimeni nu pomenise că cei doi avuseseră o relaţie. Oh, nu. Asta ieşise la iveală mult mai târziu, la aproape o lună de zile de la nunta lui Abby, la care Zoey prinsese buchetul ei de mireasă. Abby aflase despre ei doi chiar în dormitorul lor conjugal, acolo unde Luke rostise numele celeilalte, din greşeală. Cu toate că atât Luke, cât şi Zoey juraseră că relaţia lor luase sfârşit cu mult înainte de nuntă, Abby nu-i crezuse niciodată.

- Nu-i aşa că e perfect, îi zise ea lui Ansei. El se sui pe spătarul micii canapele, cuibărindu-se pe

cuvertura lucrată de bunica ei. Căscând, îşi descoperi colţii mici, aşa că Abby scose rapid toate fotografiile aşezate cuminţi în foliile plastifiate. Una câte una, ea aruncă fotografiile în foc, urmărind cum se curbează, iau foc şi apoi ard.

- Cenuşă din cenuşă, praf din praf, murmură ea, în timp ce focul se stingea încet. Terminându-şi vinul, ea îşi jură în tăcere că în noaptea asta viaţa ei se schimbase pentru totdeauna.

Habar n-avea că vorbele sale erau perfect adevărate.

El se strecură printre stinghiile rupte ale gardului, uitându-se la clădirea unde se întâmplase totul cu mult timp în urmă. Un fior îl străbătu în secunda în care păşi dincolo de tufişurile acelea înalte. Pânzele de păianjen umede i se lipiră de faţă. Inhală aroma aceea

umedă şi rece de pământ şi de putreziciune.

Insectele se roteau şi bâzâiau, înviorând noaptea. Lumina difuză a lunii care se lăsa din ce în ce mai jos se întindea peste pământ şi pe deasupra cărămizilor crăpate, a fântânilor secate şi ciobite şi peste vegetaţia înaltă.

Gardul viu de altădată, verde şi îngrijit, apele limpezi acoperite de liliacul de baltă fuseseră înlocuite de ruine şi de paragină. Cărămizile roşii şi ornamentale, de la baza casei cu ferestrele ei acum lăsate şi întunecate, sugerând un schelet care fusese odată o lady plină de prestanţă.

închise o clipă ochii, amintindu-şi imaginea şi mirosurile acelea de spital, cu faţada lui impunătoare şi cu secretele sale murdare. Rugile fuseseră rostite în şoaptă, ţipetele

încremeniseră într-un loc unde sălăşluia atât Dumnezeu, cât şi Satana.

Cămin.

Deschizând ochii, păşi uşor pe aleea cu pavajul ciobit, care, fără îndoială, fusese demult dată uitării.

Dar nu şi de el.

Douăzeci de ani însemna o nouă generaţie.

Douăzeci de ani, cât o viaţă de om.

Douăzeci de ani, cât o sentinţă.

în plus, douăzeci de ani erau suficienţi ca să dai uitării.

Acum venise vremea aducerii aminte.

Scoase din buzunar un breloc cu mai multe chei, îndreptându-se rapid spre uşa de serviciu din spatele casei. Una dintre chei alunecă în broasca ruginită şi veche şi se răsuci uşor. Intră în casă şi, cu

ajutorul unei lanterne-creion, îşi lumină calea. Se obişnuia din nou cu spaţiul respectiv, acela în care ar fi trebuit să intre acum aproape două luni. Atât îi fuse necesar pentru a-şi reveni şi pentru a se pregăti.

în tăcere, pătrunse într-un coridor, ajungând în dreptul unei uşi încuiate care ducea la subsol. El o depăşi, cotind-o apoi la dreapta, urcând cele două trepte din faţa bucătăriei vechi, cu scurgerile ei ruginite, cu plita înnegrită şi stricată. Traversând plăcile de teracotă crăpate, îşi făcu drum spre un hol larg unde se servea de obicei cina. Apoi intră în bătrânul foaier, la capătul de jos al scării, acolo unde ceasul bunicului măsurase scurgerea clipelor vieţii lui.

înăuntru era întuneric. Lanterna sa arunca o lumină slabă, dar în ultimele săptămâni se reobişnuise

cu coridoarele întunecate şi umede, cu podelele din lemn şi cu ferestrele crăpate. Urcă scara în fugă, cu paşi uşori, răsuflând sacadat, apropiindu-se de locul în care fereastra-vitraliu avea sticla, în mod miraculos, încă intactă. Luminând o secundă sticla colorată, simţi fiorul unei amintiri anume, imaginându-şi pentru o miime de secundă silueta ei luminată din spate de vitraliul Madonna.

Nu trebuia să stea pe gânduri. Trebuia să acţioneze. Cu o mişcare rapidă, se răsuci, urcând şi ultimele trepte care-l conduceau spre cel de-al treilea etaj.

Gâtul i se strânse ca într-o menghină şi simţi cum sângele îi pulsează în vene, în vreme ce amintiri fragmentate îi străpunseră creierul. îşi muşcă buza, amintindu-şi părul ei bogat şi roşcat, ochii ei

aurii, luminoşi, care se roteau atât de seducător când el o lua prin surprindere, pometii obrajilor ei, curba gâtului pe care o sărutase îndelung şi o muşcase.

îşi aminti de sânii ei, mari şi fermi, împingând în faţă materialul bluzelor pe care le purta, desfăcând nasturii, oferind instantanee ale unui decolteu generos. Uneori, ea purta pantaloni, însă avea o fustă care lui îi aducea aminte de piersicile pârguite. îşi amintea şi acum cum tivul fustei se balansa în jurul gleznelor ei zvelte şi musculoase, ridicându-se până sub genunchi, în momentul în care ea urca scara.

Se crispă, gândindu-se la forma curbată a picioarelor ei, la balansul acelui material transparent, la felul cum ea se uita peste umăr pentru a observa cum o urmărea, urcând

treptele vechi, în timp ce bătrânul orologiu număra secundele vieţii lui, *ticăind ritmic.*

Pe vremea aceea, dorinţa lui era imensă, îi învolbura sângele, bubuind în creierul său.

Nu dorise niciodată pe nimeni aşa cum o dorise pe Faith.

O simţi din nou, durerea aceea ascuţită care pornea dintre picioare, răspândindu-se apoi insistent în tot corpul. Pe frunte şi pe umeri îi apărură broboane de sudoare. Dintr-odată, crăcana pantalonilor deveni strâmtă şi inconfortabilă.

El se grăbi spre etajul de sus, cu inima bătându-i nebuneşte.

Camera 307 se afla la mijlocul coridorului, poziţionată sus de tot, la cotitura drumului cu formă circulară, un spaţiu mic şi intim unde viaţa lui se schimbase pentru totdeauna.

Cu grijă şi fără zgomot, el descuie uşa. Se strecură uşor înăuntru, rămânând apoi nemişcat în încăperea unde se petrecuse totul.

Lumina stelelor se strecura prin fereastră, dând un aer cteric acelui spaţiu familiar. Arşiţa zilei se strecurase adânc în cărămizile vechi ale unei clădiri care, prin vârsta sa centenară, avusese multe întrebuinţări. Unele de bun-augur, altele având un caracter malefic, moştenit şi de netăgăduit.

Nu trecuse chiar atât de mult timp...

închizând ochii şi concentrându-se, luă seama la zgomotele ce răzbăteau de pe coridoare, la scârţâitul cărucioarelor, la hârşâitul celor care dormeau, la vaietele disperate şi la ţipetele acelor suflete chinuite, care nu veniseră de

bunăvoie la spitalul „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Zgomotele acelea fuseseră reduse la tăcere de ritmul rugăciunilor şi de ecoul ceasului ce număra secundele.

Dar Faith locuise aici. Frumoasa Faith. înfricoşata Faith. înfiorata Faith.

Amintirile îl năpădiră din nou.

Dureros.

Precis.

Fără a fi estompate de cei douăzeci de ani care trecuseră.

Sub forma unui detaliu complicat, el rememoră parfumul pielii ei, aerul jucăuş şi răutăcios al zâmbetului, dulceaţa şi Ionul întunecat al vocii, pasul ei sexy, în timp ce fesele se balansau pe sub veşminte.

Strânse din dinţi. Durerea din adâncul său îi înfierbântă sângele,

aprinzând dorinţe mai vechi, bubuind apoi în tâmplele lui.

N-ar fi trebuit s-o dorească.

Fusese un păcat.

N-ar fi trebuit s-o sărute.

Fusese un păcat.

Nu trebuia să-i fi tras cămaşa în jos, dezgolindu-i astfel sânii.

Fusese un păcat.

N-ar fi trebuit să se culce cu ea, cu muşchii scăldaţi în sudoare, în timp ce palmele ei îi apucaseră strâns umerii, ţipând din pricina plăcerii şi a durerii.

Fusese un adevărat paradis.

Şi un iad.

Pumnii lui se învârtiră în agonie, amintindu-şi toate astea. Faptul că o dorise atât de mult, atât de dureros, pentru că-i sorbise sudoarea sărată a pielii, pentru că se îngropase adânc în miezul ei umed, pentru că paradisul acela dulce trebuise să fie

înlăturat într-o manieră atât de violentă reprezentase ceva cumplit. Dinţii lui scrâşniră până începu să-l doară falca.

Traversă camera, cu braţele pe lângă corp, strângând agitat pumnii. *Faith. Ah, Faith. Tu trebuie să fii răzbunată.*

Cu grijă, aproape ceremonios, atinse tocul umflat al ferestrei, privind spre locul în care fusese patul ei. îşi aminti cum în cameră mirosea vag a liliac şi a trandafiri, cum soarele pătrundea prin ferestrele înalte sub formă de arcadă, în timp ce perdelele transparente fluturau adesea, mângâiate de briza caldă a Louisianei.

Acum încăperea aceea micuţă era goală.

Plimbă lanterna deasupra găurilor tocite în care se adânciseră

picioarele din fier ale patului. Cochiliile sfărâmicioase şi mici şi bucăţi de insecte moarte erau împrăştiate pe podea, ori erau prinse în pânze de păianjen. Praful acoperea fiecare centimetru al încăperii, iar vopseaua din jurul ferestrelor şi cea cu care era pictată scândura ce mărginea pereţii erau coşcovite. Tapetul floral îşi pierduse culoarea şi începuse să se desprindă de pe pereţi, îndoindu-se, câteva pete accentuate de nuanţă maronie întinzându-se din tavan şi până la stinghia de jos.

Atât de multă durere. Atât de multă teamă. Erau încă acolo. Buzele lui se strâmbară, simţind nişte reproşuri tăcute în locul acelor acte reprobabile ce avuseseră loc între acei patru pereţi. Atâtea lucruri rele se petrecuseră aici, atâtea fapte cumplite.

Furia, puternică şi întunecată, se scurse cu viteza fulgerului prin venele lui.

în sfârşit, avea ocazia să îndrepte toate aceste fapte reprobabile.

Să ducă la îndeplinire propria răzbunare. Şi exact aşa avea să se întâmple, începând chiar din seara aceea.

Z

/4bby depăşi limita de viteză. întârziase, astfel că încerca să recupereze timpul pierdut, îndreptându-se cu maşina spre oraş.

Când e să fie greu, atunci e greu, şi gata.

Filosofía de viaţă a lui Jack Chastain îi apăru în minte, în timp ce ştergătoarele curăţau picăturile de ploaie de pe parbrizul Hondei. Ea aprinse farurile pentru a vedea dincolo de perdeaua ploii şi a

întunericului pe care-l adusese furtuna.

încercase să adopte atitudinea tatălui ei, aşa cum făcuse Zoey, dar nu reuşise să fie niciodată la fel de puternică ca tatăl ei... Ea semăna mai mult cu mama sa, atât ca înfăţişare, cât şi ca temperament.

Oricum, în clipa în care coti pe drumul care ducea spre New Orleans, ea asculta, prosteşte, emisiunea radio a fostului său soţ. îşi spusese că nu ar trebui să facă aşa ceva, dar faptul că asculta emisiunea reprezenta un test pentru ea. Cât de mult reuşea să înghită, se întrebase ea, hotărând că putea aplica, măcar într-o mică măsură, mottoul tatălui ei.

Ţinându-se de promisiune, Luke alesese ca temă principală a emisiunii problemele fostelor soţii, femei care, comentase el, nu

reuşiseră niciodată să depăşească amărăciunea provocată de respingerea pe care o suferiseră. Erau nişte „perdante" în jocul matrimonial, nişte muieri care voiau cu disperare să se recăsătorească, dar nu aveau nici ceea mai mică şansă să reuşească. Femei grase. Femei urâte. Cele mai mari scorpii care nu-şi aflaseră rostul pe acest pământ.

Luke era încă supărat din pricina conversaţiei pe care o purtaseră în seara aniversării ei, iar astăzi, încă furios, simţea nevoia să sară la gâtul cuiva. Se părea că nu-i pasă pe cine jigneşte. A lua peste picior femeile divorţate era la ordinea zilei.

Enervată, Abby ar fi vrut să-l sune în direct, să-i spună cât de mult greşea, deşi în adâncul sufletului o ştia şi el. Scopul

emisiunii „Punctul lui de vedere" era acela de a face raiting, atât lui, cât şi celor de la postul de radio fiindu-le indiferent dacă ascultătorii săi îl simpatizau, îl urau sau dacă erau prea puţin fascinaţi de opiniile sale scandaloase.

Cauciucurile glisau pe carosabilul umed. Un stol de pelicani zbura spre norii de culoarea oţelului, în timp ce la orizont New Orleansul devenea vizibil.

Ea asculta emisiunea din acea zi pentru a-i dovedi că se făcea de râs în direct. Din momentul în care el o avertizase în conversaţia telefonică că o va pune pe jar, cum spune proverbul, ea îşi dorise să asculte emisiunea, nu să primească telefoane de la prieteni, care să-i povestească toate răutăţile auzite.

Ea nu găsea că emisiunea lui este câtuşi de puţin atrăgătoare, dar probabil că raiting-ul infirma această constatare. Luke Gierman era un nume cunoscut în New Orleans, programul lui de radio urmând să fie înscris în sindicat, dacă zvonurile care circulau erau cumva adevărate. Asta însemna că nu va mai fi umilită doar la nivel local, ci şi la nivel naţional, îşi zicea, ceea ce nu spunea nimic bun despre gustul publicului american.

L-ai ascultat, nu-i aşa? se admonestă ea. De când se pronunţase divorţul, evitase constant să-l asculte pe Luke Mincinosul. În anul care trecuse ascultase doar din întâmplare mizeriile lui, în timp ce căuta diverse posturi pe scala aparatului de radio.

„Mda, fosta mea soţie e o adevărată bijuterie, declara el, vorbind pe un ton zeflemitor. Datorită ei, Mata Hari seamănă izbitor cu Fecioara Maria."

Hohotele de râs se înteţiră.

- Ce haz ai, Luke, mormăi Abby, strângând volanul, până ce încheieturile degetelor i se albiră. Cum de îl iubise pe nemernicul acesta?

„La divorţ, m-a curăţat de toate şi a avut tupeul ca tot ea să se supere pe chestia asta! Şi de ce? Presupun că nouăzeci şi nouă la sută din avere nu i-a fost de ajuns."

„Voia să te pună la zid", interveni Maury, partenerul lui de emisiune.

Ar fi trebuit să-l dea pe nemernic în judecată pe motiv de mediocritate, dar el ar fi făcut din

chestiunea respectivă un nou circ, asigurându-şi şi mai multă publicitate în rolul victimei.

îşi privi geanta, întrebându-se dacă era cazul să ia telefonul mobil, să sune şi să se apere. Reuşise întotdeauna să-i facă faţă într-o conversaţie şi, în plus, îşi dorea al dracului de tare să-şi spună punctul de vedere, atât în nume propriu, cât şi în numele fiecărei persoane de pe planetă care trecuse printr-un divorţ, fie ea femeie, fie bărbat, care avea parte de un partener infidel şi mincinos.

Roţile Hondei alunecară uşor în clipa în care luă o curbă mult prea repede.

- Nu-l lăsa să te enerveze. Era furioasă pe sine mai mult ca niciodată, iar vocea lui Luke, cea care pe vremuri şoptea vorbe de

alint, rostea glume pline de spirit sau se agita în dezbateri politice referitoare la tinerii aleşi ai momentului, în clipa aceea o enerva prin tonul ridicat şi plin de nesimţire.

„... ştiţi voi, se adresa el audienţei. Cred că toţi cei care divorţează îşi pierd o vreme minţile. Iar la femei e şi mai rău. Unele dintre ele, ca, de exemplu, fosta mea nevastă, devin nişte sociopate sau, în cazuri extreme, nişte fiinţe iraţionale. Paranoice."

Cretinul de Maury pufni în râs.

„Nu o să vă vină a crede ce a făcut fosta mea soţie."

Lucrurile evoluau. Abby se crispă.

„A avut tupeul să arunce tot. Schiurile - Rossignol, instrumentele mele pentru golf, o placă de surf, lucrată manual şi cumpărată din

Hawaii... Le-a dat pe toate la Armata Salvării."

„Nu!" Maury răsuflă în microfon. Abby şi-l imaginã pe tipul acela chel ducându-şi palma în dreptul inimii, prefăcându-se îngrozit.

„Mda. Şi asta mă îngrijorează, înţelegi?"

Mdda, ce să zic. Abby privi în oglinda retrovizoare şi observă o maşină de poliţie. Simţi un gol în suflet. Fusese atât de atentă la emisiune, încât nu ţinuse cont de viteză. Uitându-se la kilometraj, observă că circula cu zece kilometri pe oră peste limita de viteză. încetini exact în secunda în care poliţistul aprinse farurile şi porni sirena. *Grozav.* Ce noroc pe capul ei! Viră spre dreapta, căutând un loc în care să parcheze. Luminile colorate

sclipiră, sirena scoase un vaiet, şi maşina poliţiei o depăşi.

Abby răsuflă uşurată.

Aşa-ţi trebuie dacă asculţi emisiunea de doi bani a lui Luke!

Tocmai se pregătea să rotească butonul, când Luke zise:

„Să nu mă înţelegi greşit. E o femeie frumoasă. A naibii de sexy. Şi deşteaptă. Dar, uneori, mi se pare că s-a ţicnit."

„S-a măritat cu tine, nu?" glumi coprezentatorul, intenţionând să destindă atmosfera.

- Idioţii, mormăi Abby, accelerând.

Luke râse.

„Ei, mda, aici ai dreptate şi, în plus, mama ei a fost internată, să ştii. Nu glumesc."

- Bădăran josnic şi nebun ce eşti! Abby încremenise din pricina

uimirii. Declaraţia lui era mai mult decât josnică.

„OK, ce ziceţi dacă facem aşa, dragi ascultători, sunaţi-mă şi spuneţi-ne dacă fostele neveste au fost capabile de nebunii de felul acesta. Când mi-am sunat fosta nevastă, aseară, ca să-i urez *La mui-i ani* şi să-i comunic că trec pe acolo să-mi iau restul lucrurilor, ce credeţi că s-a întâmplat? Abia atunci mi-a mărturisit că s-a descotorosit de ele! Inclusiv de schiurile mele marca Rossignol... deşi ştia că în iarna asta intenţionez să plec în excursie, aşa că spuneţi-mi cât de răzbunător vi se pare gestul acesta?"

„Ahhh." Maury era în elementul lui, adăugând încă o răutate. „N-o iei şi pe iubita ta în excursia asta?"

„Bineînţeles că nu."

„Şi nu e cu douăzeci de ani mai tânără decât fosta ta soţie?"

„Cu cincisprezece."

„De două ori *Ah.*"

Abby strânse cu putere volanul.

Luke continuă.

„Noi doi am avut o înţelegere, şi anume că ea o să păstreze o parte din lucrurile mele, inclusiv schiurile, până voi reuşi să mă mut într-un spaţiu mai mare, din moment ce ea a obţinut în urma divorţului casa, maşina, studioul foto şi toate proprietăţile noastre comune."

- Mincinos nemernic, zise Abby printre dinţi. îi plătise partea lui de casă şi de studio, era *proprietara* de drept a acestei maşini, această Honda micuţă, el având un Lexus SUV! Totul fusese împărţit în două. Ea strânse din dinţi, fornăind furioasă. Dacă ar avea măcar un

rest de creier, ar închide radioul sau ar căuta un post cu muzică clasică, liniştitoare.

„Aşa că ascultaţi aici, fosta mea pretinde că a dăruit toate lucrurile mele, inclusiv o amintire de familie, care din întâmplare era o armă. Mi-a declarat că a donat absolut totul, de la zăvor până la butoi, ca să zicem aşa, la un aşezământ de caritate."

„De caritate?" Idiotul se prefăcu iarăşi îngrozit.

Ce cretin!

„Ca şi cum eu aş crede că orice organizaţie caritabilă acceptă o armă de foc. Bineînţeles că a fost o minciună. Dar cât de sigur pot fi, ştiind că fosta mea nevastă, o psihotică, mă ameninţă la propriu cu arma din dotare a tatălui meu, o

armă care a fost luată chiar de la o secţie de poliţie."

„E bine să-ţi schimbi adresa."

„Sau să îmi împachetez propria furie, zise Luke, în timp ce Maury clacă, zgomotos."

Abby nu mai suportă. Scotoci în geantă, scoase dinăuntru telefonul mobil şi formă rapid numărul postului de radio, care făcea legătura cu cei aflaţi în emisie.

Apelul fu preluat de o femeie cu o voce lipsită de intonaţie.

- WSLJ: Emisiunea Nemulţumiţii lui Gierman.

Abby se opri la timp. înainte de a rosti o vorbă, închise telefonul. *Nu-l angaja în nicio conversaţie. Nu-i da de înţeles că i-ai ascultat emisiunea. Nu mai asculta chestia asta patetică pe care el o numeşte emisiune de*

divertisment sau comentariu social. Altfel, el e cel care câştigă.

Dezgustată, opri radioul, dându-şi seama că a rătăcit drumul spre oraş, unde era aşteptată pentru a fi consultată în privinţa unei nunţi. Având de făcut cale întoarsă, întârzie zece minute înainte de a parca pe aleea aflată în faţa unei vile cochete, din Districtul Garden, construită cu două secole în urmă. Zugrăvită într-o nuanţă verde-deschis şi înconjurată de straturi de flori care nu-şi pierduseră încă vioiciunea culorii, casa avea trei etaje şi se afla pe un teren vast.

în timp ce ieşea din maşină, telefonul mobil porni să sune, şi ea privi spre ecranul luminat al acestuia. O altă companie imobiliară. Era, probabil, cea de a douăzecea companie care o apelase

de când dăduse anunţul în presă şi afişase în grădina casei plăcuţa aceea pe care scria „PROPRIETARUL PUNE CASA ÎN VÂNZARE".

Lăsă ca apelul să fie preluat de căsuţa vocală şi închise telefonul. Apoi luând portofoliul foto de pe bancheta din spate a automobilului, porni prin ploaia caldă, pe aleea din cărămidă care ducea către intrarea casei spre a-i întâlni pe cei doi miri şi, fără îndoială, şi pe mama miresei.

Ce ironie, cugetă ea. îşi arsese propriile fotografii, ocupându-se, în schimb, cu cea mai mare grijă, de organizarea şi realizarea şedinţelor foto a mai multor duzini de noi însurăţei.

Cine spunea că Dumnezeu nu are simţul umorului?

Unde o ducea?

Legată fedeleş, inclusiv la ochi şi cu căluş în gură, Mary LaBelle se ruga întruna la Dumnezeu.

Să o ajute.

Să o elibereze.

Să o salveze.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji, udând căluşul care fusese îndesat în gură cu un gest violent. Simţea că-i venea să vomite, dar reuşi să alunge senzaţia. Nu voia să se înece cu propria vomă.

Era întuneric. Nu vedea absolut nimic. Simţi că se află într-un vehicul, ceva asemănător unui camion, judecând după felul în care acesta rula şi după sunetul motorului. Nu reuşise să-l vadă, când el o împinsese pe bancheta din spate cu tapiţerie din plastic. Şoferul, care sărise asupra ei pe la spate, în timp ce ea făcea jogging

pe aleile marcate ale campusului AII Saints, apăruse din spatele unui gard viu care se întindea de-a lungul clădirilor de folosinţă comună, chiar în clipa în care ploaia începuse să cadă. Nerăbdătoare să revină în dormitor, Mary nu-i văzuse, decât o părticică a chipului, ca o străfulgerare. Îi simţise greutatea, în timp ce el o apuca pe la spate, aruncându-i un sac de plastic pe cap, determinând-o să se supună, răsucindu-i braţul şi aruncând-o în genunchi. Ea încercase să ţipe, dar el îi ţinuse arma la tâmplă; simţea şi acum cerculetul acela metalic lipit de pielea ei. închise gura, acceptându-şi soarta.

Dumnezeu o va salva.

EL o făcea întotdeauna.

Dacă nu se va întâmpla aşa, însemna că EL o chema acasă. Credinţa avea să-i fie sprijin... şi cu toate astea, ascultând huruitul cauciucurilor pe carosabilul umed, ea simţi că era condamnată.

Te rog, Tată Ceresc, încă nu... Sunt tânără... Mai am încă atâtea de oferit. Mai am atâtea de făcut, slujindu-Te.

Ea alungă lacrimile şi suspinele, cu gândul la părinţii săi. îi iubea atât de mult. Nu putea muri în noaptea asta. Nu! Ea era o luptătoare şi, oricât de puţin ar fi contat, avea o constituţie atletică. în timpul liceului, făcuse parte din echipa de tenis şi, în afară de asta, avusese grijă de condiţia sa fizică.

Dar pe măsură ce camionul înainta învăluit în noapte, speranţele ei se năruiră. Unde o ducea nebunul ăsta? De ce o alesese tocmai pe ea? Sau fusese mâna

hazardului? Se aflase la locul nepotrivit în momentul nepotrivit? Toate avertizările părinţilor, toate sugestiile lor legate de siguranţă le ignorase convinsă că Dumnezeu o va apăra. Şi acum... acum ce?

Nu era suficient de naivă ca să nu presupună care era intenţia lui - s-o violeze şi apoi s-o ucidă. Dar ea nu putea permite una ca asta. Nu o va face. Luptându-se cu lacrimile şi cu panica, se concentră asupra benzii adezive care-i ţinea mâinile legate la spate şi gleznele lipite una de alta. Dacă reuşea să se elibereze, poate va găsi o cale de a ajunge la scaunul din faţă ca să-l rănească, poate chiar să-l stranguleze cu banda adezivă cu care el o legase.

Dar crima e un păcat, Mary... să nu uiţi. Şi dacă încerci să-i faci rău, e posibil ca el să piardă controlul maşinii. Şi amândoi să vă accidentaţi.

Şi ce dacă erau accidentaţi, gândi ea, în disperare de cauză. Iar dacă omora pe cineva în legitimă apărare, Dumnezeu va înţelege asta. Te rog, Iisuse, te rog.

Chiar şi nişte răni grave şi o coliziune reprezentau o variantă mult mai bună decât ceea ce plănuia el.

Mary era sigură de asta.

Dar legăturile ei nu cedau, nici măcar o fracţiune de centimetru, indiferent cât ar fi tras de ele, oricât de mare ar fi fost disperarea cu care se străduia.

Panica ei se intensifică.

Pierdea timp. El nu avea să stea o veşnicie la volan. Se străduí în continuare, trăgând de frânghii şi întinzând banda aceea adezivă, în vreme ce kilometrii, kilometrii aceia blestemaţi se scurgeau sub roţiile maşinii. Se îndepărtau din ce în ce

mai mult de Baton Rouge. Şansele ca ea să se salveze deveneau astfel din ce în ce mai mici.

Frica îi pătrunse în oase.

Braţele o dureau, picioarele îi erau încordate şi neputincioase.

Mami, te iubesc şi m-am alăturat acestui Ordin pentru ca tu să fii mândră de mine.

Tati, te rog să mă ierţi fiindcă am fost proastă şi m-am lăsat prinsă de maniacul ăsta. Voi mi-aţi spus să am întotdeauna asupra mea telefonul mobil şi să nu alerg niciodată după lăsarea întunericului. Mi-aţi dat o armă, dar cu am refuzat-o... îmi pare foarte rău...

Simţi cum camioneta încetineşte, în timp ce el părăsea, probabil, şoseaua principală, pornind-o pe un drum ocolitor şi apropiindu-se astfel de destinaţia finală a călătoriei. Teama o cuprinse din nou şi încercă să-şi elibereze unul dintre braţe de

sub banda adezivă. Inima îi bătea cu putere, în timp ce sudoarea îi scălda trupul.

Eliberează-te, Mary. Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri!

- N-are rost, zise el, trăgând de ea. Din momentul atacului nu scoase o vorbă. Vocea lui, surprinzător de calmă, o sperie şi mai tare. Nu ai cum să scapi.

Simţi din nou că e pe punctul să vomite. Cine era nebunul ăsta? De ce o alesese pe ea? Vocea lui nu-i era cunoscută, deşi în clipa aceea nu mai era sigură de nimic. De-abia reuşea să-şi ţină în frâu panica.

- Mai durează doar câteva minute.

Doamne Sfinte, nu. Te rog, opreşte toate astea. Intervino în favoarea mea. Dacă mă vrei lângă Tine, lasă-mă să ajung acolo altfel, nu ajutată de un sadic, de un nebun plin de cruzime.

Tremurând, ea se gândi la sfinţii martiri, care muriseră în chinuri groaznice de dragul credinţei lor. încercă să se întărească, să-şi regăsească credinţa. Dacă momentul acesta era o probă sau adevărata voinţa a Domnului, atunci aşa să fie. Va muri, punându-şi întreaga credinţă în Bunul Dumnezeu.

Te chem, Sfântă Fecioară Maria, Domnul este alături de cei care...

Simţi cum camioneta încetineşte şi virează rapid de pe drumul drept. Roţile începură să sară şi să tremure, ca şi cum ar fi trecut peste pietre şi gropi. Ea se strădui să audă dincolo de huruitul motorului, sperând să perceapă zgomotul traficului, căutând semne care să-i certifice că nu erau atât de singuri şi de izolaţi aşa cum credea ea. Dar huruitul acela familiar al maşinilor

care trec pe lângă automobil, al ţipetelor şi al claxoanelor dispăruse, iar ultima speranţă pe care o mai avea dispăru.

Fii binecuvântată Tu între femei şi fie binecuvântat şi fructul pântecului Tău, Iisus...

Pentru un timp ce părea ore, cu toate că fuseseră probabil mai puţin de cinci minute, el continuă să conducă, până ce, în cele din urmă, apasă cu putere pe frână, şi camioneta se opri. Ea fu aruncată în faţă şi căzu apoi înapoi.

Sfântă Fecioară, mamă a lui Iisus, roagă-te pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre...

Se auzi ţăcănitul unei portiere care se deschidea, iar ea simţi cum căldura înăbuşitoare a nopţii pătrunde înăuntru, în vreme ce el cobora din camion. Auzi scârţâitul

cizmelor sau al pantofilor lui pe pavajul umed. Auzi zgomotul scaunului din faţă împins înainte.

O secundă mai târziu, fu trasă cu o mişcare violentă din maşină.

Tenişii ei pentru jogging se afundară adânc în noroi, iar ea fu gata să se prăbuşească. Mirosul de mosc şi de mlaştină o asaltă îndată, ducând-o cu gândul la şerpi şi la aligatori, nişte predători nemiloşi care, în comparaţie cu monstrul care o răpise, păreau nişte bieţi copilaşi. Ea începu să se agite, încercând să scape din strânsoarea lui.

- încetează, ţipă el, iar ea se simţi cuprinsă de panică. Dacă lui nu-i era teamă să vorbească atât de tare şi pe un ton atât de răstit, însemna că erau singuri... completamente singuri. Oh,

Doamne, asta era! O să moară aici, în întuneric.

- Am să-ţi dezleg picioarele, dar, dacă încerci să fugi... EI îi presă din nou pe frunte ţeava de oţel a armei... O să te omor. Avea de gând s-o ucidă. Era conştientă de lucrul acesta. Deci, dacă o să aibă ocazia, va încerca să fugă. Mai bine să fii împuşcat pe la spate, decât să te violeze cineva ceasuri întregi, brutalizându-te sub diverse forme, una mai bolnăvicioasă decât alta. Trebuia neapărat să scape. Trebuia. Odată ce îi va elibera picioarele...

Dar el îi anticipă planul. Cu o mişcare rapidă tăie banda adezivă înfăşurată în jurul gleznelor ei. Apoi se ridică în picioare, strecurându-şi uşor mâna pe sub banda care-i lega încheieturile mâinilor, strângând-o de braţ cu putere. încă o mai dureau articulaţiile umerilor din cauza

faptului că mâinile ei stătuseră îndoite la spate, dar senzaţia aceea, atingerea lui era ceva cu mult mai rău.

- Nici să nu te gândeşti, zise el, de parcă ar fi presimţit că ea voia să o rupă la fugă, şi o strânse apoi atât de dureros de braţ, încât ea scoase un geamăt, prăbuşindu-se în genunchi.

El o ridică de jos cu o mişcare bruscă.

- Să mergem. îndemnând-o cu ţeava rece a revolverului şi strângând-o de braţ cu degetele lui puternice, el o obligă să înainteze.

Ea auzi târâitul greierilor şi orăcăitul broaştelor, simţi noroiul moale şi covorul compact al frunzelor sub tălpi, ca şi picăturile calde de ploaie care i se scurgeau pe ceafă, picurând din părul strâns în coadă de cal.

I se păru că simte zgomotul unui râu ce curgea în apropiere, dar nu era sigură şi cedă nervos plângând în hohote, aproape împiedicându-se de ceva tare şi fix. Un copac? O piatră? Totul era doar un coşmar, cu siguranţă asta era. Un coşmar oribil.

însă era trează.

- Urcă, îi ordonă el la ureche, iar ea îl ascultă, împiedicându-se în vreme ce urcă cele două trepte, după care-l auzi cum deschide o uşă.

Oh, Doamne, acesta era locul unde o va ucide.

Gâtlejul i se crispă când simţi mirosul de mucegai al încăpcrii. I se păru că aude zgomotul unor gheare micuţe, ca şi cum nişte şoricei îşi căutau ascunzătoarea, şi o străbătu un fior de teamă.

Uşa batantă pocni în urma lor, iar ea tresări.

Ar fi vrut să ţipe, să se repeadă asupra lui şi să se revolte împotriva lui Dumnezeu, fiindcă o abandonase, în timp ce răpitorul o împinse, făcând-o să înainteze în încăperea în care aerul era stătut, ca şi cum aceasta n-ar mai fi fost utilizată de ani şi ani de zile. Scândurile scârţâiau sub tălpile ei.

Groaza o copleşi din nou. II auzi cum se apropia de o uşă grea. O împinse în faţă, şi ea se întrebă dacă nu se va prăbuşi în gol într-un hău întunecat, într-o pivniţă situată la mare adâncime şi va fi lăsată să moară acolo. Scâncind, abia abţinându-se să nu urineze, ea păşi cu teamă înainte, ca apoi să audă... un zgomot înfundat, ca şi cum în încăperea aceea ar mai fi fost cineva.

Fu gata să leşine.

Doamne, el o adusese într-un loc unde mai aşteptau şi alţi bărbaţi? Frica o năpădi cu şi mai multă putere. Stomacul ei se strânse, iar ea adulmecă ceva, pe *cineva.*

Un amestec de sudoare, de furnicături şi de teroare o cuprinse.

Ea auzise despre diverse barbarii ritualice comise împotriva femeilor, aşa că îşi cuprinse trupul cu braţele, încercând să se apere de ceea ce va urma.

- OK, acum te rog să te comporţi ca o fetiţă ascultătoare, îi şopti el lângă ureche, respiraţia lui fierbinte atingându-i uşor ceafa. Fă totul conform indicaţiillor mele şi n-am să-ţi fac niciun rău. O să fii în siguranţă.

Nu-l crezu nici măcar o clipă.

Vorbele lui mieroase erau o capcană. O capcană în care nu avea de gând să cadă.

- Dezbracă-te!

Ea îngheţă. Simţi cum i se face rău.

El lipi arma de pieptul ei şi, preţ de un minut, ea se gândi să nu i se supună, însă, în cele din urmă, făcu ceea ce i se ceruse. Conştientă că pistolul era aţintit asupra ei, îşi scoase mai întâi bluza şi apoi pantalonii scurţi. Nu se simţise niciodată mai vulnerabilă ca în secunda aceea. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Frica îi paraliza măruntaiele. Oare câţi, câţi bărbaţi o priveau? Câţi aveau să o atingă? Stomacul i se strânse şi avu impresia că va leşina.

- Bravo.

Ea îngheţă, rămânând doar în sutien şi în chiloţi.

Nu trebuia să se dezbrace de tot, nu-i aşa?

- Acum pune-ţi asta pe tine. Auzi zgomotul făcut de un fermoar care tocmai era deschis, după care i se dădu ceva moale şi mătăsos - o rochie, poate? Neîndemânatică, cu nişte degete aproape neputincioase, ea potrivi repede materialul neted, găsind o cale de a intra înăuntrul acestuia. Habar nu avea ce era, dar urma să-i acopere goliciunea şi, pentru moment, ăsta era singurul lucru care conta.

- Invers, îi ordonă el, în timp ce ea apucă şi răsuci materialul fără a vedea absolut nimic. întoarse apoi în faţă corsajul rochiei, trăgându-l peste talie şi mai sus, pentru a-şi acoperi sânii. Nimeri mânecile lungi şi îşi vârî braţele în ele. El o apucă de braţ şi închise fermoarul rochiei.

Respiraţia lui era fierbinte. Supărătoare. Aproape umedă în clipa în care îi atinse ceafa.

Acum... dacă ar fi reuşit să-l oprească. Dar era de-a dreptul imposibil.

încet, încă ţinând-o cu o mână, el plimbă butoiaşul revolverului pe pielea ei, metalul rece mângâindu-i gâtul.

Dacă s-ar întorce rapid spre el, l-ar putea lua prin surprindere, lovind arma pe care el o ţinea în mână. Şi-ar fi îndepărtat fâşia care-i acoperea ochii şi apoi ar fi luat-o la fugă ca o nebună. Era rapidă. Şi cum adrenalina i se revărsase deja în sânge, putea să alerge cel puţin cinci-şase mile fără să se oprească pentru a-şi trage sufletul.

- Ah, ah, ahhh, murmură el atât de aproape, încât îi simţi pieptul

lipit de spatele ei şi erecţia prin faldurile mătăsoase ale rochiei.

Bărbia ei tremură. Avea de gând s-o violeze.... Probabil că şi ceilalţi bărbaţi, care aşteptau în tăcere în încăpere, vor face exact acelaşi lucru.

De ce, Tată Ceresc, de ce?

Fugi, Mary! Riscă! Poate că revolverul lui nu va funcţiona?

Braţul care se odihnea strâns pe umărul ei se strecură în jurul taliei, lipind-o şi mai mult de el.

- Acum, Mary, spuse el cu o voce aspră, şi ea aproape că se răsuci, dându-şi seama că el îi ştia numele. Nu fusese victima unei răpiri. El o voise chiar *pe ea* pentru a-şi aduce la îndeplinire planurile diavoleşti. Uite, ceea ce urmează să faci va însemna salvarea ta. Mă asculţi?

Ea dădu din cap, urându-se. Urându-l pe el.

- O să iei arma asta şi apoi o să ţinteşti într-o pernă.

Cum ?

- Exact, eu am s-o aşez în mâna ta, dar tu n-ai să te întorci spre mine să mă omori, ne-am înţeles? Nu o să permit una ca asta. Mâna mea va sta deasupra mâinii tale. Uite aşa, vezi... El presă arma în palma ei tremurândă şi lac de sudoare, îndoindu-i arătătorul peste trăgaci. Strânsoarea lui puternică îi ghidă poziţia şi, în clipa în care ea încercă să îndrepte revolverul în altă parte, el o forţă să-l ţină drept înainte.

- Tu nu trebuie decât să apeşi.

întregul ei trup începu să tremure. Era o nebunie. Nu avea de gând să tragă la întâmplare, fără să

vadă absolut nimic. Preţ de o secundă, se întrebă dacă el nu era cumva vreun derbedeu, un elev de liceu ţăcănit, unul dintre cei care deveneau faimoşi, fiindcă făceau parte din tot soiul de frăţii, dar nu i se păru credibil. Ea nu solicitase locuinţă în cadrul campusului şi, oricum, avea să plece în curând de la Colegiul *AII Saints*. în afară de asta, nu era vorba de vreo glumă.

- Haide, o îndemnă el, şoptind sacadat. Ea auzi din nou plânsul acela înfundat - sau fusese râs? Groază? De unde venea? De aproape? De departe? Cineva închis într-un dulap, care o urmărea? O singură persoană? Două? Douăsprezece?

Speriată şi tremurând din tot corpul, ea îşi dădu seama că de n-ar fi fost degetele acelea de oţel

strânse peste ale ei, ar fi scăpat arma pe podea.

Ce bine ar fi fost să fie doar un coşmar!

Ce bine ar fi fost să se trezească din somn în camera ei!

- Ai la dispoziţie cinci secunde.

Nu! Zgomotul acela înfundat se repetă.

Cinci.

Te rog, Doamne, ajută-mă.

- Patru.

Nu mă abandona, te rog.

- Trei.

Sunt umila ta servitoare.

- Doi.

Fie-Ţi milă de sufletul meu!

- Unu.

El apăsă pe trăgaci în locul ei.

- Bum! Arma scoase un zgomot puternic, zgâlţâindu-se în mâna ei.

De undeva din apropiere se auzi un vaiet.

Simţi mirose de lemn, de material ars şi de încă ceva... mirosul înţepător al urinei?

încă un vaiet chinuit şi sugrumat.

O nouă teamă îşi făcu apariţia.

Doamne, oare tocmai împuşcase un om?

Te rog, te rog, nu!

Ce era asta? începu să tremure, luptându-se să scape, dar nebunul o ţinu şi mai strâns, punându-şi mâinile peste ale ei şi desfăcându-i repede legătura de la ochi.

Ea se zbătu, îndată ce răpitorul ei îi scoase căluşul.

La lumina unei lanterne mici, ea observă ce făcuse. Un bărbat pe care-l cunoştea din vedere şedea aşezat pe un scaun, având o pernă

mică legată în jurul torsului. Avea mâinile legate la spate, iar gleznele, de picioarele din metal ale scaunului. Stătea aplecat, iar dedesubt, formând o baltă, sângele se scurgea din trupul său.

Mary vomită pe podea şi pe rochia albă pe care el o forţase să o îmbrace. Ţipă şi plânse, tremurând toată, în timp ce îl privea murind pe bărbatul acela. Ochii lui sclipiră în lumina aceea galbenă şi slabă, în timp ce Mary, hohotind plină de disperare, fu convinsă că vede cum sufletul acelui om îi părăseşte trupul.

Doamne, Dumnezeule, omorâse un om nevinovat, legat de un scaun. Ea îşi mută privirea, aţintind-o asupra micului revolver, care se mai afla încă în mâna ei crispată. Era arma ei... revolverul cel mic, pe

care tatăl ei i-l oferise ca să se poată apăra.

Şi tocmai cu arma asta, ea ucisese un om.

Nu, Mary. Nu ai fost tu. Ci monstrul care te-a răpit. Ia arma. E încă în mâna ta, Intoarce-o spre ei Dumnezeu nu te va pedepsi niciodată că iei o viaţă ca a lui, mizerabilă şi plină de păcate.

Tocmai când gândul acela îi trecu prin minte, el îi strânse braţul cu şi mai multă putere. O trase înapoi, astfel că trupul ei se lipi de cel al bărbatului, erecţia lui în creştere împingându-se din nou în despărţitura feselor ei. Inima ei bubuia cu putere. O groază fără margini o paraliză pur şi simplu.

- Să ucizi reprezintă un păcat. Respiraţia lui era fierbinte. Dar tu ştii asta deja, n-am dreptate?

Ea nu răspunse, simţind doar ploaia lacrimilor pe obraji. Nu avea importanţă ce ar fi spus. Era de-a dreptul buimacă. O ştia. Nu avea cum să scape.

- Tocmai ai comis un pacat, Mary, şopti el cu o voce seducătoare, iar ea înghiţi cu greu. Căută cu disperare, în adâncul sufletului, forţa ei interioară. Ştia ce avea să urmeze.

- Şi ştim cu toţii că un păcat se răzbună prin moarte...

Iartă-mă, Tată Ceresc...

El îi roti uşor mâna într-a lui, lipindu-i de tâmplă ţeava propriului ei pistol

3

j

ora trei ar fi foarte bine, zise Abby, ţinând telefonul între ureche şi umăr. După ce în urmă cu două zile ascultase emisiunea lui Luke şi făcuse un plan pentru ceremonia nupţială a familiilor Noian şi Smythe, Abby ţinea în braţe atât sacoşa cu cumpărături de la magazinul alimentar, cât şi portofoliul ei fotografic. Petrecuse mare parte din zi, în afara primelor ceasuri ale dimineţii, la studioul ei din oraş, ocupându-se de facturi şi discutând cu câţiva elevi din ultima clasă de liceu despre fotografiile lor de absolvire, ca apoi să facă o escală la magazin şi să se îndrepte în fugă spre casă.

îşi aruncă geanta pe blatul bucătăriei, acolo unde stătea şi Ansei, dând din coadă, în timp ce urmărea nişte păsări care zburau în jurul burlanului.

- Sigur, îi şopti ea femeii de la telefon, aceasta stabilind o dată la care putea veni să-i vadă casa.

Plăcuţa aceea cu PROPRIETARUL PUNE CASA ÎN VÂNZARE atârna acolo de vreo şaptesprezece ore, iar ea primise câteva apeluri din partea unor potenţiali cumpărători, dar aceasta fusese prima care voia într-adevăr „să viziteze casa", după ce aflase preţul şi celelalte date.

După ce Ansei se întinse pe tejghea, ignorând ordinul ei de a sări imediat pe podea, Abby intră în sufragerie, şi puse portofoliul pe o măsuţă împletită pentru servit.

- îmi puteţi repeta numele dumneavoastră? Şi numărul de telefon? întrebă ea. Grăbindu-se din nou spre bucătărie, scoase un creion din geantă şi scrise apoi datele potenţialei cliente pe un blocnotes pe care-l păstra lângă telefon.

Abby închise telefonul şi-şi consultă ceasul. Potenţiala ei cumpărătoare va fi aici în mai puţin de patru ceasuri.

Nu s-ar fi putut spune că locuinţa arăta rău. Asta dacă nu luai în seamă smocurile de păr gri ale motanului, atârnate peste tot şi, mai ales, adunate prin colţuri. Cu toate că se străduia să aspire cât mai bine, abia dacă putea ţine pasul cu Ansei, a cărui blană era exagerat de mare.

- Poate că în loc de un aspirator pentru curăţenia casei, mi-ar trebui un aparat electric de tuns pentru tine, ce zici? Ea luă pisoiul din culcuşul

de lângă fereastră, îi mângâie blăniţa moale şi îi şopti la ureche: Orice ar fi, te iubesc. Cu toate că ştim amândoi, că atunci când vrei, poţi fi un mare nesimţit. El îşi frecă creştetul capului de bărbia ei, torcând atât de tare, încât ea simţi cum vibraţiile corpului lui trec într-al ei.

Era atât de plăcut să petreci câteva secunde spunând stupizenii unei pisici.

Ultimele două zile fuseseră aglomerate, ea abia reuşind să-şi tragă sufletul. Se plimbase de la o locaţie la alta şi, din fericire, nu avusese timp să se gândească prea mult la Luke sau la defăimarea ei publică.

Abby decisese să nu se lase afectată de diatribele „live" ale lui Luke.

- Pur şi simplu, nu merită. Sărută pisicul între urechi, apoi îl aşeză pe podea, verificându-i castronul cu apă. Era pe jumătate plin. El păşi uşor către uşa din spatele casei, se învârti, miorlăind până ce ea veni să-i deschidă. Ieşind glonţ afară, Ansei se duse direct spre copacul de lângă streaşina pe care stăteau păsările. Vremea caldă a lui octombrie se ghicea în briza blândă, cu miros de pământ şi de mlaştină, ce se strecura încet înăuntru.

Abby ieşi pe verandă. Soarele se străduia să străpungă perdeaua apoasă a norilor. Preţ de o clipă, ei i se păru că zăreşte dâra palidă a curcubeului, dar imaginea dispăru la fel de rapid cum apăruse.

- O idee înţeleaptă, şopti ea, intrând în casă şi închizând uşa. Aruncând o privire în jur, ea îşi dădu seama că era cazul să facă ordine înainte de vizionare.

în dormitor, îşi scoase pantalonii şi bluza, îmbrăcând rapid „costumul pentru curăţenie", o pereche foarte dragă de blugi jerpeliţi şi un tricou pe care se vedeau nu doar urme de cafea, ci şi pete apărute în urma decolorării materialului. După ce îşi strânse părul într-o coadă de cal, se apucă de treabă, lustruind mesele, ştergând ferestrele, frecând blaturile şi spălând podelele vechi din lemn de molid.

Dând drumul televizorului, pentru a crea un fond sonor, ascultă o ştire legată de o furtună tropicală ce tocmai se forma în Oceanul Atlantic, ameninţând să intre în golf peste câteva zile. După alte câteva informaţii meteorologice, urmă o pauză de publicitate, iar în momentul în care se reluară ştirile, Abby, care tocmai curăţa un pervaz, ascultă o frântură de frază care o îngheţa de fiecare dată:

„Aşezământul *A noastră Doamnă a Virtuţilor...*"

Abby ridică brusc capul şi îşi concentră atenţia asupra micuţului aparat aşezat pe un raft de bibliotecă. Pe ecran o doamnă-reporter cu o înfăţişare îndrăzneaţă, machiaj perfect şi un păr negru tuns scurt, se afla în faţa fostului spital, locul unde Faith Chastain îşi găsise sfârşitul.

„...acest spital a fost un punct de reper al regiunii pentru aproape un secol", declara reporterul în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, în timp ce vântul îi flutura pletele. „Clădirea din spatele meu a suferit numeroase transformări în decursul lungii ei existenţe, istoria sa fiind marcată şi de câteva scandaluri."

„Oh, Doamne, nu vor vorbi iar de păţania mamei, nu-i aşa ?

Abby simţi cum fiecare muşchi al corpului i se încordează, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o lovitură.

„Având ca primă destinaţie un orfelinat, clădirea principală a fost transformată în spital, după cel de-al Doilea Război Mondial, condus, încă de la început, de un ordin catolic de călugăriţe." Camera de filmat îşi mută atenţia de la reporter spre clădire.

Inima lui Abby se strânse, în timp ce privea spre aleea aceea largă, năpădită acum de buruieni, care străbătea peluzele altădată îngrijite şi tunse, ca apoi să o cotească pe lângă fântână. Abby stătuse pe bordura ei lată, privind tufele de liliac, în timp ce razele soarelui se reflectau, iar stropii fântânii îi sărutau uşor pielea. Reuşise, din acestă poziţie avantajoasă, să-şi înalţe ochii spre dormitorul mamei ei, situat la cel de-al treilea etaj, în spatele unei ferestre boltite.

Abby înghiţi cu greu. Câte ceasuri petrecuse lângă fântâna aceea? Acum interiorul ei era uscat şi crăpat, iar îngerii sculptaţi, acoperiţi cu un muşchi de culoare verde, sub forma unor dâre ce păreau că se preling din ochii lor, asemenea lacrimilor.

„În anii din urmă, clădirea «A noastră Doamnă a Virtuţilor» a fost utilizată ca spital pentru pacienţii cu afecţiuni psihice şi, cu toate că proprietarul său era o persoană fizică, a avut şi el de suferit în momentul reducerii fondurilor federale. Din cauza speculaţiilor legate de comiterea unui viol şi de aparenta sinucidere a uneia dintre paciente, spitalul a fost închis acum aproape optsprezece ani..."

Gâtul lui Abby se strânse brusc. Ea scăpă din mână buretele, urmărind mai departe fragmentul acela al ştirilor ce părea supranatural.

Deasupra televizorului, cocoţată pe unul dintre rafturile de lângă şemineu, se afla poza mamei ei făcută cu optsprezece ani în urmă, zâmbind, cu părul închis la culoare, dat la o parte de pe faţa ei frumoasă, fără a se zări nici cea mai mică urmă a acelui suflet chinuit care se ascundea în spatele ochilor ei mari, de culoarea ambrei.

înghiţind cu greu, Abby se îndreptă spre bibliotecă, luând fotografia de la locul ei de odihnă. O tristeţe profundă se strecură în sufletul ei. O cuprinse dorul, în timp ce se uita la surâsul delicat al mamei ei, simţind parcă cum palmele ei reci îi strângeau mâinile, iar aroma delicată a parfumului mamei o înconjura.

„... urmând a fi demolat, la mijlocul anului viitor, dacă totul se va desfăşura conform planului."

Capul lui Abby se răsuci din nou spre ecranul televizorului. Aveau de gând să dărâme fostul spital?

O schemă a unei clădiri cu două etaje, extrem de asemănătoare ca înfăţişare cu vechiul spital, dar mult mai modernă, apăru îndată pe ecran. Dispăruseră geamurile în stil clasic şi verandele largi. Cărămida urma să fie înlocuită cu lambriuri din lemn, ferestrele aveau să fie mult mai largi, iar în locul fântânii cu îngeri era prevăzută o construcţie „futuristă" din piatră şi metal.

Pe ecran apăru din nou studioul Ştirilor, acolo unde crainicul, Mei Isely, era aşezat în spatele unui brâu în formă circulară. într-un colţ al ecranului era inserată imaginea reporterei prezente la locaţia fostului spital. Ea îşi continua relatarea.

„Intenţia este ca această instituţie să devină un cămin pentru bătrâni, care să cuprindă locuinţe deservite de personal medical şi toate dotările necesare unei unităţi sanitare."

„îţi mulţumim, Daria", zise reporterul, în timp ce imaginea aceea micuţă dispăru de pe ecran, toate camerele de luat vederi concentrându-se din nou asupra biroului şi asupra lui Isely, un bărbat pe care-l întâlnise de câteva ori, pe vremea când era măritată cu Luke. Un linguşitor, aşa îl caracterizase ea la vremea aceea. Era chipeş, dar puţin cam plinuţ, pentru gusturile lui Abby în materie de bărbaţi. „Urmează... ştirile sportive" spunea Isely, zâmbind larg spre cameră. Ei i se păru că făcea cu ochiul. îşi aminti un eveniment de binefacere, organizat cu ocazia unui Crăciun, când el, după ce consumase ceva mai multe păhărele, se dăduse la ea. în clipa aceea, el îşi luă hârtiile de pe birou, declarând:

„Imediat după pauză, revenim cu noutăţi de la Colegiul AII Saints!"

- Scuteşte-mă. Abby apăsă pe butonul televizorului, astfel încât chipul lui Mei, cu ochii aceia albaştri şi strălucitori, dispăru.

Ea expiră cu putere, reflectând asupra celor prezentate la Ştiri.

Şi ce dacă urma să fie demolat spitalul unde murise mama ei? Ce dacă urma să fie înlocuit cu o clădire nouă? Acestea erau efectele progresului, nu?

Aşezând pe raft fotografia mamei, se duse în bucătărie şi deschise frigiderul. Nu mai avea nicio sticlă cu apă.

- Ah, la dracu'. Luă un pahar din dulap şi roti robinetul, ascultând huruitul nemulţumit al conductelor. Rezemându-se cu şoldul de tejgea, umplu paharul, reflectând la motivele care o determinaseră să revină în Louisiana.

Ea nu-şi dorise foarte tare să se întoarcă aici.

în realitate, se gândise la Seattle - cu apele lui pline de viată, cu clima sa răcoroasă, cu vârfurile lui

muntoase acoperite de zăpadă, la care ai fi putut ajunge deplasându-te cu automobilul pe o distanţă mică, la istoria lui zbuciumată, şi, cel mai important, la faptul că se afla la două mii de kilometri distanţă de Louisiana - ca fiind alegerea perfectă.

în fine... cu excepţia lui Zoey şi a acelei indiscreţii supărătoare comise de Luke. Bău cu nesaţ din pahar.

Fii sinceră, Abby, o admonestă conştiinţa, *relaţia dintre Luke şi Zoey nu a fost doar o mică indiscreţie, a fost o aventură urâtă care te-a rănit şi a ieşit brusc şi cu putere la suprafaţă!*

- Nemernicul, murmură ea, golind paharul şi aşezându-l în suportul pentru veselă.

Ar fi trebui să divorţeze de Luke imediat ce descoperise că el o înşelase în timpul logodnei, dar, ah, nu, ea fusese suficient de idioată pentru a acorda o nouă şansă căsătoriei lor. El jurase că se va purta cu totul altfel dacă ea se va muta împreună cu el în New Orleans.

Abby avusese îndoieli în privinţa resuscitării mariajului lor, desigur, dar tentaţia unui nou început fusese mult prea puternică pentru a-i rezista. La momentul acela fusese destul de idioată, încât să-şi închipuie că încă îşi iubea soţul.

- Idioată, mormăi ea printre dinţi, revenind în sufragerie, acolo unde cârpa de praf zăcea pe pervazul ferestrei. Mai exista un motiv care o determinase să se mute în New Orleans sau în împrejurimile acestuia. Nu-şi promisese ea mereu că va reveni în regiunea aceea în care viaţa ei se schimbase pentru totdeauna atunci când Faith Chastain îşi găsise moartea? Nu hotărâse oare Abby că metoda cea mai bună de îngropare definitivă a fantomelor trecutului era o vizită la spital, pentru a-l fotografia, pentru a reanaliza seara aceea pe care şi-o amintea doar fragmentar?

- Oh, mami, rosti ea, luând din nou fotografia care înfăţişa chipul mamei ei, privind atent în ochii care semănau atât de tare cu ai săi. Ea aruncă o privire fugară spre şemineu, acolo unde, cu câteva seri în urmă, aruncase în foc fotografiile ei de nuntă. Câteva rămăşiţe înnegrite erau şi acum agăţate de grătarul protector.

Se auzi soneria telefonului ei mobil. îl auzea cântând în poşeta ei, aşezată în sufragerie, lângă portofoliu. Se apropie repede de geantă, extrăgând de acolo telefonul subţire şi deschizându-l cât ai clipi.

- Alo?

- Salut, Abby. Maury la telefon, zise apelantul. Abby simţi cum inima îi stă în loc. Maury Taylor, mă ţii minte. Sunt coleg cu Luke.

- Sigur, mi-a aduc aminte. Vocea ei căpătă un ton distant. Maury Idiotul.

- Auzi, presupun că nu ai veşti de la Luke, nu-i aşa?

- Nu, zise ea încet, sesizând o capcană. Poate era vorba de o şmecherie pusă la cale de fostul ei soţ. Era cunoscut pentru obiceiul lui de a lua peste picioor pe alţii în timpul emisiunii, ca apoi să lase pe toată lumea să facă glume pe seama „victimelor". Chiar dacă emisiunea nu se transmitea în direct în momentul respectiv, el putea să înregistreze răspunsurile „victimei" şi să le transmită apoi pe post în timpul emisiunii live. Stomacul ei se strânse.

- Eşti sigură?

- Bineînţeles că sunt. Dar de ce să fi avut veşti de la el?

- Nu ştiu. Vocea lui Maury era puţin agitată. Era îngrijorat? Panicat? El, uh, nu a venit ieri la radio. A lipsit pe parcursul întregii emisiuni. A trebuit să difuzăm o emisiune înregistrată vara trecută.

Ea nu-l credea şi nici nu-i păsa. Nu mai avea nicio legătură cu Luke Gierman.

- Şi de ce îţi imaginezi că eu aş şti unde se află?

- Nu ştiu. Mă gândeam că e posibil să fi ascultat emisiunea pe care am transmis-o la începutul săptămânii, cea care a avut ca temă fostele soţii.

Ea nu răspunse, dar simţi cum îi ia foc ceafa. Nemernicul, îşi zise ea, imaginându-şi-l pe Luke la microfon, scuipându-şi minciunile. Degetele i se crispară pe telefon.

- El, hmmm, probabil că deja ai auzit că el „a şters cu line pe jos".

- Şi chestia asta m-ar fi determinat să stau de vorbă cu el? întrebă ea, reuşind cumva să-şi ţină în frâu enervarea. încă nu se convinsese că nu era vorba de o înscenare. Ce om fermecător. Habar nu am unde e. Pa.

- Nu. stai, Abby, zise el grăbit, ca şi cum s-ar fi temut că ea are să-i închidă telefonul în nas. îmi pare rău. Emisiunea a fost... exagerată, ştiu, dar asta e ceea ce place publicului său, la asta reacţionează.

- Deci?

- Deci, după program, Luke a dispărut. Nu a apărut la clubul SPA, iar tu ştii că el se antrenează întotdeauna după emisiune.

Ea ştia acest lucru. Nu comentă însă nimic despre obsesia lui Luke de a se menţine în formă. Nu era vorba despre simpla dorinţă de a arăta şi a se simţi bine, ci despre o adevărată manie.

- Nimeni nu ştie nimic despre el. M-am dus până la casa lui din oraş, dar nu mi-a răspuns nimeni la uşă.

- O să apară el, zise Abby, refuzând să se mai amestece în viaţa lui Luke, în trucurile sale.

- Dar...

- Nu m-am întâlnit cu el. OK? Şi aşa cum a certificat şi el cu atâta precizie în mod public, nu mai sunt nevasta lui. Acum era furioasă, iar limba ei ar fi

vrut să se dezlănţuie. Nu-i ţin socoteală. De ce nu discuţi cu iubita lui?

- Nia... mda... Luke şi Nia...

Văzându-l că ezită, ea întrebă:

- Ce?

- Nia habar nu are unde e.

Ea era sigură că el voia să spună cu totul altceva. Indiferent despre ce era vorba, ei nu-i păsa câtuşi de puţin.

- Poate ştie, dar nu vrea să spună.

Pe el nu-l caracterizează o asemenea atitudine. Maury părea îngrijorat. îngrijorat cu adevărat.Perfect. Să-l lăsăm să fiarbă, întrebându-se unde putea fi Luke. Lui Abby nu-i păsa deloc de intenţiile lui Luke sau de viaţa lui amoroasă. Şi nici nu-şi făcea griji în privinţa lui. Luke era cunoscut pentru trucurile diverse la care apela pentru a-şi face publicitate. Era genul acela de om care şi-ar fi înscenat propria moarte în scopul creşterii raitingului emisiunii.

- Nu l-am mai întâlnit pe Luke din weekendul trecut, când a venit să-l ia pe Hershey, căţelul de care avem amândoi grijă. îmi pare rău, nu am cum să te ajut. Iar el ar face bine să aibă grijă de câinele meu.

- Bine, bine, dar, dacă ai veşti de la el, spune-i să sune imediat la radio. Producătorul e pregătit să-i facă lui Luke o nouă ofertă.

- O, grozav. Exact de vestea asta avea nevoie. Ea închise, refuzând să reflecteze la planurile lui Luke. Nu mai conta. Divorţaseră. Punct.

Iar lucrurile lui nu mai erau în garaj.

Cu toate acestea se duse în dormitor, deschizând apoi al doilea sertar al noptierei, pe partea aceea de pat care fusese a lui Luke.

Acolo se afla, ca şi cum ar fi zăcut de ani de zile, arma de serviciu a tatălui lui. Luând în mână arma de calibrul 38, se simţi vinovată, fiindcă îl minţise pe fostul soţ în privinţa armei, dar remuşcarea avu viaţă scurtă.

Deocamdată, ea avea să păstreze arma.

- OK... deci, ce avem aici? Detectivul Reuben Montoya, purtând o pereche de jeanşi, un tricou şi o haină de piele neagră, păşi cu grijă spre uşa căbănuţei din poiană. Razele soarelui matinal se strecurau dincolo de copaci şi de tufişuri, alungând ultimele rămăşiţe ale ceţii căzute în timpul nopţii. Mirosul puternic de mlaştină îi pătrundea adânc în nări: apă care băltea, vegetaţie crescută şi încă ceva, un miros urât, acela de carne în putrefacţie. Stomacul lui se întoarse o clipă pe dos, dar el reuşi să se abţină. în general, reuşise să-şi controleze emoţiile, să facă faţă momentului, fără a vomita.

- Se pare c-a fost vorba de o sinucidere, teoretiză Don Spencer, ajutorul de şerif. Era scund, avea ochii de un albastru- spălăcit şi un păr roşcat,

tuns ca la armată. Dar nu toate detaliile duc la această concluzie. încă mai căutăm răspunsuri. Cei de la Omucideri sunt prezenţi aici de aproape un ceas.

Montoya aprobă, aruncând o privire în jur. Câţiva ofiţeri de poliţie împrejmuiseră zona cu bandă galbenă şi se aflau în jurul perimetrului micii cabane, plasată în mijlocul acelui ţinut pustiu.

- Tu ai sosit primul? întrebă Montoya, semnând raportul de securizare.

- Mda. Am primit un apel la dispecerat de la un pescar care a recunoscut că a încalcat legea proprietăţii private. Tocmai se îndrepta spre râu, când a observat uşa deschisă şi a intrat.

- Mai e aici?

Poliţistul aprobă.

- E în dubită, cea de-acolo. Spencer îşi mişcă bărbia în direcţia unui Dodge uzat care odată fusese roşu, dar care-şi pierduse culoarea din cauza numeroaselor drumuri sub soarele Louisianei. În remorcă se aflau o canoe micuţă şi un echipament pentru pescuit. Montoya aruncă o privire în cabină şi observă că la volan se afla un bărbat de culoare.

- Numele lui e Ray Watson. Locuieşte cam la şase kilometri în amontele râului. Nu are cazier.

- E unicul martor?

- Până acum, da.

- Fă-l să rămână pe aproape. Vreau să-i adresez câteva întrebări.

- S-a făcut.

Dorindu-şi o ţigară, Montoya îşi puse apărătoarele pentru pantofi, făcându-şi drum către casă, atent să nu-l incomodeze pe unul dintre anchetatorii care făcea câteva poze spaţiului de deasupra uşii. Iarba fusese călcată, frunzele fuseseră spulberate, şi era evident că o parte din amprente duceau spre trepte.

Montoya o porni spre uşa deschisă, dar se opri brusc.

- Ce dracu' e asta? întrebă el simţind cum i se strânge stomacul.

Luminile puternice iluminau încăperea mică unde sângele, penele, voma şi noroiul se amestecau pe podea. Aerul era îmbâcsit de mirosul de sânge, de salivă, de urină şi de praf. Anchetatorii filmau şi măsurau, ridicând amprente, căutând dovezi ale crimei.

în centrul încăperii, se afla locul unde muriseră două victime. Una dintre ele, un alb cu o constituţie solidă, părea să aibă puţin peste patruzeci de ani. Zăcea întins gol, aşa cum venise pe lume, şi cu faţa în sus. Sângele îi ţâşnise din gaura pe care o avea în piept, dar nu chiar atât de mult cum s-ar fi aşteptat Montoya. Bărbatul murise repede.

- Iisuse, mormăi Montoya.

A doua victimă, o femeie tânără, purtând o rochie albă de mireasă, din mătase şi cu broderie, era întinsă deasupra bărbatului mort. Se pare că ea căzuse din cauza unei răni la cap, ce părea a fi provocată de un singur glonţ. Părul lung stătea desfăcut pe spatele ei gol. O parte din şuviţele ei erau năclăite şi încâlcite din pricina rănii de la cap.

Unul dintre fotografi trăgea imagine după imagine, bliţul lui luminând o scenă şi aşa macabră, în vreme ce Bonita Washington, anchetatorul principal al echipei de criminalişti, era ocupată cu efectuarea măsurătorilor în jurul cadavrelor. Părul ei negru era ridicat într-un coc strâns la baza craniului. Ochii i se plimbau agale pe podea, în timp ce trasa perimetrul din jurul victimelor.

- Ai semnat codul, Montoya? întrebă ea. Purtând nişte ochelari pentru presbiţi şi având întipărită pe chip o expresie sobră, ea se ridică în picioare, îndepărtându-se de desenul pe care-l făcuse. îl ţintui cu privirea aceea gen: „Nu te pune cu mine, te rog". De origine afro-americană, un lucru de care era extrem de mândră, Bonita conducea echipa criminaliştilor cu o mână de fier şi un ochi ager.
- Ce părere ai?
- Verific. Nimeni nu intră aici până nu semnează codul meu de securitate. Vreau să cunosc fiecare persoană care intră aici, am o evidenţă a acestora. Una dintre sprâncenele ei negre se arcui şi pe deasupra ochelarilor fără ramă, ochii ei căprui îl fixară fără să clipească: Se ştie că tu încâlci aproape toate regulile, chiar şi cele care nu te privesc. Azi nu admitea nici cea mai mică abatere.
- Am semnat. OK?
- Bravo. Unde-i Bentz?
- în vacanţă, cu soţia. Vegas. Bentz era partenerul lui Montoya de ani buni, de când se mutase acolo din L.A. şi Montoya era la începutul carierei sale de detectiv. Singurele luni în care nu lucraseră împreună fuseseră în perioada în care Montoya absentase din New Orleans pentru a lucra la un caz în Savannah. Simţi un gust amar, ducându-se cu gândul la acele săptămâni dureroase, dar alungă orice fel de amintire, concentrându-se asupra prezentului. Iar ceea ce vedea aici era groaznic. Bentz se întoarce peste câteva zile, zise frecându-şi bărbuţa-cioc care-i acoperea bărbia. Rânji spre doamna Washington. Deocamdată va trebui să lucrezi cu mine.
- Cum de am avut parte de un aşa noroc? spuse ea cu cea mai fină nuanţă de umor posibilă, adoptând imediat o mimică aspră şi arătând spre cele două cadavre cu guma de la capătul creionului său. Fii atent pe unde calci şi ce atingi. încă mai avem de colectat amprente digitale şi urme.

Montoya îi aruncă o privire scurtă, scoţându-şi un carneţel din buzunarul de la spate al pantalonilor.

- Am mai fost în zeci de locuri în care s-au comis crime, Washington.

- în regulă. Ea era tot încruntată, dar aprobă scurt, devenind puţin mai prietenoasă. Am făcut ancheta preliminară. Se pare că totul s-a petrecut în această încăpere. Judecând după cantitatea de sânge împrăştiat pe jos şi după poziţia cadavrului, se pare că victimele au fost ucise chiar aici. Ea arătă cu degetul spre podeaua cabanei. Era evident că nu se îndoia în privinţa locului de comitere a crimei, dar sprâncenele aveau aceeaşi poziţie ridicată, ca semn al unei concentrări intense. Dar a fost vorba de o înscenare.

- înscenare?

- Hmmm. E vorba de o sinucidere sau de un dublu asasinat. Nu mi-am dat seama încă. Dar o voi face.

El nu avea nicio urmă de îndoială că aşa va fi.

- Cred că bărbatul a fost legat de scaunul acela. Arătă spre un scaun vechi din plastic şi metal, care fusese aruncat într-un colţ al încăperii. Are pe el urme de sânge şi se poate observa că a fost târât prin praf... pe lângă dâre se observă şi amprenta paşilor. Pantofi. Bărbatul - arătă către victima care avea ochi sticloşi şi faţă buhăită - e completamente gol. Pentru o fată, urmele tălpilor sunt prea mari, aşa că eu cred că a mai lost şi o a treia persoană. Judecând după urmele din jur, o persoană cu o constituţie masivă. O să-i spunem Mărimea Doisprezece.

- Ucigaşul.

- Da, bărbatul-victimă are o înălţime de nouă picioare şi jumătate, poate zece. Ceea ce văd îmi pare o înscenare, care nu a fost executată chiar atât de bine, ca să nu ne dăm seama imediat. După cum spuneam, fie ucigaşul e un idiot, fie vrea să ne dăm seama că el a fost autorul; a făcut o demonstraţie. Privirea ei se îngustă, uitându-se la Montoya pe deasupra ochelarilor. Pe braţele femeii există urme ale împuşcăturilor şi o cantitate mică de sânge, dar locul ăsta e însemnat peste tot.

- Cine a vomat?

- După cum arată veşmântul ei, ea a făcut-o.

- O rochie de mireasă. Oare tocmai se mărita?

- Nu ştiu. Nu cred... vezi mormanul acela de acolo? Adidaşi şi tricou. S-a schimbat. Sau era deja schimbată, înainte de a fi ucisă. Sângele e împrăştiat pe toată suprafaţa rochiei.

- De ce să se fi schimbat?

- Habar n-am. Cute adânci îi încreţiră fruntea, iar ea se bătu cu creionul peste buze, meditând. Dar, indiferent cine e criminalul nostru, îşi doreşte să observăm că bărbatul e gol puşcă, în timp ce fata tocmai se duce la propria nuntă... sau ceva de genul ăsta. Dă-ţi seama....

Lui Montoya nu-i plăcea sugestia ei. Se uită la chipul bărbatului care zăcea cu faţa în sus, în timp ce corpul femeii era întins deasupra lui. Ceva legat de el...

- Recunoşti bărbatul? întrebă ea, arătând spre victimă.

- Ar trebui?

- Luke Gierman. Un soi de vedetă locală. Distracţie şocantă.

- *Nemulţumiţii lui Gierman,* zise Montoya, amintindu-şi de controversata vedetă radio. Nu-l cunoscuse personal pe Gierman, dar îi văzuse fotografia în ziare de câteva ori.

- Avea asupra lui cartea de identitate. Banii şi cărţile de credit erau la locul lor. Avea asupra lui două sute şase dolari şi o chitanţă ATM de la banca First Congressional, cu sediul în Decatur Street, pentru două sute de dolari, cu data zilei de ieri, ora 6:36 P.M.

- Poate că la ora aceea era deja răpit. Decise să verifice camerele de supraveghere ale băncii.

- Poate. Cât despre ea... Arătă cu degetul spre femeia care zăcea întinsă deasupra lui Gierman. Courtney LaBelle, conform legitimaţiei de studentă pe care o avea în portofel. Nu purta geantă, ci doar un suport pentru legitimaţii şi cârduri, pe care l-a băgat într-un buzunar mic al pantalonilor pentru jogging. Nu avea cărţi de credit, ci doar cinci dolari. În schimb, avea asupra ei permisul de conduce care demonstrează că locuieşte în oraşul nostru, adresa fiind în districtul Garden. Ea pocni tristă din limbă, clătinând din cap. Avea optsprezece ani. Strânse din dinţi. Cei de la ME au făcut o analiză preliminară. Potrivit palorii, a rigidităţii trupurilor şi a temperaturii acestora, transportul lor aici s-a făcut, probabil, aseară, între ora 10:00 P.M. şi ora 03 A.M. a zilei de azi. Nu se poate certifica cu mai multă precizie.

- La puţin timp după ce Gierman a scos banii de la bancă.

- Mda.

- Ea îl cunoştea pe Gierman? întrebă Montoya, privind trupul tinerei femei. Pielea acesteia era ca de ceară, faţa umflată, dar îşi imaginã că fusese o fată frumoasă.

- Asta va trebui să descoperi tu. Lui Gierman îi plăceau femeile tinere, iar ea s-ar fi potrivit de minune.

Montoya lua deja notiţe. Bonita Washington îl scotea adesea din sărite, dar era o profesionistă desăvârşită. A dracului de bună. Era greu să te cerţi cu ea, dar şi mai greu să o provoci.

- Arma o avem?

- Mda. Pusă în pungă şi etichetată. Un pistol de calibrul 22, găsit în mâna femeii moarte.

El cercetă din nou podeaua. Fulgii, praful, mizeria acopereau suprafaţa de lemn.

- Ce-i cu fulgii ăştia.

- Sunt de la o pernă, probabil, înfăşurată în jurul lui Gierman. Poate pentru a amortiza pocnitura, habar nu am, dar a fost lăsată lângă scaun. Ea arătă într-acolo, iar Montoya examină învelişul flasc al unei perne vechi. În centrul acesteia se observa o gaură. Fulgii dinăuntru erau înnegriţi şi pătaţi cu sânge.

- S-a tras de aproape. Montoya se uită atent la cele două cadavre, încercând să-şi imagineze în ce poziţie se găseau înainte de a muri şi cum au ajuns să stea îmbrăţişaţi, ca doi îndrăgostiţi.

- După cum ziceam, bănuiesc, uitându-mă la urmele de pe braţele şi de pe picioarele lui Gierman, acesta a avut gambele legate de picioarele scaunului, astfel se explică vânătăile de pe corpul său. Cu toate că în secunda asta nu mai există, cred că peste gură a avut lipită bandă adezivă. Are încă nişte urme de lipici pe faţă.

Montoya privi mai de aproape, observând urmele de lipici de culoare gri de pe pometii lui Gierman. Pe pielea palidă se observa o dungă de culoare roşie. Până şi buzele păreau jupuite, ca şi cum ar fi stat lipite una de alta, înainte ca banda adezivă să fie smulsă printr-o mişcare bruscă.

- Nu erau căsătoriţi?

- El era holtei. Divorţat, cred. Despre ea, nu ştiu ce să spun, dar are o julitură urâtă pe inelarul mâinii stângi, ca şi cum de acolo i-ar fi fost smuls un inel.

- Iisuse, mormăi Montoya, privind cu coada ochiului degetul vânăt şi julit al tinerei.

- Cred că „Da"-ul nu se rosteşte prea uşor, mormăi Montoya, în glumă, ca să mai însenineze atmosfera.

Montoya văzuse o groază de crime bizare de când se angajase în poliţie, dar asta părea a fi cea din capul listei.

- Crezi că a fost vorba de o nuntă falsă... că ucigaşul a fost preotul, că inelul i-a fost pus cu forţa pe deget, ca apoi să fie smuls... A fost găsit acest inel?

- Nicio bijuterie, în afară de lănţişorul care e şi acum la gâtul victimei. Ea arătă spre lănţişorul din aur, de care era agăţată o cruce micuţă cu diamante. Aşa părea la prima vedere.

- Pantofii lipsesc? întrebă el, căci victima era desculţă.

- Amândoi purtau adidaşi. După câte se pare, amândoi veneau sau se duceau la vreun antrenament. Amândoi au purtat iniţial tricouri, pantaloni scurţi şi adidaşi, dar el - arătă cu creionul spre decedat - a fost dezbrăcat complet, iar ea poartă o rochie dc mireasă. Fără pantofi, ciorapi, voal şi inel... O mare bizarerie, după părerea mea.

- Nu te contrazic.

Washington îşi strânse carneţelul la piept, plimbă guma creionului de-a lungul buzelor, şi-I privi cu atenţie pe Gierman.

- Ştii, individul ăsta îi scotea pe mulţi din sărite. Pe mulţi. Pe cei care obişnuiesc să meargă la biserică. Chiar şi cei de la FCC erau pe urmele lui. Din cauza popularităţii era, de asemenea, urât. Ea strânse din buze.

- Nu-l simpatizai.

- Da, mă încadram în categoria aceea, dar - ea privi spre tânără - cine să-l fi urât chiar atât de mult, încât să-i vrea moartea?

- Courtney LaBelle? propuse Montoya.

- Nuuu. Nu cred. Ce motiv ar fi avut o elevă de la Colegiu să-l aducă aici, să-l ţină ostatic, după toate aparenţele, ca apoi să-l trimită pe lumea cealaltă şi să se sinucidă?

- Joc sexual? întrebă Montoya, exprimând un lucru care părea evident.

- El e dezbrăcat, dar ea nu. El a fost legat de scaun, bănuiesc, într-o poziţie umilitoare, de supunere. Ochii ei căprui îl fixară din nou. Iar rochia albă de mireasă nu e veşmântul prin care poţi domina.

Montoya întrebă:

- De unde ştii asta?

- Hei, Montoya, tu nu ştii multe lucruri despre mine. Zgărzile pentru câini, cravaşele şi mănuşile dantelate sunt doar o parte. Ea îi zâmbi, pentru a-i da de înţeles că glumea, dar imediat ce-şi reverifică desenul, expresia chipului ei deveni din nou una sobră. Eu pariez încă pe Domnul Doisprezece, însă vom afla mai multe după ce vom analiza în detaliu cum s-au petrecut lucrurile.

- Perfect.

- Aşa că îţi sugerez să afli cât mai multe despre victimele noastre.

Asta se înţelegea de la sine, dar în loc să se burzuluiască, el întrebă:

- Cum stau lucrurile în restul casei?

- Pare neatins, dar verificăm fiecare încăpere în parte, inclusiv podul.

- încuietoarea?

- Veche şi ruginită. Spartă. Cei care se ocupă cu amprentarea cercetează.

- Ştie cineva cine e proprietarul cabanei?

îi aruncă iar privirea aceea gen „nu te pune cu mine".

- Careva ştie, dar eu, nu. E un alt aspect pe care ai face bine să-l verifici. Ea începu din nou să deseneze, fără a deranja absolut nimic. Montoya privi la cele două victime, aşezate în poziţia aceea macabră în mijlocul încăperii, se uită la ceas, semnă de plecare şi ieşi afară. Cu toate că aerul dimineţii era la fel de dens şi de urât mirositor, el îl simţi îngheţat, în comparaţie cu atmosfera aceea stătută şi

încărcată din interiorul cabanei. Ocolind pe unul dintre anchetatori, care lua seama la urmele lăsate de cauciucurile unei camionete şi la urmele de paşi, se îndreptă spre furgoneta veche şi roşie.

Un bărbat de culoare cu pieptul lat stătea pe scaunul şoferului, cu radioul pornit, bătând cu degetele lui scurte în volanul nemişcat, într-un ritm ce trăda nerăbdare.

- Ray Watson? întrebă Montoya, fluturându-şi legitimaţia în faţa geamului deschis al portierei. Aruncă o privire rapidă în partea din spate a furgonetei. Lângă canoe se aflau câteva coşuri pentru depozitarea peştilor şi câtcva prăjini, o cutie cu scule, râme şi momeli. Totul era aşezat cu faţa în jos, în timp ce partea din spate a maşinii era deschisă, astfel încât canoea să aibă suficient spaţiu.

- Eu sunt. Watson avea în jur de cincizeci de ani, o faţă turtită, ochi negri, iar dinţii, atunci când vorbea, dădeau la iveală o parte îmbrăcată în aur. O şapcă Saints era lăsată jos de tot peste părul cărunt. Purta un halat de protecţie mare pe deasupra bluzei cu mâneci scurte. Bărbatul părea obosit şi agitat. Pe scaunul de alături se aflau o pereche de cizme lungi până la şold, o lanternă şi o cutie cu tutun de mestecat.

- Domnule Watson, îmi puteţi spune cum i-aţi descoperit? Cum s-a întâmplat?

- Aţi văzut şi dumneavoastră, zise Watson, rotindu-şi ochii mari. Locul acela - arătă spre casă prin parbrizul plin de insecte - arată ca atunci când am deschis eu uşa. Am venit aici la pescuit, ca întotdeauna, dar de data asta, locul părea puţin altfel. Ceva nu era în regulă. M-am uitat în jur, am observat uşa deschisă şi am păşit înăuntru. Atunci am dat cu ochii de ei, de cei doi morţi. El clătină din cap. Nu mi-a venit să cred. Bărbatul era gol puşcă precum o pasăre jumulită, iar femeia era îmbrăcată, ca şi cum tocmai avea de gând să meargă la propria sa nuntă. El îşi luă ochii de la cabană, privindu-l pe Montoya. Am aruncat o privire, am observat că erau morţi, ca după aia să mă întorc la maşină şi să folosesc telefonul mobil al soţiei pentru a suna la 911.

- Le cunoşteaţi pe vreuna dintre victime?

- Nu, domnule, zise el apăsat, clătinând din cap.

- Când s-a întâmplat asta?

- Cam acum o oră şi jumătate, zise el, privindu-şi ceasul. La cinci. Ca să pot pescui la orele dimineţii am venit înainte de micul dejun. Afară era întuneric când am trecut prin dreptul casei, dar am îndreptat farurile spre ea, cum fac întotdeauna, şi mi s-a părut că nu e în regulă ceva. Am avut o senzaţie ciudată, înţelegeţi? Nu pot să vă explic, dar eu vin aici destul de des, aşa că îmi pot da seama când ceva nu-i în ordine. Mi-am zis că ar fi mai bine să arunc o privire.

- Astfel că v-aţi hotărât să intraţi în casă.

- Exact. Nasul lui Watson se strâmbă, amintindu-şi mirosul acela dezgustător. N-am mai văzut niciodată o imagine asemănătoare. Nu, domnule, niciodată.

- Ştiţi cine e proprietarul casei?

- Acum nu mai ştiu. A fost al unui tip pe nume Bud Oxbow, un amic cu care mergeam la pescuit.

- Unde e Oxbow acum?

- A ieşit la pensie. Lucra la oficiul poştal din Mobile şi s-a mutat în nord, undeva aproape de Chicago, cred, acum şase ani. N-a locuit niciodată aici, venea însă la pescuit, din când în când. Avea o locuinţă în Mobile, unde lucra. Watson îşi scărpină bărbia. Parcă mi-a zis că a moştenit casa asta de la un unchi, dar nu sunt sigur.

Montoya îl ceru lui Watson să reia cele declarate, iar acesta relată din nou întreaga poveste, fără a adăuga vreo informaţie nouă. Se declară de acord să le stea la dispoziţie pentru alte întrebări, şi că va telefona la secţia de poliţie dacă îşi va da seama că poate fi de folos şi cu alte detalii.

Montoya îi dădu drumul martorului, bătând de două ori cu palma în aripa furgonetei. Watson învârti cheia în contact şi porni în marşarier pe aleea acoperită de frunze. Soarele se înălţase mai sus pe cer, dar el zări câţiva nori negri la orizont. După ce mai discută câteva minute cu o parte din anchetatori, Montoya decise că aflase tot ce era posibil la locul faptei. Se strecură apoi în maşina personală şi o porni spre oraş.

Ziua avea să fie una a dracului de grea. Două cadavre, şi nu era nici măcar ora 12:00.

4

«Jncă o jumătate de milă, îşi promise Abby, înaintând pe marginea şoselei, în timp ce inima îi bătea cu putere, iar gambele începuseră să protesteze. Broboanele de sudoare îi alunecară în ochi şi, cu toate că starea vremii se schimbase pe neaşteptate, soarele fiind alungat de nori groşi şi vineţi, ea se hotărâse să încerce o partidă de jogging. Trecuseră trei săptămâni de la ultima alergare, iar muşchii ei nu făceau faţă unei asemenea pedepse. Strânse din dinţi şi continuă cursa.

Pe vremea când locuia în Seattle, alerga de cel puţin trei ori pe săptămână, dar în New Orleans, dată fiind umiditatea, căldura excesivă şi lăţimea şoselei în zona în care locuia, unde greu puteau trece două maşini una pe lângă alta fără ca pneurile uneia să atingă bordura şoselei, găsise un pretext pentru a amâna rutina exerciţiului fizic.

Dar nu şi de acum înainte.

Aniversarea zilei sale de naştere reprezentase un nou start, impulsionând-o să adopte din nou un anumit regim. Fie că avea să locuiască cu Alicia în zona golfului sau în regiunea asta, nu avea de gând să permită propriului corp să lenevească sau să se

îngraşe. În clipa aceea, plămânii ei păreau că ard şi un cârcel i se puse la un picior. Alungă durerea din minte, alergând până în dreptul cutiei poştale a familiei Pomeroy, punctul care indica parcurgerea a trei kilometri.

încetini în momentul în care trecu prin dreptul porţilor masive şi abia dacă aruncă o privire dincolo de baricada din cărămidă şi fier forjat care îl fereau pe Asa Pomeroy, un multimilionar, de ochii curioşilor. însurat cu cea de-a patra soţie şi baricadat într-o casă construită înainte de război, ce aducea cu Tara din *Pe aripile vântului,* el îşi punea proprietatea la dispoziţia publicului de două ori pe an, o dată de Crăciun şi a doua oară în Marţea Grasă. Deşi erau vecini, ea nu fusese niciodată înăuntru.

Ea şi Vanessa Pomeroy nu frecventau aceleaşi cercuri sociale.

Auzi un mârâit înfundat şi îşi îndreptă privirea spre gard. Rotweilerul familiei Pomeroy se plimba dincolo de grilaj. Era un animal uriaş, cu capul la fel de mare precum cel al unui urs. Din spatele gardului el începu să latre nebuneşte, suficient de tare pentru a trezi şi morţii din somnul de veci.

Ia mai lasă-mă, gândi Abby. Respirând greu, asudând atât de abundent, încât câteva şuviţe ude, care scăpaseră din coada de cal, îi încadrau chipul, ondulându-se, porni în pas grăbit spre propria casă, situată la capătul curbei, la vreo două sute cincizeci de metri distanţă. Bluza roz cu mâneci scurte i se lipise de corp; până şi adidaşii erau îmbibaţi de sudoare. Trase de partea inferioară a bluzei, ştergându-şi faţa cu materialul decolorat al acesteia, dar imediat broboanele de transpiraţie apărură din nou.

Ea cedă şi ajungând pe aleea din faţa casei, se sprijini de plăcuţa pe care scria PROPRIETARUL PUNE CASA ÎN VÂNZARE, masându-şi gambele şi partea interioară a coapselor. în ciuda durerii, se simţea bine.

Apelul lui Maury referitor la Luke o enervase. Ce dracu' punea la cale fostul ei soţ?

- Nu e treaba ta, zise ea cu voce tare, sprijinindu-şi palmele în şolduri, aplecându-se înainte şi înapoi, simţind cum muşchii se relaxează şi se încordează.

îşi petrecuse toată dimineaţa continuând curăţenia, răspunzând la apelurie celor care voiau să vadă căsuţa, strecurând apoi şi această partidă de jogging, înainte de a se întâlni cu primul client la studioul său foto, la ora 13:30. Apoi, mai avea încă două şedinţe foto şi două vizionări ale casei. Un cuplu fusese şi seara trecută, dar voiau să mai arunce o privire şi în seara asta.

Nişte veşti excelente.

îşi luă ziarul din cutia poştală, în vreme ce Ansei, cu un şoricel în gură tocmai apărea de după colţ.

- Oh, Iisuse, ce ai acolo? întrebă ea, observânt că mica rozătoare era încă în viaţă şi se agita, ochii ei înrouraţi şi ficşi exprimând o teamă cumplită. Oh, Ansei, şopti Abby, nedorind să aibă de-a face cu un şoarece, fie el viu sau mort. Dă-i drumul, Ansei. Acum! Şi să nu cumva să-l prinzi din nou sau să-l aduci la mine decapitat! Ansei! Pisoiul tocmai se pregătea să fugă în clipa în care văzu cum o maşină de poliţie intra pe alee. Inima îi stătu în loc. Cum spunea tatăl ei? Poliţia îţi face o vizită doar din două motive, niciunul din ele bun.

Ori a murit cineva.

Ori urmează să fii arestat.

îşi simţi gura uscată.

Cu coada ochiului observă că şoarecele reuşise cumva să scape, iar acum se îndrepta glonţ spre tufişuri, urmărit de Ansei. Abby abia dacă luă seama la ei. îşi concentrase atenţia asupra maşinii de poliţie şi asupra bărbatului care tocmai cobora din ea. Poliţistul era un bărbat înalt, cu o constituţie atletică, cu trăsături latine. Avea o mustaţă înspicată, iar la una dintre urechi îi străluci în soare un cercel de aur.

- Abby Gierman? întrebă el, scoţându-şi ochelarii şi dând la iveală doi ochi negri şi o privire intensă, deasupra cărora planau nişte sprâncene dese, la fel de negre. Cu toate că nu avea acea frumuseţe hollywoodiană, era chipeş şi ceva din fiinţa lui îţi sugera ideea de pericol. Bărbatul îşi agăţă ochelarii de soare de gulerul rotund al cămăşii deschise la culoare.

Cu toate că se uita atent la ea, clipind din pricina ultimelor raze de soare, Abby era sigură că el vedea tot ce se petrecea în jurul său. Mimica lui spunea absolut totul: era aducătorul unor veşti proaste. Probabil, foarte proaste.

Se gândi la tatăl ei... care murea încet-încet din cauza complicaţiilor datorate emfizemului pulmonar şi cancerului. Nu, Doamne, nu permite ca tata să fi murit, Te rog! Inima îi bătea tare, iar nervii îi erau întinşi precum nişte fire de curent electric.

- Numele meu e Chastain. Abby Chastain.

El băgă mâna în buzunar şi scoase legitimaţia de poliţist.

- Dar înainte a fost Gierman, zise el şi adăugă: Detectiv Reuben Montoya, de la Departamentul de poliţie din New Orleans. Legitimaţia lui străluci în soare, confirmându-i identitatea.

- Pe mine mă căutaţi? întrebă ea, încrucişându-şi braţele la piept.

- Din nefericire, da. Poate că ar trebui să intrăm în casă.

- Ce s-a întâmplat, domnule detectiv? întrebă ea, după care îşi aminti de conversaţia avută cu Maury Taylor în ziua precedentă. Maury îşi făcea griji în privinţa lui Luke, iar poliţistul rostise numele purtat

de ea în timpul căsătoriei. Până la urmă, nu era vorba despre tatăl ei! Oh, Doamne, e vorba de Luke, zise ea, ducându-şi rapid palma la gură. Ce s-a întâmplat?

- Domnişoară Chastain, el e mort. îmi pare rău.

Ea oftă prelung şi, cu toate că nu realiză, genunchii începusră să-i tremure. Cu un gest rapid Montoya o prinse de braţ. Strânsoarea lui o ajută să rămână în picioare.

Mintea i se blocă. Simţi cum se rupe de ceea ce era în jur. Apoi imaginile cu Luke începură a se perinda prin mintea ei. Luke navigând pe Puget Sound, în timp ce părul îi flutura în bătaia vântului. Luke oferindu-i un trandafir în momentul în care o ceruse de soţie, în timp ce escaladau Munţii Olimpici. Luke ieşind grăbit pe uşă, înainte de răsăritul zorilor, ducându-se să prezinte ştirile la postul de radio din Seattle. Luke cel răvăşit, ajungând acasă la o oră târzie, cu o scuză de doi bani şi cu ochii strălucindu-i intens. Luke beat, povestindu-i despre relaţia cu Zoey....

închise ochii. Se luptă cu lacrimile. Stomacul i se strânse şi simţi o greaţă puternică.

Mort? Murise? Luke? Imposibil. Nu putea muri. Era imposibil. Tocmai vorbise, se certase cu el la telefon acum două seri. Clipi rapid, încercând să alunge nişte lacrimi fierbinţi şi nedorite.

- Nu... nu cred.

Chipul lui Montoya spunea totul.

Nu era o glumă, o şmecherie în favoarea publicităţii pusă la cale de cel mai priceput maestru al promovării imaginii proprii.

- îmi pare rău, repetă el.

Ea inspiră adânc, dându-şi părul la o parte din ochi, şi sesiză că degetele puternice ale lui Montoya o strângeau în continuare de braţ. Ca şi cum şi-ar fi dat seama şi că o susţinuse prea mult şi că ea nu avea de gând să leşine, el îi dădu drumul.

- De ce aţi crezut că m-am referit la Luke Gierman?

Ea înălţă din umăr, dorindu-şi ca ultima lor conversaţie să
nu fi fost una tensionată şi plină de furie.

- Fiindcă Maury Taylor m-a sunat ieri, întrebând de el. Maury era îngrijorat, credea că s-a întâmplat vreo grozăvie. Dar eu l-am repezit. Am crezut că e una dintre farsele lui Luke... Ea închise ochii, inspirând adânc. Era o greşeală. O mare greşeală. Nu-mi vine să cred. Trebuie să fie o greşeală, zise ea.

- Nu e o greşeală. Vocea lui Montoya era fermă şi expresia feţei lui convingătoare.

- Iisuse. Luke... mort? Ea se luptă cu o repriză de lacrimi vărsate pentru un bărbat pe care nu-l mai iubea. Cum s-a întâmplat? întrebă ea, cu un ton straniu. Vorbele erau rostite corect, cu toate că păreau să aparţină altcuiva. Probabil că avusese un

accident cu afurisita aia de maşină a lui, asta se întâmplase.

- Cred că ar fi mai bine să intrăm în casă.

- De ce? întrebă ea, observând ceva în privirea lui Montoya, ceva de neînţeles, care trezea bănuieli şi te înspăimânta. Inima începu să-i bată mai repede. Ce s-a întâmplat, domnule detectiv? întrebă ea, cu o voce puternică, în timp ce mintea i-o luase razna.

- A fost împuşcat. De la o distanţă mică.

- *Poftim?*

- A fost omorât.

- Nu! Opriţi-vă! Ea se dădu câţiva paşi înapoi. Nu, nu, nu! Cineva a tras asupra lui şi l-a omorât?

- Exact.

Ea îl auzi, dar se părea că vorbele veneau de departe, străbătând un tunel lung.

- Doamne, Dumnezeule. Credeam - credeam că a fost vorba despre un accident de maşină... Se întoarse automat spre casă, făcându-şi semnul crucii, în timp ce simţea cum conţinutul stomacului i se ridică în gât. Ploaia începu să cadă cu picături mari, scurgându-se pe obrajii ei.

- Cine? De ce?

- Deocamdată nu ştim.

- O, Doamne. Ea ridică ochii spre cer, fără a lua seama la picăturile ce i se prelingeau pe faţă şi i se scurgeau apoi pe gât.

- Domnişoară Chastain, zise el, înaintând spre verandă. Ea ridică privirea, observând picăturile acelea limpezi ce se prinseseră în părul lui, strecurându-se apoi pe lângă guler şi udând umerii cămăşii.

- O, da... sigur, zise ea, realizând în cele din urmă că amândoi erau uzi leoarcă. Să mergem în casă. Ameţită, ea înaintă spre uşa garajului, unde formă un cod electronic la yala uşii. Aceasta clipi, semnalizând eroarea. încercă din nou. Ploaia deja zumzăia prin streşini. încuietoarea clipi din nou, fără a deschide uşa. La naiba, mormăi ea. La a treia încercare uşa se ridică cu zgomot. înainte ca aceasta să se deschidă definitiv, ea se strecură înăuntru, invitându-l pe detectiv să o urmeze. Udă leoarcă, trecu pe lângă rafturile pline cu cutii de vopsea, ustensile de grădinărit, pungi cu mâncare pentru pisică, scoţându-şi apoi pantofii şi deschizând uşa din spate. Avându-l pe Montoya la un pas-doi în spatele său, se duse direct la chiuvetă, deschise robinetele şi îşi clăti faţa cu multă apă.

Luke era mort. Mort! *Ah, lisuse.*

Nu-i venea să creadă. Totul părea ireal, incredibil.

Luând repede un prosop din sertar, îşi şterse faţa de apă şi odată cu ea: *Luke era mort. Luke era mort. Luke era mort!* Gândul acela explodă în mintea ei, provocându-i o durere de cap care începu să pulseze.

- Vă simţiţi bine? Vocea lui Montoya era blândă, ca şi cum i-ar fi păsat de ea, de sentimentele ei. Mai făcuse asta şi înainte. Probabil, de zeci de ori. Era obişnuit să fie mesagerul unor veşti rele. Cu toate acestea, ochii săi căprui nu pierdeau absolut nimic din vedere. Sexy şi întunecaţi, ei îi observau fiecare reacţie. Ea îi simţea şi nu avea încredere în ei. Deloc.

- Să mă simt bine? Nu, în mod sigur *nu* mă simt bine. Scuturând din cap şi simţind cum părul strâns în coadă se freacă de gât, se rezemă de blatul mesei, căutând un sprijin, şi îi oferi prosopul.

- Nu, mulţumesc. Nu e nevoie.

- Nu-mi vine să cred, continuă ea, împăturind prosopul. Ştiu că am mai spus-o, dar mi-e foarte greu să accept aşa ceva. Ritmul inimii îşi revenea uşor, dar ea era mai departe uimită peste măsură. Adică... am stat de vorbă cu el chiar aseară. îşi aminti cum se certaseră pentru că ea se descotorisise de lucrurile lui şi faţa ei, despre care era convinsă că nu mai avea pic de culoare, deveni de un roşu-intens. Fu străbătută de un junghi al vinovăţiei, la gândul că ultimele vorbe pe care şi le adresaseră fuseseră unele acuzatoare şi pline de mânie. Reîmpături prosopul în mod automat.

- Despre ce aţi discutat? El scoase un carneţel.

- Ah... Ea expiră prelung, clătinând din cap, rememorând acele momente. Ne-am certat. Bineînţeles. întotdeauna făceam la fel. De parcă nu ne-am fi împăcat cu faptul că am divorţat. De data asta a fost vorba de lucrurile pe care el le-a lăsat aici după ce s-a mutat. S-a supărat rău pentru că nu i le-am păstrat, îşi feri privirea, nedorind să se uite direct în ochii aceia care păreau să ştie totul. Apoi îşi dădu seama că trebuia să fie atentă la ce-i mărturisea acestui tip. Nu era prieten, nici pastor, nici măcar o cunoştinţă. Era poliţist. Ea ţinea în mână prosopul de bucătărie. De câte ori îl împăturise şi-l despăturise? De patru ori? De cinci ori? Nu mai era conştientă de propriile-i gesturi?

- Oricum, nu a fost chip să ne înţelegem.

- Aveţi copii?

Ea clătina din cap, încercând să nu arate cât de mult regreta acest lucru, şi îşi şterse sudoarea de pe ceafă. Ea îşi dorise copii, sperând că, trecând timpul, vor reuşi să fie o familie fericită. Cele două sarcini pierdute îi provocaseră o supărare imensă, dar, pentru că mariajul ei nu decursese aşa cum sperase, ajunsese să creadă că incapacitatea ei de a păstra o sarcină mai mult de trei luni de zile fusese, de fapt, o binecuvântare.

- Doar un motan şi un căţel, zise ea, alungând acea amintire dureroasă. După divorţ, eu am rămas cu Ansei, motanul, iar Luke s-a ales cu Hershey, labradorul nostru ciocolatiu. Am suferit destul de mult atunci când am rămas fără căţea; nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă am fi avut copii. Gândindu-se la

căţea, simţi cum o cuprinde panica. Ce s-a întâmplat cu ea?

- Oamenii noştri se află acum la casa din oraş a lui Gierman.

- îmi vreau câinele înapoi, rosti ea apăsat.

- E cam mare pentru un apartament.

- Ştiu, ştiu. Voiam să-i păstrez pe amândoi, dar Luke nici nu a vrut să audă. Presupuneam că avea să-şi găsească o locuinţă mai mare, o casă cu curte... cât de curând. Ea se încruntă, încercând să-şi amintească. Cum fac să-mi recuperez căţeaua? O să mă duc chiar acum până acolo.

- Nu. El clătină din cap. Locuinţa lui Gierman e încă percheziţionată.

- Cum? Dar Hershey...

- O să mă ocup personal.

- Aţi fi atât de drăguţ?

- Mda. Mai pe seară.

Simţi un gol în stomac. Bunătatea demonstrată de poliţistul acesta dur o impresionă.

- Mulţumesc, spuse ea, punându-şi palma peste părul umed, pieptănat pe spate. Ea clipi înainte de a vărsa vreo lacrimă. Şocul întregii poveşti scădea uşor-uşor în intensitate.

- E cineva acum la apartamentul din oraş? Puteţi da telefon pentru a verifica ce face Hershey?

- Am trecut pe acolo puţin mai devreme. Căţeaua e OK. El se uită în ochii ei. Unul dintre poliţişti a scos-o afară şi s-a plimbat cu ea, după care a băgat-o în ţarc. În secunda în care ea vru să protesteze, el adăugă: Pe cuvânt.

- Bine, bine. Povestea asta e atât de... stranie. De tulburătoare. Aveţi ideea cine e făptaşul?

- Asta încercăm să descoperim.

- Deci, unde se afla el? Spuneţi că tocmai cercetaţi apartamentul. A intrat careva prin efracţie?

Capul ei era doldora de întrebări, iar ea îl simţea desprins de restul trupului, ca şi cum toată povestea ar fi fost un coşmar. Dincolo de toate, simţi cum detectivul o cercetează atent cu privirea; ca şi cum ea ar fi avut ceva de ascuns. Ochii lui nu se desprinseră o secundă de pe chipul ei. Ei bine, n-avea decât s-o privească cât poftea.

- Haideţi să ne aşezăm.

Ea aprobă şi, cu toate că îşi simţea picioarele moi, reuşi să-l conducă în living, după care se aşeză la locul ei favorit, în balansoarul pe care-l moştenise de la bunica. Abby aşezase balansoarul în colţul de lângă fereastră, şi se retrăgea adesea în el, ori de câte ori voia să reflecteze. Obişnuia să se legene ore în şir, privind pe fereastră la vegetaţia din jur sau la întunericul nopţii.

Dar, în clipa asta, balansoarul rămase nemişcat. Ea îşi muşcă buza, luând seama la detectivul cu ochii aceia ca jadul care observau tot ce se petrece, la buzele lui subţiri şi la dantura lui regulată. Avea

nasul lung, uşor coroiat, şi ea ghici că fusese spart nu numai o dată, ci de câteva ori. Palmele erau mari, iar mânecile cămăşii ridicate deasupra coatelor, dezvăluiau o piele aurie, acoperită de un perişor fin negru.

Era un bărbat chipeş, fără îndoială, şi probabil că ştia asta. Avea ceva anume care dădea de înţeles că îşi folosea sex-apeal-ul în favoarea sa, ca pe un instrument.

Nu era un detectiv tipic, cu mânecile lui suflecate, cu jeanşi şi cercei.

Dar nici nu se afla într-o misiune obişnuită.

Atunci de ce observa ea toate astea?

- Doriţi să vă aduc un pahar cu apă sau altceva? se oferi el, dar ea scutură din cap.

- O să-mi revin. Era o minciună şi amândoi ştiau asta, dar ea adăugă: Prin urmare, domnule detectiv, spuneţi-mi ce a păţit Luke...

El se aşeză pe unul dintre colţurile canapelei şi îi povesti pe scurt cum Luke fusese găsit într-o cabană izolată, lângă o mlaştină aflată la aproximativ zece kilometri distanţă de casa lui Abby. Un pescar observase că nu e în ordine ceva în locul respectiv, intrase să vadă despre ce e vorba şi descoperise cadavrul lui Luke.

- .... problema e, continuă Montoya, ţinându-şi palmele între genunchi, că soţul dumneavoastră nu era...

- Fostul meu soţ, îl corectă ea repede, cu toate că scena avea ceva ireal, cuvintele lui Montoya părând îndepărtate, ca şi cum ea s-ar fi găsit într-o peşteră.

Montoya îşi drese glasul şi, ca un făcut, privirea lui deveni şi mai intensă, şi mai atentă.

- Fostul dumneavoastră soţ nu era singur. În cabană se mai afla încă un cadavru.

- Cum? întrebă ea, holbându-se la el. *Doi* oameni au fost ucişi?

- Da. El dădu scurt din cap.

Ea simţi că îngheaţă. Veştile rele nu se terminaseră.

- A mai fost omorâtă *încă* o persoană?

El ezită.

- Aşa se pare.

- Cum anume?

- Nu ştim sigur cum s-a întâmplat. încă investigăm. A fost vorba de o înscenare, după părerea noastră, ca să pară un omor-sinucidere. în momentul acesta, pare un dublu asasinat, victimele fiind duse într-o cabană mică, la cincisprezece kilometri depărtare de oraş.

- Nu aţi aflat?

- Nu, deocamdată nu. Atâta vreme cât luăm în calcul toate dovezile, nu excludem nicio variantă.

Ea era dărâmată.

- Deci... ce credeţi că s-a întâmplat?

- După cum spuneam, nu suntem totalmente convinşi...

- Ştiu ce aţi spus, domnule detectiv, dar probabil că aveţi o părere, o bănuială, nu? Nu aşa spune toată lumea? Bănuieli? Un poliţist care a văzut multe crime şi locuri unde s-au făptuit acestea şi a participat la multte anchete poliţieneşti, ajunge să-şi dea seama cum s-au petrecut lucrurile.

- Vom afla curând.

- E incredibil, şopti ea, simţind un fior rece care o pătrunse până la os, în ciuda temperaturii ridicate. Cine era cea de-a doua persoană? Oare urma să audă numele unei cunoştinţe, al cuiva apropiat care, de asemenea, fusese ucis? Degetele se strânseră atât de tare pe braţele balansoarului, încât articulaţiile acestora se albiră.

- O tânără de optsprezece ani, pe nume Courtney LaBelle. El se opri, ochii lui aproape negri cercetându-i chipul, căutând până şi cea mai mică reacţie. Era studentă, în anul I, la Colegiul AII Saints din Baton Rouge.

Courtney LaBelle? Mai auzise numele asta undeva? Ceva legat de el îi zgândări uşor memoria, dar ea nu-şi putea aminti de ce.

- O cunoaşteţi?

- Nu. Abby clătină uşor din cap, rotind numele respectiv în minte, fără a descoperi nimic.
Optsprezece ani? Fata aceea nu era nici măcar majoră? Oh, Luke... Idiotule!

- Ea îl cunoştea pe fostul dumneavoastră soţ?

- Nu ştiu.

Abby se gândi intens, încercând să descopere un nume şi o faţă care să se potrivească, o fată pe care s-o fi cunoscut amândoi sau pe care s-o fi întâlnit la vreo petrecere, dar părea de-a dreptul imposibil... fata era mult prea tânără.

- îmi pare rău. Eu şi Luke am divorţat de un an şi ceva. Nu am ţinut evidenţa persoanelor cu care s-a întâlnit... sau... dacă era vorba de o prietenă, ori de-o simplă cunoştiţă. Avea o iubită, Nia nu ştiu cum.

- Nia Penne, răspunse el, fără a-şi verifica notiţele. S-a descoperit că e, de fapt, fosta sa iubită. E în Toronto. A fost acolo toată săptămâna trecută.

Ea se gândi la apelul lui Maury. Deci asta vrusese el să-i spună. Nia şi Luke se despărţiseră. Ea făcu o grimasă, amintindu-şi panica din glasul amicului lui Luke, felul în care ea îl expediase, sigură că Luke plănuia un truc prin care să-şi facă publicitate.

Abby clătină din cap, încercând să găsească un sens acestei poveşti.

- Maury nu mi-a spus acest lucru ieri, când mi-a telefonat. Maury Taylor e colegul lui Luke. îl căuta.

- Avea vreun motiv anume pentru care credea că Luke urma să ia legătura cu dumneavoastră?

- N-am idee. Probabil că a discutat cu toţi amicii lui Luke... dar nu sunt sigură de asta. Va trebui să-l întrebaţi.

- Aşa voi face.

Abby nu se îndoia de lucrul acesta. Judecând după licărul din privirea lui Montoya, era convinsă că el va face tot posibilul pentru a afla cauzele morţii lui Luke.

- Soţul dumneavoastră avea duşmani? întrebă el.

Ea îl privi şi aproape că pufni în râs.

- Şi-a trăit viaţa pentru a-şi face duşmani, detective. Ştiţi asta. Sunt convinsă că, dacă mergeţi la postul de radio, pentru a vorbi cu directorul sau cu producătorul emisiunii, veţi descoperi o listă de un kilometru, plină cu cei care aveau ceva de zis împotriva lui.

- Dar duşmani de ordin personal?

Ea înălţă din umeri, încercând să se concentreze, dar faptul că Luke era mort, că îl omorâse cineva, o împiedica să raţioneze.

- Probabil. Eu... eu nu pot să mă gândesc la o persoană anume. Nu în secunda asta. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu era sigură că i-ar fi mărturisit. Montoya avea ceva care o irita; ceva încrâncenat şi bănuitor; ceva oarecum periculos, ceva care sugera că el ştia ce înseamnă să fii de partea legii şi în afara ei; şi ceva senzual şi întunecat, ca şi cum el ar fi ştiut ce anume o face să vibreze. Ca femeie. Ca suspect. Fostele neveste erau nişte suspecte de mâna întâi. Ea se avertiză singură că trebuie să ia totul cu calm, să spună adevărul, dar să fie prevăzătoare.

Era ca şi cum el, privind-o atât de intens, căuta nişte semne ale decepţiei, iar în pauzele conversaţiei se aştepta ca ea să umple acele goluri, să spună ceva ce ar fi putut regreta mai târziu.

Sau toate erau doar rodul închipuirii ei? Şocul morţii lui Luke îi întinsese oare nervii la maximum?

- Cred că ar trebui să chemăm pe cineva care să rămână cu dumneavoastră. O prietenă? O rudă? Poate o vecină?

Ea se gândi la Vanessa Pomeroy, vecina de alături, sau la sora ei din Seattle, sau la Alicia, care stătea pe Costa de Vest, ori la tatăl ei, la Tanisha, studenta care lucra cu jumătate de normă în studioul foto pe care-I deţinea Abby.

- Nu, o să mă descurc. Pe bune. Nu mai sunt îndrăgostită de el.

Una dintre sprâncenele lui se arcui, iar ea regretă cât ai clipi cele spuse. Simţi că era datoare cu o explicaţie.

- Să vă spun ceva, domnule detectiv, faptul că m-a părăsit pentru alta, pentru o femeie mult mai tânără decât mine, nu înseamnă că-i port pică sau că, după plecarea dumitale, o să fiu completamente distrusă. Sentimentele mele pentru Luke au murit demult. Trist, dar adevărat. Ea îşi privi o clipă

palmele, muşcându-şi preţ de o secundă buza de jos. Pauza apărută în conversaţie făcu ca sunetele din casă, trosniturile lemnelor, o veveriţă care sărea de-a lungul acoperişurilor, gâlgâitul constant al ploii care se scurgea de-a lungul burlanelor să devină mult mai evidente. Căsnicia noastră se sfârşise, probabil, cu mult înainte de mutarea la Seattle. Am încercat să-i dăm o nouă şansă, dar am eşuat. Ea dădu din cap ca pentru sine, iar mărturisirea adevăratelor ei sentimente o făcu să se simtă mult mai bine. Dincolo de asta, tot nu-mi vine să cred că a murit. Veni rîndul ei să îl privească atent. Sunteţi sigur de asta, nu-i aşa? Când am aflat prima dată de dispariţia lui. mi-am zis că e vorba de un truc care să-i mărească publicitatea.

- Chiar şi aşa fiind, rezultatul a fost unul cât se poate de rău. Luke Gierman e mort. Credeţi-mă.

în sufletul ei se aşternu o tristeţe adâncă. Chiar dacă ea şi Luke erau la cuţite, nu putea suporta ideea că acesta fusese ucis, că viaţa lui fusese curmată la nici patruzeci de ani.

Montoya se ridică, căutându-şi portofelul în buzunar. Ea îl privi, observând cum blugii făceau ca fundul lui să pară mult mai mare, după care îşi mută privirea. Doamne, ce era cu ea? Da, şoldurile tipului erau chiar în dreptul privirii ei, şi ce-i cu asta? Oare moartea lui Luke îi mărise brusc libidoul? Cât de mizerabil era gândul asta? De ce se uita ea la fesele detectivului?

Asta era problema, ea nu putea să raţioneze. Nu fusese în stare de asta nici mai devreme. în ciuda protestelor ei că nu fusese afectată de vestea morţii fostului soţ, era încă în stare de şoc.

Observase că detectivul arăta sexy. Şi ce dacă? Nu era un capăt de ţară. Pe deasupra, era conştientă că nu putea avea încredere în el fără a-şi periclita existenţa.

EI scrise ccva pe spatele unui cartonaş şi, chiar dacă se prinsese că era măsurat, avu decenţa să nu o arate.

- Numărul meu de mobil, explică el. Dacă vă mai vine vreo idee, sunaţi-mă.

- Şi dumneavoastră la fel. Ea se ridică, luă cartea de vizită pe care el i-o înmâna. Vă rog, spuneţi-mi că nu trebuie să merg la morgă pentru a identifica cadavrul, zise ea, şi genunchii îi cedară iarăşi pe neaşteptate.

- Nu. Părinţii lui sosesc în oraş.

Ea aprobă, nedorind să se gândească la foştii săi socri şi la durerea care-i copleşea.

- Am văzut plăcuţa de afară pe care scrie „De vânzare". Sunteţi pregătită să vă mutaţi?

- Da, după ce vând casa asta, zise ea, întrebându-se de ce simţea nevoia să se justifice, să fie în defensivă cu privire la acest aspect, ca şi cum întrebarea adresată de el ar fi fost pusă unui suspect.

Aproape că se aştepta ca el să-i facă cu ochiul, sfătuind-o să nu părăsească oraşul, dar el lăsă deoparte tema respectivă, întrebând-o încă o dată dacă nu dorea să sune pe cineva pentru a-i fi alături şi, cum ea refuză, el îi promise că va veni să-i aducă căţeluşa.

îl conduse până la uşă. Ploaia se oprise, lăsând câteva băltoace pe alee şi picăturile care cădeau din copaci. Stând pe verandă, urmări cum el îşi strecoară silueta musculoasă în spatele volanului „crucişătorului" său. Părul lui negru strălucea precum abanosul sub razele neputincioase ale soarelui, acoperit parţial de nori. El scoase vehiculul de pe aleea lungă din faţa căsuţei ei, cauciucurile împroşcând apa care se adunase acolo, ca apoi să se îndrepte cu zgomot spre şosea.

în momentul în care el dispăru din raza ei vizuală, ea se prăbuşi pe verandă, lăsându-se pradă lacrimilor care se prelingeau de-a valma pe chipul ei. Era o prostie, într-adevăr. Nu-l mai iubea pe Luke de foarte multă vreme, dar faptul că el murise, că fusese ucis, că plecase pentru totdeauna de pe lumea asta, lăsa un gol imens în inima ei.

Cine îl omorâse? Oare el şi-a cunoscut agresorul? Femeia fusese cea care apăsase pe trăgaci? Sau era vorba de altcineva, care se hotărâse să-i ucidă pe amândoi?

Montoya fusese oarecum reţinut în privinţa detaliilor crimei respective şi, în clipa aceea, după ce o parte din şoc dispăruse, ea avea o mulţime de întrebări. Cine îl omorâse pe Luke? în mod sigur, el avea duzini, dacă nu sute de duşmani, dar cine să fi fost atât de scandalizat şi atât de furios, încât să-l omoare?

Dar pe tânăra aceea?

Numai dacă ei doi nu aveau, cumva, o relaţie amoroasă.

Aşa devastată cum era, şi-l putea totuşi imagina pe Luke fascinat de o puştoică cu surâs inocent şi strălucitor şi cu un corp zvelt şi tânăr. El fusese mereu atras de femeile tinere şi poate că de data asta preţul fusese propria viaţă. Oare cum putuse să-l supună cineva? Fusese sechestrat? Şi care să fi fost motivul?

Ştergându-şi lacrimile acelea stupide, se forţă să se ridice în picioare, şi să intre în casă. *Stăpâneşte-te, Abby. Adună-te! El nu mai există şi, uneori, chiar îţi era antipatic!*

Răsucind cheia în broască, încuie uşa de la intrare, după care se duse la duş. Trebuia să se concentreze. Nu mai avea cum interveni asupra celor petrecute. îşi verifică ceasul. Timpul rămas îi ajungea doar pentru un duş, după care avea să spele cada, ca apoi să-l întâmpine pe bărbatul acela neînsurat care-şi exprimase dorinţa de a viziona casa.

Scoţându-şi hainele, se îndreptă spre baie. Inima îi era grea, dar strânse din dinţi, spunându-şi că viaţa merge mai departe. Oricât de prost s-ar fi simţit, nu avea de gând să-şi schimbe planurile.

Nu şi de data asta.

Mantra tatălui ei îşi făcu din nou simţită prezenţa.

Când lucrurile merg greu...

- Mda, da, ştiu, zise ea, deschizând robinetele. Duşul tresări şi tuşi înainte ca picăturile de apă caldă să înceapă a curge din toate părţile pe trupul ei, alungând transpiraţia, lacrimile şi şocul. Potrivind temperatura apei, o lăsă să curgă peste trupul ei, întinzându-se după sticla de şampon. Măcar acum ar fi trebuit să-şi alunge din minte gândurile legate de Luke şi de crima căreia el îi căzuse victimă.

5

/4b by Chastain nu e totalmente sinceră, îşi zise Montoya, conducând spre oraş. în afară de asta, era a dracului de sexy, dar părea să ignore acest aspect. Cu toate că nu avea niciun strop de machiaj, cu părul care-i scăpase pe lângă obraji, datorită tricoului ei lac de sudoare, îi aţâţase simţurile.

Lui nu-i plăcuse senzaţia aceea de conştientizare care prinsese viaţă înlăuntrul lui, în vreme ce urmărea cum picăturile de ploaie îi făceau părul să strălucească, şi bluza să i se lipească de trup. El se uitase în fugă la sânii ei, ce se zăreau prin tricoul ud, observând cum o picătură de ploaie aluneca sinuos între ei. Remarcase părul ei ud, alunecos şi dat peste cap, care încadra un chip în formă de inimă, şi se gândise prosteşte şi periculos la cum arată ea când iese de la duş.

La dracu'.

Observaţiile lui, fie şi trecătoare, nu avuseseră nici cea mai mică legătură cu activitatea sa.

Fuseseră totalmente deplasate.

Trecuse prea mult timp de când nu mai avusese o femeie, asta era problema. De la moartea Martei... El se crispă instantaneu, şi palmele strânseră cu putere volanul rigid. Pornind sirenele şi luminile de avertizare, el călcă acceleraţia, ca şi cum astfel ar fi reuşit să-şi alunge gândurile şi durerea.

Trecuseră aproape doi ani de când Marta fusese ucisă. Venise timpul să meargă mai departe. Poate că interesul pe care i-l stârnise fosta doamnă Gierman era de bun augur, un semnal că el redevenise cel de altădată.

Cu toate astea, trebuia să fie prevăzător.

Abby Chastain Gierman trebuia ţinută departe. Cât mai departe. Cu toate că dovezile dădeau de înţeles că persoana prezentă la locul crimei fusese un bărbat, asta nu însemna că ea nu putea fi implicată; dacă nu în pregătirea crimei, atunci ca jucător din umbră. Lucrurile nu păreau să fie aşa,

dar până în momentul strângerii tuturor dovezilor, el nu putea elimina pe nimeni de pe lista suspecţilor. Mai ales pe o fostă soţie.

Cine ştie care era resortul adânc care o punea în mişcare pe Abby Chastain.

Furios pe el însuşi, Montoya se forţă să ia piciorul de pe acceleraţie. Opri şi semnalele luminoase. La dracu'! Unde îi era mintea?

în clipa în care intră în cartierul Garden, ştergătoarele loviră din vreme în vreme picăturile ploii ce cădea din plin. Verificând oglinda retrovizoare, observă iritarea din ochii lui mijiţi. El nu era de părere că Abby minţise de la un capăt la altul. Părea prea isteaţă ca să facă aşa ceva. Ştia însă mult mai mult decât mărturisea. Chiar dacă îi găsea scuze, fiindcă era şocată din pricina veştii morţii soţului ei, tot nu era complet nevinovată. Simţea lucrul acesta.

Şi faptul îl enerva peste măsură.

încetini pentru a aştepta la semaforul de pe Avenue Charles. Pocnind din degete pe marginea volanului, văzu cum picăturile de ploaie căpătaseră o nuanţă roşie datorită culorii semaforului, sigura rază de lumină în după-amiaza aceea ploioasă şi gri. în timp ce aştepta să se schimbe culoarea, urmări cum trecătorii, purtând umbrele şi pălării, coborau din maşinile care-i lăsau la marginea şoselei, traversând apoi în fugă strada şi urcându-se pe trotuarele pavate şi mărginite de copaci.

Studenţii care mergeau la cursuri pe Bulevardul Tulane şi pe Loyola traversau în grupuri. Râzând, discutând, având la ei păhărele din hârtie cu cafea şi ghiozdane de spate, înaintau grăbit pe aleile şi pe peluzele largi ale facultăţilor aflate la mică distanţă faţă de locuinţa lui Courtney LaBelle. Dacă s-ar fi decis să urmeze cursurile Universităţii Loyola, la colegiul catolic construit din cărămidă roşie, cu turnuleţele şi crenelurile sale ce semănau cu un castel medieval, ar fi fost astăzi în viaţă? Situat în cartierul Garden, Colegiul Loyola era situat foarte aproape de locuinţa familiei ei. Drumul putea fi străbătut pe jos. Un drum sigur.

Privind la studenţii aceia veseli, care nu ştiau ce păţise Courtney LaBelle, el murmură printre dinţi: Doamne, ce mult mă enervează cazul ăsta.

Avea nevoie de o ţigară. Pentru a-şi calma nervii. Se hotărî să se oprească la primul magazin care-i va ieşi în cale pentru a-şi cumpăra un pachet de ţigări Marlboro. La dracu', în clipa aceea ar fi vrut să se lase pradă nicotinei. Să se lase de fumat fusese mai greu decât îşi închipuise vreodată. îşi aminti că acum câţiva ani îi făcuse zile fripte lui Bentz, străduindu-se să renunţe la fumat. îl acuzase că era o bestie fiindcă lipea gumă sau plasture peste tot ceea ce-l putea tenta pe Montoya.

Acum înţelegea cum stăteau lucrurile.

La naiba.

Existau clipe ca acestea, când voia cu adevărat să reflecteze, pentru a cerceta cu de-amănuntul conversaţia cu un anumit martor, clipe în care îşi dorea să aprindă o ţigară.

Faptul că o vizitase fusese o adevărată lovitură pentru el.

Acolo unde conta.

Chiar dacă nu minţise cu desăvârşire, ea îi ascunsese ceva. în ochii ei aurii se ascundea un anumit mister, un fel de secret. Ea nu se eschivase, părând o fire directă, şi el rămăsese surprins de efectul pe care-l avusese ea asupra lui. Crezuse că se va prezenta acasă la ea, îi va da vestea cea rea, îi va urmări reacţiile şi va găsi pe cineva care să rămână alături de ea, pentru a o ajuta să depăşească şocul.

Dar nu se întâmplase astfel.

Femeia aceea îl fascinase.

Iar el, orbit, o lăsase să facă acest lucru.

Minionă, cu un trup bine făcut, cu toate curbele la locul
lor.

El deschise în fugă radioul, spunându-şi că va trebui să nu se mai gândească la trupul lui Abby Chastain. Iisuse, chiar nu învăţase nimic în ultimii cinci ani? Maxilarul lui se crispă, iar el încetini pentru a lua o curbă. Mereu fusese acuzat că este un jucător, iar adevărul era că-i plăceau femeile, femeile de diferite feluri. Singura dată când se gândise să-şi întemeieze o familie, lucrurile evoluaseră din ce în ce mai rău.

Măruntaiele lui se răscoliră în clipa în care gândul îi zbură din nou la Marta. Doamne, ce femeie frumoasă fusese, cu limba ei ascuţită şi o pereche de ochi scânteietori şi negri care-l captivaseră definitiv.

Crezuse că ea era aleasa, dacă exista într-adevăr aşa ceva. înainte nu crezuse asta şi nici acum nu credea, dar în acea perioadă scurtă a vieţii sale, chiar îşi dorise ca Marta Vasquez să devină mireasa sa.

- Fiu de căţea! Mormăi el în secunda care un bărbat care se afla la volanul unui RX7 de culoare roşie îi tăie faţa. Montoya apăsă tare pe frână. în timp ce individul privi în oglinda retrovizoare, realizând evident că fusese gata-gata să intre în coliziune cu o maşină a poliţiei, micşoră viteza până la limita legală, devenind pe neaşteptate Cetăţeanul cel Bun, încarnarea şoferului perfect.

- Mda, ce să spun. Dacă ar fi avut posibilitatea, l-ar fi tras pe individ pe dreapta, i-ar fi citit drepturile, poate că l-ar fi şi speriat puţin, trântindu-l de capota maşinii, ca apoi să-i scoată cătuşele, nu înainte de a-i da o amendă care să-i facă individului ochii cât cepele.

Gândul acesta îl făcu să surâdă, după care se uită la ceas. Ploaia se porni din nou.

Nu avea timp de pierdut.

- Data viitoare, amice, îi zise Montoya în secunda în care automobilul sport o coti spre un loc de parcare.

Oftând, el se forţă să se concentreze asupra sarcinii următoare: aceea de a-i informa pe domnul şi pe doamna Clyde LaBelle că fiica lor nu se va mai întoarce niciodată acasă.

- La dracu' cu toate.

Asta era partea pe care o ura cel mai tare în profesia sa.

- ... Nu ştiu, zise Sean Erwin, mergând încet prin casa lui Abby. Prin ochelarii negri cu ramă subţire, privirea lui cercetă livingul de la un capăt la altul, în timp ce se îndreptau spre sufragerie. Era a treia trecere în revistă, iar Sean, un bărbat înalt şi subţirel, cu părul cărunt şi un nas grecesc, cu o pereche de sprâncene castanii deasupra unor ochi expresivi, nu era deloc fericit. Totuşi nu avea de gând să plece. Problema e că nu o consider suficient de spaţioasă. Lovindu-şi buzele cu unul dintre degetele sale lungi, el se încruntă, făcând o grimasă de parcă tocmai ar fi supt dintr-o lămâie. Am nişte piese de mobilier mari. Un şifonier de la bunica, o canapea voluminoasă, un pian mic, iar piesa de rezistenţă e chiar patul. El traversă rapid coridorul scurt, acolo unde baia separa cele două dormitoare. Ajungând în camera lui Abby, se lovi peste frunte. Nu. Nu cred. Se pare că în dormitorul dumneavoastră nu ar avea cum să încapă patul, cele două noptiere *şi* dulapul. Oftând cu durere, el extrase din buzunar un metru de tâmplărie. Cred că ar fi mai indicat să fac câteva măsurători.

- Sigur că da, poftiţi. Dacă aveţi nevoie de ceva, mă găsiţi în bucătărie. Asta era tot ce putea face Abby pentru a-şi păstra calmul. în vreme ce individul care făcea negoţ cu opere de artă se plimba de colo-colo prin casă, de parcă ar fi fost deja proprietarul ei, fără a fi încântat de absolut nimic, ea se gândea la faptul că Luke fusese ucis. într-un fel, aranjarea mobilierului lui Sean Erwin nu părea astăzi o chestiune chiar atât de importantă. Cuplul care sosise cu o oră în urmă, cercetase casa pentru a două oară, dar nici ei nu păreau interesaţi s-o cumpere. Plecaseră fără a-i mai pune şi alte întrebări.

Se auzi soneria telefonului, iar ea răspunse din bucătărie, acolo unde Ansei se ghemuise sub unul dintre scaune.

- Alo?

- Oh, Doamne. Spune-mi că nu-i adevărat! Vocea şocată a lui Zoey se auzi la capătul celălalt al firului. Spune-mi că Luke nu a păţit nimic!

- Nu pot.

- A fost omorât? El şi o puştoaică?

Abby dădu aprobator din cap, cu toată că sora ei nu avea cum s-o vadă.

- Am aflat şi eu cu aproape două ore în urmă. A trecut pe aici un detectiv de la poliţie.

- Eşti în regulă?

- Nu, dar cine ar fi? zise Abby, încercând să vorbească pe un ton scăzut, în clipa în care sesiză că Erwin era în baie, deschizând şi închizând uşile dulapurilor. Tu cum ai aflat?

- Lucrez în departamentul Ştirilor, ai uitat?

- Dar te afli pe Coasta de Vest.

- Seattle nu e chiat Timbuktu, iar noi primim o mulţime de veşti din întreaga lume, să ştii. S-a întâmplat să urmăresc o ştire despre un dublu asasinat sau, poate, o sinucidere dublă, petrecut în New Orleans şi apoi... apoi am telefonat la un post local. Mi-au spus că nu au fost informate decât rudele apropiate, dar cineva de la postul tv avea o cunoştinţă la departamentul de poliţie. Mi-a spus cine erau victimele. Oficii, poliţia nu dezvăluie identitatea victimelor până ce nu sunt informate rudele, până la cele de gradul doi, dar eu m-am gândit că e vorba despre tine şi despre părinţii lui Luke. Ea expiră cu putere. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred.

- Amândurora nu ne vine a crede, zise Abby.

- Prin urmare, cum te descurci?

- Sunt încă şocată, dar mă simt bine.

- Eşti sigură? Din vocea lui Zoey răzbătea îngrijorarea.

- Sigur că sunt, zise Abby, uşor enervată. Sentimentele ei faţă de Luke erau ambivalenţe, dar ar fi fost ridicol să le nege existenţa. II auzi pe Erwin ieşind din baie şi verificând apoi uşa dulapului de pe coridor, cea care scârţâia întotdeauna.

- Uite, trebuie să întrerup conversaţia. Acum am aici un posibil cumpărător care vizionează casa. Te sun eu.

- Ar fi bine să-i dai un apel tatei. Şi-ar dori să ştie. L-a plăcut întotdeauna pe Luke.

Nu l-au plăcut mulţi în familia noastră, îşi zise Abby.

- Aşa voi face, promise ea, chiar în secunda în care Sean Erwin îşi vârî capul pe uşa bucătăriei. Gata să se apuce de măsurători şi din ce în ce mai nerăbdător, el privi în jur, începând din prag şi până pe veranda din spatele casei.

- Cămară nu aveţi, nu-i aşa? întrebă el, fără a băga de seamă că ea încă vorbea la telefon.

- Te sun eu, îi spuse ea surorii sale, şi în secunda aceea, Erwin observă receptorul.

- Scuze, bâigui el, dar ea închisese deja.

- Nu-i nicio problemă. *Oh, Abby mare mincinoasă mai eşti.* Ea era nervoasă şi nu se putu abţine să nu spună: şi, este adevărat, nu am cămară. Nici pian, aşa că nu mă preocupă că nu există loc pentru unul, iar patul meu, fiind mult mai mic, încape foarte bine.

El clipi ca şi cum ar fi fost şocat. Ea hotărî că făcuse o alegere foarte bună, lucrând în arta

fotografică şi nu în domeniul imobiliar. Dar ea era pornită, iar întrebările lui Erwin nu erau doar pline de curiozitate, ci şi uşor agasante.

- înţeleg, zise el uimit, dar încerc să iau în considerare întregul spaţiu existent.

- în cazul acesta, continuaţi. Dar nu veţi putea găsi mai mult spaţiu în afară celui existent, cu excepţia cazului în care aţi dori să faceţi un pasaj între casa propriu-zisă şi studioul foto. Ea merse la uşa din spate şi o deschise. Ansei ieşi afară ca din puşcă. E descuiat, în cazul în care doriţi să-l vedeţi. Este situat dincolo de capătul opus al verandei.

- Am să-l vizitez. Mulţumesc. El ieşi rapid din bucătărie, în timp ce Abby ar fi vrut să-l vadă plecat definitiv. Oricât de mult şi-ar fi dorit să vândă căsuţa, ziua aceasta nu era cea mai potrivită.

- ... o, Doamne, nu. Nu!Nu! Nu! Nu Mary! Vă rog, vă rog, trebuie să fie o greşeală! Virginia LaBelle tremura toată, ochii săi albaştri fiind ieşiţi din orbite, în timp ce-şi scutura violent capul dintr-o parte în alta, stând lângă soţul său. Faţa îi era palidă, picioarele nu aveau stabilitate şi dacă n-ar fi fost braţul puternic al soţului său, care să o susţină, s-ar fi prăbuşit într-o clipă pe podeaua placată cu marmură a casei sale cu trei etaje, construită în stil victorian. Ochii îi înotau în lacrimi. Nu fetiţa mea, strigă ea, iar măruntaiele lui Montoya se răscoliră, în vreme ce el îşi înălţă privirea de-a lungul scării curbate de lemn şi apoi pe palierul unde era atârnat portretul unei tinere frumoase şi pline de viaţă, într-o ramă aurie. Ochi albaştri şi luminoşi, păr blond cu irizaţii aurii, ce-i cădea, ondulându-se, dincolo de umeri, nişte gropiţe vizibile, încadrând un surâs strălucitor. O fată frumoasă. în mintea lui revăzu cadavrul acelei femei, cu chipul umflat ce căpătase o puternică nuanţă gălbuie, şi simţi că i se face rău.

- îmi pare rău, spuse Montoya, ceea ce era adevărat. Aceasta era partea cea mai neplăcută a profesiei sale. Cea mai cumplită. Era de preferat să ai de-a face cu cadavre, decât să aduci la cunoştinţă celor rămaşi în viaţă că pierduseră pentru totdeauna o fiinţă dragă. Mai ales un copil.

- Numele de pe cartea de identitate era Courtney.

- Ea alesese să i se spună Mary. Imediat ce a fost suficient de mare pentru a putea decide, cam prin clasa a V-a sau a Vl-a, cred, zise tatăl ei, pe nume Clyde. înalt, masiv, cu nişte obraji bucălaţi deasupra unei bărbuţe mici şi argintii, care se potrivea perfect cu părul său scurt, Clyde LaBelle îmbătrâni subit sub ochii lui Montoya. Umerii lui se gârboviră sub haina-sport de nuanţă arămie, pielea îşi pierdu orice urmă de culoare, tenul căpătând o paloare bolnăvicioasă, în timp ce ochii săi albaştri, ascunşi în spatele ochelarilor cu ramă de aur, păreau să-şi fi pierdut expresivitatea.

- în clasa a IlI-a. O avea profesoară pe maica Penelope, zise Virginia, clipind pentru a-şi alunga lacrimile, pe chipul său întipărindu-se clar refuzul de a accepta adevărul.

- Sunteţi convins că e vorba despre fetiţa noastră? întrebă Clyde încet.

- Da, dar va trebui ca unul dintre dumneavoastră să identifice cadavrul.

Mama lui Courtney slobozi un alt vaiet cutremurător, pierzându-şi controlul.

- Trebuie să fie vorba de o greşeală.

- O voi face eu. Un muşchi se crispă pe maxilarul lui Clyde, iar Montoya observă cum coloana bărbatului se înţepeni brusc.

- E imposibil, e imposibil, murmură Virginia.

- Gata... scumpo... gata. El îşi lipi buzele de părul ei, dar nu rosti minciuna aceea obişnuită: *totul va fi bine.*

Pentru că nu avea să fie. Pentru restul vieţii lui, cuplul acesta atât de sudat avea să-şi jelească fiica, nemaicontând nimic altceva. Scopul pentru care munciseră, ca să aibă casa asta solidă în stil vechi, terenurile întinse, Cadillacul argintiu parcat pe alee, totul nu va mai avea niciun rost.

- Poate că ar trebui să te întinzi, îi propuse Clyde soţiei lui, dar ea nu dorea să audă absolut nimic.

Ştergându-şi ochii cu degetele, ea şopti:

- Vreau să ascult tot ce are de spus domnul poliţist. E o greşeală, bineînţeles, dar trebuie să aflu totul.

- Ginny, detectivul Montoya nu s-ar fi prezentat aici dacă n-ar fi fost sigur...

- Dar trebuie să fie o greşeală. Amândoi ştim asta. Ea inspiră cu sughiţuri, după care se desprinse uşor din îmbrăţişarea soţului său. Picioarele ei erau nesigure, dar reuşi să se susţină pe ele, îndreptându-şi brusc coloana.

- Vă rog să mă scuzaţi o secundă. Atingându-şi părul ca şi cum ar fi realizat că acesta era răvăşit, ea se îndreptă spre ceea ce părea a fi sala de baie cea mai apropiată. Sandalele ei aurii ţăcăniră pe podeaua din marmură.

- Sunt psihiatru, zise Clyde. Am să-i prescriu un tranchilizant. El se uită agitat spre sala destinată machiajului. Şi am să-l chem pe pastorul ei confesor. Părintele Michael are un fel aparte de-a o calma.

Montoya luă seama la crucifixul din lemn sculptat care era fixat deasupra arcadei care făcea legătura cu spatele casei. O Biblie masivă îmbrăcată în piele se odihnea pe o măsuţă postată chiar lângă piciorul scării. Tavanul holului de la intrare se înălţa deasupra celor două etaje ale casei, permiţând foaierului să se deschidă spre o galerie situată la cel de-al doilea etaj, acolo unde fuseseră expuse alte fotografii ale familiei LaBelle, aranjate într-o manieră artistică.

Uşa sălii pentru machiaj se deschise, iar Virginia LaBelle, care-şi refăcuse machiajul, în timp ce părul de pe frunte nu mai era năclăit, reuşi să ofere un surâs uşor, cu toate că acesta nu se reflecta neapărat şi în privirea ei.

- Vă rog, domnule ofiţer, fiţi drăguţ şi urmaţi-mă în salonaş. Vocea ei tremura şi, preţ de o secundă, ea păru că e gata să se prăbuşească din nou, pradă lacrimilor. Apoi trăgând de marginile mânecilor, îşi recăpătă suflul şi rosti: Putem discuta mai pe larg acest subiect. Eu sunt convinsă că a fost vorba de o mare şi îngrozitoare eroare.

Clyde aruncă o privire rapidă spre Montoya, urmându-şi însă soţia într-o încăpere primitoare, de culoarea piersicii, cu măsuţe ornate în stil antic şi veioze din cristal. Apăsând pe buton, aprinse focul din şemineu, cu toate că în casă era destul de cald, ca apoi să se aşeze pe marginea unei canapeluţe. îşi împreună mâinile în poală, străduindu-se să pară stăpână pe sine, să revină la blândeţea Sudului, acolo unde Montoya bănuia că crescuse.

- Doriţi ceva de băut? O putem pune pe Ada să pregătească nişte ceai îndulcit.

- Nu e nevoie, mulţumesc, zise Montoya.

în timp ce soţul se aşează alături de ea, Montoya cercetă rapid încăperea. Deasupra şemineului se afla un alt portret uriaş al lui Courtney, iar dincolo de poliţa din marmură, exista o serie de fotografii ale fetei, în diverse etape ale vieţii: când era abia un ţânc, altele, la vârsta aceea ciudată când aparatele dentare îi străluceau în gură, în timp ce la ochi purta o pereche micuţă de ochelari, asemenea unei bunicuţe, alături de alte instantanee, mult mai recente, care înfăţişau o tânără cu un chip plin de prospeţime şi un surâs blând.

- Va deveni călugăriţă, zise Virginia, cu o urmă de mândrie, atingându-şi uşor crucea cu diamant ce atârna la gâtul ei şi care semăna atât de mult cu cea găsită la gâtul fiicei sale.

O călugăriţă?

Montoya nu se aşteptase la întorsătura asta. El o privi atent pe mamă, întrebându-se dacă aceasta avea să sufere o nouă cădere nervoasă.

- Urma să devină membră a unui anumit ordin?

- Ştim că nu e o alegere obişnuită pentru o tânără din epoca noastră şi Dumnezeu ne e martor că noi doi am încercat să o determinăm să se răzgândească. Ea aruncă o privire cu subînţeles spre soţul său. Noi ne dorim nepoţi, înţelegeţi... Vocea ei se prăbuşi din nou, când privi fotografiile singurului ei copil, aranjate deasupra poliţei şemineului. O singură lacrimă se scurse pe obraz, pe la colţul ochiului.

Stomacul lui Montoya se strânse. El începu să explice, cât se poate de delicat, datele pe care le avea, atât cât putea spune. Despre cabană. Despre

Gierman. Despre arma descoperită în mâna fiicei lor. Despre rochia de mireasă.

în ciuda situaţiei, părinţii lui Courtney LaBelle îl ascultară. Cu nesaţ. Cu tristeţe. Fără să comenteze. Ploaia lovea ferestrele înalte, în timp ce gazul sâsâia în cămin. Virginia şi Clyde stăteau strânşi unul în altul, ţinându-se de mână, în vreme ce lumina focului se reflecta în verighetele lor, iar ei nu scoteau un cuvânt. Era ca şi cum s-ar fi adresat unor manechine. Doar în secunda în care pomeni de pistol, tatăl tresări şi clipi, în timp ce sentimentul vinovăţiei i se citea în privire.

- I-am dat pistolul acela ca să se protejeze, şopti el cu o voce sugrumată. Nu mi-am imaginat niciodată că... Ooo, Iisuse. El îşi îngropă faţa în palma liberă, în timp ce umerii începură să-i tresalte spasmodic.

în mod surprinzător, soţia sa îi atinse umărul cu mâna liberă, ca şi cum ar fi vrut să-! îmbărbăteze.

- Nu trebuia să i-l dau. Dacă nu i-l dădeam, azi era vie, zise el.

- Ssssât. Nu, Clyde. Indiferent ce s-a petrecut, nu a fost din vina ta. O să vezi. E o greşeală. Ea îşi întoarse iar privirea plină de tristeţe spre Montoya. Mary nu-l cunoaşte pe Luke Gierman. Sunt convinsă. El e tipul acela care face o emisiune îngrozitoare la radio, nu? Cel care a fost interzis cam peste tot.

- Lucra la WSLJ. Era cunoscut drept cel mai şocant moderator radio al postului lor.

- Ei bine, aveţi dreptate. Mary nu-l cunoaşte. N-are cum. Şi nici nu are o rochie de mireasă, credeţi-mă. Aţi descoperit pe altcineva. Cineva care, din întâmplare, avea asupra ei cartea de identitate a fiicei noastre.

- în ultimele două zile aţi luat legătura cu fiica dumneavoastră? întrebă Montoya, gândindu-se la fotografia victimei pe care o avea cu el, dar pe care nu îndrăznea să o scoată din buzunar.

- Ei bine, nu.

- Poza din buletin şi cea din carnetul de student seamănă foarte bine cu femeia pe care am descoperit-o.

Gâtul Virginiei slobozi un strigăt scurt şi ascuţit, în semn de protest.

- I-aş putea telefona chiar eu părintelui Michael, zise Montoya, conştient că azi nu va mai afla absolut nimic de la cei doi părinţi nespus de îndureraţi.

- Nu, nu... o să mă ocup chiar eu de asta. Virginia surâse cu tristeţe, după care se îndreptă spre un birou, de unde luă un telefon şi formă la repezeală numărul. Vorbi vreme de câteva minute la telefon, după care închise, mâna ei odihnindu-se pe receptor puţin mai mult decât ar fi fost necesar, ca şi cum nu ar fi vrut să întrerupă conversaţia respectivă.

- Aţi spus că Courtney, pardon, că Mary voia să se călugărească, zise Montoya, în timp ce mama fetei reveni pe canapeluţă. Ea îşi găsi geanta şi scoase o

batistă dinăuntru. Când s-a hotărât să facă parte din ordinul respectiv?

Clyde se încruntă.

- Acum şase sau opt luni de zile, cred. O privi rapid pe soţia lui, pentru confirmare.

- Crăciunul trecut. Virginia mototoli batista, privind pe fereastră, ca şi cum ar fi aşteptat să-şi vadă fiica păşind pe aleea din faţa casei. A fost în vizită la „A noastră Doamnă a Virtuţilor"

Montoya simţi cum ceva face „clic" în mintea lui.

- Măcar ar fi fost aproape, zise mama ei din nou. Şi, în plus, cred că suntem oarecum legaţi de ordinul respectiv. Clyde a lucrat acolo ca medic, iar eu ca asistent social. Acolo ne-am cunoscut. Surâsul ei era unul fugar, tremurat, şi dispăru cât ai clipi. Au de gând să demoleze fostul spital, dar măicuţele vor rămâne mai departe la mănăstire. Am auzit că vor construi nişte apartamente noi şi un departament de asistenţă socială dotat cu toate facilităţile necesare, iar pe măsură ce măicuţele vor înainta în vârstă, vor beneficia de locuinţă şi de asistenţă medicală gratuită. Asta după ce nu vor mai avea cum să se îngrijească singure sau nu vor mai putea beneficia de sprijinul ordinului bisericesc. Ea închise ochii oftând, mototolind şi desfăcând batista pe care o avea în mână.

Montoya aflase de renovarea fostului spital. Mătuşa lui se alăturase acestui ordin cu câţiva ani în urmă. încă lucra acolo.

Clyde zise:

- Noi i-am cerut să mai stea încă un an la Colegiu, înainte să se călugărească, dar... ea se hotărâse deja.

- Cunoaşteţi motivul?

El avu o ezitare şi îi aruncă o privire soliei sale.

- Simţea că Dumnezeu stă de vorbă cu ea.

- Chiar EL?

- Da. Clyde aprobă, ferindu-şi privirea.

Deci viitoarea soră Mary, alias Courtney, era posibil să nu fi fost chiar atât de întreagă la minte, până la urmă.

- Ştiu a ce sună chestia asta, domnule detectiv. Lucrez cu oameni care aud mereu voci...

- Nu era acelaşi lucru în cazul ei! interveni Virginia. Mary... credea, pur şi simplu că Dumnezeu îi ascultă rugile, asta-i tot. Iisuse Hristoase, ea nu era o schizofrenică! Buzele ei se ţuguiară în semn de dezaprobare. E o fată normală, sănătoasă şi iubitoare.

Sigur. Ca şi Ioana D'Arc.

Clyde îşi strecură braţul după umerii soţiei sale.

Montoya întrebă:

- Avea un iubit?

- Nimic serios.

- Sunteţi sigur?

- Da. Cea care răspunse fu soţia, însă amândoi dădură din cap în semn de aprobare.

- Posibil ca să fi fost interesat cineva de persoana ei, dar ea să nu-i întoarcă interesul?

- Mary se înţelege bine cu toată lumea, domnule poliţist, zise Virginia. Cu toate că ar fi avut ocazia să se întâlnească cu mulţi băieţi, *cu o grămadă,* ea nu s-a întâlnit cu nimeni. Ea promisese deja că va fi a lui Dumnezeu. De aceea poartă inelul.

- Inelul?

- Cel pe care îl are la mâna stângă, adăugă Clyde, iar în mintea lui Montoya apăru cât ai clipi inelarul julit şi vânăt al fetei ucise.

- Aşa cum alte fete poartă inelul dăruit de iubiţii lor, ori inelul de logodnă sau verigheta, Mary poartă un inel prin care promite să fie a lui Dumnezeu. E vorba de un inel pe care şi l-a ales chiar ea cu ocazia aniversării vârstei de optsprezece ani, atunci când ea a promis că va fi a Tatălui.

- Adică a lui Dumnezeu.

- Bineînţeles. Umerii Virginiei deveniră ţepeni, ca şi cum s-ar fi pregătit ca să-şi apere copila.

Montoya nu ştia ce să mai spună. Lucrurile luaseră pe neaşteptate o întorsătură ciudată. El ridică din nou ochii spre portret. Era o fotografie în care tânăra îşi ţinea mâinile rezemate de speteaza unei canapele. Pe inelarul mâinii stângi purta o bijuterie filigranată din aur care avea în mijloc o piatră de formă dreptunghiulară de culoare roşie.

- Deci, ea nu urma să se căsătorească?

- Ce? Nu! Sigur că nu. Virginia oftă lung.

- Avea o rochie de mireasă?

- Nu... de ce să fi avut? V-am mai spus, ea nu avea nici măcar un iubit!

- A ales Colegiul AII Saints dintr-un motiv anume?

Clyde zise:

- Noi l-am ales. Am vrut să fie cât mai aproape ca să o putem vizita, dar şi suficient de îndepărtat, ca să poată experimenta viaţa de colegiu. Ar fi putut, bineînţeles, să urmeze cursurile Universităţii Loyola, iezuiţii de acolo fac o treabă excelentă. E aprope de noi. Am lucrat acolo câţiva ani.

Virginia începu să tragă nervoasă de batistă.

- Clyde a simţit că ar fi bine pentru ea dacă nu ar mai sta sub aripa noastră, dacă ar cunoaşte oameni noi, deşi avea de gând să se călugărească. Ea clipi des, înghiţindu-şi lacrimile. Bărbia începu să-i tremure. Clyde voia ca ea să cunoască puţin viaţa.

Chipul tatălui lui Courtney se crispă de durere.

- N-am vrut decât ce e mai bun pentru ea.

- La fel ne-am dorit amândoi. Virginia îşi şterse nasul.

- înţeleg, zise Montoya, minţind fiindcă nu înţelegea absolut nimic. De obicei, fetele care împlineau optsprezece ani nu se grăbeau să devină

călugăriţe, ci obişnuiau să se întâlnească cu băieţi. Cu excepţia cazurilor în care ar fi avut o altă orientare sexuală. În cazul acesta, ar alege să se întâlnească cu alte fete, iar dacă „Mary" Courtney LaBelle era „între fete", atunci ce dracu' căuta ea cu Luke Gierman?

După toate aparenţele, victimele păreau să aibă orientări cu totul diferite.

Montoya continuă să vorbească, până în secunda în care observă cum un sedan argintiu tocmai parca în faţa casei. Acesta fu semnalul care-i dădu lui Montoya de înţeles că trebuia să plece, pentru a le da voie părinţilor îndureraţi să petreacă o vreme în compania unui preot. Un bărbat înalt, având peste doi metri înălţime, purtând costum şi cămaşă neagră şi gulerul acela tare, de culoare albă, specific pastorilor, ieşi din maşină. Părul alb, tuns scurt, ochelarii fără rame şi câteva riduri pe chipul pe care timpul lăsase urme, dădeau de înţeles că se apropia de vârsta de şaptezeci de ani, deşi avea o ţinută dreaptă, în timp ce se îndrepta grăbit spre uşa de la intrare.

Soneria scoase nişte sunete plăcute, melodioase.

Doamna LaBelle sări în picioare şi, imediat ce preotul păşi înăuntru, expresia curajoasă dispăru complet, dizolvându-se în hohote amarnice de plâns şi şiroaie de lacrimi.

Montoya era fericit că urma să plece din casa aceea perfectă, care devenise un mormânt pentru fiica ce nu avea să se mai întoarcă niciodată. Se îndreptă rapid spre maşina lui, urcă la volan şi porni motorul. înainte să dea în marşarier, pentru a ieşi în stradă, el telefonă la secţie. Imediat avu legătura cu Lynn Zaroster, un detectiv începător care prelua apelurile telefonice.

- Salut! Montoya la telefon. Poţi să verifici la Laboratorul de criminalistică, dacă a fost găsită vreo bijuterie asupra lui Courtney LaBelle, femeia moartă descoperită alături de Luke Gierman, azi-dimineaţă? Te rog să verifici şi dacă Gierman purta vreo bijuterie.

- Păi el era exact *cum l-a făcut mama sa.* N-ai fost acolo?

- Mda, aşa mi s-a părut şi mie. Montoya luă rapid un viraj în formă de U, apăsând apoi pe acceleraţie. Nu mi s-a părut că ar purta ceva, dar te rog să mai verifici o dată şi după aceea să-mi dai de ştire, OK? Se pare că fata nu pleca nicăieri fără să poarte bijuteria prin care i se promisese Domnului.

- înţeleg.

- Mai e cineva la Gierman acasă?

- Brinkam şi un anchetator din echipa criminaliştilor.

- Dă-le telefon şi spune-le să pregătească căţeaua. O să trec să o iau.

- Căţeaua?

- Mdaa. Fosta soţie a lui Gierman îşi vrea câinele înapoi. Se pare că l-a pierdut după pronunţarea divorţului.

- Câinele?

- Da, asta am spus.

Lynn mormăi printre dinţi ceva legat de lunaticii şi fanaticii iubitori de câini, ca apoi să adauge cu voce tare:

- Bănuiesc că n-ai auzit despre apelurile telefonice pe care le-au primit ieri cei de la postul radio.

Montoya o coti după colţ, depăşind două şiruri de maşini aflate în trafic.

- Nu. Despre ce a fost vorba?

- Despre ziua în care ei au difuzat emisiunea care a avut ca temă fostele soţii răzbunătoare.

- Cine a sunat?

- Multă lume. Oameni iritaţi. Sau cei care aveau de împărtăşit povestea lor decedatului Luke. Ideea e că una dintre persoanele care au telefonat a închis înainte de a vorbi ceva.

Montoya presimţi ce avea să urmeze.

- Apelantul s-a dovedit a fi fosta lui soţie, Abby Chastain. Ea nu s-a deranjat să scoată un cuvând, probabil nedorind să aibă o conversaţie în direct cu fostul soţ. Dacă eram în locul ei, nici eu nu aş fi vorbit. Dar e evident că a ascultat emisiunea, iar eu tocmai am ascultat reluarea acesteia. A făcut-o bucăţele, da' bine de tot. Dacă aş fi auzit chestiile acelea, spuse de fostul meu soţ, cred că aş fi fost în stare să-l omor.

- Vrei să spui că e posibil ca Abby Chastain să-i fi lichidat pe soţul ei şi pe Courtney LaBelle? Nu, nu părea o ipoteză logică. Nu dacă judecai după rochia de mireasă şi după urmele pantofilor măsura doisprezece.

- Nu ştiu cum e tipa aia, dar Doamne, o Doamne, Gierman ăsta a fost ceva de groază. I-a oferit fostei soţii un motiv cât se poate de solid. Asta e tot ce vreau să sugerez.

- Păstrează înregistrarea. Vreau s-o ascult.

- O am chiar aici, iar el auzi câteva pocnituri, ca şi cum ea ar fi vrut să demonstreze ceea ce spusese.

- I-au descoperit automobilul?

- Din câte ştiu eu, nu.

- Să mă anunţi imediat ce va fi localizat, zise Montoya înainte de a închide telefonul, după care se îndreptă spre locuinţa din oraş a lui Gierman, situată în Cartierul Francez, o clădire veche din cărămidă, cu două etaje, cu nişte ferestre înalte, cu obloane contra uraganelor şi nişte balcoane elegante din fier forjat. Intrarea privată şi curtea mică erau înconjurate cu banda galbenă de la Departamentul Omucideri.

Privind în jur, Montoya deschise uşa. Unul dintre anchetatorii Bonitei, Inez Santiago, tocmai încuia

cutia cu probe. Ea ridică privirea spre Montoya în clipa în care acesta păşi în hol.

- Ei, ia te uită ce a adus pisica, îl tachină ea, dezvelind nişte dinţi albi ce contrastau cu pielea ei aurie. Santiago era o frumuseţe, binecuvântată cu un trup de dansatoare şi un păr lung în nuanţa cafelei, în care străluceau nişte şuviţe roşii şi pe care, atunci când lucra, şi-l strângea într-un coc. Ochilor ei verzi, inteligenţi, nu le scăpa absolut nimic.
- Ai cercetat zona?
- Sigur.
- Ai găsit ceva?
- Câteva amprente, dar nu se ştie cui au aparţinut. O să le verificăm cu ajutorul sistemului automat de identificare a amprentelor şi o să vedem care va fi rezultatul. Brinkman a colectat câteva lucruri de uz personal, dosarele, PC-ul, gunoiul şi robotul telefonic. Cred că am luat tot ce se putea. Poţi să te învârţi cât vrei pe aici, numai să nu răscoleşti ceva până nu am verdictul final al lui Washington. Surâsul strălucitor al lui Santiago îşi făcu din nou apariţia.

Pudra de amprentare era împrăştiată peste tot şi câteva sertare rămăseseră deschise, dar dincolo de toată treaba făcută de cei de la Criminalistică, locul era curat. Aranjat. Ordonat.

- Am venit să iau căţeaua.
- Ea ştie chestia asta? Poate n-are să fie de acord.
- Oooo, dar pe unde ai dus-o astăzi?

Clipind răutăcios, ea zise:

- Chiar vrei să ştii? Ea închise încuietoarea servietei, arătând apoi spre bucătărie. Căţeaua e acolo. Am încercat să i-o pasez lui Brinkman, dar a spus „nici gând", se pare că devine paranoic când vine vorba de animale, indiferent de specie.
- A plecat?
- Acum aproximativ cincisprezece minute. A zis că o să vă întâlniţi la secţie, ca apoi să mergeţi împreună să verificaţi dormitorul fetei.

Nu-l încânta să stea închis câteva ceasuri într-o maşină alături de Brinkman. Azi era obligat să-! suporte pe detectivul acela enervant, şi era nerăbdător ca Bentz să se întoarcă la serviciu. Rick Bentz era partenerul lui şi cu toate că Montoya mai făcea glume pe seama vârstei lui Bentz, era de o mie de ori mai bun ca Brinkman, Domnul-Ştie-Tot.

Santiago traversă bucătăria, îndreptându-se spre o spălătorie mică unde vasele căţelei erau aşezate lângă uscător. Un coş încăpător era vârât dedesubtul unui dulap, în partea de jos având montată o bordură din fier. Prin încrengătura coşului, ochii ageri ai unui labrador maro urmăreau cu mare atenţie.

- A stat în aşteptare, zise Santiago.
- Pun pariu că da. Montoya se lăsă pe vine. Ce faci, fetiţo? Câinele lătră scurt. Cred că vrea afară.

El deschise uşa şi căţeaua ieşi ca din puşcă. învârtindu-se ca o nebună, Hershey îşi vărsă apa, ţopăind nerăbdătoare, sperând să atragă atenţia.

- Ce bine că am analizat deja încăperea asta, mormăi Santiago.

- Ai terminat, nu?

- Mda, dar nu ştiu ce mai doreşte doamna Washington. Mai bine du-o - ea arătă către câine - repede afară şi nu doar în grădină.

- Am înţeles, aprobă Montoya şi, când căţeaua începu să sară pe el, zise: hei, hei, mai încet. Montoya luă lesa, care era agăţată într-un cui din perete, şi o prinse de zgarda de la gâtul câinelui. Calmează-te! îi ordonă el, dar nerăbdătoarea căţeluşă începu să tragă de lesă, aproape sugrumându-se. Cred că o s-o duc afară.

- Bună idee, zise Santiago, dând scurt din cap, uşor ironic. Mda, marele deştept Montoya. Şi dacă vrei să ştii, comanda corectă nu e nici „potoleşte-te", nici „calmează-te", nici „fă-te stană de piatră". Cred că te-ai descurca mai bine cu „stai jos", „opreşte-te" sau cu „stai", comenzile de bază, cum ştii deja, pentru orice căţeluş.

- Ce amuzant.

- Aşa ziceam şi eu.

- Ce plină de tine eşti? Ai avut o noapte bună?

- Să ştii că, în realitate, chiar am avut, zise ea, cu ochi strălucitori. Dar nu e ceea ce crezi. Am fost în oraş. Cu un prieten. Am dansat. Nu m-am întors acasă decât pe la ora unu. Distracţie şi joc nevinovat. Ea surâse din nou. Nu le mai gândi la chestia aia, Montoya. Nu fi băiat rău. Merscră împreună afară şi, după ce căţeaua îşi făcu necesităţile, aproape de cotitura străzii, Montoya reuşi s-o urce pe bancheta din spate.

- Ar fi bine să deschizi unul dintre geamuri.

- Chiar asta mă gândeam să fac, zise el deschizând portiera şoferului şi pornind motorul. Deschise puţin geamurile din faţă. Parcase undeva la umbră, dar căldura era încă înăbuşitoare. Apoi coborî din automobil şi se rezemă de una dintre aripi.

- Ai găsit ceva interesant înăuntru? întrebă el, făcând semn cu bărbia către curte.

- Nu cine ştie ce. Am fost aici mai devreme. Nu sunt semne de confruntare fizică.

- Iar maşina lui e tot dispărută. Era o constatare, nu o întrebare. Garajul era gol. Montoya verificase deja.

- Mdaa.

- Şi lucrurile lui personale? Hainele, bijuteriile?

- Nimic nu părea deranjat. Locuinţa are un aer clasic... e aranjată cu gust. Ştii, am ascultat de câteva ori emisiunea lui Gierman şi mi l-am imaginat drept un nemernic obscen. Discuţiile lui de la radio au exagerat această impresie. Mi-am închipuit că e

un rasist, un misogin şi un militant NRA, dar după cele găsite înăuntru, se pare că nu mă pricep.

- Astfel că băieţii nu pot fi pe lista suspecţilor, zise el, dar gluma nu avu nici cel mai mic efect.

- Avea o mulţime de duşmani.

- Am tot auzit chestia asta.

- Îi incita pe oameni. Îi plăcea să aţâţe focul, înţelegi? Fruntea ei se încreţi. Poate că o făcea de dragul emisiunii. Pentru raiting. Pentru bani.

- Poate vom afla.

- Pentru Gierman e prea târziu. Hei, vrei să duc eu căţeaua? se oferi ea.

- Cred că mă descurc.

- Ooo? Santiago păru confuză preţ de o secundă, înainte de a-şi înălţa bărbia şi de a-l privi pe Montoya, dând uşor din cap. De ce nu spui că fosta nevastă a lui Gierman e singurică şi caută pe cineva? Iisuse, Montoya, când o să pricepi?

- Ce să pricep? întrebă el, dar ea se mărgini să pufnească în râs.

- OK. Du căţeaua! Santiago descuia deja portiera automobilului ei, parcat pe colţ, chiar în faţa maşinii lui Montoya.

Montoya nu luă seama la comentariile ei şi intră încă o dată în apartament, pentru a arunca o ultimă privire rapidă asupra locului pe care Gierman îl considerase un an şi ceva drept căminul său.

Santiago avea dreptate. Locul era ordonat sau aşa fusese înainte ca oamenii de la amprentare şi de la strângerea dovezilor să treacă pe acolo. Podele din lemn lăcuit, piese moderne de mobilier în tonuri şterse şi picturi abstracte în culori vii, formau piesele de rezistenţă ale decoraţiunilor lui Gierman.

La etaj, în dormitorul principal, hainele sale erau călcate, împăturite sau agăţate pe umeraş. Bijuteriile se găseau într-o cutie în care mai existau ace de cravată şi butoni. Pe măsuţa de toaletă erau înşirate câteva fotografii ale lui, făcute pe un vapor sau în echipament de schi. Montoya recunoscu Puged Sound, la capătul căruia se afla Space Needle, în spate zărindu-se linia orizontului şi un munte uriaş - era Muntele Rainer? - Gierman îşi conducea vehiculul în bătaia unui vânt puternic, după cum se putea observa.

Judecând după locaţie şi după vârsta pe care părea să o aibă Gierman, Montoya intui că fotografia fusese făcută, probabil, în perioada în care Gierman era căsătorit cu Abby Chastain sau în cea în care îi făcea curte. Păreau un cuplu nepotrivit, cugetă Montoya, reamintindu-şi chipul plin de prospeţime al lui Abby Chastain şi simţul umorului extrem de acid pe care ea îl poseda, în ciuda stării de şoc pe care i-o provocase moartea fostului soţ. Ea părea, în aparenţă, o fire blândă, în vreme ce Gierman îţi făcea impresia unui om dur şi necioplit.

Dar ambele ipostaze puteau fi doar o faţadă.

Montoya nu făcuse cercetări mai amănunţite, aşa că nu se putea baza pe prima sa impresie.

Deocamdată.

Sala de baie de la etaj avea un aspect îngrijit, în ciuda echipei de anchetatori care luaseră probele. Cabina de duş, cada şi chiar toaleta fuseseră frecate şi curăţate. Probabil că de asta se ocupase vreo iubită, vreo echipă specializată sau însuşi Gierman.

Montoya deschise un dulap. Nici urmă de reviste cu tematică obscenă sau sexuală. Nici măcar un singur număr al revistei *Playboy.* în schimb, Montoya descoperi câteva cataloage ale marilor magazine de mobilă şi ale galeriilor de artă, exemplare din *Digest* şi *Men's Health.* După toate aparenţele, Gierman locuia singur, iar gura lui mare şi înfăţişarea publică, care enerva pe toată lumea, erau o poză. Sau mai exact, Gierman era o fire complexă. Traversând un hol mic, placat în lemn masiv, lăcuit, Montoya intră în cel de-al doilea dormitor, care fusese folosit ca loc de recreere şi cameră de lucru. Nici urmă de pat sau canapea extensibilă, ci doar un birou, un computer, un dulap pentru dosare, un televizor, dotat cu DVD, şi o combină muzicală cu boxe. Astfel de aparate erau şi în dormitor şi în Iiving. Un pasionat al mediei. Rezemat de unul dintre pereţi se afla un set de greutăţi, precum şi o banchetă, iar într-un suport pentru CD-uri, o colecţie cu muzică clasică, jaz şi rock'n'roll din anii de început ai genului.

Musafirii ar fi fost obligaţi fie să doarmă cu Gierman, fie să se culce pe canapeaua verde-gri din living.

Acum, din pricina investigaţiei, componentele de bază ale computerului fuseseră duse la secţie; cablurile rămăseseră atârnând în locurile în care altădată fuseseră ataşate la unitatea principală a PC-ului. Sertarele care conţinuseră dosare rămăseseră întredeschise, în timp ce mare parte din informaţiile pe care le conţineau fuseseră scoase de acolo. O parte din aceste dosare zăceau acum, fără îndoială, pe biroul de la secţie al lui Montoya.

Brinkman se ocupa de asta, dar tot un nesuferit rămânea.

Apa picura din conductele învechite.

Mirosul de pământ se strecura prin olanele vechi şi prin cărămizile care-şi pierduseră demult tencuiala izolatoare. Din cauza neîngrijirii şi a lipsei renovării, mortarul vechi şi tencuiala se crăpaseră, lăsând să pătrundă înăuntru mirosul de noroi şi de umezeală.

Lui nu-i păsa.

Nu avea importanţă.

Nu avea cum să-i afecteze scopul.

Dacă stătea complet nemişcat şi cu ochii închişi, reuşea să rememoreze acele mirosuri înţepătoare de antiseptic şi de amoniac care se amestecau cu acela al trupurilor umane, a urinei, a transpiraţiei şi a fricii.

Mai presus de mirosuri erau zgomotele. Dacă asculta cu atenţie încordându-şi auzul, putea să audă şi acum şoaptele acelea răguşite, rugăciunile acelea mute şi vaietele acelea slabe şi nesfârşite. Zgomotul metalic produs de roţile cărucioarelor, ceasul numărând secundele, peste tot simţindu-se aerul acela uşor de prăbuşire şi decădere, peste care se aşternea blândeţea razelor de soare şi o falsă senzaţie de speranţă.

Acum, stând pe coridoarele labirintice de la subsol, el îşi imagină vremurile de altădată. Putea vedea atât de clar... ochii strălucitori, surâsurile răbdătoare, sprâncenele adunate a îngrijorare. Dar totul fusese un fals.

El deschise ochii, răscolind acele semne false, acele păcate întunecate şi tăinuite, păcate despre care mama lui îl avertizase, păcate pentru care fusese pedepsit cu brutalitate. Strecurându-se prin acele coridoare întunecate, simţi că revenise cu adevărat acasă, că se întorsese pentru a pune lucrurile la punct.

Se mişca lăsând ca lumina lampioanelor să lumineze ungherele devastate, luminile aurii ale flăcărilor de mici dimensiuni reflectându-se pe pereţii ce odată fuseseră de un alb imaculat şi strălucitor. Acum negreala era evidentă, petele întunecate fiind incrustate în dreptunghiurile prăfuite şi murdare ale olanelor care odată acoperiseră această zonă din subsolul spitalului. Aceasta fusese zona pe care el o păstrase mereu încuiată şi în mare secret, un loc în care lumina zilei nu pătrunsese niciodată, unde puţină lume ştia ce deghizări se petreceau acolo, jos. Cei care ştiuseră, îşi ţinuseră gura şi aşteptaseră ca trădările şi actele machiavelice să fie date uitării.

Oh, cât se înşelaseră.

Nimic nu fusese dat uitării.

Şi nici iertat.

De la mama lui învăţase aceste lecţii nepreţuite.

El aprinse un alt felinar, întorcându-se spre cel din urmă ungher. Cu ajutorul unei chei, deschise cea din urmă uşă, pătrunzând în încăperea fără ferestre, acolo unde-şi depozitase lucrurile. Se îndreptă spre micul secreter, ale cărui sertare aveau nuanţa piersicii. Era descuiat. Apăsând pe o bară mică, urmări cum masa de scris se desface, dând la iveală nişte nişe, nişte dreptunghiuri tocmai bune pentru a-şi ascunde micile lui comori. Vârând mâna în buzunar, el scoase inelul, o verighetă îngustă de aur, având în centru o piatră mică, roşie, în care se reflecta lumina. Preţ de o secundă, el frecă între degete cercul metalic, simţindu-i căldura şi aducându-şi aminte de fata care-l purtase. Pasiunea îi făcea sângele să clocotească în vene, iar el îşi linse buzele. Atât de perfectă... de naivă. El observă pata

de sânge pe cerculeţul din aur. Sângele ei. Cu atât mai bine.

Retrăi momentul când îi fixase revolverul între degete, când apăsase pe trăgaci, când simţise spatele ei neted şi suplu rezemat de abdomenul lui, după care ea căzuse, moartea prinzând-o în ghearele ei.

Fusese îngrozitor de speriată, iar el ştia că ar fi putut să o oblige să i se supună. Moartea ei fusese singura soluţie pentru a nu se lăsa pradă dorinţei. Fesele ei se potriviseră atât de frumos şi intim de penisul lui în erecţie. Ar fi fost atât de simplu să se urce deasupra ei. Posedarea trupului ei ar fi fost un gest de pură îngăduinţă. El îşi imaginase cum s-ar fi strecurat în scoica ei mică, încordată şi neatinsă, rupând acea barieră care separă femeia de copil.

Dar asta ar fi fost o greşeală.

Ar fi ruinat planurile pe care le alcătuise cu atâta grijă.

în clipa asta, gândindu-se la trupul ei fierbinte şi înfiorat, el simţi nevoia să se uşureze, ca acea durere presantă şi clocotitoare dinlăuntrul lui să-i fie uşurată, pe măsură ce devenea din ce în ce mai puternică.

însă ştia că până şi chinul său făcea parte din plan.

Expiră încet, descoperind că strânsese inelul cu atâta putere, încât acesta îi intrase adânc în piele, şi se dojeni singur. Nu venise vremea pentru aşa ceva. Nu încă.

Furios pe sine şi pe slăbiciunea sa, aşeză inelul de aur într-un intrând special, apoi scoase ceasul din buzunar şi-l puse alături de inel.

Perfect, gândi el, în vreme ce lumânările ardeau, iar conductele sparte picurau pe coridor. Acesta era primul pas al unui drum destul de lung. Munca lui avea să dureze: trebuiau să plătească atât de mulţi. De pe raftul de sus, el luă un album cu fotografii de culoare neagră. începu să răsfoiască încet-încet paginile cu fotografii, tăieturi din reviste, instantanee şi articole decupate din reviste.

Zâmbi privind la fotografiile acelea lipsite de viaţă, citind poveştile pe care le memorase cu mult timp în urmă. Surâsul îi dispăru când ajunse la fotografia lui Faith Chastain, o fotografie alb-negru, realizată într-un studio, surprinzând momentul în care ea privise aproape lasciv spre obiectivul aparatului de fotografiat. El atinse fotografia, trasând uşor curba maxilarului ei. Pieptul i se contractă, amintindu-şi cum era ea vie. Cum era după ce murise.

Plin de furie, închise albumul dintr-o mişcare, vârându-l în locul lui special din birou. Apoi trânti cu toată forţa capacul secreterului, închizându-l. Nu avea timp pentru asta. Mai avea atât de multe de făcut.

Victimele nopţii trecute fuseseră doar începutul.

6

i, cei de la WSLJ, suntem cu toţii şocaţi, spunea disk jockey-ul, tuturor ne va lipsi Luke Gierman. Omul ăsta era o legendă în regiunea noastră.

Oh, scuteşte-mă, cugetă Abby.

„…în memoria lui Luke şi ca recunoaştere a contribuţiei sale la discuţia liberă, postul WSLJ a decis să retransmită câteva dintre cele mai populare emisiuni ale sale şi am vrea să aflăm de la voi pe care anume aţi dori s-o ascultaţi. Ne puteţi telefona sau transmite pe adresa site-ului nostru. Dj-ul anunţă numerele de telefon şi adresa web." Entuziasmul lui o scârbi pe Abby. Ea închise radioul.

- Prin urmare, au de gând să-l canonizeze, îi zise ea lui Ansei, care stătea pe speteaza canapelei, privind cu lăcomie la o păsărică ce zbura în jurul streşinii. De necrezut. Sfântul Luke devine cu totul altul, nu crezi?

Dar în ciuda vorbelor ei usturătoare, ea simţea mai mult decât un simplu regret în privinţa ultimei lor conversaţii şi a minciunii legate de arma tatălui său.

- Nici să nu te gândeşti, se admonestă ea, chiar în clipa în care auzi scrâşnetul unor cauciucuri pe aleea din faţa casei. Ansei, care nu mai era fascinat de micuţa pasăre, sări de pe canapea, ducându-se în fugă spre uşă, ca apoi să se oprească brusc.

Ce e? întrebă Abby, privind afară prin fereastră. Venise detectivul Montoya şi o adusese cu el pe Hershey. Inima lu

iAbby tresări. Doamne, ce dor îi fusese de căţea. Deschizând uşa, lăsă să pătrundă înăuntru briza caldă a lunii octombrie, şi păşi afară. Hershey înainta în lesă, călcând ţanţoş peste patul de frunze. Detectivul Montoya, în loc să tempereze avântul căţelei, ţinea pasul cu ea. El ridică privirea, o zări pe Abby pe verandă şi îi zâmbi.

Un surâs sincer şi ştrengăresc care o luă prin surprindere pe Abby..

- Cred că i-a fost dor de tine, zise el, în vreme ce Hershey urca în fugă scările. Ţopăind, sărind, învârtindu-se şi dând din coadă, ea solicită întreaga atenţie a lui Abby.

- Da eşti bună. Eşti foarte, foarte bună, o asigură Abby, mângâindu-i blana mătăsoasă şi lăsându-se pe vine, pentru ca Hershey să îi spele faţa cu limba. Mi-a fost foarte dor de tine, Hersh.

Câinele lătră cu putere şi Abby pufni în râs. Cu toate că ura circumstanţele prin care o recăpătase pe Hershey, se bucura că o avea din nou acasă.

- Îţi mulţumesc că mi-ai adus-o din nou acasă, îi spuse ea lui Montoya, luând lesa de la el.

- Pentru puţin.

Ea ridică o sprânceană.

- Nu locuiesc chiar lângă secţia de poliţie. Măcar dă-mi voie să-ţi ofer o bere sau o cola, ah, am doar din aceea diete...

- Nu e nevoie, crede-mă.

Ea desfăcu lesa, iar Hershey, zărindu-l pe Ansei, o zbughi înăuntru.

- Ah, ah. Fiţi atenţi. Pisica sări în sus, mârâi şi ieşi rapid pe uşa deschisă pentru a se cocoţa într-un stejar. Căţeaua o urmă îndeaproape, oprindu-se lângă trunchiul arborelui şi mărginindu-se să latre zgomotos, în vreme ce Ansei o privea stând pe o cracă.

Abby nu-şi putu reţine un zâmbet.

- Asta-i joaca lor preferată.

Hershey se învârti şi lătră până ce adulmecă prezenţa altui animal în tufişuri.

- Nu se termină niciodată, zise Abby, clătinând din cap în timp ce-şi privea animăluţele. Ori de câte ori Luke o aducea acasă, Hershey îl urmărea lătrând, iar Ansei o scuipa şi o rupea la fugă. Căţeaua o alerga întotdeauna, ca după doar douăzeci de minute

să se tolănească alături în living, Ansei pe speteaza canapelei, iar Hershey în culcuşul ei de lângă şemineu. Făcuţi covrig, amândoi dormeau duşi, ca şi cum n-ar fi fost conştienţi unul de prezenţa celuilalt. Abby îşi îndepărtă părul de pe ochi. Câteodată, aici e un adevărat circ.

- Fostul soţ aducea des căţeaua?

- în fiecare weekend, răspunse Abby, gândindu-se la absurditatea situaţiei. Cu toate că la divorţ s-a luptat mult s-o aibă pe Hershey, responsabilitatea îngrijirii unui câine crea un disconfort stilului său de viaţă. El era foarte mult timp plecat de acasă, din cauza programului de la radio şi a celorlalte activităţi. Se uită în fugă la Montoya. Lui Luke îi plăcea să se plimbe, şi dacă nu mergea la pescuit, la vânătoare, la ski sau mai ştiu eu pe unde, stătea ceasuri întregi la SPA. Rareori era acasă, şi câinele era de capul lui. Dar nu mai are importanţă. După cum spuneam, mi-a fost dor de Hershey. Simţi un junghi neplăcut în inimă. Da, chiar îmi pare foarte rău pentru ce i s-a întâmplat lui Luke. Nu prea ne înţelegeam, iar ultima noastră conversaţie... a fost foarte urâtă, îngrozitoare chiar... iar a doua zi, în timpul emisiunii, mi-a trimis câteva săgeţi.

- Ai ascultat emisiunea?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

- Mda. Bănuiesc că eram curioasă sau, că am porniri masochiste, dar aşa este, am ascultat-o. A fost o greşeală. Ea se uită la căţea, frecându-şi absentă antebraţul cu mâna cealaltă. Luke chiar a sărit la gâtul meu în ziua aceea.

- Asta te-a înfuriat?

- Bineînţeles, zise ea, privindu-l. Oricine s-ar fi înfuriat, dar nu, nu asta mă întrebi, vrei să ştii dacă am fost suficient de furioasă ca să-l ucid. Nu, n-am fost.

- Cum rămâne cu Courtney LaBelle. Ţi-ai amintit cumva de ea?

- Nu... Dar, într-un fel, numele ei îmi sună cunoscut.

- Faimoasa cântăreaţă LaBelle, sugeră el. Şi numele unui disk jockey de la WNAB.

- Nu... E mai mult decât atât. Toată ziua se gândise la asta. Se simţise ciudat din momentul în care auzise numele fetei. Era prea tânără. Nu aveam cum să o cunosc.

- Folosea numele de Mary.

- Mary LaBelle. Abby îşi frecă ceafa, ţuguindu-şi buzele, răsucind numele pe toate părţile în mintea sa. Nu descoperi nimic, în afară de o vagă senzaţie că ar fi trebuit să-şi amintească ceva anume. Ceva important. îmi pare rău. Nu cred că-mi amintesc nimic.

- Ştii cumva dacă fostul soţ purta vreo bijuterie pe care o considera importantă?

- Ca de exemplu? Un inel pentru nas?

El râse înfundat.

- Nu ştiu. Dar haideţi să începem cu un inel, ştiţi, dintr-acela care se poartă pe deget.

Ea îşi încrucişă braţele.

- După şase luni de la căsătorie, el nu a mai purtat nici măcar verigheta. A avut un accident pe mare, verigheta s-a agăţat în ceva sau cel puţin aşa a pretins el. Oricum, a renunţat să o poarte. Mai târziu, mi-am zis că el nu-şi dorea să arate lumii că e însurat. O mai păstrez şi acum în cutia cu bijuterii, admise ea, stânjenită. Cred că am păstrat-o pentru o aniversare sau ceva de genul acesta, ca să o pot arunca în Mississippi, dar nu am făcut-o încă.

El o privea cu ochii aceia afurisiţi şi închişi la culoare, care păreau să vadă mai mult decât şi-ar fi dorit ea. Se simţi idioată. Lăsa impresia că trăia nostalgia unui mariaj care se încheiase de mult prin moarte naturală, cu mult înaintea demarării procedurilor pentru divorţ.

- Deci... nici verighetă, nici alt tip de inel?

- Eu nu l-am văzut purtând vreunul. Ea se uită ţintă la inelul de aur din urechea lui Montoya. Nici cercei, nici brăţări cu numele lui, nici lanţuri de aur... singura lui bijuterie, dacă-i putem spune aşa, era un ceas. Nu se despărţea niciodată de el. Simţi cum i se strânge stomacul în secunda în care rememora ziua în care ea ieşise în fugă afară, încercînd să evite stropii mari de ploaie, îndreptându-se spre locul în care el îşi parcase BMW-ul. Avusese misiunea de a închide capota şi de a găsi documentele de asigurare, pentru că existau nişte neclarităţi legate de achitarea noii maşini. Atunci descoperise, încuiat în cutia pentru mănuşi a automobilului sport, negru, un ceas scump şi o carte de vizită care conţinea iniţialele pe care ea le recunoscu ca aparţinând lui Connie Hastings, patroana postului de radio rival, cea care încercase să-l smulgă pe Luke de la locul lui de muncă de la WSLJ. Avusese acea senzaţie singulară şi devastatoare că soţul ei o înşelase. Din nou. Mâinile îi tremuraseră în timp ce citise mesajul drăguţ şi mai mult decât sugestiv al cărţii de vizită. Stomacul o duruse din pricina aciditătţii, când deschisese cutia capitonată în care era aşezat Rolexul. Experienţa aceea echivalase cu o lovitură zdravănă în plexul solar. Se simţise aproape incapabilă să respire. Lăsase portiera deschisă, soneria alarmei ţărâind încontinuu, în timp ce ploaia dăduse năvală în interior, udând-o atât pe ea, cât şi actul emis de compania de asigurări.

Doamne, cât de proastă fusese. Dacă nu ar fi fost însărcinată chiar în perioada aceea, ar fi divorţat imediat. Lăsase capota deschisă, cartea de vizită şi cadoul pe scaunul pasagerului, portiera deschisă, în speranţa că interiorul maşinii avea să fie afectat, că bateria îşi va pierde lichidul, iar frumuseţea aceea de

ceas, care costase o avere, va fi furată. Vomitase în tufişuri, spre deliciul lui Hershey, după care intrase în casă şi aşteptase ca Luke să iasă de la duş.

Ea ridică privirea şi descoperi nerăbdarea lui Montoya.

- Ooo, în fine. Ceasul. E vorba de un Rolex, unul pe care-l putea folosi şi atunci când făcea scufundări, dacă vă vine să credeţi. Putea să funcţioneze la presiunea aceea, făcând faţă şi decompresiei... în plus, arăta suficient de elegant, astfel încât el nu şi l-a mai dat jos niciodată. Cel puţin, nu în timpul mariajului nostru.

- Piesa era asigurată?

- Nu ştiu, recunoscu ea. Dar din moment ce mă întrebaţi, presupun că ceasul a dispărut.

- Tocmai facem un inventar al tuturor lucrurilor sale.

- Dar, dacă l-ar fi avut la mână, voi aţi fi ştiut de existenţa lui, nu-i aşa? Nu mai era nevoie să mă întrebi.

- Nu, vom putea exclude jaful ca o posibilă motivaţie.

- Dacă Courtney l-a ucis, atunci înseamnă că nu ea l-a furat. Dacă a făcut-o altcineva, atunci de ce s-a străduit atât de mult să-i ducă într-un loc pustiu? întrebă Abby, furioasă că detectivul nu-i dădea pace. Hoţii fură, de obicei, pe cineva în mijlocul străzii, în maşină, la serviciu sau acasă. Ei nu-şi bat capul şi nu-şi irosesesc timpul pentru a duce victimele în acelaşi loc, punând la cale o aşa-zisă crimă-sinucidere, cu aspect bizar.

- Asta dacă nu sunt direct implicaţi.

- Există un motiv anume pentru care nu mi-aţi povestit tot ce s-a petrecut? întrebă ea, hotărâtă să-şi divulge cele mai mari temeri. Sunt cumva pe lista suspecţilor sau ceva de genul acesta?

- Toată lumea este.

- Mai ales fostele neveste care au fost umilite public chiar în ziua producerii crimei, nu?

Mimica lui Montoya deveni, oarecum, mai sobră.

- O să mai trec pe aici, promise el, împreună cu un alt detectiv, după care o să vă anchetăm şi atunci puteţi adresa câte întrebări doriţi.

- Şi-mi veţi răspunde?

El surâse vag.

- Măcar atât vă pot promite: că nu vă voi minţi.

- Nici nu-mi închipuiam că veţi face una ca asta, domnule detectiv.

- Până atunci, dacă vă amintiţi pe neaşteptate ceva sau dacă vă vine vreo idee, sunaţi-mă.

- Aşa voi face, promise ea, enervată, privind cum el coboară în grabă cele două trepte ale verandei, îndreptându-se spre maşină. Era cu vreo doi ani mai tânăr decât ea, aşa bănuia ea, dar nu putea fi sigură. Poseda acel ceva care emana o sexualitate copleşitoare şi naturală, ca şi cum ar fi fost conştient

că femeile îl considerau atrăgător, aproape aşteptându-se ca lucrurile să stea în felul acesta.

Grozav. Exact de asta avea ea nevoie, de lin poliţist al dracului de sexy care o trecuse, probabil, în fruntea listei suspecţilor. Ea fluieră, dându-le de înţeles lui Hershey şi motanului că venise vremea să intre în casă, împreună cu noroiul şi o parte din frunze.

- Stai jos! îi comandă Abby, iar câinele se aşeză în şezut pe podea, chiar lângă uşă. Abby deschise apoi un dulăpior în care descoperi un prosop atârnat într-un ţăruş de lemn, pe care-l păstra acolo special pentru asemenea ocazii, după care, cu toate că Hershey începu să scâncească a protest, o şterse bine de tot pe toate cele patru labe umede.

- O să fii o pacoste, nu? glumi ea, aruncând apoi prosopul pe capul căţelei.

Hershey se scutură, trântind prosopul pe podea, ca apoi să-l apuce şi să tragă de unul dintre colţurile sale, mototolindu-l, începând o joacă pe cinste. Abby râse copios, jucându-se cu câinele. Era prima dată când se bucura cu adevărat de la aflarea veştii aceleia îngrozitoare despre fostul său soţ. Se auzi telefonul, aşa că lăsă căţeaua să mârâie şi să scuture, în continuare, prosopul mototolit.

- Alo? zise ea, chicotind încă cu gândul la vechile giumbuşlucuri ale lui Hershey.

- Abby Chastain?

- Da.

- Beth Ann Wright de la *New Orleans Sentinel.*

Inima lui Abby căzu în gol. Presa. *Asta-i mai trebuia.*

- Aţi fost soţia lui Luke Gierman, nu-i aşa?

- Ce doriţi? întrebă Abby prevăzătoare, în timp ce Hershey făcea curse prin bucătărie, privind nerăbdătoare către uşa care dădea spre studioul foto. Imediat, mormăi ea în direcţia labradorului. Hershey dădu încet din coadă.

- Oh, îmi pare rău, zise Beth Ann, regretul ei părând unul sincer. Ar fi trebuit să vă explic. Ziarul nostru publică o serie de articole despre Luke, având în vedere că era o celebritate locală, şi aş vrea să vă iau un interviu pentru unul dintre ele. Mă gândeam să ne întâlnim mâine-dimineaţă, ce spuneţi?

- Eu şi Luke eram divorţaţi.

- Da, ştiu, dar vreau să sondez un pic imaginea de dincolo de faţadă, înţelegeţi? El avea o anume imagine publică, dar sunt convinsă că cititorii mei vor vrea să ştie mult mai multe despre cl, despre viaţa lui, despre speranţele şi visurile lui, ştiţi despre ce vorbesc, despre interesul arătat omului.

- E cam târziu pentru asta, zise Abby, fără a se sinchisi să renunţe la tonul rece al vocii.

- Dar dumneavoastră l-aţi cunoscut în profunzime. M-am gândit că am putea găsi câteva

aspecte vesele, ceva care să-l dezvăluie pe adevăratul Luke Gierman.

- Nu prea cred.

- îmi dau seama că între dumneavoastră şi el au rămas câteva chestiuni nerezolvate.

- Poftim?

Abby se încordă, strângând cu putere receptorul.

- Prin urmare, cred că dumneavoastră vă e cel mai greu, dar aş vrea să vă adresez câteva întrebări.

- Poate cu altă ocazie, propuse ea, iar Beth Ann fu extrem de receptivă.

- Când doriţi dumneavoastră. Sunteţi originară din Louisiana, nu-i aşa? Muşchii gâtului lui Abby se încordară. Acolo v-aţi născut şi aţi crescut, dar pe Luke l-aţi întâlnit pe vremea când lucra acolo la un post de radio... oare cum se numea, ştiu că îl aveam pe undeva.

- KCTY. Se ocupa de informaţia publică.

- Oh, aveţi dreptate. Country în the City. Dar aţi crescut aici şi aţi urmat cursurile unei şcoli din localitate, nu-i aşa? Părinţii erau din zonă?

în mintea lui Abby se auzi clinchetul unor clopoţei. Simţi cum durerea de cap îi cuprinde fruntea.

- Nu vreau să discut acest subiect.

- Jacques şi Faith Chastain.

- Luke a fost ginerele lor doar câţiva ani, zise Abby, încordată.

- Aşteptaţi o clipă, mormăi Beth Ann, ca şi cum ar fi răsfoit nişte notiţe, cu toate că Abby bănuia că ea dispunea de loate informaţiile necesare. Probabil că mama dumneavoastră nu a avut şansa să-l cunoască, nu-i aşa? Nu era mama dumneavoastră femeia care a murit la Spitalul „A noastră Doamnă a Virtuţilor", cel pe care au de gând să-l demoleze?

Era clar că femeia îşi făcuse temele.

- Deci, ea nu şi-a cunoscut niciodată ginerele.

Abby întrerupse convorbirea. Trânti receptorul, jurând că dacă va suna a doua oară, va lăsa robotul să preia apelul. Avea de gând să-şi selecteze apelurile. Doar cei care doreau să vizioneze casa şi să-şi programeze o şedinţă foto vor avea posibilitatea să lase mesaje.

Se holbă o secundă la aparat, aproape aşteptându-se să sune din nou, după care expiră lung. *Trebuie să te obişnuieşti,* o avertiză propria-i minte. Până nu-l vor descoperi pe ucigaşul lui Luke, şi mult după aceea, *presa, poliţia şi o mulţime de curioşi or să sune continuu.*

Pur şi simplu, nu avea cum să se eschiveze.

Drumul până la Baton Rouge nu părea chiar atât de insuportabil, cugetă Montoya. Brinkman nu era la fel de enervant ca de obicei, vorbind, în general, despre crima comisă. Până în prezent, cei de la Laborator nu descoperiseră nimic, însă maşina lui Gierman fusese descoperită pe o alee aflată în

apropierea clubului atletic al cărui membru fusese, ATM-ul de unde scosese banii fiind situat doar la un bloc distanţă. Problema era că, potrivit lui Brinkman, nimeni de la club nu-l văzuse pe Gierman lucrând la aparate. Nu apăruse nici la antrenament şi nici la exerciţiul de escaladare pe stânca falsă, care fusese construită acolo, pe care el îl agreea atât de mult.

La prima vedere, BMW-ul lui Gierman părea curat, dar echipa de la garajul poliţiei se ocupa mai departe de cercetări.

- Am stat de vorbă şi cu fosta lui iubită, Nia Penne, zise Brinkman, deschizând geamul portierei sale, în timp ce Montoya o conducea către nord-vestul autostrăzii 10. Era spre asfinţit, farurile punctau întunericul ce se lăsa din ce în ce mai mult, iar aerul dens promitea cât de curând binecuvântarea ploii.

- Ce a declarat?

- în principal, că lui Gierman îi plăceau femeile. Era genul „ochi alunecoşi", însă, după părerea ei, era încă îndrăgostit de fosta lui soţie. îi aruncă o privire lui Montoya pe deasupra locului din faţă.

- Tot el e cel care a făcut-o de două parale în cadrul emisiunii.

- Mda. Aşa pretinde ea. Am întrebat-o despre asta, dar ea susţine că era doar o faţadă, de dragul emisiunii, dacă poţi crede una ca asta.

Montoya nu credea aşa ceva.

- Oricum, după părerea mea, spălatul rufelor în public nu e o metodă prea eficientă pentru a reintra în graţiile unei doamne sau pentru a recăpăta ceva. El chicoti, strecurând-şi mâna în buzunarul hainei şi scoţând de acolo un pachet mototolit de ţigări. Dă-ţi seama. Scoase din pachet o ţigară cu filtru, o vârî în colţul buzelor şi îşi căută bricheta în buzunare.

Lui Montoya nu-i fu prea greu să-şi dea seama. El luă o curbă largă, încetinind şi concluzionând că o femeie ca Abby Chastain era greu de cucerit.

- Acum cercetez chestia cu banii. Ţigara i se mişca între buze în timp ce vorbea. Cine ştie ce va mai ieşi la iveală, presupunând că Gierman mai rămăsese cu ceva după divorţ. De obicei, soţia este cea care se dovedeşte un adevărat tâlhar.

Montoya nu muşcă momeala. Oricum, el nu trecuse prin trei divorţuri, la fel ca Brinkman. Iar instinctul îi spunea că Abby Chastain nu era genul profitor, care să umble după banii altuia. Dar, la urma urmelor, era posibil să se înşele. Se mai înşelase şi altădată în privinţa caracterului uman.

- Să revenim la Gierman. Deci era un jucător. Ştim deja asta. Cum rămâne cu alibiul iubitei?

- Cât se poate de solid. Ca o centură de castitate. Brinkman găsi bricheta şi-şi aprinse ţigara. A fost la Toronto, la nişte amici, un cuplu care au un copilaş de zece luni. El lăsă dâra de fum să iasă pe geamul pasagerului. în momentul morţii lui Gierman era

alături de prietenii săi, bând vin şi jucând cărţi la ei acasă, până la unu şi jumătate dimineaţa. Zgomotul ia trezit pe vecini, care au chemat poliţia. Numele lor se află la secţie.

- Poate a angajat pe cineva.

- Nu prea pare plauzibil. Brinkman scutură din cap şi strâmbă din nas. Era puţin supărată. Se pare că a avut o aventură cu o chelneriţă de la restaurantul unui hotel din strada Bourbon, iar ea a aflat de ea. L-a pocnit şi a încetat să se mai întâlnească cu el. Nu locuiau împreună, aşa că au rupt, pur şi simplu, relaţia. Dacă vrei să ştii, părea uşurată.

- Şi chelneriţă?

El trase din nou din ţigară.

- N-am ajuns până acolo, deocamdată. Hei, ăsta nu-i capătul?

Montoya deja frâna. Semnaliză că voia să o ia la stânga şi traversă străzile stropite de ploaie care duceau spre Baton Rouge. Cu toate că nu era aproape seară, felinarele de pe stradă, ghidându-se după pâlpâirea amurgului, începuseră să strălucească, aruncând o lumină sclipitoare pe asfaltul umed. Trecătorii mergeau în pas grăbit la adăpostul streaşinilor şi al umbrelelor. Luminile neoanelor formau pete de culoare tremurătoare, răzbătând prin ferestrele barurilor şi restaurantelor aliniate de-a lungul străzii.

- Ce ai aflat la postul de radio? Careva de pe acolo şi-ar fi dorit să-l elimine definitiv pe Gierman?

- Cercetările continuă. Am stat de vorbă cu vreo doi colegi, dar până acum toată lumea a vorbit foarte frumos despre cel dispărut. Dacă-i auzi ce spun, îţi închipui că Gierman a fost un tip nemaipomenit. Un prinţ, nu altceva. El fornăi şi fumul de ţigară ieşi pe ambele nări. Băiat de treabă, pe dracu'. Trebuie să mai stau de vorbă cu mulţi alţii. Ultimul care l-a văzut a fost partenerul lui de emisiune, Maury Taylor, care părea sincer necăjit. Poate că se preface. Aruncă pe geam chiştocul de ţigară. Băieţi de radio, zise el batjocoritor. Nişte trăsniţi.

Montoya micşoră viteza, traversând cartierul rezidenţial, unde casele deveneau din ce în ce mai spaţioase şi mai înalte, pe măsură ce se apropiau de campusul universitar. Peluzele largi, verandele spaţiose, aroma pâinii cil mirodenii, vopseaua proaspătă şi înfăţişarea opulentă caracterizau intrarea închisă cu porţi a Colegiului AII Saints.

- Ştii unde mergem? întrebă Brinkman, în timp ce treceau de poarta care nu beneficia de pază.

- La Cramer Hali.

- Ai mai fost acolo?

Montoya aprobă.

- Puştoaica lui Bentz, Kristi, a locuit aici cât timp a fost la şcoală. El nu dezvălui şi motivele pentru care fusese prezent aici, groaza pe care o trăiseră

Kristi şi tatăl ei, dar Brinkman le fusese coleg pe vremea aceea şi cunoştea povestea.

- O, da, zise el. Cazul acela cu criminalul în serie care se autodenumise „Cel Ales". Un alt nemernic. Iisuse, ce treabă urâtă.

Oare nu sunt toate la fel? Montoya descoperi un loc de parcare destinat vizitatorilor. El şi Brinkman coborâră din automobil şi intrară în clădirea unde era internatul; acolo îi aştepta însuşi decanul Universităţii, doctorul Sharon Usher, căreia îi telefonaseră mai devreme. Decanul era o femeie cu umeri înguşti, cu un aer energic, păr scurt, castaniu, prin care se zăreau multe fire albe. Nu era machiată şi avea buze extrem de subţiri şi încreţite. Părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani, dar judecând după firele albe, ai mai fi putut adăuga încă vreo câţiva. Arăta cât se poate de academic cu ochelarii aceia groşi, cu fusta lungă din tweed şi cu puloverul ei maro.

îşi strânseră mâinile. Ea ţinea în pumn brelocul plin cu chei, ca şi cum ar fi fost vorba despre cheile împărăţiei. îi conduse pe scara veche a clădirii din cărămidă, o casă care mirosea a parfum, a sudoarea orelor de jogging şi a entuziasm. Fetele, în grupuri de trei sau patru, discutau zgomotos. Unele purtau căşti sau altele strângeau în mână telefonul mobil. Trecură pe lângă ei, abia uitându-se la bărbaţii mai în vârstă.

- La cel de al treilea etaj domnea liniştea. Studentele care se mai aflau acolo fie erau în dormitoare, fie plecaseră. Uşa dormitorului cu numărul 534 era sigilată cu banda galbenă a Departamentului Omucideri.Sper că veţi lua cât mai curând chestia asta de aici, zise doctor Usher, ca şi cum Departamentul de poliţie ar fi întârziat ancheta în mod intenţionat.

- în general, asta ne e intenţia, admise Brinkman, privindu-l complice pe Montoya.

- Perfect, perfect. Aşa cum mi-aţi cerut, am făcut rost de orarul lui Courtney, am alcătuit o listă cu studentele din clasele respective, care cuprinde, de asemenea, şi toate persoanele prezente în internat, în ordinea numărului camerei. Cred că ar trebui să ştiţi că domnul Gierman a fost aici, acum trei săptămâni. A fost invitat să ţină o alocuţiune în cadrul cursurilor de comunicare ale doctorului Starr. Courtney a participat şi ea la cursul respectiv.

Montoya se opri, şi privirea îi deveni ceva mai aspră. în sfârşit, un punct de legătură între cele două victime.

- Domnul Gierman a fost aici?

- Desigur. Ea începu să răsfire mormanul de chei.

- Courtney a stat de vorbă cu el?

- Nu cred, dar nu deţin o informaţie certă. Am stat de vorbă cu doctor Starr. Conducerea nu a fost încântată în privinţa celor pe care ia ales pentru a lua cuvântul. Ea strecură una dintre chei în broasca dormitorului. Oricât am predica noi despre diversitate, despre libertatea de exprimare şi despre alte chestii de genul acesta, şcoala noastră e o instituţie destul de conservatoare.

- Va trebui să stăm şi noi de vorbă cu doctor Starr.

- Ştiu. O să aibă o întrevedere cu dumneavoastră după ce vom termina aici, zise ea, dovedind eficienţa cu care, bănuia el, doamna decan Usher obişnuia să rezolve orice însărcinare. Am inclus şi numărul său de mobil printre informaţiile prezente în dosarul de pe biroul meu. Puteţi merge să luaţi dosarul după ce terminăm aici.

Montoya se uită în fugă la Brinkman. Poate că găsiseră un indiciu. Doamna Usher descuie uşa şi o deschise larg.

Montoya păşi înăuntru şi, preţ de o clipă, se simţi ca şi cum s-ar afla într-o altă lume.

- Ce dracu' e asta? întrebă el, aprinzând lumina.

O parte a camerei, zugrăvită în alb, era acoperită cu crucifixuri, cu tablouri ale Sfintei Fecioare Maria şi cu portrete ale lui Iisus răstignit pe cruce. Cealaltă parte a peretelui era zugrăvită în negru, asemenea nopţii, şi era în întregime goală. Nicio decoraţiune, nicio fotografie, nimic care să dezvăluie identitatea ocupantului camerei. Biroul, situat în partea opusă, era împânzit cu cuburi Lucite şi cu fotografiile înrămate ale lui Courtney Mary LaBelle, alături de o Biblie deschisă şi de un rozariu. Colţul opus al camerei era aproape gol, acolo aflându-se doar o imprimantă de mici dimensiuni, câteva cărţi aşezate pe o etajeră, romane de Anne Rice şi alte câteva despre vampiri, vârcolaci şi paranormal.

- Nu pricep, zise Brinkman şi, pentru prima dată, Montoya fu de acord cu el.

- Dormitorul aparţine atât lui Courtney LaBelle - doctor Usher se îndreptă spre partea cea mai neorânduită a încăperii - cât şi Opheliei Ketterling. Decana arătă spre pereţii negri şi goi.

- Colege de cameră? întrebă Brinkman.

- Noi le încurajăm pe studente să-şi păstreze individualitatea, iar unele dintre ele, în fine, duc lucrul acesta la extrem. Pentru a-şi puncta ideea cu mai multă claritate, doctor Usher deschise obloanele, permiţând luminii slabe să pătrundă înăuntru. Apoi aprinse singura veioză din încăpere, aşezată pe birou, în partea întunecată a camerei, şi stinse becul din tavan.

- Sfinte Sisoe, zise Brinkman, în vreme ce partea întunecată a încăperii se transformă complet. în loc să mai fie neagră, imaginea peretului începu a se undui dând la iveală câteva desene, care erau doar aparente în momentul în care neonul îşi răspândea lumina difuză şi violetă. Imagini stranii, aproape fantasmagorice, reprezentând capete de balauri, vampiri, creaturi cu dinţi lungi şi limbi asemenea, apărură brusc, ca şi cum ar fi erupt din măruntaiele

Infernului. Iisuse Hristoase, mormăi Brinkman. Ia te uită.

- Ophelia e studentă la Arte Plastice. O studentă talentată, cu toate că o parte din temele ei sunt controversate. Usher aprinse iar becul de deasupra, şi imaginile acelea groteşti se făcură nevăzute.

- Courtney se înţelegea bine cu colega sa de cameră?

- Nu.

Ce surpriză, îşi zise Montoya.

- Ea, ah, s-a plâns în privinţa acestor decoraţiunii stranii, /.ise doamna decan, muşcându-şi buza inferioară. E toamnă, anul universitar abia a început. Subiectul acesta a ajuns de curând la urechea mea - ea se apropie de peretele vopsit în negru - după ce s-a petrecut tragedia aceea. Oftă, încrucişându-şi braţele, în vreme ce brelocul i se bălăngăni între degete. Toată povestea asta e îngrozitoare.

Amin, rosti Montoya în gând.

- Fetele se cunoşteau înainte de a deveni studente la AII Saints? întrebă Montoya.

- Courtney şi Ophelia? O, nu. Ea clătină din cap.

Montoya o crezu.

- Atunci, cum au ajuns în aceeaşi cameră?

- Camerele au fost distribuite cu ajutorul computerului.

- Cu toate că erau atât de diferite? întrebă Montoya.

- Poate nu chiar atât de diferite. Amândouă, studente la Arte, amândouă, nefumătoare, membre ale unor familii credincioase, Courtney era originară din New Orleans, iar Ophelia din Lafayette. Mamele amândurora au fost la acelaşi colegiu, amândouă au făcut parte din clasa de mijloc, amândouă au urmat licee catolice, private. Da, erau foarte diferite, dar aveau şi multe lucruri în comun. Surâsul ei era unul abia schiţat. în mod evident, nu s-au înţeles.

- Putem sta de vorbă cu domnişoara Ketterling? întrebă Montoya.

- E jos, în birou.

Brinkman se îndrepta deja spre ieşire, când Montoya zise:

- Venim şi noi peste câteva minute.

- Mă găsiţi în birou. Doamna Usher plecă, ecoul paşilor ci auzindu-se pe podelele din tei ale coridoarelor şi mai departe, pe scară.

- Ce spectacol înfricoşător, mormăi Brinkman. Arta asta ciudată... volumele despre vampiri, pereţi negri. Fata asta are probleme de sănătate mintală. Foarte mari. S-ar putea să trebuiască să aflăm unde se afla ea când colega de cameră a dat colţul.

- Mulţi citesc cărţi despre vampiri. E la modă în zilele noastre.

- Numa' pentru că e considerată cool, nu înseamnă că e o idee bună.

Cercetară încăperea, abia adresându-şi câte un cuvânt, dar nu găsiră nimic interesant. în partea camerei ce aparţinea lui Courtney-Mary erau câteva volume, câteva perechi de jeanşi, bluze cu mânecă scurtă şi pulovere, o rochie, şi într-un sertar, lenjerie intimă. Pe birou era înghesuită aparatura tipică oricărui student: un ipod, un notebook PC, un telefon mobil, produse cosmetice şi de toaletă. Ciudat că nu luase mobilul cu ea, îşi zise Montoya, vârându-l în buzunar. Se uită la toate acele simboluri religioase. Imagini cu îngeri, reproduceri ale unor tablouri cu tematică religioasă - parte dintre ele fiind recunoscute de Montoya - crucifixuri şi statuete ale Sfintei Fecioare. Un rozariu era atârnat de mânerul dulapului ei, iar altul de speteaza patului. Iconiţele cu sfinţi erau păstrate într-o cutiuţă specială.

Montoya îşi punea o mulţime de întrebări legate de obsesia ei. Oare faptul că fusese obligată să locuiască în aceeaşi încăpere cu o tânără ce părea interesată de arta figurilor malefice o determinase pe Courtney să se aplece şi mai mult asupra religiei în care credea? Ea deja considera că fusese „chemată", că auzise vocea Domnului. Oare în ce o transformase prezenţa colegei ei de cameră?

- Din ce în ce mai ciudat.... zise Brinkman în cele din urmă. Nu aşa se spunea într-o carte?

- Cred că era *curios, din ce în ce mai curios,* un citat din *Alice în Ţara Minunilor.*

- Pe aproape. Brinkman arătă cu degetul spre partea neagră a încăperii. Şi că tot pomenirăm de minuni, fata asta e ţăcănită. Apoi se uită şi spre partea care aparţinuse lui Courtney-Mary. De fapt, amândouă sunt.

- Poate de aia le-a ales computerul, zise Montoya, Yin şi Yang.

- Mă rog. Simt nevoia să fumez. Deja scormonea în buzunarul interior al hainei. Ce zici, mă duc afară, şi apoi ne întâlnim în birou?

- Sunt de acord.

Căţeaua ar fi o problemă.

Ei sunt mereu o problemă.

Se dojeni aspru în mintea lui, stând în pădure, în vreme ce întunericul lua în stăpânire ţinutul, şi mirosul vegetaţiei de baltă şi umezeala deveneau mai puternice. Prin fâşiile de muşchi spaniol şi printre stejarii de apă, privea atent la căsuţa aceea cu ferestre late.

Ploaia curgea gâlgâind în burlane, în timp ce vântul o alunga departe de casă, purtând-o în direcţia opusă. Rămas în zona aceea întotdeauna umbrită, el reuşea să-i urmărească mişcările, în timp ce ea se deplasa de colo colo prin casă. Ştia şi unde îşi păstra crema pentru mâini, în baia cea mică de lângă scară. O văzuse ieşind pe uşa aceea şi frecându-şi palmele una de alta. O urmărise cum se întindea spre raftul de sus din hol, acolo unde erau depozitate decoraţiuniile de sărbători. Zărise o parte din abdomenul ei plat şi tare, în momentul în care cămaşa croşetată se ridică puţin mai sus de talia jeanşilor. Şi mai ştia că, lângă pat, pe partea pe care nu dormea, exista într-un sertar o armă.

Arma de serviciu a socrului ei, după cum auzise în ultima emisiune radio a lui Luke Gierman.

Privind prin ferestre, el îi zări silueta, becurile strălucind asemenea unor faruri în lumina amurgului. îşi preparase o cană cu cafea, şi în clipa aceea sorbea din ceaşcă, în vreme ce se plimba dintr-o cameră în alta, vorbind cu animăluţele sale, pornind televizorul, lucrând la masa unde înşirase diverse negative şi fotografii. Cu toate că nu reuşise să audă foarte bine soneria telefonului, o văzuse ridicând receptorul de la bucătărie şi vorbind la telefon cu un aer serios.

Discuţia avea, probabil, ca temă moartea soţului ei.

Studiind-o, se întrebă cum de se putuse mărita cu unul ca

Gierman, cu un bărbat care o înşelase în mod public şi care o făcuse de două parale în direct.

Mary ţi-ci făcut o favoare, gândi el, simţind cum arma pocnise în mâna fetei în clipa în care ea îl omorâse pe Gierman, acesta fiind cuprins de nelinişte, cu ochii holbaţi de teamă, scuturând sălbatic din cap, ca şi cum procedând astfel ar fi reuşit să împiedice inevitabilul.

Trupul lui Gierman executase un salt în secunda în care arma se descărcase. Sângele începuse să gâlgâie instantaneu, în timp ce viaţa îl părăsea încet-încet, Da, Mary cea virgină făcuse lumii o favoare omorându-l pe Gierman. Apoi se sacrificase pe sine.

Simţi cum îi fierbe sângele, amintindu-şi senzaţia aceea de putere şi dreptate ce-l copleşea în asemenea momente.

Din ascunzătoarea lui, o observă pe Abby ţinând receptorul la ureche cu umărul. Părul roşu şi ondulat îi cădea pe umeri. Nu avea nuanţa aceea de roşcat-vişiniu a părului lui Faith, dar era la fel de atrăgător. De pasional. De intens.

înghiţi cu noduri, în timp ce ploaia i se prindea pe gene, scurgându-i-se apoi pe lângă nas.

Ea întoarse capul, iar erecţia lui înmuguri, în timp ce privea atent la linia gâtului ei.

El îşi frecă vârfurile degetelor înmânuşate, anticipând momentul şi lingându-şi uşor buzele, gustându-şi propria sudoare şi picăturile ploii. Doamne, cât era de frumoasă. Preţ de o clipă, închise ochii, lăsându-se manipulat de durerea şi de dorinţa ce creşteau înăuntrul lui, simţi ploaia, lacrimile lui Dumnezeu care-l spălau, binecuvântându-i misiunea.

Nu voi da greş, jură el în tăcere, ca apoi să deschidă ochii pentru a-i privi chipul frumos, dar ea plecase. Nu mai stătea în dreptul ferestrei de la sufragerie.

Unde era?

Panica îl săgetă, în vreme ce, fără a o zări nicăieri, cercetă fiecare fereastră... Oare se hotărâse să iasă din casă? Dar el nu era pregătit. Băgă mâna în buzunar, nimeri mânerul cuţitului de vânătoare, întrebându-se dacă va fi obligat să-l folosească.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, el strânse degetele pc mâner, înaintând încet.

Pe neaşteptate, ea îşi făcu apariţia, ieşind dintr-o cameră interioară situată aproape de mijlocul coridorului. El se relaxă preţ de o clipă. Ea se îndrepta spre sufragerie, oprindu-se însă brusc, ca şi cum ar fi sesizat un zgomot. Se răsuci şi privi fix în direcţia lui. Buzele ei se strânseră într-o grimasă. Sprâncenele se apropiară una de alta. Inaintă cu hotărâre către fereastră, privind atent în întunericul de afară.

El îngheţă.

îşi ţinu respiraţia, ignorând tremurul propriului corp în clipa în care ea privi afară, mijindu-şi ochii aurii.

Era teribil de frumoasă. O urmări cum îşi muşcă buza de jos, ochii întârziindu-i o clipă chiar asupra locului în care se ascunsese el. Oare se mişcase? îi atrăsese cumva atenţia? în cazul acesta, poate că sosise momentul... momentul ei...

Nu, nu! Nu te abate de la plan! Ai muncit la el prea mulţi ani, ca să-l schimbi tocmai acum. NU te lăsa pradă instinctelor... deocamdată.

Dar ea semăna atât de tare cu cealaltă, era aproape copia lui Faith. El se uită în ochii ei, dorindu-şi ca ea să-l observe.

Ea îşi scărpina absentă ceafa, iar el urmări mişcarea, gândindu-se la fineţea pielii gâtului ei. Se gândi la gustul ei, la ce ar simţi atingând-o, în timp ce ea ar sta cu faţa în jos, neatentă, până ce greutatea lui ar presa-o şi mai mult pe saltea.

Ea se mişcă, iar imaginea din mintea lui se făcu nevăzută. Ea străbătea casa, vorbind cu cineva, îndreptându-se către uşa ce dădea în aleea care lega casa de studioul foto. în secunda în care ea trecu de uşile batante, el pricepu. Căţeaua aia afurisită mergea în pas săltat alături de ea, cu nasul ridicat, ca şi cum animalul acela binecuvântat ar fi ascultat cu mare atenţie, înţelegând fiecare cuvinţel. Peste câteva clipe avea să ajungă la uşa din spate, şi să lase afară căţeaua aceea idioată. Bestia aceea proastă va porni apoi lătrând pe urmele lui.

El vârî mâna în buzunarul hainei, scoţând mobilul furat şi, ştiind că blocase deja afişarea identităţii apelantului, formă în viteză numărul. Numărul ei. Numărul pe carte-l programase în după-amiaza aceea, după ce furase aparatul dintr-un automobil a

cărei portieră rămăsese descuiată. El se îndepărta uşor-uşor de casă, trecând printre chiparoşii deşi, pini şi tufişuri, fără a verifica dacă ea se pregătea să răspundă.

Primul ţărâit al soneriei.

Transpirând, el se împiedică de o cracă aflată în drumul
său.

Al doilea târâit.

Oh, la dracu', o să lase căţeaua afară?

Al treilea apel al soneriei.

Ea nu răspundea. La naiba, probabil că ajunsese deja în dreptul uşii. El mări ritmul paşilor.

Al patrulea târâit al soneriei.

La dracu'!

Ţac.

Inima fu gata să i se oprească.

- Salut, sunt Abby. Lăsaţi mesajul dumneavoastră.

El închise în fugă telefonul, îl înghesui în buzunar, şi începu să alerge fără zgomot sub frunzişul des. Era agitat, obosit din cauza efortului, dar nu-şi dorea să fie dat de gol de o căţea idioată care ar fi descoperit unde se află. Parcase maşina la o distanţă de aproape un kilometru, la umbra unui gater abandonat.

Chiar şi în întunericul acela dens, el nu avea nevoie de o lanternă; parcusese drumul acesta de multe ori. Ajungând în dreptul gardului proprietăţii Pomeroy, el încetini, traversând cu grijă spaţiul respectiv, sărind peste o poartă situată destul de departe faţă de drumul principal. Respirând sacadat, se aştepta ca blestematul rottweiler al lui Asa să sară asupra gardului.

Un alt câine idiot de care trebuia să se ocupe.

Dar nu se auzi niciun mârâit, niciun un lătrat, nici paşi hotărâţi şi nici fălci furioase şi agitate care să-l apuce din spatele gardului de fier care îngrădea terenul familiei Pomeroy. El o porni din nou la fugă şi traversă drumul, strecurându-se pe aleea căprioarelor care şerpuia pe sub pădurea bătrână.

Peste doar câteva minute, sări peste un gard, aterizând în spatele hangarului părăsit unde îşi parcase maşina.

Când se strecură în spatele volanului era ud leoarcă din pricina tufărişurilor pe care le traversase

şi a propriei sudori. Capul îi pulsa, respiraţia era sacadată nu din cauza fugii, ci din cauza conştientizării faptului că se aflase pe punctul de a fi descoperit.

Nu încă. Oh, deocamdată nu.

Pornind maşina, el expiră aerul cu putere. Scoţând automobilul de sub şopron, porni ştergătoarele, dar nu se sinchisi să aprindă şi farurile. Era posibil ca să fie cineva pe undeva, prin apropiere.

Camioneta hurducăi şi se zgâlţâi pe drumul plin de gropi. Va trebui să se oprească ca să deschidă poarta, să treacă dincolo de ea, ca apoi să se oprească iar şi s-o închidă la loc, securizând ascunzătoarea pentru dăţile când va mai avea nevoie de ea. Pentru a încuia blestemata de ascunzătoare, folosise chiar lacătul lui. Scăpase de cel original, tăindu-l cu un ferăstrău pentru zăvoare, cu câteva săptămâni în urmă.

Aceasta era locaţia perfectă pentru a ascunde un vehicul.

Intrând din nou în camioneta King, o coti uşor pe şoseaua principală şi, văzând că nu se apropia nicio maşină, înaintă încet, aprinzând farurile. Inima continua să-i bată cu putere, iar nervii întinşi la maximum ameninţau să-i plesnească. Deschise unul dintre geamuri pentru a alunga ceaţa din cabină, apoi, după ce se îndepărtă câteva mile de căsuţa lui Abby Chastain, pomi radioul, setându-l pe WSLJ.

„... în seara asta vom continua omagiul nostru pentru Luke Gierman. Noi, cei care lucrăm la WSLJ, în fine, sunt sigur că şi toţi locuitorii din New Orleans sunt scandalizaţi şi foarte trişti din cauza celor întâmplate lui Luke. îi îndemnăm pe toţi cei care ne ascultă, în cazul în care deţin informaţii care ar putea ajuta poliţia să elucideze crima, să sune la noi, la radio. Deocamdată, nu ştim cu exactitate ce s-a întâmplat, dar se pare că varianta morţii sinucigaşe a căzut, poliţia considerând că dublul asasinat a fost înscenat, astfel încât să se creadă că victima, femeia, Courtney LaBelle, l-a împuuşcat mai întâi pe Luke, ca apoi să se sinucidă. Autorităţile locale şi cele federale îl caută în prezent pe ucigaşul lui Luke Gierman şi al lui Courtney LaBelle. Imediat ce vom

afla noutăţi în legătură cu această crimă oribilă, vă vom anunţa.

Am adunat ediţiile sale favorite, transmiţându-le pe fiecare în parte, cu o pauză de o jumătate de oră între ele, iar voi, dragi ascultători, admiratori ai lui Luke, veţi putea suna în direct pentru a face comentarii sau, dacă preferaţi această variantă, le puteţi transmite prin e-mail, iar noi le vom citi în direct. Prima ediţie va fi cea de astă-vară, emisiunea transmisă chiar înainte de data de 4 iulie, ea fiind reluată la ora 9:00 P.M.

Satisfăcut, opri radioul. Tributul adus lui Gierman era patetic, însă, în acelaşi timp, păstra viu interesul publicului vizavi de moartea acestuia, iar ăsta era un lucru important. Deci cetăţenii din New Orleans erau „scandalizaţi şi foarte trişti". Perfect. Venise vremea să fie.

Ne reauzim mâine, cugetă el, gândindu-se la următorul gest de recunoştinţă, la următoarele sale victime.

Erau acolo.

îl aşteptau.

7

ontoya încuie uşa dormitorului, după care el şi Brinkman coborâră patru etaje, ajungând în coridorul principal de la Cramer Hali. în vreme ce Brinkman o şterse afară ca să-şi aprindă o ţigară, Montoya descoperi încăperea de mici dimensiuni, situată chiar în spatele cutiillor poştale, acolo unde doamna decan Usher şedea la un birou lung din stejar. O tânără corpolentă, cu un păr negru şi un ten cât se poate de dificil, ascuns parţial de machiajul albicios şi fantezist, era aşezată pe un scaun situat lângă birou. Purta o rochie neagră, mănuşi din dantelă fără degete, cizme negre, şi afişa o atitudine negativă, stând picior peste picior, unul dintre ei bâţâindu-şi-l nervos.

- Ophelia, ţi-l prezint pe detectivul Montoya. Usher privi spre uşă, în spatele lui, aşteptându-se să-l zărească acolo pe Brinkman. Domnule detectiv Montoya, Ophelia Ketterling, făcu ea prezentările.

- Pur şi simplu „O", preciză tânăra, fără să zâmbească. Mi se spune O.

Montoya se aşeză pe unicul scaun disponibil, lângă domnişoară.

- Detectivul Brinkman va sosi în câteva clipe, explică el. Dar trebuie să începem. Voi înregistra acest interogatoriu. Aveţi ceva împotrivă?

Urmă o ridicare de umăr. Ca şi cum nici nu i-ar fi păsat, dorind ca supliciul să se termine mai repede.

- Cum doriţi.

- Perfect. El aşează reportofonul de buzunar pe marginea biroului.

Doamna decan privi maşinăria aceea micuţă, a cărei bandă se rotea încet, ca şi cum ar fi fost un câine turbat, dar nu protestă.

- Domnii detectivi sunt de la poliţia din New Orleans şi doresc să-ţi adreseze câteva întrebări în legătură cu Courtney.

- Vă referiţi la „Mary", nu? i-o întoarse tânăra, revenind oarecum la viaţă. Era destul de insistentă în privinţa numelui.

Enervarea decanului era evidentă, judecând după gura făcută pungă.

- Răspunde, pur şi simplu, la întrebări.

- Care sunt acestea?

- în primul rând, avea un iubit?

Ophelia pufni a dezgust, încrucişându-şi braţele la piept, gestul mărindu-i despicătura decolteului. Un gest intenţionat, cugetă el. Montoya văzuse zeci de tinere care afişau exact aceeaşi atitudine, astfel că clasificarea „rea" şi „altfel" se putea citi de la o poştă.

- Nu avea pe nimeni, OK?

- Nu avea un iubit?

Ea îşi dădu peste cap ochii expresivi, ca şi cum l-ar fi considerat un idiot.

- Pe nimeni în afară de Iisus.

- Ophelia! Doamna decan se dezlănţui. Acesta e un interogatoriu. Te înregistrează.

- Ei bine, e adevărat. Nu vorbea decât de Dumnezeu, de Iisus şi de afurisitul ălă de Sfântul Duh. Era înfiorătoare. Repeta întruna că ea s-a promis lui Dumnezeu şi că e căsătorită cu El, că de-abia aşteaptă să devină membră a Ordinului călugăriţelor, că s-a înscris la colegiu ca să-i mulţumească pe părinţii săi.

- Cum aţi ajuns colege de cameră?

- Cum crezi? zise ea, iar Montoya observă că de una dintre nări avea agăţată o pietricică de culoare

roşie, şi în jurul gâtului un şnur foarte lung din piele. De materialul acela îngust şi răsucit era agăţat un recipient din sticlă, cu un lichid întunecat în el.

Folosindu-se de degetele care ieşeau prin decupajul mănuşii, ea apucă capătul lănţişorului, ţinând în lumină sticluţa.

- La asta vă uitaţi? Vreţi să ştiţi ce e? Ea ridică o sprânceană într-o manieră provocatoare şi sexy. E sânge, să ştiţi.

- Ajunge! zise doamna decan, dând să apuce reportofonul. Haideţi să-l oprim, măcar câteva clipe.

Ophellia surâse, buzele ei rujate cu o nuanţă violet făcând o grimasă.

- Nu-l închideţi. Vreau să încheiem o dată pentru totdeauna povestea asta şi, oricum, suntem într-un interogatoriu înregistrat, nu-i aşa, nu la asta foloseşte reportofonul acela? Nu e un sânge oarecare. Ea clătină mica eprubetă, lichidul agitându-se pe pereţii vasului. E sânge uman.

în secunda aceea, Brinkman, mirosind a tutun, păşi înăuntru, aruncă o privire în jur şi se rezemă apoi de tocul uşii.

Ophelia intrase în stare de şoc. Montoya aşteptă calm, lăsând-o să-şi facă numărul.

- Bineînţeles că nu-i sânge uman, spuse doamna decan, dar faţa ei se albise, iar degetele i se strânseră convulsiv în pumn. Noi avem anumite reguli când vine vorba de lucruri de genul acesta.

- Nu, nu aveţi. Acesta e sângele *meu* şi pot să umblu cu cl pe unde vreau, din moment ce e din trupul meu, într-o eprubetă sau pe chestia asta. Ea bâţâi şnurul de piele. E o grupă rară, adăugă Ophelia cu mândrie. AB negativ.

Brinkman tuşi. Arăta al naibii de stânjenit.

- în legătură cu colega ta de cameră, zise Montoya, refuzând să renunţe la subiect. Din punctul lui de vedere, spectacolul-şoc se încheiase. Poţi să-mi spui când ai văzut-o ultima oară pe Courtney LaBelle?

De data asta, Ophelia nu-i mai făcu observaţie în privinţa numelui victimei.

- în fine, în ziua când a fost ucisă, dar nu s-a întâmplat nimic important. Am văzut-o pregătindu-se să plece la bibliotecă, aşa cum face întotdeauna... cum făcea. îşi luase rucsacul şi se îmbrăcase în

costumul pentru jogging, cel pe care-l purta întotdeauna când se ducea să studieze şi apoi să alerge.

- Părea normală?

- Oh, uuuau. Nici gând. Mie nu mi s-a părut *niciodată* normală, zise Ophelia, răsucind sticluţa între degete. Era mai tăcută ca un rozariu, ca să mă exprim în limbajul ei favorit. Dar poate vreţi să ştiţi dacă era altfel decât de obicei? Nu. Era aceeaşi. Cucernică şi ciudată ca întotdeauna.

- Ophelia! o avertiză doamna decan.

- Numele meu e „O", aţi uitat?

Montoya întrebă:

- La ce oră a plecat în ziua aceea?

Ophelia dădu drumul sticluţei, foindu-se în scaun.

- Nu ştiu exact, dar era după cină, dacă putem numi astfel mâncarea care se serveşte la internat. Se cutremură, făcând o mutră îngreţoşată.

- Deci era seară?

- Mdaa. Era întuneric. Aproape... şapte... şapte şi jumătate, cam pe acolo.

- La ce oră obişnuia să se întoarcă?

- înainte de miezul mopţii, zise ea, privind apoi spre fereastra în care se reflecta imaginea chipului ei palid.

- Ai idee dacă se întâlnea cu cineva?

Ophelia clătină din cap, vârându-şi un deget într-una din şuviţele părului ei drept şi negru.

- Nu ştiu. Nu cred. Ea era genul singuratic. V-am spus. Foarte ciudată. Rău de tot. Genul de om ţăcănit.

- Trebuie să fi avut o prietenă.

Ophelia ridică din umeri.

- Poate a cunoscut pe cineva la biserică. Eu chiar nu ştiu. Mai întâi, a fost vorba de un grup de tinere, după care ea a cunoscut pe cineva, o măicuţă, cred, care făcea parte dintr-un ordin, nu ştiu care... la dracu', cum o chema? Melinda sau Margaret, poate. Nu...

- Maria? întrebă Montoya, îngrozit.

- Daaa! Asta e.

- De la „A noastră Doamnă a Virtuţilor"? Simţi o răceală în adâncul lui, o răceală asemănătoare morţii.

- S-ar putea. Mdaa, probabil. Ea îşi muşcă o unghie micuţă şi neagră, oftă, şi îl privi apoi pe Montoya. Nu prea am dat atenţie unor amănunte de felul acesta, înţelegeţi. Nu-mi amintesc.

- Deci, din câte ştii tu, nu se întâlnea cu cineva anume?

Ophelia oftă a exasperare.

- Credeam că am lămurit punctul ăsta. Se măritase cu Dumnezeu, vă amintiţi? Nu avea de-a face cu bărbaţii muritori. Cred că aşa ceva era exclus.

Fără a ţine seama de comentarii, Montoya insistă:

- Obişnuia să poarte un inel?

- Ooo, da. întotdeauna. Inelul fecioarei.

- Poftim?Aşa l-am poreclit eu. Aşa procedează fetele care cred cu adevărat în Dumnezeu. îşi cumpără un inel, dacă nu cumva îl primesc din partea unei persoane importante, cum ar fi, de exemplu, unul dintre părinţi sau ceva de genul acesta. Fata promite să nu facă nebunii, înţelegeţi cum vine chestia. Să facă sex? E un fel de convenţie între fetele care poartă inelul ca semn al dăruirii de bunăvoie lui Dumnezeu. Fata jură să rămână virgină până la căsătorie sau poate pentru totdeauna. E cazul lui Mary, vă daţi seama, din moment ce ea era căsătorită cu Domnul. Ce naiba mai e şi asta? Virginitate veşnică? Aiurea. Clătină din cap, ca şi cum tocmai ar fi citit nişte chestii obscene. înţelegeţi ce vreau să spun? Mary era, era cu adevărat aiurea... ţicnită.

- A pomenit vreodată despre Luke Gierman? întrebă Montoya.

- Mdda, cred că da, zise Ophelia. O dată, poate chiar de două ori, când i-a ascultat emisiunea şi a fost - ea ridică mâinile, făcând în aer semnul ghilimelelor, „şocată" de ceea ce spusese el. Iisuse, nu asta era ideea?

Montoya simţi un mic scurtcircuit, un val micuţ de adrenalină care-l cuprindea atunci când descoperea pentru prima dată o cât de mică legătură între datele problemei.

- îl cunoştea?

- Nuu. Nu cred.

- A telefonat vreodată în direct, în timpul emisiunii lui?

Ophelia deschise gura, pregătindu-se să răspundă, după
care o închise rapid, căzând o clipă pe gânduri.

- Mă pregăteam să spun „nu" cu certitudine, însă chiar nu ştiu. Ea n-a spus niciodată că ar fi făcut aşa ceva, iar eu nu am auzit-o telefonând în timpul emisiunii. Nu era genul acela de om. Nu avea tupeu. Era cam moale. Dar se mai întâmplă şi lucruri stranii. Bănuiesc că e posibil să fi sunat, numai că eu nu am surprins niciodată momentul.
- Dar vorbea despre el?
- Nu prea. Oh, ia staţi, cred că a comentat o dată ceva, poate chiar de două ori. Spunea că el are nevoie să-l redescopere pe Iisus. Dar, la urma urmei, ea era de părere că toţi ar trebui să facem asta, inclusiv eu, aşa că nu am dat o prea mare importanţă momentului.
- Dar nu ştii dacă ea a discutat vreodată cu el despre subiectul acesta? punctă Brinkman, iar fata clătină din cap.
- Hai să ne întoarcem puţin în urmă, îi propuse Montoya. Courtney Mary nu ieşea, până la urmă, cu prietenii? Participa la anumite activităţi, avea o viaţă socială?
- Bănuiesc că avea, dacă-i putem spune aşa. Dar nu erau chestii normale. Ea nu mergea la puburile din localitate, la concerte, la alte jocuri şi distracţii.
- Nu era cam tânără pentru un pub? întrebă Brinkman, iar doamna decan Usher deveni şi mai încordată.

Ophelia îi aruncă lui Brinkman o privire exasperată care voia să spună: „nu face pe prostul, toată lumea ştie despre cărţile de identitate false".

De obicei, după ce mâneam, ea mergea la bibliotecă, apoi se întorcea făcând jogging, se schimba şi mergea la capelă pentru un ceas sau două să se roage sau pentru ce avea de făcut pe acolo.

- Capela din cadrul campusului?
- Mda, dar nu cred că în seara aceea a ajuns până acolo, zise Ophelia. Nu s-a întors să se schimbe, cum făcea de obicei, iar ea nu se ducea niciodată la capelă în costumul de jogging.
- Erai atentă la mişcările ei? întrebă Brinkman.

Ea îi aruncă din nou o privire plictisită.

- Nici gând. După prima săptămână de şcoală, nu i-am mai adresat nici măcar o întrebare. Avea un fel aparte de a îndrepta orice conversaţie, adică absolut *tot,* către Dumnezeu. Nu conta că învăţam, că vorbeam la telefon sau că intram la duş; ea era mereu acolo, cu faţa aia îmbujorată, sugerându-mi să-l descopăr pe Iisus. Ştiţi, eu am fost crescută în spiritul religiei catolice, am fost la Sfânta Tereza din Santa Lucia, California.

- Credeam că eşti originară din Lafayette, zise Montoya.

- Mă refeream la perioada de acum câţiva ani. Tata a fost transferat în Lafayette când eu eram studentă în anul I. A fost extrem de stresant. Oricum, chiar dacă am urmat o şcoală catolică, nu a trebuit să mă învârt în jurul cozii ca să găsesc pe cineva pe care să-l transform. Majoritatea copiilor cu care am fost colegă la Sfânta Tereza erau de treabă; păstrau pentru ei înşişi chestia asta cu Dumnezeu. Nu considerau că s-au născut ca să salveze lumea. Dar Mary, ea e asemenea celor născuţi a doua oară. Temătoare. Se gândea doar la cele sfinte. Deci, nu, nu îi ţineam socoteală. De fapt, încercam s-o evit. Era cu adevărat înspăimântătoare. Făcusem deja cerere pentru a avea o altă colegă de cameră.

Montoya aruncă o privire rapidă spre doamna Usher, care confirmă.

- Dă-mi voie să lămuresc lucrurile, zise Brickman. *Ea* te înspăimânta?

Fata confirmă:

- Amin. Bine că s-a terminat.

O mai interogară o vreme şi, după ce sigilară dosarul doamnei Usher privitor la orarul lui Courtney, vizitară capela şi avură o întrevedere cu doctorul Starr, un bărbat trecut puţin peste treizeci de ani. Bine făcut şi zvelt, doctorul Starr privi spre musafirii săi, ca şi cum ar fi fost vorba despre nişte pacienţi, îi invită în biroul lui micuţ, o încăpere puţin mai mare decât un dulap, situat la cel de-al doilea etaj al uneia dintre clădirile masive din cărămidă şi piatră care înconjurau internatul. Două scaune extensibile erau aşezate lângă biroul său ciobit, şi un altul rotativ, din piele, de o nuanţă sângerie pe care şedea el.

- Vă rog, luaţi loc, îi invită, după ce terminaseră prezentările. Pe biroul său mare era ordine, ca şi cum şi-ar fi petrecut zile în şir aşezând în teancuri eseurile şi mesajele telefonice primite. Biblioteca din spatele lui era aranjată cu grijă, volumele fiind perfect aliniate, iar Montoya îşi zise că încăperea aceea arăta mai mult a expoziţie decât a cabinet de lucru. La secţia de poliţie, şi biroul lui Montoya era pus la punct, dar pe el existau întotdeauna rapoarte, dosare şi mesaje care ajungeau, în cele din urmă, în coş. Bentz era un dezordonat, iar Brinkman, un porc. Şapte sau opt cafele zăceau peste teancul de rapoarte, ziare, mesaje şi creioane împrăştiate pe biroul său.

Dar individul ăsta... părea prea perfect.

- Ştiu ce a păţit Mary, zise Starr, aprinzând o veioză de pe birou care aruncă o lumină în tonuri blânde. Montoya remarcă faptul că el o cunoştea suficient de bine, încât să-i spună pe numele pe care ea îl prefera.

- Ce tragedie. Personalul facultăţii şi studentele sunt în stare de şoc, vă asigur.

- Cât de bine o cunoşteaţi? întrebă Brinkman, trecând direct la subiect.

- Destul pentru a-mi da seama că era un scriitor talentat. Eseurile sale erau pătrunzătoare, observaţiile făcute de ea la curs erau profunde, cu toate că aveau un oarecare aspect tehnic. El surâse, privind în fugă spre ceas.

- Clasele sunt suficient de mici ca număr, în aşa fel, încât reuşeaţi să le cunoaşteţi destul de bine pe studentele dumneavoastră, după numai câteva săptămâni de şcoală?

- Clasa asta era una restrânsă, zise el, răbdător. Şi, în plus, ora opt a dimineţii nu e ceasul preferat al multor studente. La curs, sunt înscrise doar douzeci şi şase de persoane. El clipi şi se încruntă. Adică erau.

- Ni s-a comunicat că Luke Gierman a ţinut o dizertaţie în cadrul cursului dumneavoastră, zise Brinkman.

- Luke Gierman, da, prezentatorul emisiunii de divertisment care a fost ucis. Cadravul lui a fost descoperit lângă al lui Mary. Am văzut la Ştiri. O parte din aparenta stăpânire de sine dispăru,

Montoya observă cele câteva broboane de sudoare apărute pe frunte, la linia părului. I-am cerut lui Gierman să ţină un discurs în cadrul lui PC 101, fiindcă...

- PC 101? întrebă Brinkman.

- Comunicări (inter)personale, explică Starr, cu o voce uşor iritată. M-am gândi că elevilor le va fi pe plac, iar el va scutura puţin rigiditatea sistemului instituţiei. El nu putea veni decât la ora opt, aşa că am stabilit întrevederea la ora respectivă. Starr privi spre fereastra îngustă a biroului său. Bineînţeles că nu am ştiut ce se va întâmpla

- Bineînţeles, zise Brinkman, iar Starr îl privi cu asprime.

- Vă asigur că nu am făcut altceva decât să invit la curs un moderator de radio. El îşi rearanjă stilourile în jurul recipientului care era încastrat în lemnul biroului. Ştiţi, aş aprecia dacă m-aţi implica cât mai puţin în această anchetă... Eu sunt destul de nou aici şi am dorit, înţelegeţi, să stârnesc un oarecare interes, aducând la curs o personalitate din lumea radioului. Eu... eu, în fine... nu am nevoie de probleme de genul acesta.

- Noi investigăm un dublu asasinat, zise Montoya, incapabil să-şi ascundă iritarea. Nu vrem să murdărim reputaţia nimănui, dar avem o misiune de îndeplinit, aşa că vom merge până la capăt.

- înţeleg, însă...

- Aţi mai avut probleme cu justiţia? întrebă Montoya, şi bărbatul se albi la faţă.

- Da, un mic necaz, recunoscu Starr, adăugând grăbit: Nimic serios. Ceva legat de terorismul ecologic. Nu am făcut nimic, dar am luat parte la un protest, însă... aceasta este o instituţie extrem de conservatoare.

- Iar cei de aici nu sunt la curent?

El clătină din cap.

- Nu, nu cred.

- Dacă nu aţi făcut nimic rău, înseamnă că nu aveţi nimic de ascuns, zise Montoya, sătul de atâta prefăcătorie. Una dintre studentele universităţii fusese omorâtă, iar Starr era preocupat de propria reputaţie. Ce cretin.

Din acel moment, interogatoriul intră în linie dreaptă, iar ei nu aflară nimic care să le fie de folos.

Dacă Starr era o persoană de încredere, cu toate că Montoya bănuia că acesta nu fusese completamente sincer, atunci aterizase în mijlocul anchetei referitoare la omor doar din cauza unei situaţii circumstanţiale.

Starr avu, evident, o senzaţie de uşurare în secunda în care cei doi detectivi plecară.

în timp ce traversau curtea internatului, Brinkman zise:

- Tipul ăsta nu trebuie scăpat din ochi. Ai văzut cum se juca cu stilourile? Precum agitata Nellie. Mie îmi miroase a vinovăţie.

- Vinovat de ce anume?

- Habar nu am, dar mi-ar plăcea să-l vâr la mititica, fiindcă e un nemernic înfumurat. Ce păcat că asta nu reprezintă un delict.

O dată în viaţă Montoya era de acord cu el.

Se opriră la capelă, unde îl găsiră pe pastorul de serviciu, părintele Stephen, un bărbat micuţ şi pirpiriu. Purta o pereche de ochelari masivi şi avea un aparat auditiv, căruia îi ajusta mereu volumul. Nu aflară nimic nou, în afară de faptul că bătrânul preot o considera pe Mary LaBelle o „fetiţă proaspătă" şi o „fată de ispravă", la care se adăugau toate clişeele folosite în privinţa femeilor care au ales „drumul devoţiunii în locul egoismului unei vieţii dominate de materialism."

Una peste alta, sângele lui Montoya începu să fiarbă, dar el îşi ţinu gura, lăsându-l pe bătrânul acela obosit să sporovăiască. Când fu pomenit numele lui Luke Gierman, părintele Stephen plescăi din limbă, dar nu făcu niciun comentariu.

în drum spre maşină, Brinkman mormăi:

- Iisuse, îţi vine să-l crezi pe omul ăsta? E complet habotnic

Montoya nu se putu abţine să nu surâdă. Poate că, la urma urmelor, Brinkman nu era chiar un nemernic, dar în maşină, pe drumul de întoarcere, bătrânul detectiv reveni la stilul lui acuzator.

- Colega de cameră e o fetiţă ciudată rău de tot, zise el, în timp ce Montoya conducea automobilul dincolo de porţile universităţii, trecând pe lângă clădirile impozante şi îndreptându-se spre autostradă.

- Ophelia?

- Oh, stai... nu-i spune aşa. O cheamă „O", iar pe Courtney o cheamă „Mary". Iisuse, azi nu-şi mai foloseşte nimeni numele de botez? La dracu'. Oare am auzit bine finalul acela de conversaţie? Are atârnată la gât o sticluţă cu o mostră din propriul sânge?

- Aşa susţine. Motoya o coti uşor cu al său Crown Vie către autostrada care mergea spre est.

- E o creatură imposibilă, asta e. Brinkman deschise geamul şi îşi scoase apoi pachetul de ţigări. îşi aprinse ultimul Marlboro, mototolind apoi ambalajul în pumn. îţi închipui cum ar fi să pui mâna pe ea. Probabil că te-ar muşca de gât înainte să te apropii! Trase cu sete din ţigară.

- E doar un copil. Vrea să te facă să reacţionezi.

- Purtând la gât o sticluţă plină cu sânge? Suflând fumul prin colţul gurii, el mormăi: poate că ea a făcut-o.

- Vrei să spui că ea l-a ucis pe Gierman?

- Puştoica e ciudată.

- Are alibi.

- Da, nişte trăsniţi asemenea ei. Fumul îi ieşi încet pe nări. Posibil să fie cu toţii implicaţi. Un soi de cult sau aşa ceva.

- Nu există dovezi că la locul crimei ar mai fi fost şi altcineva în afara celor două victime şi încă a unei persoane, eventual. Tipul cu măsura aia mare la picior.

- Deocamdată nu avem de unde să ştim. Fata aia lunatică nu e în toate minţile. Rujul acela închis la culoare, faţa albă ca varul, mănuşile fără degete.

- Ai văzut şi cazuri mai grave, amice. Mult mai grave. Lucrezi în New Orleans. Nu ai fost pe strada Bourbon? De unde vin toate astea?

- Da, da, dar nemernica aia nu face parte din cartier. Nu, Jose. E vorba de un afurisit de colegiu catolic.

- Copiii tot copii sunt.

- Eu spun doar că ar putea fi implicată. Trase iar din ţigară. Fetişcană nebună şi afurisită.

Oricine ar putea fi implicat, îşi zise Montoya; asta era problema. El porni semnalizarea, accelerând pe banda autostrăzii, în vreme ce frecvenţa radio a poliţiei pârâi, iar cauciucurile scrâşniră. Birnkman studie capătul ţigării sale.

- Cu cât mă gândesc mai mult, tot pe fosta soţie pariez. Se uită spre Montoya. Ai răbdare şi vei vedea, pariez că de-abia aşteaptă să moştenească bănuţii lui Gierman, câţi ori fi.

- Erau divorţaţi.

- N-are importanţă. Brinkman trase un ultim fum, lăsând apoi chiştocul să alunece pe geam. Din câte am înţeles, fosta soţie a faimosului moderator-şoc se va alege cu nişte parale din povestea asta, şi după ce va face asta, o să devină suspectul *numero uno.*

Montoya refuză ideea, dar în timp ce conducea automobilul prin întunericul nopţii, urmărind luminile roşii, realiză că Brinkman avea dreptate. Abby Chastain era pe lista suspecţilor. Fie că-i plăcea, fie că nu.

Abby privi pe fereastră. Noaptea era neagră şi umedă, iar vântul se înteţea încet-încet, şuierând printre copaci. Ceva de-afară o enerva la culme pe Hershey. Labradorul era nervos şi mârâia înfundat la uşa din spate. Ori de câte ori o aducea Luke în vizită, Hershey era nerăbdătoare şi agitată, dovedind multă energie. în clipa aceea, căţeaua era gata să se repeadă afară şi să sfâşie orice creatură care ar fi avut ghinionul să bântuie prin preajma casei la ora aceea târzie. Nu că Hershey ar fi fost o mare luptătoare. într-o luptă cu un oposum sau cu un raton, Abby bănuia că Hershey ar ajunge să fi învinsă.

- Potoleşte-te, îi zise ea. Vechile obiceiuri ale lui Hershey o ţineau permanent în tensiune şi pentru prima dată după multă, multă vreme se întrebă ce anume îi atrăgea atenţia.

Sau cine?

Simţind cum o cuprinde frigul, Abby începu să-şi frece braţele.

Nu o ajută deloc nici faptul că, în timp ce căţeaua continua să latre, dorind să iasă afară, ea primi un apel telefonic. Funcţia de identificare a apelantului îi specificase că era vorba de o *persoană particulară,* aşa că ea nu răspunse.

Persoana de la celălalt capăt al firului, oricine ar fi fost, nu se sinchisi să-i lase un mesaj.

Probabil, vreun director de la tv, sau vreun reporter.

Dar, dincolo de asta, ea avu o presimţire... senzaţia că apelul acela nu era un simplu telefon, ci ceva tulburător şi sinistru. Simţi cum i se zbârleşte perişorul de pe braţe.

- încetează, mormăi ea, şi trase obloanele la ferestrele aflate pe partea din spate a casei. Apoi îşi turnă cafeaua rămasă într-o cană şi o încălzi la cuptorul cu microunde.

Era nervoasă din pricina crimelor comise. Asta era. Nici căţeaua nu-i era de ajutor şi nici vântul care bătea, îndoind crengile copacilor şi şuierând pe la colţurile casei. îşi zise că afară nu se ascundea nimeni, că indiferent ce ar simţi ea, indiferent de ce-ar auzi căţeaua, era vorba de ceva cu patru picioare: sconcşi, oposumi, ratoni sau vreun mistreţ dintr-o specie rară care bântuia prin pâlcurile de pădure din apropiere.

Ce ironie, cugetă ea, fiindcă o parte din atracţia principală a acestei căsuţe izolate fusese cadrul natural din jurul ei. La prima sa vizită aici, zărise o egretă de zăpadă, iar după alte câteva minute, un cerb. După ce cumpăraseră această căsuţă, ea obişnuia să se aşeze în balansoarul bunicii, fie lângă fereastră, fie pe veranda din spate. îi plăcea să admire natura, bâtlanii, pelicanii, veveriţele şi cerbii.... dar asta se întâmpla demult, atunci când viaţa nu luase o întorsătură urâtă, iar ea mai avea încă speranţe.

în fine, nu avea timp pentru nostalgii.

Cuptorul cu microunde ţăcăni. Folosindu-se de un şervet special, extrase cana dinăuntrul aparatului, încercând să soarbă din lichidul fierbinte care aproape că îi arse buzele.

Telefonul sună din nou, iar ea sări, vărsându-şi pe braţ o parte din lichidul fierbinte.

- Fir-ar să fie, mormăi, scăpând cana din mână. Aceasta se sfărâmă, bucăţile albastre de ceramică răspândindu-se pe podea. Stropii de cafea se împrăştiară pe dulapuri, scurgându-se apoi pe podele. Abby smulse receptorul de la locul lui, şi citi numărul de identificare al apelantului.

- Bună, tati, zise ea, ştergându-şi mâneca cu şervetul acela special şi susţinând receptorul la ureche cu ajutorul umărului.

- Bună, scumpo. Vocea lui Jacques Chastain devenise acum un hârâit, o şoaptă, iar ea şi-I imagină stând pe scaun, cu tubul de oxigen alături, în timp ce alte tubuleţe de plastic erau vârâte pe nas. Cancerul şi emfizemul pulmonar puseseră încet-încet stăpânire pe trupul lui. Cu ajutorul unei intervenţii chirurgicale îi fusese extirpată o parte a Iaringelui în timp ce chimioterapia îi răpise constant puterile. El se simţea acum ceva mai bine, recuperându-se cât de cât, fără a putea redeveni, din păcate, bărbatul acela înalt, robust şi plin de viaţă. Un alpinist, un vajnic înotător al apelor înspumate, un redutabil jucător de tenis.

Niciodată.

- Hei, tată, ce mai faci? întrebă ea, încercând să n-o trădeze nodul din gât.

- încă mă mai mişc, prin urmare, cred că sunt bine. Şi tu?

- Bine.

- Am auzit ce a păţit Luke, zise el. Mare păcat. îmi pare
rău.

- Şi mie. Ea nu luă seama la pata roşie de pe mâna ei, în locul unde o fripsese cafeaua.

- Ştiu că nu vă înţelegeaţi, dar... eu l-am simpatizat.

- Şi eu. Mai demult. Se simţi trădată, fiindcă tatăl ei nu rostea cuvintele potrivite. Jacques, veşnicul visător, considerase că ea ar fi trebuit să rămână căsătorită cu fostul ei soţ, că Luke şi-ar fi venit „în fire" în cele din urmă, dacă ea i-ar mai fi acordat o şansă. Abby nu fusese de aceeaşi părere, ci hotărâse să pună punct. încercase deja o reconciliere, iar aceasta nu dăduse rezultate.

însă tatăl ei nu aflase niciodată de sentimentele lui Luke pentru Zoey şi de aventura dintre ei. Şi nici nu avea să afle vreodată. Nu avea rost ca Jacques să-şi strice relaţia cu fiica lui cea mare. Şi, aşa cum se spune, era de domeniul trecutului. Ceva vechi şi urât mirositor.

- Ştii când are loc înmormântarea? Aş vrea să particip.

- Nu ştiu. Cred că trupul lui e încă la poliţie. Imediat ce aflu ceva, te anunţ. Mâna începuse s-o usture, astfel că sări peste balta de cafea şi dădu

drumul robinetului de apă rece, ţinându-şi încheietura mâinii sub jetul puternic.

- Fata aceea care era cu el, o cunoşti?
- Nu.

O secundă de ezitare, suficient ca Abby să intuiască urmarea.

- Nu-mi place să întreb chestia asta, dar el avea o relaţie cu ea?
- Nu ştiu, tată.
- Nu, bănuiesc că nu, zise el, în vreme ce ea luă repede prosopul de bucătărie, agăţat pe mânerul de la uşa cuptorului, se aplecă şi, ţinând receptorul la ureche cu o mână, adună cioburile şi le aruncă apoi în coşul de gunoi de sub chiuvetă.
- Dar a fost vorba de un dublu asasinat, nu? Nu de o crimă şi de-o sinucidere, aşa cum au anunţat ei.
- Nu ştiu nimic sigur, recunoscu ea. Se apucă să şteargă cu grijă locul unde cafeaua se împrăştiase pe podeaua de lemn. Cum ar fi putut ea să răspundă la aceste întrebări referitoare la Luke? Nici ea nu cunoştea adevărul, iar poliţia nu vorbea despre asta. Nimeni nu ştia sigur ce se întâmplase, şi cu atât mai puţin ea.
- Oh... în fine, continuă Jacques, în vreme ce ea termină de curăţat şi adunat, aruncând şervetul pătat şi umed în chiuvetă. Priu urmare, cum te simţi *tu?* Cred că treci printr-o perioadă grea.
- încă mă mişc, prin urmare, cred că sunt bine, repetă ea răspunsul lui.

Tatăl ei chicoti.

- Ce face Charlene? întrebă ea, chiar dacă nu avusese niciodată o relaţie apropiată cu mama sa vitregă, o femeie stupidă care se apropia de şaizeci de ani, arăta de cincizeci, şi pretindea că avea „patruzeci şi şapte, patruzeci şi opt de ani". Şi dacă natura avea s-o lase baltă, i-ar veni în ajutor chirurgia estetică. în cazul în care ea şi-ar fi dorit. Dar, având în vedere evenimentele acestei perioade, cui îi mai păsa? Femeia o scotea din sărite pe Abby.
- Char e bine, bine de tot. Activă ca de obicei, zise el, glasul lui încărcându-se de speranţă. Imediat ce doctorul o să-şi dea avizul, o să mă ia acasă.

Nodul îşi făcu apariţia din nou în gâtul lui Abby.

- Şi când ar fi asta?
- O, cred că în curând.

Era o minciună. Amândoi erau conştienţi de lucrul acesta, dar Abby nu avea de gând să-şi determine tatăl să vorbească despre acest subiect. Era mult mai bine să-l laşi să creadă în speranţa aceea falsă că se va întoarce acasă, alături de soţia sa, în casa aceea mare, din Shreveport. De ce să-i destrame visurile? Poate că mai exista o cât de mică şansă ca el să se refacă. în timp ce vorbea cu el, se lupta să nu izbucnească în lacrimi.

- Ei, voiam să văd cum te simţi, scumpo. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva, da?
- Sigur, tată, şi tu.
- Şi să mă anunţi când are loc înmormântarea.
- Nu eu sunt cea care se va ocupa de asta. Probabil că o va face unul dintre fraţii lui Luke sau părinţii lui.
- Dar ei te vor suna ca să te anunţe ce şi cum, zise el, insistând, ca şi cum ar fi format şi acum o familie mare şi fericită.
- Sunt sigură că voi afla.
- Perfect, perfect. Ai grijă de tine, scumpo.
- Aşa voi face. La fel şi tu, lată. Ea închise telefonul, copleşită de tristeţe, gândindu-se la mica ei familie destrămată. Tatăl ei era singur, internat într-un azil. Ea ştia că el spera să se întoarcă acasă într-o bună zi, un lucru care nu avea să se întâmple, probabil, niciodată. Zoey era în Seattle, încercând să repare ce se mai putea repara, dar se afla la mii de kilometri depărtare. Abby era aici, în sudul Louisianei, într-o casă pe care urma s-o vândă în curând, ca să se poată muta în altă parte.

Sau să poată fugi, se tachină ea singură.

Abby mătură podeaua, ştergând apoi dulapurile, înainte de a încerca să-şi cureţe mâneca cămăşii. Pielea de la încheietura mâinii o durea îngrozitor. Ignoră durerea şi, cu Hershey pe urmele ei, o porni spre sufragerie, acolo unde Ansei torcea de zor, stând în locul său favorit, pe speteaza canapelei. Abby se aşează pe un colţ în locul ei preferat, iar căţeaua sări deasupra perniţelor, iară a aştepta nici cea mai mică invitaţie.

Abby vru s-o admonesteze, dar se răzgândi. O scărpină pe Hershey după urechi, iar căţeaua îşi aşează botul pe piciorul ei, dându-şi peste cap ochii căprui şi privind-o cu atenţie.

- Ştii cum să-mi câştigi inima, nu-i aşa? zise Abby, chicotind. Pe canapeaua din apropiere, Ansei se întinse, căscând şi dezvelindu-şi colţii ascuţiţi.
Viaţa poate fi şi mai rea de atât, cugetă ea, întrebându-se dacă ar fi fost bine ca cele două animale să o însoţească pe Coasta de Vest. Aruncă o privire spre şemineu, unde cenuşa fotografiilor arse de ea se amesteca cu bucăţelele negre de hârtie

.Fotografiile lui Luke.

Faptul că fusese ucis reprezenta o tragedie, dar adevărul era că, în calitate de soţ, se dovedise un imposibil. Ea nu-l considera pe Luke un erou local. La urma urmei, ştia bine de ce.

8

^Cii atent aici, zise Lynn Zaroster. Ea stătea aşezată la biroul său, într-o încăpere imensă, cu numerose separeuri, unde alţi detectivi şi ofiţeri de poliţie în uniformă se fâţâiau de colo colo, vorbeau, studiau dosare sau ţăcăneau de zor la tastatura computerului. Lynn, o tânără de douăzeci şi cinci de ani, cu un trup atletic, cu un păr scurt, des şi ondulat, suficient de idealistă pentru a crede că îndrepta Terra pe drumul cel bun, apăsă butonul play al reportofonului, aşezat chiar pe mijlocul biroului său.

Vocea lui Gierman tună brusc în aparat:

„...Fosta mea nevastă pretinde că s-ar fi descotorosit de toate lucrurile mele, inclusiv de o moştenire de familie, care, întâmplător, e o armă."

Stomacul lui Montoya se strânse. Se rezemă cu şoldul de biroul lui Lynn, şi ascultă în continuare.

„Ea pretinde că a donat totul, de la mic până la marc, ca să zicem aşa, unei organizaţii caritabile."

„Unei organizaţii caritabile?" O altă voce masculină, exprimând o uimire evidentă.

- El e partenerul de emisie, considerat, uneori, ca fiind cel de-al doilea moderator, îi lămuri Zaroster. Se numeşte Maury Taylor.

Gierman spumega de furie.

„Ca şi cum eu aş putea crede că o organizaţie caritabilă ar primi o armă. Bineînţeles că a fost o minciună. Dar oare asta mă poate face să mă simt în siguranţă? Ştiind că psihotica mea fostă-nevastă îndreaptă spre mine, la propriu, arma pe care tatăl meu o ţinea la şold şi care a fost luată chiar dintr-o secţie de poliţie."

Psihotică. Interesant termen.

Maury Taylor îi dădu în joacă o sugestie.

„Ar fi bine să te muţi."

„Sau să-mi pun pasiunea la păstrare", mărturisise Luke întregului New Orleans şi regiunilor învecinate, în timp ce bărbatul aflat lângă el în cabină râsese copios.

Programul continuă cam în acelaşi ton, până ce Lynn se enervă. Ea lovi cu putere butonul de oprire, ridicând ochii spre Montoya.

- Ce nemernic, murmură ea printre dinţii încleştaţi. Ascultă-mă, dacă eram în locul fostei lui soţii, cred că l-aş fi ucis chiar în timpul emisiunii. Mâna dreaptă se transformă într-un revolver, întinzând indexul şi îndoind degetul mare, pe post de trăgaci.

- Poc, zise ea, „revolverul" smucindu-se puţin în spate, în vreme ce ea se prefăcu că trage în reportofon. Ea îşi duse degetul la bluze, suflând în el, ca apoi să se prefacă că aşază „revolverul" în teacă. încruntându-se, adăugă: o răzbunare pe cinste. Ridică ochii spre Montoya. Şi uite aşa am mai scăpat de un fost-soţ, mincinos, nemernic şi infidel. Ţi-ar conveni să-ţi speli rufele murdare în public?

- Poate că de asta se şi mută.

- Fosta?

- Hmmm-hmm.

Auzi zgomot de paşi în spatele său.

- La ţanc, zise Brinkman. M-am uitat prin actele lui Gierman. I-am găsit testamentul şi poliţele de asigurare. Cine credeţi că e unicul beneficiar?

Muşchii cefei lui Montoya se încordară. Aşa cum punea Brinkman problema, veştile erau cât se poate de proaste.

- Fosta sa soţie, zise Zaroster, mijindu-şi ochii albaştri.

- Bingo. Daţi-i domniţei o păpuşică Kewpie! Rânjetul lui Brinkman era imens. Ai citit rapoartele celor de la Medicina legală, nu? îi zise el lui Montoya. Se pare că alături de Gierman şi de LaBele, în încăperea aceea se mai afla o a treia persoană. în plus, pata de sânge şi GRS-ul sugerează că peste mâna fetei se afla o alta în clipa în care s-a apăsat pe trăgaci. Au rămas urme de adeziv de la banda care i-a fost aşezată deasupra gurii, la încheieturile mâinilor şi cele ale picioarelor. Vânătăile sugerează şi ele că fata a fost legată. Cineva a pus totul la cale.

- De ce s-ar fi sinchisit Abby Chastain să ucidă şi pe altcineva? De ce să nu-l fi ucis doar pe fostul ei soţ? puse Montoya problema.

- Ca să ne inducă în eroare. Eu nu zic că a făcut o treabă nemaipomenită, e o amatoare, şi că nu are habar de ancheta Medicinii legale.

- Toţi oamenii care au un televizor acasă au aflat de anchetele celor de la Medicina legală. Montoya îl privi în ochi pe Brinkman.

- Eu nu vorbesc de anchetele CSI pe care le poţi urmări la tv. Eu vorbesc de lucruri reale.

- Ea nu poartă pantofi bărbăteşti măsura 12.

- Prin urmare, a ajutat-o cineva.

- Se poate, dar tu Brinkman latri la lună. Fie că avea motiv, fie că nu, nu ea e făptaşul.

- De unde ştii? întrebă Brinkman iritat, iar Lynn Zaroster ridică o sprânceană, aşteptând, de asemenea, o explicaţie. Hai să zicem că ea ştia că soţul ei a făcut o vizită la Colegiul AII Saints şi a aflat cine participa la curs. Ori poate că ea şi-a imaginat că el avea de-a face cu tânăra respectivă.

- Cu Mary cea virgină? zise Montoya. Raportul autopsiei ei tocmai a sosit, iar acolo se precizează că himenul ei era intact. Montoya nu-şi putea lua gândul de la Courtney LaBelle. Cea supercredincioasă.

- Ei, fosta nevastă nu avea de unde să ştie chestia asta,
nu?

- Nu pare o crimă comisă de o femeie, insistă Zaroster. E doar o înscenare. Ea se rezemă de spătarul scaunului. Ştiţi, unchiul meu predă la AU Saints. Cursuri de religie. Poate că o cunoşte pe victimă şi pe unii dintre amicii ei.

- Am fost deja acolo, punctă Brinkman. Nu prea avea mulţi prieteni. Doar o colegă de cameră, sosită de la un club al vrăjitoarelor.

Zaroster se uită întrebător la Montoya.

- E o adeptă a curentului gotic.

- Iisuse, Brinkman. Ai participat la vreo întunire Quarter în ultima vreme? Goticul e acolo ca la el acasă. Ea pufni în râs. Poate că ar trebui să-l întreb pe unchiul meu dacă ştie pe cineva care e înscris într-o organizaţie locală a vrăjitoarelor.

- Interesează-te şi de vampiri. Fata poartă la gât o sticluţă care conţine o mostră din sângele propriu, atârnată de un şnur.

- Asta e mai mult decât gotic, zise Zaroster.

- E mai mult decât orice, recunoscu Montoya, ca apoi să adauge: da, întreabă-l pe unchiul tău. Cu cât obţinem mai multe informaţii, cu atât mai bine.

între timp, încercase să ia legătura cu o rudă de a sa. O sunase pe mătuşa Maria. Deocamdată ea nu-l contactase. Ei doi nu erau mari fani ai noii tehnologii. Un telefon, dar Iară telefoane mobile, un singur computer, gândi el. Ar fi fost mult mai simplu să-i facă o vizită. în mod cert, mătuşa lui credea mai mult în comunicarea directă decât în cea computerizată.

Brinkman fornăi, trecându-şi mâna prin resturile podoabei sale capilare.

- Nu o să obţii nimic discutând cu unchiul tău, o să-ţi pună doar beţe în roate.

- Sunt roatele mele, i-o întoarse Zaroster. Şi după cum spuneam, nu mi se pare că a fost mâna unei femei.

- Noi nu vorbim de o femeie, ci de o fostă nevastă scoasă din minţi, care urmează să moştenească o căruţă de bani. Surâsul lui era mieros şi ironic. Să mergem să vorbim cu noua moştenitoare.

Deci despre asta era vorba. Interogatoriul „oficial". Abby stătea nemişcată la masa unde, de obicei, se servea cina, alături de Montoya şi de un alt detectiv. Prima dată, Montoya venise de unul singur în vizită, pentru a-i da de veste despre moartea lui Luke. A doua oară, adusese căţeaua. De fiecare dală, îi adresase câteva întrebări, într-un stil cât se poate de relaxat. La urma urmei, ea fusese în stare de şoc. Dar acum ea simţi că nu mai era loc de menajamente.

Brinkman, tipul acela pleşuv care-l însoţea, nici măcar nu încerca să adopte o atitudine amicală. Privirea lui exprima suspiciune. Se purta politicos, dar distant, mimica lui dându-i de înţeles că ştia despre ea chiar mai multe decât ea însăşi.

Toate astea o speriau îngrozitor.

El stătea lângă uşile batante şi privea afară, în vreme ce Montoya şedea la masă, în faţa ei. Între ei, la mijloc, se afla un aranjament format din câţiva dovleci mici, tărtăcuţe, frunze şi câteva lumânări. Părea ridicol de festiv şi nepotrivit, mai ales că la capătul mesei se afla un reportofon. Montoya lua notiţe, iar conversaţia avea un aer cât se poate de sobru.

Aproape acuzator.

Aproape.

Ea aruncă o privire rapidă spre Brinkman, zvelt, pleşuv, arogant. Dacă asta era imaginea partenerului ideal, atunci lui Montoya i-ar fi stat mai bine singur, cugetă ea.

Cei doi poliţişti sosiseră cu o jumătate de oră mai devreme, spre bucuria lui Hershey şi spre uimirea lui Ansei. Căţeaua lătrase şi se gudurase fericită văzându-i pe cei doi oaspeţi, în vreme ce Ansei o tulise în living, ascunzându-se sub canapea şi privindu-i de acolo cu neîncredere.

Abby le oferise câte o ceaşcă de cafea. Cele trei ceşti erau practic neatinse, în timp ce întrebările se scurgeau într-un ritm alert. Ei parcurseseră informaţiile, pe care ea i le comunicase deja lui Montoya, şi abordaseră un teritoriu virgin.

Abby îşi zise că era vorba despre o procedură obişnuită, că ei vorbeau cu toţi cei care îl cunoscuseră pe Luke şi pe fata descoperită alături de el. Cu toate astea, avea în continuare impresia că o considerau suspectă, că poliţia era de părere că ea fusese, într-un fel, implicată în tragedia aceea, o idee totalmente absurdă. Era adevărat că ea pierduse orice urmă de dragoste sau de respect faţă de Luke Gierman, dar n-ar fi fost capabilă să-l ucidă şi spera că măcar Montoya îşi dădea seama de lucrul acesta.

încercă să nu tresară, deşi nervii ei erau întinşi la maximum, fiind uşor intimidată de prezenţa acelui aparat de înregistrare şi de necesitatea de a fi interogată de două persoane. Tocmai credea că au terminat când Brinkmam, mişcându-se prin faţa ei, fără îndoială pentru a-i observa reacţiile, întrebă:

- Prin urmare, aveaţi cunoştinţă de faptul că figuraţi mai departe ca beneficiar al poliţei de asigurare încheiate de fostul dumneavoastră soţ?

- Poftim? Era complet buimăcită. O asigurare de viaţă?

- Exact. O jumătate de milion de dolari. O sumă măricică.

- în cazul acesta, trebuie să fie vorba de o greşeală.

- Nuuu. Am găsit documentul între celelalte acte cu caracter personal şi am făcut o verificare la compania de asigurări.

- Nu pot să cred. Nici în cele mai fanteziste visuri ale sale nu şi-ar fi imaginat că ar mai putea primi vreun cent din partea lui Luke.

- Cred că nu a apucat să facă modificările necesare, nu-i
aşa?

- Eu nici măcar n-am ştiut că el a încheiat o astfel de asigurare, zise ea cu sinceritate. Adică, da, în primii ani de căsnicie am încheiat amândoi poliţe de asigurare, dar era vorba de nişte sume modeste. Erau poliţe la termen.

- El este şi în continuare beneficiarul asigurării încheiate de dumneavoastră?

- Nu. Ea clătină din cap. Am renunţat la asigurare şi mi-am schimbat şi testamentul. Tot ceea ce poseda urma să fie moştenit de tatăl ei, iar în cazul în care el ar fi decedat înaintea ei, Zoey ar fi rămas beneficiara de drept a bunurilor ei. Abby se asigurase că Luke nu avea să primească absolut nimic. Presupusese că el avea să procedeze la fel. Acum, ascultându-l pe detectiv, avu impresia că îi transmisese un soi de boală incurabilă.

- Cum spuneam, o sumă importantă. Brinkman îşi frecă ceafa, de parcă ar fi meditat profund. Cinci sute de mii de dolari. Ce părere aveţi? La care se mai adaugă contul din bancă, o sumă frumuşică în contul de pensionare, fără a pune la socoteală casa, fiindcă ea e deja a dumneavoastră. Una peste alta, e vorba de vreo şase sute de mii.

- Cred că e o greşeală, zise ea, aruncându-i o privire lui Montoya. Acesta nu scosese niciun cuvânt din momentul abordării noului subiect. Luke are familie. Are fraţi şi părinţi.

- Am stat de vorbă şi cu avocatul. Brinkman înălţă din umeri. Dacă fostul dumneavoastră soţ nu şi-a găsit un alt avocat şi n-a redactat un alt testament, de care nu are nimeni cunoştinţă, atunci cel pe care l-a semnat cu cinci ani în urmă e perfect valabil. Ceea ce înseamnă că sunteţi o femeie bogată. El îşi lăsă capul într-o parte. Dar dumneavoastră nu ştiaţi de existenţa acestui testament, asta vreţi să spuneţi?

- Am presupus că şi-a modificat testamentul, cât despre poliţa de asigurare nu ştiam absolut nimic, vă jur. Abby nu ştia ce să mai spună, astfel că îi privi,

pur şi simplu, pe cei doi detectivi, care păreau al naibii de hotărâţi să o considere implicată în moartea lui Luke.

- Se pare că aţi tras lozul cel mare.
- Eu nu am aceeaşi impresie, înţelegeţi?
- Mă rog.
- Uite care-i treaba, nu-mi plac deloc insinuările dumneavoastră. Ea îşi concentra atenţia asupra lui Montoya care, în timpul ultimei runde a interogatoriului, aproape că nu rostise o vorbă. Mai aveţi şi alte întrebări? se interesă ea, încercând să-şi păstreze sângele rece. Brinkman încerca, pur şi simplu, s-o aţâţe, iar ea era conştientă de asta.
- Nu, asta a fost tot, zise Montoya.
- Perfect. Fiindcă începusem să cred că ar fi posibil să am nevoie de un avocat.
- Şi de ce aţi avea nevoie de el? întrebă Brinkman, afişând un zâmbet care se voia dezarmant, dar pe care ea nu-l crezu.
- Altceva?
- Singura noutate e că s-a descoperit o oarecare legătură între Luke şi Courtney LaBelle. El a fost invitat să ţină un discurs la Colegiul AII Saints, acolo unde învăţa ea.
- Deci o cunoştea?
- Nu ştim dacă cei doi au făcut, măcar, cunoştinţă. Doar că au fost în acelaşi loc, la aceeaşi oră.
- Ceea ce ar fi o coincidenţă extraordinară.
- în cazul în care credeţi în aşa ceva, zise Brinkman. Eu, unul, nu cred.

Abby simţi aceeaşi crampă în stomac, precum cea pe care o simţea de fiecare dată când era vorba de relaţia fostului ei soţ cu femei mult mai tinere decât el.

- Dar ei doi nu au discutat, nu?
- Asta-i partea cea mai stranie. Nimic nu dă de înţeles că cei doi ar fi vorbit, vreodată, unul cu altul.
- E greu de crezut că a fost o coincidenţă, zise Brinkman. Dar dumneavoastră - el gesticulă către Abby - nu aţi cunoscut-o.
- Aşa e, zise ea pe un ton neutru. Ridicându-se în picioare, se uită la cei doi bărbaţi.
- După toate aparenţele, credeţi că am fost implicată în moartea fostului meu soţ. Adevărul gol-

goluţ e că nu am făcut-o eu şi nici nu am habar cine ar fi putut-o face. Nu am cunoscut-o pe Courtney LaBelle, nici măcar nu am auzit vreodată de existenţa ei. Nu ştiu cum şi dacă ea l-a cunoscut pe soţul meu. M-am decis să nu mă amestec în viaţa lui şi i-am cerut să facă exact acelaşi lucru în privinţa mea.

Brinkman zise:

- Cu excepţia faptului că aţi apelat postul de radio în ziua în care a fost transmisă emisiunea în care el a abordat tema legată de fostele soţii.

- Nu... o, da, am dat telefon, dar nu am spus absolut nimic. Am închis pur şi simplu. Mi-am dat seama că Luke mă făcea praf. Era ofticat de-a dreptul, domnule detectiv. El a sunat ca să se intereseze de lucrurile sale, iar eu a trebuit să-i spun că nu le-am păstrat, că m-am săturat să le ţin prin preajmă. După ce am încercat în mai multe rânduri să-l conving să şi le ia, le-am dat. Era furios. A două zi, am ascultat cum mă crucifica, aşa că am sunat în direct, dar nu am vorbit nici cu el, nici cu altcineva. Nu voiam să spun ceva ce aş fi regretat mai târziu.

Abby se înfuriase şi obrajii îi ardeau.

- Discuţia aceea telefonică aprinsă cu Luke, urmată de emisiunea aceea, m-au convins că va trebui să plec naibii din Dodge, în cazul de faţă din New Orleans, ca să pun o distanţă suficient de mare între mine şi fostul meu soţ. -

- Se pare că moartea a rezolvat situaţia, observă Brikman.

- Glumiţi? Omul ăsta s-a transformat acum într-un soi de sfânt! Reporterii mă sună din zori şi până în noapte. Oamenii vor să stea de vorbă cu mine, să-l cunoască, citez, „pe adevăratul Luke Gierman". E o glumă. Luke nu-şi dorea decât cele cincisprezece minute de faimă, pe care să le poată prelungi la o jumătate de oră sau la un ceas întreg. Murind, a obţinut ceea ce nu a reuşit o viaţă întreagă. Din nefericire, unii încă mai cred că pe noi doi ne mai leagă ceva.

Brinkman slobozi un hohot de râs răutăcios.

- La fel ca şi în cazul Priscillei Presley şi a lui Elvis.

- Nu e un caz asemănător, zise ea printre dinţi, încercând să-şi tempereze starea de spirit. Ştia că

Brinkman o aţâţa în mod intenţionat, sperând să obţină o anumită reacţie, dar ea nu se putu abţine. Nu-mi doresc decât să plec de aici. Să o iau de la capăt.

- Credeam că acesta a fost şi scopul pentru care v-aţi stabilit aici, acela de a reveni acasă şi a începe o viaţă nouă alături de soţul dumneavoastră. V-aţi născut aici, nu-i aşa?

Brusc deveni îngrijorată şi-l privi pe Montoya. El stătea în continuare la masă, urmărind-o atent. Simţi cum urechile încep să-i ţiuie.

- Ce legătură are?

- Aici aţi crescut, aici aţi mers la şcoală, iar părinţii dumneavoastră au fost Jacques şi Faith Chastain, corect?

- Ei *sunt* părinţii mei. Tatăl meu trăieşte. Ţiuitul crescu în intensitate.

- Şi mama dumneavoastră?

- A murit. Ea îl cercetă cu privirea pe detectivul cel rotofei. Dar dumneavoastră ştiaţi asta deja, nu? încercaţi doar -â mă provocaţi. De ce? îşi întoarse privirea furioasă spre Montoya. Ce înseamnă toate astea?

- Am descoperit un punct comun între cele două victime.

Părinţii lui Courtney LaBelle au lucrat la spitalul „A noastră Doamnă a Virtuţilor" în perioada în care mama dumneavoastră era internată acolo. Clyde LaBelle era psihiatru, iar Virginia Simmons a lucrat acolo ca asistent social.

Abby îl privi nedumerită.

Montoya adăugă:

- Ba mai mult, Courtney, care era cunoscută sub numele de „Mary", s-a înscris la colegiu doar pentru a-i linişti pe părinţii ei. Se hotărâse deja să se călugărească.

- Credeam că biserica e cea care îi forţează pe oameni să devină membri.

- Se pare că Courtney LaBelle decisese acest lucru de bunăvoie. Discutase deja cu maica superioară a ordinului „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Spitalul va fi demolat, dar mănăstirea va funcţiona în continuare.

- Acesta e „punctul dumneavoastră comun"? întrebă ea. Spitalul? Dar Luke nu a avut nici cel mai

mic amestec în povestea asta. După câte ştiu eu, nu a vizitat niciodată instituţia aceea. Noi ne-am căsătorit după decesul mamei mele.

- Vă amintiţi de părinţii lui Courtney? se interesă Montoya.

Abby clătină din cap.

- Spuneaţi că numele ei era Virginia... Simmons? întrebă el.

Montoya îi confirmă.

- Nu. Oricât s-ar fi chinuit să şi-o imagineze pe femeia aceea, nu reuşi, amintindu-şi doar câteva imagini distorsionate ale medicilor din spitalul respectiv. îşi amintea de un individ înalt şi slab, cu o bărbuţă sură, purtând o pereche de ochelari cu lentile mari care-i făceau pupilele să pară imense. Mergea întotdeauna uşor adus de spate, amintindu-i lui Abby de o călugăriţă. Este posibil ca doctorul LaBelle să o fi tratat pe mama mea la un moment dat. închise ochii o clipă şi îşi muşcă buza, încercând să se întoarcă în timp la perioada de dinaintea tragediei, la momentul în care ea, tatăl său şi Zoey merseseră în vizită la spital. îşi aminti de îngerul fântânii, de clipa în care îşi pusese o dorinţă, zărind un peştişor colorat care înota. Insectele, cu aripi tremurătoare, se învârteau deasupra apei. Broaştele orăcăiau, iar veveriţele dojeneau o pisică bătrână ce hoinărea de colo colo. Bătrânii, aşezaţi în scaune cu rotile, stăteau pe verandele spaţioase sau la umbra umbreluţelor colorate de deasupra meselor, ori sub crengile încărcate de florile magnoliilor uriaşe.

Alături de ei se aflau asistente purtând uniforme scrobite şi doctori îmbrăcaţi în halate albe ce fluturau în bătaia vântului, cu stetoscoapele atârnate de gât, privirea lor exprimând nelinişte, până în secunda în care dădeau cu ochii de Zoey sau de tatăl ei. Imediat o undă de calm şi de afecţiune îşi făcea simţită prezenţa, înfăţişarea aceea rece şi hotărâtă, la care fusese martoră, făcându-se nevăzută în spatele zâmbetelor largi, al strângerilor de mână şi al cuvintelor de încurajare.

„Ea se simte bine... da, în fine... ceva trecător... răspunde foarte bine la noua medicaţie... nu cred că va mai dura mult... avem mai multe metode de abordare, noi tratamente pe care să le încercăm..."

Cu ochii minţii, Abby se revăzu la vârsta copilăriei, traversând veranda largă, pe care erau înşirate ghivece din ceramică cu petunii albe şi susane alb cu negru, înflorite. Viespile şi bărzăunii bâzâiau, iar conversaţia era în toi de-a lungul verandei şi a pajiştilor îngrijite.

Rememora momentul în care uşa se deschisese încet, dezvăluind întunericul dinăuntru. Atunci se schimbase totul. În secunda în care păşise dincolo de prag, unde zgomotele de afară dispăruseră, soarele pătrunzând greu prin obloanele trase peste vitraliile ferestrelor ce dădeau pe scară, ea simţise cum o cuprinde frica. Simţise că se petrecuse un lucru îngrozitor.

Vorbele rostite în şoaptă şi răguşit, rugăciunile intonate, zgomotele în surdină provocate de vaietele acelea pline de uimire, se strecurau de-a lungul coridoarelor lungi şi înguste, căptuşite cu lambriu sau cu tapet în nuanţă verde-deschis. Mirosul de urină, de vomă şi de trupuri în descompunere era acoperit de cel al antisepticelor, al decoloranţilor şi al odorizantelor cu parfum de pin. Dar Abby simţise mirosul acela de sudoare care nu dispăruse niciodată, ci doar fusese mascat.

Un medic fusese cel care o tratase pe mama ei, însă numele lui nu era LaBelle. Cum îl chema oare? Holman? Sau Hellman? Nu, Heller! Simţi un gust amar la baza limbii în secunda în care se gândi la omul acela, dar nu-şi putu aminti foarte multe despre el. Heller fusese doar unul dintre angajaţii acelui spital care dispunea de un personal numeros. Se gândi intens. LaBelle?

Interiorul lui Abby păru să se sfarme în mii de bucăţele în clipa în care şi-l aminti pe doctorul LaBelle coborând în grabă pe scări, ferindu-şi într-o clipă privirea când dădu de Abby. îl văzu cum semnează nişte hârtii într-un dosar pe care ea îl luase drept fişa unei paciente, ca apoi să-şi ridice ochii din hârtiile respective pentru a discuta cu tatăl ei. Părea neliniştit, ca şi cum întrebările lui Jacques referitoare la soţia sa ar fi fost prosteşti, o pierdere de timp. LaBelle avea aerul acela de superioritate şi tonul arogant al cuiva care ascultase la nesfârşit aceleaşi şi aceleaşi întrebări. Dădea impresia că era mult prea ocupat pentru a-şi petrece timpul

răspunzând la întrebările aparţinătorilor, când avea de făcut lucruri cu mult mai importante. Ca şi cum Jacques şi cele două fiice ale sale ar fi reprezentat un impediment, o sarcină în plus pe care o avea de îndeplinit.

Abby deschise ochii simţind cum în stomac i se cuibăreşte un junghi rece.

- Da... acum mi-l amintesc, zise ea, simţind un gust amar în gură. îi era greu să şi-l imagineze pe LaBelle pe post de tată, suferind pentru pierderea fiicei sale.
- Dar pe fiica sa nu aţi cunoscut-o.
- Nu. Nu ştiam absolut nimic despre el. După moartea mamei mele nu am mai fost niciodată la spital, nu am mai vorbit cu nimeni de acolo, fie angajat, fie pacient. Ea se uită în ochii lui Montoya. Am încercat să uit tot ce s-a petrecut acolo. Era încă şocată de ideea că Luke murise alături de o tânără care avusese o cât de mică legătură cu „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Doctorul LaBelle şi-o aminteşte pe mama?
- încă ne documentăm asupra acestui aspect.

Abby nu reuşea să vadă lucrurile cu claritate. Toate astea trebuiau să fie doar o simplă coincidenţă, nimic mai mult. Poliţia verifica totul, fiecare pistă în parte. Legătura cu spitalul era una tangenţială, în cel mai bun caz. Ea se simţi uşurată în secunda în care interogatoriul se sfârşi, iar Montoya închise reportofonul.

- Cred că am obţinut tot ceea ce ne doream. îi oferi un surâs abia schiţat. Vă mulţumim pentru timpul acordat. Dacă vă mai amintiţi şi altceva, vă rog să mă sunaţi. îi aşeză în palmă o carte de vizită, apăsând uşor, iar ea strânse degetele deasupra acesteia.

îi conduse până la uşă, şi-l văzu pe Brinkman, cum, imediat ce ieşi din casă, scoase din pachet o ţigară şi şi-o aprinse.

Montoya păşi pe verandă în secunda în care ea îl prinse în grabă de braţ.

- Domnule detectiv.

El se opri. Privi, mai întâi, la degetele care îi apucaseră strâns antebraţul, după care ridică ochii spre ea. Ochii lui întunecaţi îi cercetară pe ai ei şi,

preţ de o clipă, simţindu-se scrutată intens de privirea aceea masculină, Abby îşi ţinu respiraţia.

- Uite care-i treaba, zise ea, fără a-i da drumul. Neoficial, oricât de mulţi bani aş moşteni de la Luke, el a fost un nemernic, înţelegi? Nu mai eram îndrăgostită de el şi tot ce mi-am dorit a fost să plec de aici, să plec de lângă el. Degetele ei îl strânseră ceva mai tare. Dar nu l-am omorât eu şi îmi pare rău că a murit. Ea îi susţinu privirea, înălţându-şi bărbia preţ de câţiva centimetri. Iar legătura aceea pe care aţi stabilit-o între cele două victime şi spital e una foarte anemică.

- E posibil ca legătura dintre victime să nu fie spitalul, zise el pe un ton scăzut, făcându-i inima să tresară.

- Dar...

- Poate că sunteţi chiar dumneavoastră.

- Ce vreţi să spuneţi?

El o privi cu seriozitate.

- Ai mare grijă, Abby. închide bine uşile. Pune în funcţiune alarma, dacă dispui de aşa ceva. Dacă nu, cheamă o companie de securitate care să-ţi monteze una în doi timpi şi trei mişcări. Sprâncenele lui deveniră o linie unică şi întunecată. Păzeşte-ţi spatele.

Ea simţi că păleşte.

- Credeţi că *eu* sunt punctul de legătură? *Eu?* Nu. Ea clătină din cap. E o tâmpenie, domnule detectiv.

- Fiţi prevăzătoare, nimic mai mult. El îi atinse uşor umărul, iar gestul, odată cu primii stropi de ploaie care începuseră să cadă, păru unul oarecum intim. O să vă mai sun, zise el şi, într-un mod cât se poate de ridicol, ea simţi cum inima îi bate mai tare.

Imediat după aceea, el plecă, adunându-şi umerii împotriva ploii, urcându-se la volanul automobilului şi pornind-o la drum. Luminiţele stopurilor dispărură rapid în noapte.

Abby închise uşa cu putere, rezemându-se de ea, avertismentul lui Montoya bântuind-o.

Rămase acolo, nemişcată ca o stană de piatră, o lungă bucată de vreme.

Numerele afişate pe fiecare uşă aveau un aspect ciudat, chiar fantomatic, dar Abby era sigură că acela era salonul mamei ei: 307. Mama ei stătea întotdeauna în salon. Abby încercă clanţa, aşteptându-se ca uşa să fie

încuiată, însă aceasta se deschise cu uşurinţă şi ea păşi înăuntru.

- Mami? strigă ea, observând-o pe Faith Chastain în faţa ferestrei. Ea zâmbi, extaziată ca de-obicei.

- Copila mea. Surâsul ei deveni şi mai larg. Ai venit.

Imediat după aceea, privirea lui Faith îşi schimbă direcţia,
trecând dincolo de Abby, spre uşa ce rămăsese întredeschisă şi spre coridorul întunecat din spatele acesteia.

În ochii mamei se citea ceva. Frica? Muşchii gâtului se încordară uşor.

- Mami? S-a întâmplat ceva? întrebă Abby. Spaima crescu în adâncul ei, în vreme ce păşi înăuntru. Mamă?

Chipul mamei se transformă pe neaşteptate. Zâmbetul lui Faith se făcu nevăzut. Panica îi schimonosi trăsăturile. începu să se dea înapoi, cu ochii aţintiţi asupra uşii deschise, apropiindu-se din ce în ce mai mult de fereastră.

- Nu, şopti ea. Bunule Iisuse, nu.

- Mamă? strigă Abby din nou. Doamne, ce se petrecea? Mami, ai grijă!

Da, după toate aparenţele, mama ei nu o asculta.

O voce profundă şi masculină părea să tune de undeva de deasupra.

- Ce cauţi aici? Ieşi!

Cine era individul acesta? Un alt oaspete? Un pacient? Un doctor? Unul dintre paznici?

- Pleacă în clipa asta!

În vreme ce inima îi bubuia cu putere în piept, iar nervii întinşi stăteau gata să-i plesnească, Abby se răsuci pentru a-l înfrunta pe bărbatul din spatele ei. Uşa părea că se topeşte. Ea cercetă cu privirea fiecare ungher întunecat. Oare el era una cu întunericul? Sau se vârâse în dulap, uşa acestuia fiind întredeschisă? Sau în lădifa din cedru, aşezată lângă piciorul patului mamei sale... patul! Se vârâse dedesubtul lui, ascunzându-se pe întuneric sub poalele cuverturii subţiri de unde o priveau atent ochii aceia hidoşi şi poruncitori?

Gâtul i se strânse, în timp ce încercă să zărească imaginea aceea, care apărea şi dispărea, o fantomă cu trăsături dure şi înspăimântătoare, întruchipându-l pe diavol?

Sângele îi îngheţă în vene.

Trebuia să iasă de acolo imediat. împreună cu mama ei. Camera aceea era întruchiparea răului, vizuina morţii.

îşi făcu semnul crucii, ridicând ochii spre crucifixul fixat în colţ, deasupra patului. Petele de sânge pictate pe mâinile, picioarele, coastele şi chipul din ceramică ale lui Hristos începură a se prelinge pe tapetul cojit.

- Mami? şopti Abby, vorbind cu vocea fetiţei de altădată şi încercând să zărească imaginea mamei sate în oglinda atârnată deasupra căminului. înaltă, subţirică, răvăşită, cu hainele în dezordine, cu vânătăi pe faţă şi cu sângele scurgându-i-se pe la încheieturile mâinilor, Faith păru că se estompează din ce în ce mai mult sub ochii ei.

Oglinda se sparse pe neaşteptate, distorsionând imaginea mamei ei şi reflectând-o în miile de cioburi care se împrăştiară în încăpere.

Abby sări instinctiv în spate, ferindu-se de cioburile de sticlă, împiedicându-se.

- Nu-i vina ta, îi şopti mama ei la ureche.

- Poftim? Abby se răsuci privind în jur. Mama ei se învârti, făcându-se nevăzută. Mamă, la ce te referi când spui că nu e vina mea? Mamă? strigă ea disperată.

În încăpere se auzi o trosnitură puternică. Braţele osoase ale mamei o înconjuraseră pe neaşteptate, trăgând-o aproape de ea şi strângând-o cu putere.

încă o sticlă se făcu ţăndări, iar podeaua cedă. împreună, alunecară prin întuneric, zdruncinându-se şi prăbuşindu-se.

- Nu e vina ta, şopti Faith iar şi iar, în vreme ce alunecau prin întuneric, direct la porţile iadului. Nu e vina ta...

Abby făcu ochii mari.

Se ridică brusc.

Se afla în pat. în patul ei. Hershey, care stătea alături de ea, sforăia în aşternuturi. Abby era scăldată în sudoare, cu toate că ventilatorul se învârtea undeva, deasupra capului. Cu inima bubuindu-i şi simţindu-şi capul pulsând nebuneşte, ea gâfâia încercând să-şi regleze respiraţia.

Căţeaua înălţă capul în clipa în care Abby aprinse veioza de pe noptieră. Dormitorul său mic fu scăldat brusc într-o lumină blândă. Obloanele erau închise, capotul zăcea aruncat neglijent peste marginea patului, iar Ansei, ghemuit în poziţia lui confortabilă, deschise un singur ochi.

- O, Doamne, şopti ea, cufundându-se iar între perne. Trebuie că a fost un vis. Un coşmar.

întotdeauna acelaşi.

Ori de câte ori se simţea stresată, avea vise legate de mama ei şi de spital. Uneori, se vedea pe sine, mult mai tânără, ieşind din propriul trup şi urcând pe scara veche a spitalului, zăbovind o vreme în faţa ferestrei-vitraliu de pe palier, străbătând coridorul întunecat al celui de al treilea etaj, ca apoi să deschidă uşa şi să o vadă pe mama ei la fereastră, în alte dăţi, ca şi în seara aceasta, lua parte efectiv la tragedie, străbătând ea însăşi coridoarele, cu toate că întotdeauna avea o vârstă mult mai mică. Cincisprezece ani.

Involuntar, aşa cum proceda de fiecare dată când se trezea brusc din cauza visului, ea îşi făcu semnul crucii, inspirând adânc de câteva ori. Ritmul bătăilor inimii se calmă, efectul coşmarului începu să dispară încet-încet, întorcându-se din nou în subconştientul ei, dar rămânând prin preajmă, pregătit să lovească iar.

Era numai vina lui Montoya, gândi ea ţâfnoasă. Dacă el nu ar fi adus vorba despre spital şi despre mama ei şi dacă nu ar fi arătat atât de sexy.

Greşii, Abby. N-ai cum să dai vina pe om, fiindcă îşi face meseria şi e un bărbat atrăgător. Nuu-nuuu.

- La naiba! Ea azvârli într-o parte aşternuturile şi aruncă o privire spre ceas.

Patru şi şaisprezece minute. Cam devreme ca să te trezeşti, îşi zise.

în minte îi apăru din nou avertizarea lui Montoya. *încuie bine uşile. Porneşte alarma, în cazul în care ai aşa ceva. Dacă nu dispui de aşa ceva, atunci cheamă o companie de securitate care să-ţi instaleze una cât mai repede posibil.*

Ei bine, nu am alarmă, mormăi ea.

Cuprinsă de nelinişte, coborî din pat şi merse desculţă să verifice uşile şi să se asigure că fiecare fereastră era bine închisă. Hershey o urmă, ghearele ei ţăcănind pe pardoseala de lemn.

Poate că Montoya avea dreptate. Deocamdată, securitatea ei depindea de o căţeluşă prietenoasă, care nu ar fi făcut rău nici măcar unei musculiţe, de un revolver pe care nu-l folosise niciodată şi de propria ei voinţă şi putere.

- O iei razna, Abby, se admonestă ea. Mai avea şi câteva abţibilduri, lipite pe partea interioră a ferestrelor, care avertizau că proprietatea era

protejată de un sistem de alarmă conectat la cabinetul şerifului, o minciună pusă la cale de fostul proprietar. în cazul în care cineva ar fi pătruns în casă prin efracţie, ea trebuia să se descurce singură.

- Fii tare, îşi zise ea, înaintând spre bucătărie. Luă un pahar din dulap şi deschise robinetul. Privi pe fereastră, lipind mai întâi paharul în dreptul frunţii pentru a se răcori, bând apoi jumătate din cantitatea de apă. în timp ce bea, îşi observă propria imagine, abia vizibilă, în geamul ferestrei de deasupra bucătăriei, în spatele căruia întunecimea pâlcurilor de pădure ascundea orice sau pe oricine ar fi putut să se afle prin preajmă, urmărindu-i mişcările.

Şi cine ar putea fi persoana aceea, Abby?

Acum devii uşor-uşor paranoică?

La fel ca ea ?

Asemenea lui Faith?

Aminteşte-ţi că boala mamei tale a debutat ca o tulburare uşoară, transformându-se în suspiciune generalizată şi mania persecuţiei. Oare suferi de aceeaşi boală?

- Nu! Furioasă, Abby scurse în chiuvetă ultimii stropi de
apă.

Aşa mamă, aşa fiică.

- Oh, ia mai taci!

Vorbeşti singură, Abby? Nu făcea şi ea la fel? Nu o vedeai stând în bucătărie, mormăind pentru sine, vorbind cu ea însăşi? Nu aşa o acuzau că procedează clienţii magazinului de antichităţi?

Aşezând paharul pe tejghea, Abby refuză să dea crezare vocii din mintea ei. Ea *nu* era ca mama ei.

Dându-şi seama că nu va reuşi să adoarmă, se hotărî să meargă în camera obscură, pentru a arunca un ochi asupra ultimelor fotografii developate.

Mai mult ca să dovedească că nu-i era teamă să locuiască în casa aceea, ea îmbrăcă la repezeală o pereche de jeanşi şi un tricou cu mâneci lungi cu inscripţia Hard Rock Cafe, şi luă cheile, fluierând câinele, traversă, mai întâi bucătăria, apoi aleea de afară, unde broaştele orăcăiau, iar greierii cântau. Luna era acoperită parţial de-un nor. încuie uşa în urma ei, lăsând-o pe Hershey să păzească casa. Din zece paşi traversă aleea despărţitoare, intrând în studioul de mici dimensiuni.

Camera obscură era asemenea unui dulăpior dotat cu apă curentă. Rafturile pentru depozitarea hârtiei fotografice, sticlele, produsele chimice şi tăvile marcau procesele tehnologice aflate în desfăşurare.

în ultima perioadă, nu developase fotografii cu caracter personal, fiindcă utilizase laboratorul aflat lângă magazinul său din Jackson Square. Pentru activitatea cu caracter comercial, folosea şi computerul, dar pentru fotografiile alb-negru cu caracter personal, prefera filmul foto clasic, pe care îl developa personal.

O liniştea. O calma. Iar, în ultima vreme, avea nevoie de tot calmul şi toată liniştea din lume.

Cu câteva zile înainte, prelucrase fotografiile de pe filmul de treizeci şi cinci de milimetri pe care le avusese în vechiul aparat de filmat. Era curioasă să vadă imaginile de pe filmul ce rămăsese nedevelopat în ziua respectivă, când îl fotografiase pe Ansei, pe verandă, având ca fundal lumina asfinţitului ce se strecura printre copaci. Developase negativele şi realizase prima printare a fotografiilor de mici dimensiuni, lăsându-le la uscat pe o sfoară întinsă de-a lungul camerei obscure.

Intenţionase să revină în camera obscură imediat ce acestea se uscau, dar fusese întreruptă de cea dintâi vizită a detectivului Montoya, care o anunţase că Luke fusese ucis. Vestea aceasta o făcuse să uite cu desăvârşire de fotografii. Abia acum, la primele ceasuri ale dimineţii, după ce avusese parte de coşmarurile îngrozitoare şi repetate, îşi amintise, în sfârşit, de ele. în sinea ei, ştia că nu era voarba de nevoia de a descoperi imaginile de pe film, ci de faptul că îşi căuta cu înfrigurare o scuză pentru a coborî din pat şi a rămâne trează. îi era teamă că, adormind din nou profund, ar putea avea iar acele vise înfricoşătoare.

- Fricoasă, mormăi ea, concentrându-se asupra muncii sale.

Desprinse negativele de pe frânghie şi le duse în biroul său de lucru, situat chiar în centrul studioului foto. Ajustă lumina unei veioze, pentru a avea cea mai bună vizibilitate. Găsi lupa sa favorită într-unui dintre sertarele biroului, după care începu să studieze cu atenţie fiecare imagine, zâmbind de

fiecare dată când îl vedea pe Ansei dormind, vânând sau ascunzându-se sub canapea. Fără grabă, ea verifică fiecare imagine, pentru a vedea dacă protagonistul fusese surprins clar şi în lumina cea mai potrivită.

Ajungând la cel de-al treilea set de fotografii, inspiră adânc.

- O, Doamne. Fu gata să scape lupa din mână.

Chipul fostului ei soţ decedat se uita spre ea.

Cu un surâs lejer, dezvelindu-şi abia vizibil dantura, într-un surâs sexy, acesta privea din fotografia alb-negru.

Făcu un pas în spate, aşteptându-se ca imaginea aceea să se metamorfozeze în bărbatul însuşi.

Uitase de fotografia aceea, pe care o realizase înainte de hotărârea de a utiliza o cameră foto digitală. Luke îşi dorise un nou set de fotografii publicitare, iar ea fusese de acord să-l fotografieze.

La scurt timp după şedinţa foto, ea aflase despre Connie Hastings. în după-amiaza aceea îşi sunase avocatul, îi spusese lui Luke să părăsească imediat casa, ştersese toate imaginile captate pe camera foto digitală şi demarase procedurile de divorţ. Uitase de această ultimă şedinţă foto.

Când timp trecuse de când făcuse fotografiile cu pricina? Opt luni? Doi ani? Nu mai conta.

- Când te distrezi, timpul zboară, murmură ea. Fotografia era foarte reuşită. Prinsese felul lipsit de griji şi pofta de distracţie a lui Luke, dezvăluind aparenţa aceea copilăroasă de care ea se îndrăgostise cu mulţi ani în urmă.

Acum nu mai prezenta importanţă.

în afară de cazul în care s-ar fi decis s-o dăruiască părinţilor lui.

Dar îşi dorea ea oare să deschidă „cutia Pandorei"? Mama lui nu-l considerase niciodată un afemeiat, fiind de părere că o femeie puternică reuşeşte să-şi ţină în frâu „bărbatul vieţii".

- Lasă-o baltă, zise ea, marcând cu X negativul cu pricina. Mai erau şi alte fotografii, pe care i le făcuse lui Hershey, lui Ansei şi altor vietăţi care trăiau pe lângă căsuţa ei. Avea de gând să le mărească ceva mai târziu, pentru noaptea asta se „distrase" suficient.

încuie studioul şi făcu cei câţiva paşi care o despărţeau de casă. Afară era încă întuneric, broaştele şi insectele continuând să facă gălăgie, zorii întârziind să-şi facă apariţia.

Hershey o aştepta la uşă, culcată pe preş, cu capul mare şi cafeniu sprijinit pe labele din faţă.

- Tu *chiar eşti* o fată de treabă, şopti Abby, scărpinând câinele după urechi. Nu trebuia să fac asta, aşa că să nu mă spui nimănui, ne-am înţeles? Căutând prin cămară, descoperi o cutie cu biscuiţi pentru câini. îi aruncă unul lui Hershey care îl prinse din zbor şi îl duse în living, unde începu să-l mănânce.

- Hai în pat, să vedem dacă mai putem adormi câteva ore. Ceasul de pe poliţa căminului arăta că e trecut de ora cinci. Abby mormăi nemulţumită. Era aproape imposibil să mai adoarmă la ora aceea, iar la nouă avea o întrevedere la biroul ei, aşa că ar fi trebuit să se trezească cel târziu la şapte şi jumătate. Ea se îndreptă din nou spre pat, dar Hershey, care o urma, se opri brusc în dreptul uşilor glisante.

- Ai nevoie afară?

Căţeaua se uita, pur şi simplu, afară, zburlindu-se şi încordându-şi ceafa. Apoi urlă înfundat.

- O, nu face asta, şopti ea, în vreme ce avertismentele lui Montoya se iviră iar în mintea sa. Oare încuiase uşa după ce intrase în bucătărie?

Abby stinse luminile şi întunericul învălui întreaga casă. Privi pe fereastră, dar nu văzu nimic, absolut nimic, în afara nopţii negre ca smoala.

- E doar un raton, zise ea, dar căţeaua mârâi iar. Scăzut. Răguşit. în semn de avertisment.

- Termină, Harshey, mă sperii de moarte. Se gândi la arma din noptieră, întrebându-se dacă ar avea vreodată curajul să o utilizeze pentru a alunga un musafir nepoftit.

Fără a mai aprinde lumina, se întoarse la uşa care dădea spre studio. Era încuiată. Deci era în siguranţă. Nu-i aşa? Privi prin geamul uşii în direcţia studioului şi observă o umbră în lumina pe care o arunca becul de veghe existent în apropierea clădirii scunde. îngheţă, aşteptându-se să se ivească brusc în faţa geamului, chipul unui bărbat, dar nu se petrecu absolut nimic. Niciun chip nu-şi făcu apariţia. Nicio

siluetă întunecată nu apăru în raza ei vizuală. Umbra aceea nu-şi făcu din nou simţită prezenţa.

Termină cu prostiile, Abby.

Nu-i nimeni afară.

Nu e nimeni, nimeni.

Căţeaua începu din nou să mârâie, iar ea se simţi pătrunsă de teamă, i se păru că se desprinde de propriul trup.

Brusc, avu certitudinea că ceea ce debutase cu moartea lui Luke era departe de a se fi terminat.

9

2edro! strigă măicuţa Maria, fluturând din mână la vederea nepotului ei.

Montoya se simţea deja nelalocul lui în holul mănăstirii, iar faptul că se auzi strigat pe numele de botez, îl zăpăci şi mai tare.

- Mătuşă Maria.
- Ce surpriză! zise ea, îmbrăţişându-l. Arată ceva mai bătrână decât la ultima lui vizită, dar încă mai poseda o anume putere, o vitalitate care se citea în ochii aceia închişi la culoare. Haide, vino să ne aşezăm în grădină şi apoi o să-mi explici ce te aduce pe la noi. Deşi gândul că ţi-a fost dor de mine mă face fericită, am impresia că nu te afli aici doar în vizită. II bătu pe braţ, tachinându-l, aşa cum făcea şi cu mulţi ani în urmă.

Traversară împreună coridorul lung, la capătul căruia se aflau câteva ferestre ce permiteau luminii ceţoase a zilei să se strecoare înăuntru. La capătul unei scări îmbrăcate în lemn, ea deschise larg uşa care permitea accesul într-o curte în care existau tot soiul de flori plantate în ghivece de ciment. O fântână situată în centru arunca apa în sus, doar pentru a cădea în cascadă deasupra unui înger ce susţinea în fiecare mână câte un vas din care apa se prelingea în bazinul mare, de formă pătrată. Pe suprafaţa apei pluteau plante acvatice, în vreme ce peşti aurii înotau pe fundul apei.

Maria se aşeză alături de el pe o bancă din piatră, aflată sub streaşina de protecţie a acoperişului mănăstirii. Privind-o din profil, el şi-o imagină o clipă pe tânăra de altădată, o adolescentă speriată care, după cum auzise el şuşotindu-se în familie, rămăsese gravidă la mai puţin de douăzeci de ani. Identitatea iubitului ei rămăsese un secret, păstrat mai bine de

patruzeci de ani. Montoya nu descoperise până acum ce se întâmplase cu copilul respectiv, cu toate că trăsese cu urechea la discuţiile mamei şi ale surorilor sale. Maria nu se căsătorise niciodată. În schimb, se călugărise, devenind membră a acestui ordin. Căutase refugiu, singurătate şi iertare, după cum bănuise el.

În timp ce norii se îngrămădeau pe cer, iar vântul puternic flutura muşchiul spaniol atârnat în stejarii înalţi de lângă zidurile mănăstirii, ei discutară preţ de câteva minute despre familia lor, despre rude, râzând copios în momentul în care îşi amintiră cum sora Maria îl prinsese alături de prima lui iubită.

- Însă acum eşti băiat mare, zise ea, lăsându-şi capul într-o parte pentru a-l privi atent. Sper că ai reuşit să te ierţi pentru ce i s-a întâmplat... iubitei tale?

- Nu am venit aici ca să discut despre Marta, zise el încet, în timp ce un nor acoperi soarele.

- Nu? Atunci de ce ai venit, Pedro? Are legătură cu demolarea spitalului?

- Maria, numele meu e Reuben, şi, uneori, mi se mai spune şi Diego, după numele tatălui meu, dar nimeni nu-mi spune Pedro.

- Doar eu, zise ea, zâmbind, şi nu am de gând să renunţ. E un nume foarte potrivit, ştii bine. Pedro - Petru - dintre toţi sfinţii, el e favoritul meu. Ea zâmbi. Ştii ce se spune despre câinii bătrâni.

- Cred că ai putea învăţa nişte trucuri noi, dacă ai avea voinţă.

Ea pufni în râs.

- Da, poate. Dar te rog, nu mă obliga să dansez.

- S-a făcut. El se relaxa puţin. îi plăcuse întotdeauna să stea în preajma ei.

Ea îi puse palma pe genunchi.

- Deci, despre ce e vorba? Ce vrei să ştii?

- Nu am venit aici numai din pricina viitoarei demolări a spitalului, zise el, dar am câteva întrebări pe tema asta. Tu ai lucrat acolo, nu? El arătă cu bărbia spre sanatoriu. Cu vreo douăzeci de ani în urmă?

Trăgându-şi mânecile, ea aprobă, uitându-se la păsările care se roteau în apropierea fântânii. Da, am avut un birou acolo. îl împărţeam cu o asistentă socială.

- Virginia Simmons.

Mătuşa îşi întoarse faţa către el.

- Ea era una dintre ele. Dar şi-a dat demisia şi s-a măritat cu unul dintre medici. Cred că cu doctorul Heller. în clipa în care pronunţă numele de Heller, se încruntă, ca şi cum amintirea lui ar fi dezgustat-o. Nu, m-am înşelat. E vorba de doctorul LaBelle. Chipul ei exprimă surpriza în secunda în care reuşi să pună lucrurile cap la cap. Oh, pe toţi sfinţii. Ea e mama lui Courtney Mary LaBelle, fata care a fost ucisă acum două nopţi!

- Exact.

Ochii ei exprimau tristeţe.

- Am auzit că a fost omorâtă, zise ea încet, odihnindu-şi palmele în poala veşmântului negru. Mare păcat. Prin urmare, de aceea ai venit aici. Cred că ar trebui să stai de vorbă cu maica superioară. Ştie mai multe despre Mary, cea care se pregătea să devină călugăriţă. Nu mi-am dat seama niciodată... ce fraieră sunt... am auzit numele ei, dar nu mi-am dat seama niciodată că era fiica Virginiei. Ea surâse trist, remarcând: Uneori... în fine, uneori, uit.

Pentru el nu era o surpriză. O auzise pe mama lui declarându-se îngrijorată din cauza stării de „confuzie" a surorii ei, de „boala uitării" de care aceasta suferea. Exista suspiciunea unui Alzheimer sau a altei forme de demenţă, dar nimeni nu vorbea despre asta cu voce tare.

Dregându-şi glasul, Maria prinse cu degetele crucea ce atârna la gâtul ei. Ridică privirea în clipa în care una dintre porţile de la capătul mănăstirii se deschise şi dincolo de ea păşi un bărbat cu umeri laţi. Acesta căra o roabă, în care se afla o mătură şi o furcă.

- Cine e? întrebă Montoya, privind atent la bărbatul cu ochelari fumurii şi cu şapca de baseball trasă bine peste ochi. La gât purta un set de căşti pentru ascultat muzică. Un fir lung, agăţat la buzunar, era ataşat probabil la un CD-player ascuns înăuntrul acestuia.

- îngrijitorul. Lawrence. Ea îşi bătu pe mână nepotul, în vreme ce Lawrence, captivat de ritmurile muzicii, se apucă să măture frunzele împrăştiate prin curte. Să nu-mi spui că-l suspectezi şi pe el?

- Am fost, pur şi simplu, surprins să văd un bărbat aici.

Ea chicoti.

- Ei, din când în când, se dovedesc extrem de eficienţi, să ştii. Oricât de bine ne-am descurca, unele dintre noi nu mai sunt chiar atât de tinerele, iar anumite sarcini se potrivesc mai bine unui bărbat decât unui cârd de călugăriţe bătrâne. Ea îl prinse de mână. Uneori, Pedro... adică Reuben, cred că lumea a devenit un loc foarte urât. Apoi mi-aduc aminte vorbele lui Dumnezeu, care sunt un balsam pentru mine. Mă calmează, îmi redau încrederea în oameni. Ştiu că ţie s-ar putea să-ţi fie greu, fiindcă asta ţi-e meseria.

- Acesta e motivul?

Ea îl strânse încet de mână.

- Se pare că, în clipa asta, ţi-ar prinde bine puţină credinţă.

- Probabil, zise el, gândindu-se că i-ar trebui ceva mai multă, fiindcă zilele astea chiar îi simţise lipsa. Reveni la subiectul care-l interesa: mama lui Abby Chastain.

- Hai să ne întoarcem cu douăzeci de ani în urmă. Ţi-aduci aminte de o pacientă cu numele de Faith Chastain?

Chipul Măriei exprima surpriza. Ridurile de pe frunte se adânciră. îşi privi degetele,

- Acum câteva zile s-au împlinit douăzeci de ani de la moartea ei, zise ea, şi el fu surprins de claritatea cu care

Maria îşi aducea aminte de momentul acelei tragedii. N-o să uit niciodată. Eu am fost prima persoană care a ajuns lângă ea după producerea evenimentului. Am pornit spre intrare imediat ce am auzit zgomotul de geam spart şi de zăbrele smulse. Şi după aceea ţipătul. Acel strigăt oribil, îngrozitor, plin de groază care-ţi sfâşia inima. Maria îşi frecţionă gâtul. Familia ei tocmai sosise cu maşina. Una dintre fetiţe intrase deja în clădire, probabil că urca pe scară, da, cred că am trecut pe lângă ea pe palier, în timp ce mă îndreptam către parter. Cealaltă fiică împreună cu soţul lui Faith erau încă afară, căutând un cadou pentru ea, cred... deşi a trecut o groază de vreme de atunci. Privirea i se înceţoşă şi ea se uită spre partea opusă a curţii, la îngrijitorul care mătura frunzele;

Montoya era convins că în mintea ei vedea cu totul altceva.

încet, Maria rosti:

- A fost îngrozitor. Am auzit ţipete, strigăte chiar în secunda în care ieşeam pe uşă, iar ea zăcea pe pavaj… biata de ea, diformă şi cu oasele zdrobite. îşi făcu rapid semnul crucii. Fetiţa era acolo, alături de tatăl ei, Jacques. A fost îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor. Ea se cutremură brusc, clipind din ochii umezi. Una dintre fete îi adusese un cadou, în ziua aceea era aniversarea lui Faith. Ce lucru ciudat, înţelegi, să pleci de pe lumea asta chiar la data la care te-ai născut. Ea se încruntă. Şi era şi ziua de naştere a uneia dintre fiicele ei, a celei mici, cred, dar nu sunt sigură.

- Ce poţi să-mi spui despre Faith? întrebă Montoya.

- Despre starea sănătăţii ei? Mi-e teamă că nu mare lucru. Fişele pacientelor sunt confidenţiale.

- Ştiu, dar ea e moartă, *mătuşă.* S-a întâmplat demult.

- Chiar aşa fiind, nu pot să-ţi ofer nicio informaţie.

- Ţi-aş putea trimite un ordin judecătoresc.

- Şi dacă te sfidez, mă trimiţi la închisoare? Se ridică de pe băncuţă şi se îndreptă către streaşina balconului, de care era atârnat un coşuleţ acoperit cu muşchi. Florile şi ferigile cădeau dincolo de marginile lui. Cu degetele sale micuţe, se apucă să aleagă din coş ferigile maronii şi frunzele uscate.

- *Tia** Maria, te rog, zise el, încercând să-şi ascundă disperarea din glas. Ajută-mă, încerc să-l prind pe ucigaşul lui Courtney.

- Punând întrebări despre Faith Chastain? Era evident că nu-l credea.

-Toate declaraţiile tale vor rămâne confidenţiale, ştii asta.

- Există o lege care-i protejează pe pacienţi şi pe medici, zise ea, vorbind pe un ton scăzut, în timp ce, strângând în palmă frunzele uscate, se îndreptă din nou spre bancă. Ea îşi muşcă buza, lăsând bucăţile de frunze uscate să-i alunece printre degete. Grădinarul continua să măture, cu capul în jos, ca şi

* Mătuşă (în lb. spaniolă) nota trad.

cum nu ar fi băgat de seamă că cei doi stăteau pe bancă.

Ea oftă.

- Cred că nu e un secret faptul că Faith a fost internată de mai multe ori. Mai mulţi doctori au diagnosticat-o în stadii diferite ale bolii. Bineînţeles, asta s-a petrecut cu mulţi ani în urmă, iar medicina nu ştia atât de multe despre bolile mintale, aşa cum se întâmplă în zilele noastre. îşi scutură palmele de praf. Am să-şi spun propria mea părere: Faith Chastain a fost o femeie neînţeleasă şi extrem de tulburată. Acesta nu e un diagnostic profesional, medical, însă e purul adevăr. Ce pot spune despre boala ei? Schizofrenie? Posibil. Paranoia? Cu siguranţă. Era ca şi cum s-ar fi luptat cu nişte demoni interiori. Am încercat să o ajut prin intermediul rugăciunilor, sperând că-i voi oferi o uşoară consolare, că îşi va regăsi liniştea cât de cât cu ajutorul Bunului Dumnezeu. Aşa a fost? Nu ştiu... Ochii Măriei se întunecară.

- Ce i s-a întâmplat? Ce a făcut-o să se sinucidă?

- Nu ştiu. Şi cred că nimeni nu poate şti. E unul din marile mistere care învăluie acest spital. Dar Faith se află acum alături de Domnul. Nu mai e bolnavă şi nici chinuită de demonii din adâncul ei. Asta-i tot ce contează.

- Numai că, Countrey LaBelle şi Luke Gierman au fost omorâţi şi una dintre legăturile evidente dintre ei este chiar faptul că ambii au avut rude care au avut de-a face cu acest spital.

- Luke Gierman? DJ-ul de la radio? A avut rude aici? Ea se încruntă, concentrându-se intens.

- Nu el. Fosta lui soţie e Abby Chastain. Fiica cea mică a lui Faith.

- Oooo... nu mi-am dat seama. Ea privi în gol. Biata fetiţă. Ce i-a fost dat să vadă în ziua aceea...

- Acum înţelegi de ce am nevoie de ajutorul tău.

Ea îl privi, atingându-i obrazul cu palma sa rece.

- Apreciez ceea ce faci. Ştiu că ai o meserie grea. Uneori, ai de-a face cu latura neplăcută şi întunecată a vieţii, dar nu deţin nicio altă informaţie care ţi-ar putea fi de folos. îmi pare rău, Pedro. Maria se uită rapid la ceas şi se ridică în picioare. Peste doar câteva minute trebuie să mă apuc de treabă la

bucătărie, dar să ştii că m-am bucurat mult să te văd. Transmite-i urările mele de bine mamei tale.

- Aşa voi face.

- Ţine. Ea scormoni în buzunarele sale mari şi scoase un rozariu confecţionat cu multe decenii în urmă. Mărgelele erau roşii, asemenea sângelui. Ia-l, zise ea.

- Nu pot.

Ea i-l aşează în palmă, strângându-i degetele deasupra lui.

- Bineînţeles că poţi. Foloseşte-l, Pedro. Adu-ţi aminte de sfântul al cărui nume îl porţi. Hrăneşte-te cu puterea şi hotărârea lui. îi acoperi mâna cu palma. Vei fi surprins să descoperi câtă putere are Dumnezeu.

- „Câtă putere are Dumnezeu", repetă el. Stai puţin, Maria. Ai început să vorbeşti precum preoţii aceia reformaţi. Ştii, exact ca, oare cum îl cheamă? Pocni din degete. Billy Ray Furlough. „Puterea Domnului fie cu voi", nu e mottoul lui?

- într-adevăr? Ea îşi feri privirea.

- Mă sperii, *tia.* Mă îngrozeşte gândul că te îndepărtezi cumva de preceptele acestui ordin, preferând să urmăreşti emisiunile acelui înfocat predicator tv.

- E cât se poate de neadevărat. Maria nu pufni însă în râs, aşa cum se aşteptase el. Ridurile din jurul ochilor, datorate îngrijorării, păreau şi mai evidente, în loc să se estompeze.

Montoya plecă de la mănăstire, condus de mătuşa lui. Apoi parcurse pe întuneric coridoarele strâmte care te duceau către parcare. Ieşi dincolo de porţile mănăstirii, dar în loc să îndrepte maşina către şosea, făcu un cerc, parcurgând aleea care făcea legătura cu fosta intrare a spitalului.

Nu reuşi să înainteze decât până în dreptul gardului. Vechile porţi de fier erau acum închise cu un lanţ şi un lacăt ruginit. El lăsă motorul pornit, coborând apoi din maşină. în timp ce alarma scoase un zgomot înfundat din cauza portierei rămase întredeschise, el traversă drumul până la gard, pentru a privi dincolo de zăbrelele din fier, la peisajul jalnic din jurul clădirii.

Aleea din ciment era fisurată, prin crăpăturile sale ieşind la iveală iarba. Vegetaţia peluzei era până la genunchi, şi poate chiar mai înaltă, iar în faţa clădirii din cărămidă cu trei etaje se afla un şir de arbori înalţi. O parte din ţigla acoperişului dispăruse, la fel şi lemnăria unora dintre ferestre. în partea centrală a edificiului, chiar deasupra intrării şi a fântânii parţial distruse, se afla o lucarnă cu ferestre viu colorate în formă de arcade, ieşind în afara părţii întregi a acoperişului. O fostă verandă spaţioasă, cu pereţi mici din piatră, flanca una din laturile clădirii, fiind acoperită cu viţă-de-vie şi tufe de mure. în capătul opus, o veche şi ruginită scară de incendiu începuse a se crăpa, bătută de rafalele puternice de vânt.

Acesta era punctul comun al celor două victime?

Clădirea asta obosită şi parţial distrusă?

Şi-o imagină pe Abby pe vremea când era o copilită, venind în vizită la mama ei cea ruptă complet de realitate, o femeie „cu tulburări psihice" care se lupta cu „demonii" săi interiori, asta în cazul în care aprecierile Măriei puteau fi luate în considerare. El se gândi la propria sa familie; săracă, dar unită şi, în majoritatea timpului, fericită. Cinci băieţi şi două fete. Familia lui luptase din greu împotriva sărăciei, a tuturor tentaţiilor şi a frustrărilor datorate lipsei banilor.
Unitatea familiei fusese cât se poate de puternică, părinţii lui luptând cu încredere şi hotărâre pentru a-şi croi un drum în viaţă. îl încurajaseră să devină atlet, iar talentul său de fotbalist şi băieţii străzii îl ajutaseră să termine studiile la colegiu.

însă toate aceste lupte de clasă şi bariere rasiale, pe care el reuşise să le depăşească, păreau neînsemnate în comparaţie cu înfruntarea problemelor unei mame cu mintea slabă, care în cele din urmă se aruncase de la fereastra unui etaj superior, aterizând pe pavaj, chiar în faţa fiicei sale. Un lucru îngrozitor pentru un copil.

Nimeni nu era atent.

Poliţiştii se fâţâiau de colo colo asemenea unor şoareci apucaţi de streche.

Reporterii găsiseră deja alte poveşti care-i ţineau în priză, iar despre acel „bizar dublu asasinat" se menţiona acum doar din când în când. Povestea

morţii lui Luke Gierman şi a unei puştoaice nu mai figura pe pagina întâi şi începuse să treacă neobservată.

Ceea ce *nu* era corect.

Oare ei nu pricepuseră că era vorba de un subiect important? Că, în sfârşit, răzbunarea era pusă în aplicare?

El se furişă pe coridoarele fostului azil, păşind uşor, trecându-şi palma înmânuşată de-a lungul pereţilor, încercând să-şi adune gândurile. Dar chiar şi acolo, în propriul sanctuar, în timp ce străbătea în tăcere coridoarele întunecate, nu-şi putea găsi alinarea şi liniştea. Şi, potrivit experienţelor sale de până acum, valul de adrenalină şi clocotul sângelui în vene datorate acelor crime începuseră să scadă în intensitate.

El hoinări prin încăperi pe care aproape că nu şi le mai amintea sau pe care le uitase. Mirosul prafului şi cel de casă părăsită se impregnase în pereţi şi în podelele scorojite. Tavanele erau găurite, dar lui nici că-i păsa.

Aici avea să fie locul lui de muncă.

Aici va fi căminul său.

Aici era locul pe care şi -l amintise întotdeauna.

Aici va fi locul unde urma să aducă lucrurile pe făgaşul lor.

Fixând o lanternă în colţul cercevelei unuia dintre dormitoare, el studie echipamentul vechi care încă mai atârna în câteva cuie sau era împachetat şi uitat pe rafturi. îşi plimbă uşor degetul pe suprafaţa materialului unei cămăşi de forţă, care atârna într-un cui ruginit. Cămaşa aceea, odată albă, căpătase o nuanţă gri şi mirosea a mucegai. într-unui dintre colţurile încăperii zăcea, de mai bine de zece ani, un instrument clectric care, pe vremuri, funcţionase ca transmiţător de energie; un instrument de tortură, reflectă el, care fusese utilizat cu mulţi ani în urmă. Se îndreptă apoi spre un cărucior din metal, rezemat de perete. Partea superioară era din oţel inoxidabil, partea inferioară conţinând câteva sertare ascunse. El deschise sertarul de sus şi dădu cu ochii de nişte bisturie, care nu mai erau nici strălucitoare şi nici nu mai aveau lama bine ascuţită, însă păreau ordonate potrivit mărimii şi formei.

El înghiţi cu greu. îşi amintea. O, da, îşi amintea.

Cu una dintre mâinile înmănuşate, apucă un scalpel, apropiind de obraz lama subţire a acestuia, încercând să-şi vadă chipul în suprafaţa lucioasă. Miji ochii ^n lumina aceea tulbure, având impresia, preţ de o clipă, că mai aude şi acum strigătele înfiorătoare ale persoanelor care erau aduse în încăperea aceea, un loc în care se făcuseră tot felul de experienţe şi de operaţii care prea puţin aveau de-a face cu etica medicală.

El văzuse atât de multe persoane scăpate de sub control şi gălăgioase, care, mai întâi, fuseseră sedate şi apoi transportate în tăcere chiar în camera cu pricina.

îşi amintea fiecare pacient care reuşise să supravieţuiască acelor metode de tratament arhaice şi machiavelice, dar şi pe cei care muriseră.

Vârî scalpelul şi alte câteva instrumente chirugicale în rucsacul său.

Nimeni nu ştia că el supravieţuise.

Nimeni nu avea habar că el era viu.

în plus, nu-i păsa nimănui.

10

Dar o să le pese, cugetă el, simţind cum focul anticipării creştea constant în adâncul lui. Ooo, da, le va păsa.^•erul după-amiezii se întuneca în timp ce Montoya se îndrepta spre vehiculul său rapid. Se urcă la volan şi, executând o întoarcere, lăsă în urmă spitalul vechi şi dărăpănat. În timp ce se îndreptă spre New Orleans, mobilul lui sună.

- Montoya, zise el, aprinzând farurile. Bonita Washington îl puse la curent cu ultimele noutăţi legate de dublul asasinat Gierman-LaBelle. Punctul forte al conversaţiei fu constatarea că sub unghiile lui Courtney LaBelle nu fuseseră descoperite urme de piele şi nicio urmă ADN. Niciuna dintre amprentele luate la locul producerii crimei şi depistate cu ajutorul sistemului AFIŞ nu se potrivea, astfel că fie ucigaşul nu lăsase nicio o amprentă, fie nu se afla înregistrat în baza de date. Fusese găsit rucsacul lui Courtney LaBelle, dar era gol şi într-o stare avansată de degradare. Nu se putuse colecta nicio amprentă.

Washington îl informă că raportul autopsiei nu dezvăluia niciun element surprinzător. Ambele victime îşi găsiseră sfârşitul din cauza unei plăgi prin împuşcare, de la o distanţă mică. Amândoi păreau să fi fost legaţi, înfăşuraţi cu bandă adezivă şi târâţi.

- În concluzie, zise Montoya, accelerând pe autostradă, în vreme ce ploaia aceea blestemată începuse din nou să cadă, în afară de urma aceea de pantof măsura 12 şi un fir de păr negru, scurt, rămas agăţat în textura rochiei de mireasă, nu avem prea multe indicii care să ne ajute în continuarea anchetei.
- Totuşi avem ceva.
- Cred că da. Firul de păr se află acum la Laboratorul ADN. Te anunţ imediat ce va sosi raportul.
- Ar mai fi ceva, adăugă ea. Rochia de mireasă purtată de victimă nu are nicio etichetă, însă mie mi se pare un obiect vestimentar destul de scump. Materialul e o mătase de import, cu aplicaţii pe mâneci şi la gât. Pariez că e vorba de o rochie creată de un designer, nu că aş fi o expertă, dar cunosc pe cineva care este. Poate că ea ne va da o idee despre magazinul de la care a fost achiziţionată sau despre creatorul modelului respectiv.

- într-un fel, nu mi-l pot imagina pe ucigaşul nostru participând la paradele de modă dedicate mireselor sau întâlnindu-se cu designerii de rochii.

- Nici eu. Probabil că e furată sau cumpărată de la un magazin second hand sau de pe site-ul e-Bay. Cert e că nu i-a aparţinut lui Courtney. Lăsând la o parte povestea asta cu „mă dăruiesc Bunului Dumnezeu", rochia asta e cu două măsuri mai mare decât îi trebuie ei. Courtney purta măsura patru sau şase, dacă nu cumva chiar mai puţin. După bănuielile mele, rochia aceea este măsura opt şi a fost făcută pentru o femeie mult mai înaltă. Tivul e murdar în locul în care Courtney a călcat pe el.

- Ea nu purta pantofi. în mod normal, mireasa poartă tocuri.

- Da, dar nu unele de şase centimetri.... rochia asta pare una făcută la comandă, creată special pentru cineva, dar nu pentru Courtney LaBelle sau pentru o femeie cu aceleaşi măsuri ca ale ei.

- Deci va trebui să aflăm pentru cine a fost creată.

- Asta ne-ar ajuta. Cum spuneam, am să stau de vorbă cu experta mea şi imediat ce vom afla unde a fost fabricat materialul sau ornamentele, s-ar putea să-l descoperim chiar pe creator. Nu e cine ştie ce indiciu, recunoscu ea, dar măcar e un punct de pornire.

- Hei, în secunda asta, mi-e de folos orice indiciu. Mulţam.

El închise telefonul, parcuse încă trei mile, şi apoi îl apelă
pe Brinkman.

- Mdda?

- Ai descoperit cine sunt ultimele persoane care le-au văzut în viaţă pe cele două victime?

- Mdda... ei, credem că da... stai să văd... da, în regulă, am notiţele chiar aici. Hai să începem cu Virgina Mary, de acord? Am urmărit cât mai atent posibil tot ce a făcut în seara respectivă, iar ultimele două persoane care au văzut-o vie şi nevătămată au fost două tinere care se aflau la bibliotecă când ea a plecat de acolo, în jurul orei nouă şi jumătate. Una dintre fete, Jenny Ray, participa la acelaşi curs de comunicare. Jenny a fost şi ea prezentă la alocuţiunea lui Gierman de la Colegiul AII Saints.

La fel au făcut şi multe alte studente.

- Prin urmare, fetele astea două au zărit-o îmbrăcată în costumul de jogging şi cu rucsacul în spate. Traversa curtea campusul, îndreptându-se spre clădirea internatului.

- Ceea ce făcea de fiecare dată.

- Da, potrivit colegei ei de cameră care te bagă în sperieţi.

Montoya schimbă direcţia.

- Ce ai aflat despre Gierman?

- Nu am găsit pe nimeni care să-l fi întâlnit după ce a plecat de la radio. Cineva i-a luat însă corespondenţa din cutia poştală şi i-a lăsat-o pe blatul bucătăriei, la apartamentul din oraş. Am descoperit-o în ziua când i-a fost cercetată locuinţa, aşa că mi-am închipuit că a plecat de la radio, s-a dus acasă, a petrecut acolo o bună bucată de vreme, poate a şi mâncat. După cum arată raportul autopsiei, avea resturi de lasagna în stomac, iar eu am găsit în gunoi o cutie de lasagna congelată. Apoi am ajuns la concluzia că a plecat spre sala de gimnastică. Dar, cum nu avea bani suficienţi asupra sa, s-a oprit, mai întâi, la un ATM.

- Acum, înainte de a-mi adresa tu întrebarea, să ştii că aşa e, am vizionat caseta video cu care era dotat ATM-ul băncii. L-a surprins din faţă, în timp ce retrăgea numerarul cu pricina. Era într-adevăr Gierman. Alături de el nu mai era nicio altă persoană. Am verificat până şi persoanele care au fost la ATM înaintea şi după plecarea lui Gierman. Nimic neobişnuit. Totul în limitele legii.

- Ca atare, nu am obţinut nimic?

- Nu cine ştie ce.

- Nemernicul, mormăi Montoya, uitându-se atent spre furgoneta micuţă din faţa lui. în partea din spate era lipit un baner care-l lăuda pe copilul proprietarului. Dar pe stradă? Se vorbea cumva de vreun eveniment important? A văzut cineva ceva? S-a auzit că s-ar fi petrecut ceva?

- De la cei din zonă, nu... criminalul a făcut totul în tăcere. Sau criminala.

- Sunt de acord cu Zaroster, nu e stilul unei femei, zise Montoya, iritat că Brinkman, deşi era un poliţist foarte bun, încă o considera ca posibil suspect pe Abby Chastain.

- Mdda, în fine, viitorul o va dovedi.

Frustrat, Montoya închise telefonul şi se îndreptă către centrul oraşului. Pe cerul New Orleansului, clădirile înalte se înfigeau parcă în ceaţa plumburie. Dar gândurile aveau altă direcţie, concentrându-se asupra cazului acela afurisit. Simţea cum timpul se scurge, ca şi cum un ceas nevăzut ar fi cronometrat fiecare secundă. Apoi îşi dădu seama că singura vinovată era Abby, cu surâsul ei seducător, cu privirea ei inteligentă şi cu trupul acela superb. Femeia asta îl subjugase şi asta era ceva ce nu se mai întâmplase de foarte multă vreme. Existase o perioadă când orice femeie frumoasă îi atrăgea privirea, dar acum... ah, la dracu'. Degetele se încordară pe volan, iar el înjură printre dinţi. Trebuie să rămână imparţial şi cu mintea limpede, însă doamna Chastain, fostă Gierman, îi întuneca, cu siguranţă, raţiunea.

Nu-i plăcuse felul în care Brinkman o încolţise în timpul interogatoriului. Pentru prima dată în viaţă, Montoya consideră ca neavenită asprimea unui

interogatoriu, ceea ce era de-a dreptul ridicol. Nu-i venea să numere de câte ori se dovedise el însuşi nemilos faţă de un martor. îi scuturase puţin, aşteptând ca adevărul să iasă la lumină. în cazul lui Abby, singura soluţie a lui Montoya fusese aceea de a-şi ţine gura, fără a interveni şi fără a sări, fir-ar să fie, în apărarea ei. Cu toate astea, se străduise să ţină pasul cu tacticile lui Brinkman, lucru pe care-l urâse din tot sufletul. Interogatoriul acela păruse mai degrabă o şedinţă a Inchiziţiei.

Dar, la urma urmelor, judecata lui nu fusese chiar atât de limpede.

Poate că ar fi fost mult mai înţelept să renunţe la acest caz, însă nu suporta ideea ca Brinkman să o hărţuiască mai departe pe Abby cu tirul întrebărilor sau ca el să facă echipă cu Bentz, la întoarcerea acestuia.

Că bine îşi mai alesese Rick Bentz momentul de a pleca în luna de miere împreună cu soţia.

Montoya o coti de pe autostradă, încetinind şi îndeptându-se spre Cartierul Francez. Oraşul forfotea de oameni, ca de obicei. Pietonii se strecurau printre maşini, autobuze, camioane. Chiar şi pe ploaie, muzicanţii străzii îşi interpretau partitura, în timp ce cutiile instrumentelor rămăseseră deschise în aşteptarea mărunţişului. Trecătorii înaintau cu capetele descoperite sau ghemuiţi sub umbrele, iar aroma restaurantelor locale se amesteca cu mirosul de benzină şi de motorină.

Şi totuşi, el nu-şi putea lua gândul de la caz şi de la Abby Chastain.

Culmea era că, fie că voia să admită, fie că nu, femeia asta îl atrăgea. Fizic şi emoţional. Prima femeie după Marta. Şi cea mai rea alegere posibilă. Fosta nevastă a lui Luke Gierman, ca beleaua să fie şi mai mare. Şi chiar dacă nu putea fi suspectată de moartea lui, tot avea un amestec anume în povestea asta.

Avusese la îndemână şi scopul şi mijloacele. Dar motivul? O sumă de peste cinci sute de mii reprezenta un început promiţător. Faptul că Gierman o ridiculizase în mod public nu o afectase?

Dar cum construise ea un plan al crimei atât de bine pus la punct într-un timp atât de scurt? Şi cum rămâne cu Courtney LaBelle? Nu, era imposibil. Chiar dacă i-ar fi dorit moartea lui Gierman din pricina celor declarate de el la radio, nu avusese timp suficient pentru a angaja un asasin, a pune la cale răpirea şi a face astfel ca crima să semene... cu ce anume? Cu o ceartă între îndrăgostiţi? Nu, niciun ucigaş plătit nu le-ar fi făcut chestia aia lui Gierman şi lui LaBelle.

Teoria lui Brinkman era, pur şi simplu, o aiureală.- La dracu' cu toată povestea, mormăi el nemulţumit, surprinzându-şi imaginea în oglinda

retrovizoare. Observă întunecimea privirii, buzele făcute pungă, maxilarele încordate. Rămâi obiectiv, îşi ordonă el. Imediat ce lumina semaforului se schimbă, el parcurse şi ultimele două străzi până la parcarea secţiei de poliţie, şi căută un loc liber pentru maşina sa. încă supărat pe el însuşi, pe cazul său şi pe întreaga lume afurisită, coborî din Crown Vie, urcând, cu tot cu starea sa de spirit, treptele din faţa secţiei de poliţie.

Femeile fuseseră întotdeauna o problemă pentru el.

îi plăceau.

Iar ele îl plăceau pe el.

Simplu ca bună ziua.

Libidoul lui fusese întotdeauna la cote înalte sau cel puţin aşa i se întâmplase până ce o întâlnise pe Marta. O vreme, fusese bărbatul unei singure femei, renunţând la apucăturile sale de dragul domnişoarei Vasquez.

Dar acum se terminase, reflectă el urcând treptele şi intrând în zona birourilor Departamentului Omucideri. Tastele PC-urilor ţăcăneau, telefoanele zbârnâiau. în fiecare nişă şi birou, exista acea atmosferă de grabă, de urgenţă. Ceva mai încolo, imprimanta funcţiona din plin, scoţând pagină după pagină. Lângă biroul lui Zaroster se afla un suspect încătuşat. Şuviţele acestuia cădeau în neorânduială dincolo de umeri. Omul vorbea gesticulând. îmbracat în jeanşi şi într-o geacă din denim cu mânecile tăiate, el vorbea grăbit şi pe un ton repezit, protestând vehement şi susţinându-şi cu putere nevinovăţia în faţa lui Zaroster şi a altui detectiv.

Montoya aproape că alergă spre Brinkman, care tocmai se pregătea să iasă pe uşile de la intrarea principală.

- Fii atent la ăsta, zise el, privind cu coada ochiului către suspect. Implicat într-o înjunghiere care a avut loc la Esplanade. Scufundătorul numărul unu, aici de faţă, zise el, arătând cu degetul spre şuviţele de păr ude. Nu i-a plăcut că scufundătorul numărul doi s-a legat de doamna lui. A apucat un cuţit de bucătărie, şi, astfel, numărul doi şi-a găsit sfârşitul, îşi trecu degetul teatral de-a lungul gâtului. Adică aproape că l-a decapitat în faţa doamnei, iar termenul „doamnă" e folosit, bineînţeles, peiorativ, având în vedere „poama" de care vorbim.

- De ce nu e în camera de interogare?

- E înţesată. O împuşcare în Decatur şi un accident chiar pe malul apei. A fost o zi plină, scufundătorul nostru şi-a debitat deja varianta în camera de interogare, am înregistrat-o, dar acum doreşte să dea o declaraţie. Făcu semn cu mâna dreaptă în direcţia unui avocat. Aveam nevoie de spaţiu, aşa că... înălţă din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: „toată ziua numai muncă". Găsi pachetul

de Marlboro în buzunarul interior al jachetei, scoase o ţigară şi o vârî în colţul gurii.

- Ştii ce mă întreb eu? zise el, în timp ce vârful ţigării se bâţâi. De ce toţi cei implicaţi în cazul Gierman au un alt nume? Courtney îşi zicea Mary, vârcolaca aia îşi zice „O"... ce dracu' mai e şi asta?

- Habar nu am.

- Hei, chiar şi tu îţi spuneai mai demult Diego, nu-i aşa? Atunci când voiai să ai cât mai multe domniţe la picioarele tale, corect?

Montoya realiză că nu avea de gând să-i mărturisească faptul că mătuşa lui îi dăduse numele de Pedro în onoarea Sfântului Petru. Lucrurile erau deja suficient de confuze.

Brinkman, bătându-se cu palmele peste buzunarul pantalonilor în căutarea brichetei, începu să coboare treptele.

- Apropo, s-a întors Bentz, strigă el peste umăr. Te căuta. Presupun că mi-a luat locul, zise el fără pic de ranchiună. Montoya îşi dădu seama că nici Brinkman nu-l simpatiza. Era ceva reciproc.

în timp ce detectivul rotofei se făcu nevăzut pe scară, Montoya se îndreptă spre separeul său, îşi verifică mesajele, printă rapoartele Bonitei Washington şi le introduse apoi într-un dosar care devenea din ce în ce mai voluminos. Puse apoi dosarul subraţ, luă două păhărele cu cafea din bucătărie şi se duse la biroul lui Bentz.

Nu se obosi să ciocăne, ci, deschizând uşa întredeschisă cu umărul, intră. Rick Bentz şedea la biroul său, cu hârtiile întinse în faţă. în colţurile biroului se aflau fotografiile fiicei şi ale soţiei sale. El îşi ridică privirea în secunda în care Montoya intră pe uşă.

- *Hola, mi amiga,* zise Bentz, zâmbind cu toată gura. Era un tip masiv care încerca să scape de excesul de greutate, lovind zilnic cu sete un sac de box. Dădu cu ochii de cafea, şi îi făcu semn lui Montoya să se apropie. Era o fire destul de comunicativă, dar se ştia că era gata oricând să-şi iasă din pepeni dacă s-ar fi legat careva de fiica sa, Kristi, acum în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, sau de Olivia, soţia sa, cu câţiva ani mai tânără.

- Iisuse, Bentz, se spune *amigo.* Cu „o" Sunt bărbat. *Parol.* Ai priceput? *Soy un hombre, para el motivo de Dios!* Traducere? „Sunt bărbat, pentru Dumnezeu!"

Colţurile gurii lui Bentz se înălţară, iar el arătă spre cercelul lui Montoya.

- Dacă zici tu.

- La naiba, omule, hai să nu începem, de acord?

- Spărgeam şi eu gheaţa, *hombre.* Reintru în ritmul muncii, zise Bentz, sorbind din cafea. *Gracias.*

Trecut de patruzeci de ani, el avea constituţia solidă, de fost fotbalist. La vârsta sa, cele câteva fire albe, la care se adăugau ridurile acordau mai multă

distincţie, cel puţin aşa-i tot repeta el lui Montoya, atunci când acesta, ceva mai tânăr, îl ameţea cu nişte chestii legate de îmbătrânire. Şi, în ciuda celor petrecute în L.A., era un poliţist al naibii de bun.

- Iar eu care-mi ziceam că ai spart câteva bănci prin Las Vegas. Montoya sorbi din cafea, rezemându-se de un dulap cu dosare, deasupra căruia un cactus care înflorea, de obicei, de Crăciun, era acum pe moarte. M-am gândit că ai câştigat câteva mii de dolari la masa de joc, şi eşti pregătit să Iaşi totul baltă, să-ţi iei lucruşoarele şi să spui „rămas-bun"

Bentz fornăi.

- Da, aşa-i. Numai că a fost vorba de ruletă. Sunt atât de bogat, încât aş putea să-i cumpăr şi să-i vând pe Asa Pomeroy şi pe Billy Ray Furlough *la un loc.*

Montoya râse. Asa Pomeroy era un industriaş bogat, care făcuse avere din livrarea armelor în întreaga lume, iar Billy Ray Furlough un teleevanghelist care predica cuvântul Domnului prin intermediul micului ecran, colectând donaţii de la cei care-i ascultau predicile. Banii lui Asa Pomeroy ajungeau în buzunarele fostelor sale soţii, în fonduri mutuale şi în terenuri imobiliare. Furlough îşi cheltuia banii oferindu-i celor săraci, ducând cuvântul lui Dumnezeu în ţările subdezvoltate şi umflând cuferele unor fundaţii la care se achitau taxe, acestea asigurându-i o viaţă pe picior mare, asemenea unui rege.

- Deci, dacă tot eşti noul Mr. Trump...

- Urmează cererea. Bentz se rezemă de scaun, până ce acesta pârâi.

Montoya rânji.

- Ştii că lui Trump i se mai spune şi „The Donald", nu? Aşa că mă gândeam ca noi să-ţi spunem, de acum încolo, „The Rick". Nu! Pocni din degete. „The Dick" (poreclă pentru penis) îmi place mult mai mult.

Bentz râse cu poftă.

- Nu cred că te referi la activitatea mea din cadrul Departamentului de Poliţie?

- La naiba, nu! Montoya nu se simţise niciodată mai bine ca acum, de la producerea oribilului dublu asasinat. Munca alături de Brinkman fusese un adevărat chin; Bentz era o fire mult mai agreabilă. Mai calmă. O contrapondere extrem de bună pentru firea ceva mai explozivă a lui Montoya. Aşa că, The Dick, dragule, zise el, dacă tot eşti în pasa asta generoasă, mi-ar trebui şi mie o maşină nouă. Un Ferrari ar fi grozav, dar eu m-am hotărât, până la urmă, la un Porsche, dacă tot e vorba de o şmecherie.

- Nu-s toate la fel? întrebă Bentz, în timp ce telefoanele din afara biroului zbârnâiră, iar lângă uşă se auzi zgomot de paşi. Eu aşa ţin minte. Se apropie Crăciunul. El căută în dulap o cutie cu pastile contra gastritei, luă două din tub, arătând apoi către

ecranul computerului, acolo unde erau înfăţişate imagini ale crimei Gierman-LaBelle. Ce-ar fi să-mi relatezi rapid amănuntele acestui dublu-asasinat? Am văzut rapoartele legiştilor. Ce date noi ai la dispoziţie?

Montoya îi oferi dosarul lui Bentz, servindu-i acestuia propria versiune asupra celor întâmplate.

- Nu avem suspecţi în cazul primei victime, zise el, fiindcă, după cercetările noastre, nu am găsit pe nimeni care să o dușmănească pe Courtney Mary LaBelle. Era virgină, pentru numele lui Dumnezeu, şi avea de gând să se călugărească, la Mănăstirea „A noastră Doamnă a Virtuţilor".

Bentz îşi făcuse lecţiile.

- Dar cea de-a doua victimă este Luke Gierman, un feminist convins, un membru PTA. Multe categorii sociale îi doreau moartea, fiindcă el făcea emisiuni radio având ca temă ciudăţeniile sexuale, comportamentele stranii, totul mergând de la amuzament la ofensă.
- Te-ai prins.
- Ce ştii despre arma crimei?
- Courtney a primit-o de la tatăl său cu scopul de a se proteja. Evident, armele nu sunt admise în campus. Azi am efectuat încă o verificare. Chiar şi colega ei de cameră, care-şi zice „O", o admiratoare a culturii gotice şi a sângelui, nu ştia despre existenţa armei cu pricina.
- Dar cineva a ştiut, zise Bentz.
- Da. Montoya îşi scărpina bărbia. Ştii, e ciudat. Fata poartă un inel prin care se promite singură lui Dumnezeu, jurând că va rămâne virgină, printr-un soi de ritual sacru, în timp ce tatăl ei îi dă o armă pentru a se proteja. Se încruntă. Nu mi-am imaginat că Dumnezeu şi armele pot avea ceva în comun.
- Greşeşti. Gândeşte-te la cruciaţi. Sau la ceea ce se petrece în Orientul Mijlociu. Religia şi banii sunt cauzele tuturor războaielor.
- Deci, ai devenit filosof.
- Un filosof care tocmai a câştigat o avere la ruletă, zise Bentz, rânjind şi întinzându-se să-şi ia ochelarii. Răsfoi dosarul, aruncându-şi privirea pe pagini.
- Ce-ai mai aflat?

Montoya îi prezentă alibiurile celor apropiaţi şi ale cunoştinţelor celor două victime, precizând că la locul săvârşirii crimei nu descoperiseră dovezi. Cei de la Departamentul Juridic încă mai studiau urmele de cauciucuri din apropierea cabanei şi din pădure, încercând, de asemenea, să găsească persoana care purta măsura 12 la pantofi. Odată ce descopereau fabrica producătoare, puteau găsi lanţul magazinelor distribuitoare, cercetând apoi lista cumpărătorilor de pantofi măsura 12 din ultimele luni. Un demers greoi, dar necesar.

Montoya îi povesti lui Bentz despre rochia de mireasă şi despre firul de păr negru descoperit în ţesătura acesteia.

- Acum se află la Laboratorul ADN. Să sperăm că se va potrivi cu tipul ADN-ul uneia dintre cunoştinţele victimelor.

Bentz se încruntă. Amândoi ştiau că va dura mult până la descoperirea făptaşului. Vor trebui luate probe ADN de la toţi posibilii suspecţi, iar dacă suspecţiii dădeau din colţ în colţ sau nu se supuneau testului în mod voluntar, urmau să fie emise ordine judecătoreşti.

O altă procedură greoaie.

Bentz ascultă povestea despre rochia de mireasă, despre faptul că ea putea fi confecţionată la comandă, despre faptul că pata de sânge de pe material fusese deja fotografiată, iar materialul expertizat. Copii ale acestor fotografii fuseseră deja împărţite creatorilor locali de modă şi magazinelor care comercializau rochii de mireasă.

Montoya şi Bentz discutară despre lista suspecţilor - despre persoanele apropiate victimelor şi despre cine ar fi putut să le dorească moartea. îi trecură pe listă pe cei care, potrivit orarului lor, ar fi putut să se apropie şi să-i acosteze pe Gierman şi pe LaBelle, fără a fi văzuţi. Apoi vorbiră despre locul unde ei fuseseră aduşi cu forţa şi despre motivul pentru care fuseseră aleşi.

Căzură de acord că victimele n-au fost alese la întâmplare. Crimele fuseseră mult prea bine puse la punct.

- Asta-i marea întrebare, nu? Cine să fi vrut să-i omoare pe Luke Gierman şi pe Courtney LaBelle? zise Bentz, gândind cu voce tare. Căută în sertarul de sus, găsi un pachet de gumă Doublemint, scoase apoi o lamă şi îi oferi pachetul lui Montoya.

- Nu, mulţam.

- Tot la rece? întrebă el, despăturind guma şi vârând-o în gură.

- Mdda.

- Şi cum merge?

- Grozav, zise Montoya repede. Nu voia să recunoască în faţa lui Bentz că, în secunda asta, ar fi fost în stare să ucidă pentru un fum de ţigară.

Bentz ridică din sprânceană în semn de neîncredere, dar nu comentă.

- Să recapitulăm. Cele care au văzut-o ultima dată în viaţă pe Courtney au fost nişte puştoaice care se aflau la bibliotecă, în clipa în care ea ieşea de acolo, nu?

- N-am mai găsit pe nimeni, recunoscu Montoya.

- Iar ultimul care l-a văzut pe Gierman a fost Maury Taylor de la WSLJ.

Montoya aprobă, explicându-i apoi teoria lui Brinkman şi ceea ce descoperise el pe caseta ATM-

ului; Bentz îşi termină cafeaua, însă a lui Montoya deja se răcise.

- îi cunosc pe unii dintre băieţii de la Radio. Cred că o să le fac o scurtă vizită, ca să văd dacă descopăr ceva care i-ar fi putut scăpa lui Brinkman. Strânse o hârtie în pumn, aruncând-o apoi în coş. Deci, oricare a fost răpitorul, pe Gierman l-a prins în jurul orei şase şi patruzeci de minute, iar pe fată, trei ore mai târziu.

- în Baton Rouge. O oră şi jumătate mai târziu. Cum crezi că a procedat? L-a ţinut pe Gierman încuiat în camionetă până a prins-o şi pe fată?

- Cabana nu era prea departe de zona de vest a lacului Pontchartrain,

- La distanţă de 20 de kilometri faţă de autostrada 10.

- în concluzie, unde locuieşte individul nostru? se întrebă Bentz cu voce tare. Şi cum a aflat de cabană?

- Proprietarii şi victimele nu se cunoşteau. Am verificat. Montoya mai sorbi o dată din cafea, se strâmbă, după care turnă restul lichidului în ghiveciul plantei pe jumătate moarte.

- Iar singura legătură dintre cele două victime descoperită de voi a fost un curs la care Gierman a ţinut o prelegere, la care se adaugă faptul că mama fostei soţii a victimei a fost pacienta spitalului în care au lucrat părinţii lui Courtney LaBelle, Courtney dorind să devină novicea acelei mănăstiri.

- E subţirică, recunoscu Montoya.

- Aproape invizibilă.

- Deci tu crezi că e doar o coincidenţă?

Bentz se lăsă în scaun, făcându-l să scârţâie, mestecându-şi guma şi meditând.

- Tu ştii care-i părerea mea despre coincidenţe, zise el, privind fotografiile înfăţişate pe monitorul computerului său.

- Că ele nu există. La fel crede şi Brinkman. Montoya studie imaginile de pe ecran - trupul gol al lui Gierman, acoperit parţial de trupul fetei, înveşmântat în rochia de mireasă pătată cu sânge. O poziţie aleasă în mod intenţionat. O declaraţie. A unei minţi bolnave şi întortocheate.

- Eşti de acord?

- Da.

Bentz îşi frecţionă ceafa, încruntându-se.

- Unul care face aşa ceva, încearcă să atragă atenţia.

Montoya îi ghici gândul.

- Crezi că va comite o nouă crimă?

Bentz strânse din dinţi şi chipul i se înăspri. Ridică ochii spre Montoya.

- Mă rog la bunul Dumnezeu să nu o facă.

11

reau să particip la înmormântare, insistă Zoey, aflată la capătul opus al continentului.

- Nu ştiu ce să spun. Strecurându-se în trafic, Abby ţinea telefonul mobil la ureche, în timp ce conducea, gest pe care-l detesta profund. Nu se descurca bine când venea vorba de atenţia distributivă. Adolescenţii păreau să intre şi să iasă din toate părţile, cu mobilele la ureche, văzându-şi de condus, ca şi cum cele două preocupări concomitente ar fi fost o a doua natură pentru ei.

Ploua şi cerul era întunecat, cu toate că se apropia ora prânzului. Mergea cu şaizeci de kilometri la oră, Honda ei părea să planeze pe suprafaţa băltoacelor care se formaseră în gropile pavajului. Camioanele, împrăştind jeturi de apă de sub cele optsprezece roţi masive cu care erau dotate, treceau în viteză pe lângă ea.

- Ştii ce, eu sunt acum în trafic. Te sun mai târziu.

- Şi eu tot în maşină sunt. Care-i problema?

- Nu mă pot concentra şi asupra discuţiei, şi asupra traficului.

- Ce naiba. Eu reuşesc întotdeauna. E floare la ureche.

- Da, zise Abby sarcastic, în vreme ce o Toyota argintie îi tăie calea, venind din laterală, iar ea fu obligată să apese pe frână. Nemernico!

- Eu?

- Nu. Cel puţin, nu astăzi.

- Slavă Cerului, zise Zoey. Deci când ai de gând să mă suni?

- Când termin. Promit.

- Ce urmează în program? O şedinţă foto?

- Mdaa, se prinse Abby în joc. Era o minciună. Nu prea mare. Dar ştia că Zoey ar fi avut un atac de cord dacă ar fi aflat că Abby se îndrepta acum spre „A noastră Doamnă a Virtuţilor", intenţionând să pună trecutul deoparte o dată pentru totdeauna. Cu o zi înainte îşi petrecuse vremea cu diverşi clienţi cărora le arătase casa şi încercând să recupereze orele nedormite. Se fâţâise de colo colo întreaga zi, forţându-se să parcurgă, făcând jogging, o distanţă de trei kilometri. Asta o epuizase, şi îi provocase dureri musculare. După o cină preparată la cuptorul cu microunde şi o baie lungă, înspumată şi fierbinte, care indusese şi un pahar cu vin, dormise ca un buştean. Nici urmă de coşmaruri repetate şi halucinante care s-o trezească şi fără imagini ale fostului său soţ, acum decedat, care să-i tulbure somnul. Se trezise surprinzător de reconfortată. Drept urmare, hotărâse ca astăzi să-şi ia viaţa în mâini. Primul punct pe agendă: o vizită la spital. Pentru a lăsa trecutul definitiv în urmă. Venise vremea să facă asta. Demult venise. Dar Zoey n-ar fi înţeles toate astea.

- Bun, să mă anunţi şi pe mine când are loc înhumarea lui Luke.

- Ah, Zoe...

- Uite ce e, ai nevoie de un sprijin. Familia lui Luke nu e genul acela primitor şi iubăreţ, dacă înţelegi ce vreau să spun. Mame, baseball şi plăcintă cu mere nu prea găseşti în adunătura aceea de rataţi!

Abby nu se putu abţine să nu zâmbească. Uneori, în ciuda firii ei şi a celor întâmplate, Zoey reuşea să fie amuzantă; altădată, se dovedea o adevărată belea.

- OK, OK, te anunţ.

- Abby?

- Ce e? întrebă ea, observând cum o furgoneta aproape că se lipise de bara ei de protecţie.

- Te simţi bine?

- Ce? Mda, foarte bine, o repezi ea, cu toate că era o minciună. Straşnic.

- Vorbesc serios. Ştiu că moartea lui Luke e o problemă
şi...

- Trebuie să închid. Am ajuns, o întrerupse Abby, enervată, închizând telefonul înainte ca Zoey să-i mai adreseze şi vreo altă întrebare afurisită. Se săturase de grija exagerată a surorii mai mari, care, pe de altă parte, se băga unde nu-i fierbea oala. Ce prostie. Nu mai vorbise cu Zoey de luni de zile, şi acum ea suna întruna. *întruna.* Era ca şi cum Zoey ar fi avut o curiozitate bolnăvicioasă în privinţa morţii lui Luke sau ar fi simţit nevoia să se afle în miezul evenimentelor.

Sau poate că era într-adevăr îngrijorată. Ce zici de asta, Abby? Nu te mai gândi la cele petrecute în Seattle; e posibil ca îngrijorarea lui Zoey să fie sinceră.

- Slabe şanse, mormăi ea, închizând telefonul mobil. Dacă altcineva voia să o contacteze, n-avea decât să-i lase un mesaj pe afurisita aceea de căsuţă vocală. Se uită rapid în oglinda retrovizoare şi observă că furgoneta era mai departe lipită de portbagajul ei. Îi venea să încetinească într-un moment mai aglomerat, pentru a-l scoate din sărite pe individul de la volan.
De ce nu o ocolea, pur şi simplu, dacă ea tot avea de gând să încetinească?

- Idiotule, mormăi ea, încetinind pentru a intra pe breteaua de ieşire. Tirul cu optsprezece roţi trecu pe lângă ea, zguduindu-se. Abţibildul „Cum ţi se pare că conduc", aflat în spate, parcă-şi bătea joc de ea. Dacă ar fi avut vreme, ar fi sunat la unul dintre numerele afişate, oferindu-i primul răspuns care i-ar fi venit în minte. Dar, cum el deja o depăşise, ea nu avusese timp să citească numărul care începea cu l-800.

Apelând la memorie, dădu de aleea întortocheată care ducea către „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Terenul arăta cu totul altfel, în locul câmpurilor pe care altădată păşteau cirezile sau al pădurilor de pe

marginea şoselei, se vedeau căsuţe ridicate în incinta unor ferme construite de cei care se ocupau de dezvoltarea regiunii.

în cele din urmă, casele deveniră din ce în ce mai rare, iar zona i se păru familiară datorită pâlcurilor de stejari şi bălţilor. Pulsul i se acceleră şi palmele i se umeziră în vreme se ţineau strâns de volan. De mai multe ori se gândi să facă cale întoarsă.

Când lucrurile devin dificile...

- Da, da, tată, ştiu, mormăi ea abia auzit, ignorând acea senzaţie de panică care creştea cu fiecare kilometru parcurs, care o apropia de destinaţie, de locul unde viaţa ei se schimbase irevocabil.

îşi muşcă buza.

Eşti în stare să o faci.

O ultimă curbă şi plăcuţa bătută de vânt apăru înaintea ochilor ei. A NOASTRĂ DOAMNĂ A VIRTUŢILOR. AUTOSTRADA DE EST 1843.

Degetele lui Abby se strânseră tare pe volan, articulaţiile lor se albiră, în vreme ce roţile automobilului străbăteau terenul instituţiei: treizeci de acri cu vegetaţie bogată, grădini, clădiri şi zone împădurite, spaţii mult dorite de constructori în ultimii ani. Cu timpul, suburbiile se dezvoltaseră din ce în ce mai mult, apropiindu-se de această proprietate ce aparţinuse de secole ordinului măicuţelor, care locuiau şi în prezent în spaţiul respectiv, cu toate că multe dintre clădiri se aflau în paragină.

Abby viră pe drumul care ducea spre intrarea terenului destinat spitalului. Poarta era zăvorâtă, la încuietoarea originală adăugându-se acum un lanţ, şi o plăcuţă bătoasă cu inscripţia aproape ilizibilă: ACCESUL INTERZIS care avertiza că persoanele care nu luau în seamă prevederea cu pricina, aveau să aibă de-a face cu „rigorile legii".

- Drăguţ, mormăi ea. Cu adevărat creştineşte. Ea se aşteptase ca intrarea să fie blocată, aşa că îşi făcuse un plan de pătrundere în zonă pe drumul alternativ. Cu niciun chip nu se va lăsa întoarsă din drum. Cu niciun chip nu avea să treacă şi a două oară prin acel vârtej emoţional. Scoase camera video din servietă şi coborî din maşină. Mai mult decât tristă, aşa cum se aşteptase, de fapt, ea luă seama la starea degradată a terenurilor, a peluzelor şi a clădirilor. Inima ei aproape că se opri în secunda în care privi spre fostul spital, care supravieţuise războiului dintre cele două state, dintre cele două lumi, cu toate neînţelegerile aferente, timp de o sută cincizeci de ani îngrijit şi ţinut în stare de funcţionare, având chiar şi o perioadă de înflorire, dar neputând face faţă ultimelor decenii.

Orice lucru durează o vreme.

Orice şi oricine moare la un moment dat.

Ignorând brusca stare nostalgică, Abby strecură obiectivul camerei foto dincolo de grilajul porţii şi făcu câteva fotografii în lumina aceea slabă.

Privind pe ecranul camerei, se simţi copleşită de tristeţe în secunda în care observă mortarul scorojit, cărămizile lipsă şi plăcile de lemn aşezate acolo unde altădată existaseră nişte ferestre de mari dimensiuni. Mesaje graffiti, într-o nuanţă oranj-aprins, erau vizibile sub stratul de vopsea neagră pe care cineva, angajat probabil chiar de călugăriţe, încercase să le acopere.

Doamne, ce era cu ea? Ura locul acesta. Atunci cum de-o încerca senzaţia aceea de tristeţe profundă, sentimentul de regret pentru un spaţiu pe care îl detesta, pentru o clădire a cărei moarte ar trebui să o umple de bucurie?

Poate că era mai scrântită decât voia să creadă.

- încetează, îşi ordonă ea. Oricum, povestea asta o ducea rapid spre nicăieri.

Abby încercă porţile. Simţi picăturile de ploaie care-i cădeau pe păr. Fierul vechi scărţâi şi hurui înfundat, dar încuietoarea şi lanţul rezistară. Bineînţeles. Se gândi că aşa va fi. Acum putea să facă cale întoarsă. Reuşise să vadă, măcar de la depărtare, locul în care mama ei îşi găsise sfârşitul. Cu toate astea, nu era mulţumită. Şi, după cum îşi promisese, aceasta avea să fie ultima ei vizită la spital. Dacă nu lăsa în urmă fantomele trecutului, atunci acestea o vor urmări toată viaţa.

Trebuia ca încercarea de astăzi să fie una reuşită.

Se urcă din nou în Honda, dar în loc s-o cotească spre şoseaua principală, ea viră spre mănăstire. Odată ajunsă în dreptul porţilor, o coti pe drumul scurt de acces, pătrunzând într-o parcare mică, destinată la început doar personalului de serviciu.

în copilărie, descoperise acest loc de parcare în timp ce cerceta terenurile din jurul spitalului. Ea şi Zoey descoperiseră cu mult timp în urmă aleea care lega spitalul de mănăstire, pe vremea când erau eleve la şcoala elementară şi alergau după fluturi şi după vise neîmplinite în pâlcul de pădure scăldat de soare.

Astăzi, cerul era înnorat şi ceţos, o altă repriză de ploaie apărând inevitabil la orizont, dacă te orientai după norii grei care acopereau bolta cerului.

Luându-şi din nou camera foto de pe scaunul de alături, Abby simţi aerul cald şi singurătatea acelei după-amiezi. Auzi ciripitul păsărilor şi glasul guraliv al unei veveriţe, însă de dincolo de zidurile groase ce înconjurau mănăstirea nu răzbătu nici cel mai slab sunet datorat rugăciunilor, muzicii sau conversaţiei. Foarte bine. Nu voia ca vreuna dintre măicuţe sau o altă persoană să ia seama la planul ei.

Fiind ceva mai mult decât agitată, ştiind că nu comitea doar o ilegalitate, ci şi o greşeală a cărei consecinţă emoţională avea să fie, probabil, de

dimensiuni inimaginabile, ea ignoră ideea de a lăsa totul baltă, încuie maşina şi o porni pe lângă unul dintre garaje, unde se păstrau maşinile de tuns iarba şi uneltele de grădinărit.

Un şir de arbori cu o înălţime de aproximativ cinci metri flanca un gard care se înălţa deasupra capului lui Abby. Gardul o cotea către spital. Escaladarea lui era aproape imposibilă sau cel puţin grea, deşi Abby credea că o persoană suficient de agilă ar fi reuşit să-l treacă.

La zece ani, ar fi reuşit şi ea. Acum, şansele erau ca şi nule.

Cum să escaladeze gardul, să sară jos, pe partea opusă de la o înălţime de 3,5 metri, ca apoi să iasă de acolo, folosind aceeaşi metodă? În copilărie, avusese agilitatea unei maimuţe când venea vorba de căţăratul în copaci, pe garduri sau balcoane. Acum, după aproape douăzeci şi cinci de ani, având cu patruzeci de kilograme mai mult, i-ar fi fost extrem de greu. Dar mai exista o poartă, îşi aminti ea, una care permitea călugăriţelor şi personalului spitalului să circule între cele două instituţii. Cercetă împrejurimile, descoperind ceea ce pe vremuri fusese un soi de intrare. Acum, tufele de mure, aspre şi umede, se încâlciseră deasupra ei. Se gândi la mărăcini şi la ferigile care împrejmuiau castelul Frumoasei din Pădurea Adormită, povestea pe care mama ei i-o citea adesea când era copil. în povestea aceea, citită înainte de culcare, prinţul descoperise o cale de acces în hăţişul acela oribil şi întortocheat de crengi, pentru a ajunge la castel şi a-şi salva prinţesa. Abby nu spera la gesturi atât de măreţe şi de romantice. Chiar dacă reuşea să intre în spital, înfruntându-şi astfel trecutul, cum fusese sfătuită şi de ultimul său medic psihiatru, care avea să fie rezultatul? Oare se va simţi minunat, îmbunătăţindu-şi cu mult starea de spirit? Vor dispărea miraculos şi brusc toate necazurile vieţii ei?

Nici pe departe.

Cu toate astea, se strecură prin perdeaua de verdeaţă şi ajunse în faţa porţii care, spre surprinderea sa, nu numai că era descuiată, ci chiar uşor întredeschisă.

De ce?

Ezită. Era mult prea simplu. Ceva nu era în ordine. De ce să închizi porţile principale cu lanţuri, să afişezi plăcuţe de avertizare şi ameninţare, şi să laşi portiţa aceea deschisă? Era absurd... numai dacă nu cumva măicuţele ar mai avea nevoie de o cale de acces, ori dacă grădinarii şi îngrijitorii se mai ocupau şi acum de întreţinerea vechiului spital. Aşa trebuia să fie.

În plus, cum de lăsaseră vegetaţia să crească atât de mult? De ce să nu o aranjeze, eliberând calea de acces? în curtea spitalului, existau urme care dovedeau că alţii călcaseră iarba şi traversaseră

tufişurile, lucru demonstrat şi de crengile rupte. Doar ca să se liniştească, ea fotografie aleea pe care o străbătuse în vremea copilăriei.

Inima îi bătu ceva mai repede, când o luă printre copaci, acolo unde iarba, viţa-de-vie şi buruienile aproape că obstrucţionau drumul, pantofii ei alunecând în noroi. înaintând, îşi reaminti cum alergase prin pâlcul acela de mure, pini şi stejari. Zoey obişnuia să se ascundă adesea între crengile unei sălcii. Parfumul dulceag al magnoliei şi al iasomiei înflorite împrospătau aerul.

Se revăzu ca într-un film vechi, în tonuri sepia, în timp ce alerga alături de sora ei prin bucăţica aceea de verdeaţă, descoperind un stejar scorburos şi un cuib de viespi, trăgând cu ochiul după iepuri şi dihori. în tot acest timp, se prefăcuse că Faith Chastain era o femeie normală, că toţii elevii Şcolii Catolice particulare îşi vedeau mamele doar duminica, după ce ieşeau de la biserică, sau miecurea, în serile lungi de vară. Ea încercase, alergând spre clădirea aceea mare şi înfricoşătoare, să se convingă că şi mamele colegelor ei sufereau de dureri de cap sfâşietoare, care le afectau personalitatea. Cu siguranţă că şi aceste mămici îşi petreceau majoritatea timpului în pat, cu storurile trase, iar noaptea se plimbau pe coridoare, la fel ca şi Faith Chastain. Abby îşi aminti de puţinele dăţi când mama ei stătuse acasă.

în nopţile acele alungi, întinsă în patul ei, Abby simţise briza care se strecura prin ferestrele prevăzute cu plase, şi privise paletele ventilatorului agăţat în tavan. Ascultase zgomotul traficului, urmărind cum luminile farurilor se perindau vioi pe pereţii căptuşiţi cu lambriuri din lemn de pin ai camerei ei, în timp ce maşinile se scurgeau pe şosea, apoi cântecul solitar al unei bufniţe, în timp ce sora ei dormea în patul de alături, fără a lua seama la ritualul nocturn al mamei lor.

Dar Abby nu reuşea să-l ignore.

Observa dâra subţire de sub pragul uşii, vedea umbrele care se mişcau încet când înainte, când înapoi, în vreme ce Faith Chastain se plimba pe coridoarele casei; simţea mirosul ţigării ei veşnic aprinse.

într-una din acele nopţi, în care Jacques, de meserie chiristigiu, era plecat de acasă, iar Abby sta trează, ascultând cârâitul greierilor şi al cicadelor, şi urmărind umbrele ce se zăreau pe sub pragul uşii, ea presimţise că se va întâmpla ceva ciudat.

Era aproape ora zece când auzise zgomotul apei care umplea cada, apa gâlgâind de-a lungul conductelor, şi sesizase că plimbarea mamei încetase.

Uşa de la baie fusese închisă. încuiată.

Ea se întrebase cum de mama ei se hotărâse să-şi facă baie la ora trei dimineaţa.

Abby rămăsese în pat, aşteptând, cu toate că nu ştiuse nici ea ce anume, ascultând apa care curgea întruna.

în cele din urmă, nu mai rezistase şi coborâse din pat. în clipa în care ieşise din dormitor, apa se strecura deja pe sub uşa băii, curgând sub forma unor râuleţe roşietice pe podeaua veche de lemn...

Acum, traversând tufişurile care înconjurau nişte peluze altădată îngrijite, Abby simţi o senzaţie ciudată în gât, în vreme ce picăturile de ploaie i se strecurau pe sub guler. în subconştientul său, ea considerase iniţial că mama sa se internase în spital din vina ei... Dacă ar fi fost mai curajoasă, dacă s-ar fi dat mai devreme jos din pat, dacă ar fi reuşit cumva s-o împiedice într-un anume fel pe Faith Chastain să se încuie în baie, poate că ar fi reuşit să evite acei ani tragici din viaţa mamei ei.

- *Eu te iert... Abby Hannah, te iert...* Vocea mamei, moale şi şoptită, aşa cum o auzea mereu în vis, se strecură în mintea ei. Simţi primele picături reci de ploaie care cădeau din cer, şi ocoli un gard năpădit de vegetaţie pentru a putea cerceta partea din spate a spitalului.

De câte ori stătuse chiar în locul acesta, cuprinsă de nelinişte, după ce ieşise din zona cu verdeaţă, sperând cu disperare că nu va fi zărită de niciuna dintre măicuţe, mai ales de măicuţa Rebecca cea severă sau de măicuţa Madeline cea veşnic exasperată?

Ridică iar camera, făcând câteva fotografii: salcia, veranda deschisă, pe care câteva scaune uitate, ruginite şi rupte, zăceau pe dalele crăpate.

Scâââârţţţţ!

Ridicând privirea văzu o bucată de tablă ruginită şi murdară, atârnând în afara acoperişului, metalul fiind smuls de la locul lui de vânt. Un cap de balaur, cu ochii bulbucaţi şi gura larg deschisă, se uita în jos, la ea.

Doamne, cât o mai speriau în copilărie monştrii aceia medievali din piatră. Ea era convinsă că orice pasăre sau veveriţă, care ar fi făcut nebunia să se apropie de gura aceea întunecată şi deschisă, avea să fie prinsă şi înghiţită cât ai clipi de malefica creatură.

Bineînţeles că nu fusese decât rodul imaginaţiei ei copilăreşti, îşi zise ea, înaintând spre intrare.

Privi spre etajele superioare, spre fereastra de la etajul trei. Fereastra aceea, care se sfărâmase în momentul când Faith se aruncase dincolo de tocurile învechite, fusese înlocuită, şi era unul dintre puţinele geamuri rămase intacte. Nicio gaură, nicio crăpătură, nicio placă de lemn gri pusă deasupra.

Imediat după căderea lui Faith Chastain, aceasta fusese înlocuită şi rămăsese intactă până în momentul de faţă. Abby întoarse camera cu faţa spre fereastră, retrăgându-se apoi mult în spate, spre

capătul aleii, pentru a fi sigură că atât întreaga clădire, cât şi fântâna se vor încadra în fotografia respectivă. Umbrele se mişcau de colo colo, schimbându-şi poziţia, reprezentând reflecţia întunecată a copacilor din jur în lumina difuză. Pentru o fracţiune de secundă, privind prin obiectivul camerei, fixând poziţia şi făcând apoi prima fotografie, i se păru că zăreşte în dreptul ferestrei de la camera mamei ei o siluetă neclară. Ea luă camera de la ochi, cercetând geamurile care aveau deasupra lor nişte vitralii de formă circulară, dar în spatele lor nu se afla nimeni.

- Bineînţeles, mormăi ea pentru sine. Era hotărâtă să nu se lasă pradă imaginaţiei sale bogate. Da, locul acesta era deprimant, locul unde mama murise, care-i schimbase definitiv viaţa lui Abby. Venise însă clipa să înfrunte toată această situaţie.

Strângând din dinţi încercă să-şi potolească bătăile inimii făcând câteva fotografii camerei în care locuise Faith, captivată de jocul umbrelor, al formelor şi al imaginilor captate pe ecran. Incluse în imagine întreaga clădire, apoi o filmă pe compartimente, surprinzând fântâna lipsită de viaţă, cu îngerii ei plângăcioşi şi invadaţi de muşchi, resturile scheletice ale scării de incendiu, uşa mare şi bine conturată de la intrare, pe care ea intrase fuga, nerăbdătoare să-şi vadă mama, dornică să-i povestească ultimele păţanii cu ocazia aniversării zilei lor de naştere...

Aşa făcuse?

Fruntea ei se umplu de riduri, în vreme ce ea medita profund la anii ce făceau cale întoarsă într-un vârtej ameţitor. Aşa se petrecuseră oare lucrurile? Sau aşa dorea ea să-şi amintească ziua respectivă?

Ploaia se înteţi în clipa în care ea se opri pe locul unde se prăbuşise trupul mamei ei cu o bufnitură groaznică.

- Oh, mami, şopti ea.

Gâtul i se crispă. Simţi cum i se face rău, amintindu-şi ţipătul acela înfiorător, clipa în care se răsucise, surprinzând momentul în care mama ei se prăbuşise pe pavaj, spărgându-şi ţeasta, zdrobindu-şi oasele, în timp ce sângele ţâşnise într-un şuvoi dens şi închis la culoare.

- Iisuse, şopti ea, schiţând semnul crucii. Ştia cu exactitate care era locul unde se prăbuşise mama sa, iar în clipa în care închise ochii, reuşi să audă aglomerarea aceea de zgomote, strigătul tatălui său, ţipetele şi paşii apăsaţi ai celor care veneau să dea o mână de ajutor.

Mult prea neînsemnată, mult prea târzie.

Până şi sunetele puternice ale sirenei de la Salvare păruseră fără sens, o parte a cacofoniei ce părea să anunţe lumii întregi că Faith Chastain scăpase, în sfârşit, de chin.

Abby se retrase, îndepărtându-se de locul tragediei, acolo unde, dacă permitea acest lucru, încă mai putea vedea sângele gâlgâind, capul mamei ei, răsucit într-o poziţie de-a dreptul imposibilă. Privind-o pe ea... ca de la o mare distanţă... ca şi cum Abby ar fi fost cocoţată pe un vârf de munte. Mintea, ca întotdeauna, îi juca feste, în timp ce ea, încă holbându-se la locul acela îngrozitor, se forţă să facă câţiva paşi în spate.

Călcâiele se loviră de treptele din faţa intrării. Abby îşi întoarse privirea de la locul unde Faith Chastain îşi pierduse viaţa. Nu avea niciun rost să stea acolo în ploaie, retrăind momentele acelei tragedii. Dacă obiectivul ei fusese acela de a vedea chiar locul de producere a nenorocirii, atunci ea şi-l atinsese. Abby se răsuci, urcă treptele şi apăsă pe clanţa uşii, după care o împinse cu umărul.

încuiată.

Bineînţeles.

Norii începuseră să se scuture, picăturile de ploaie căzând pe pământ, în vreme ce cerul era întunecat. Ea trebuia să se întoarcă, să declare ziua încheiată, considerând că era suficient că-şi satisfăcuse acea nevoie sentimental-psihologică pentru a încheia o dată pentru totdeauna subiectul morţii mamei sale. Dar ridicând privirea spre camera în care stătuse Faith, realiză că va continua o viaţă întreagă să-şi pună întrebări, să fie bântuită de tot soiul de îndoieli în cazul în care nu va găsi o modalitate de a urca în dormitorul respectiv, acolo unde nebunia mamei sale ajunsese până la sinucidere.

Iar ea se afla aici, nu?

Merse de-a lungul clădirii, verificând fiecare uşă în parte, descoperind că toate erau încuiate - uşile glisante ale verandei, uşile de la bucătărie, pe unde altădată se făcea aprovizionarea, uşile de la un capăt şi celălalt al coridorului, aflat sub scara de incendiu... toate erau încuiate cu străşnicie.

Tocmai se hotărâse să renunţe, concluzionând că sorţii îi erau potrivnici, în clipa în care, undeva în partea din spate a clădirii, lângă o parcare de serviciu, descoperi o fereastră rămasă nezăvorâtă, una al cărei geam nu fusese încă spart.

Poate că sorţii se răzgândiseră.

Păşi pe pridvorul crăpat care ducea spre bucătărie, încercând să deschidă fereastra. Aceasta cedă puţin. Punându-şi camera foto în spate, ea se apropie ceva mai mult şi, folosindu-şi ambele mâini, împinse cu putere. Nicio mişcare. Fereastra nu cedă.

- Haide, haide, se îndemnă ea, întrebându-se câte legi încălca în clipa aceea şi, în mod ridicol, imaginându-şi cum îi dădea explicaţii detectivului Montoya în legătură cu motivul pe care îl avea pentru a pătrunde înăuntru prin efracţie. Un gând cât se poate de neplăcut. Inspirând adânc de mai

multe ori, ea încercă din nou. De data aceasta se forţă atât de mult, încât muşchii braţelor se încordară, iar partea superioară a spatelui începu s-o doară. Ea strânse tare din dinţi şi împinse cu şi mai multă putere.

Brusc, fereastra se ridică, iar Abby fu gata să cadă de pe pridvor. Aerul stătut din interior dădu buzna afară. Avu un nou moment de nehotărâre înainte de a-şi spune: *fie ce-o fi, intri.* Folosindu-se de şnurul camerei foto pentru a intra, ea vâri înăuntru aparatul marca Minolta. Acum era rândul ei. Cu mai multă rapiditate decât şi-ar fi închipuit că e în stare, se căţără pe pervaz, trecând apoi dincolo de fereastră, folosindu-se de mâini pentru a rămâne, mai întâi, agăţată, ca apoi să sară pe podeaua prăfuită, într-o încăpere care pe vremuri fusese folosită ca sală de mese. Acum, încăperea era goală, candelabrele stinse şi podeaua pătată din cauza apei care se infiltrase prin fereastră, pe pereţi şi prin crăpăturile podelelor, altădată lăcuite şi strălucitoare.

înăuntru era întuneric, nu doar din cauza vremii mohorâte de afară, ci şi pentru că ea nu îndrăznea să aprindă nicio lumină. Bănuia că şi curentul electric fusese întrerupt în clădire cu zece ani în urmă. O parte din ferestrele care rămăseseră intacte permiteau ca lumina naturală să pătrundă într-o mică măsură înăuntru. Păşi precaut în vechea sală de mese, încercând să o facă cât mai discret posibil, ca şi cum cel mai mic zgomot ar putea să învie fantomele şi spiritele care nu-i dădeau pace.

Ceea ce era, de fapt, o mare prostie.

Ea nu credea în fantome.

Atunci de ce să nu se plimbe pe vechile coridoare ale clădirii, zbierând cât o ţinea gura? Oare îşi imagina că o va auzi cineva? Cine? Măicuţele aflate în mănăstire, la aproximativ două sute cincizeci de metri distanţă? Simţea nevoia să fie cât mai discretă în semn de omagiu în faţa morţii? Sau din pricina fricii? Sau dintr-un alt motiv? Era posibil să sperie vreun şarpe care se aciuase pe acolo, iar acum stătea încolăcit în unul dintre unghere, sau să dea ochii cu vreun şobolan care traversa în fugă podeaua murdară şi prăfuită?

Sau, pur şi simplu, pentru că era conştientă că nu ar fi trebuit să fie acolo? Nu numai că intrase într-un loc străin, unde accesul era interzis, dar, pe deasupra, îi era chiar teamă.

De ceea ce avea să descopere.

înăuntrul ei.

Când situaţia devine grea, e posibil să devină şi mai dificilă. Vorbele tatălui ei răsunară iarăşi în mintea ei, revenind iar şi iar, asemenea unei mantre, în vreme ce ieşi din sala de masă, păşind într-o încăpere destinată chelnerilor, făcând legătura între sala de masă şi bucătărie. îşi aminti cum fusese acolo pe

vremea copilăriei, îşi aduse aminte de porţelanurile strălucitoare şi de paharele din sticlă care sclipeau, pe care pacienţii şi musafirii aveau voie să le utilizeze, dacă puteai da crezare spuselor lor.

Bucătăria era întunecată şi părăginită, aragazul vechi fiind plin de grăsime şi acoperit cu pete de murdărie peste care trecuseră mai multe decenii, judecând după stropii prezenţi peste tot. Aceasta era locuinţa multor rozătoare care, în mod sigur, traversaseră blaturile, ascunzându-se în uscătoarele pentru veselă. încercă uşa pivniţei, dar aceasta avea o încuietoare solidă. Fu cuprinsă de o bruscă senzaţie de uşurare constatând că exista cel puţin un spaţiu întunecat pe care nu se simţea tentată să-l exploreze.

E de ajuns că trebuie să fac faţă demonilor din bucătărie, cugetă ea, dând să iasă pe hol, amintindu-şi că la baza scării existase un orologiu sculptat de pe vremea bunicului ei. Locul acela era acum gol, ca şi cabinetele din spatele recepţiei care semănau cu nişte mici morminte neaerisite.

Salonaşul, cu tavanul înalt, avusese odată un aer elegant, dar acum mirosea a paragină şi disperare. Draperiile sale decolorate, din catifea, erau acum zdrenţuite. Unul dintre scaune, pe vremuri maroniu-închis, avea tapiţeria sfâşiată, iar conţinutul pernelor dădea pe dinafară, împrăştiindu-se apoi pe podea.

Una peste alta, locul acela avea un aer deprimant. Dacă se aşteptase să găsească aici marea epifanie a sufletului, atunci aceasta nu sosise încă.

Dar încă n-ai vizitat dormitorul ei, nu-i aşa, Abby?

Asta e tot ce contează, nu?

Trebuie să vezi locul unde a trăit, camera în care şi-a petrecut nopţile nedormite, camera de unde s-a aruncat pe fereastră, punându-şi capăt zilelor.

- La naiba, şopti ea, pornind să urce treptele. Urcă încet, fiecare treaptă, ca atunci când era mică, pe vremea când maica Rebecca insista că aşa trebuie să urce. „Să nu alergi, să nu sari, să nu te porţi asemenea golanilor neastâmpăraţi."

Se opri la etajul al doilea, cercetând coridorul întunecat. Uşile dormitoarelor erau deschise, şi unele scoase din balamale.

Se prinse de balustradă şi începu să urce spre cel de-al treilea etaj, oprindu-se în clipa în care i se păru că aude un zgomot - paşi? - dedesubt? Pe podeaua de deasupra? Ascultă, ţinându-şi respiraţia, dar în afara zgomotului ploii şi al apei care se scurgea prin burlane, nu mai auzi absolut nimic, întregul spital era învăluit în tăcere, în afară de scârţâitului paşilor săi pe trepte.

Fii tare, se îndemnă ea în gând. Inima începu să-i bată mai tare în clipa în care, ajungând la destinaţie, dădu cu ochii de vitraliu. Se miră că acesta mai exista. Cum de nu-l vânduseră? Cum de nu se spărsese? îşi aminti cum obişnuia să privească atent

imaginea Sfintei Fecioare, în vreme ce razele strălucitoare ale soarelui pătrundeau prin sticla colorată, iluminând cerculeţul auriu de deasupra capului Măriei, făcându-l să sclipească ca şi cum ar fi fost atins de însăşi lumina Paradisului. Acum avea o nuanţă ştearsă şi mohorâtă, lipsită de sclipirile acelea albăstrui, roşii sau verzi, din cauza zilei ploioase.

Abby urca şi ultimele trepte care duceau spre coridorul celui de-al treilea etaj. Rămase apoi locului şi inima i se strânse dureros. Toate uşile erau închise spre deosebire de cele de la etajul inferior.

- Ce ciudat, şopti ea, dorindu-şi să fi avut ideea să aducă cu ea o lanternă, în loc să o uite în maşină, în compartimentul pentru mănuşi. *Fă-o şi gata. Pune capăt poveştii ăsteia o dată pentru totdeauna.* Păşi pe hol, ducându-se ţintă spre camera mamei ei. Numărul 307 era intact şi, numai după ce aruncă o privire spre uşa de alături, acest lucru i se păru ciudat. Numărul camerei alăturate lipsea, iar al celei de vizavi îi lipsea zeroul, astfel că aveai impresia că ar fi fost vorba de camera 36.

Şi ce-i cu asta?

Mare scofală.

Fă ce trebuie să faci, Abby, nu mai fi atât de slabă! La urma urmelor, ce te aştepţi să găseşti în încăperea aia?

Făcându-şi curaj, apucă clanţa, încercând să apese ivorul.

Acesta nu se mişcă.

încercă a doua oară. Uşa era, probabil, înţepenită, umflată din pricina anilor în care fusese neglijată. încercă din nou. Clanţa rămase la fel de ţeapănă. Nu uşa era de vină. Ea fusese încuiată cu cheia.

- Grozav.

Abby se gândi că era posibil ca la etajul al treilea să se fi păstrat anumite obiecte de valoare, astfel că dormitoarele fuseseră încuiate. Vitraliul ferestrei era o dovadă suficientă a acestui fapt. în mod evident, personalul de serviciu care făcea curăţenie pe acest etaj decisese să...

Auzi din nou un zgomot, un fâsâit şi inima ei tresări dureros. Cobora cineva pe scară? Se strecura pe una dintre uşi? O închidea în urma lui? *Oh, Doamne.*

Se lipi de uşa de alături.

Aceasta cedă.

Cedă sub greutatea sa.

Ea căzu, aterizând zgomotos în interiorul camerei. Răsufla sacadat, din adâncul plămânilor, încercând să se echilibreze. Dincolo de bătaia puternică a inimii sale, încerca să audă un cât de mic zgomot în clădirea imensă şi aproape goală.

Nu auzea nimic.

Sau dimpotrivă?

îşi umezi buzele. Oare ce auzea acum era o uşă care se închidea cu cât mai puţin zgomot?

Părul fu gata-gata să i se zburlească.

Nervii tăi blestemaţi sunt de vină, Abby. Numai ei. Eşti paranoică.

La fel ca ea!

Gura ei emise un sunet slab de protest, dar ea nu-l slobozi. Nu era paranoică, nu era distrusă... nici gând de aşa ceva! Din punct de vedere mental, era o femeie puternică. Trebuia să fie. *Când situaţia devenea dificilă.*

Ţac.

Inima lui Abby tresări puternic. Alt zgomot înfundat? Zgomotul aproape nemaiauzit al unei uşi care se descuia?

Ar fi vrut să strige, dar nu o făcu. Se albi la faţă în întuneric, în timp ce frica îi pulsa în tâmple.

E o prostie, Abby! Stăpâneşte-te. Nu permite ca scârţâitul clădirii ăsteia blestemate să te sperie de moarte!

Ea îi porunci inimii să se liniştească şi se rezemă de un perete, închizând ochii. Nu auzise nimic. Propria ei imaginaţie o copleşise. Din nou. Expirând aerul cu putere, se luptă cu frica ce se strecura în adâncul ei, convingându-se pe sine că era singură acolo.

Fă-o în clipa asta şi cu asta, basta! Fă-o acum!

îndreptându-şi şi încordându-şi spatele, se duse din nou în faţa uşii dormitorului mamei ei unde încercă din nou clanţa, împingând cu umărul tăblia uşii.

Aceasta nu se clinti nici măcar un centimetru.

Se duse în dreptul altei încăperi de pe coridor şi apăsă pe clanţă. Uşa se deschise cu uşurinţă, ca şi cum ar fi fost unsă recent, dezvăluind o altă încăpere goală, murdară şi dată uitării. O deschisese fără cel mai mic efort. La fel se întâmplă şi cu următoarea.

Doar camera 307 era încuiată cât se poate de bine. Singura cameră de pe acest etaj care era zăvorâtă. Dormitorul mamei sale. Presupusul Paradis plin de siguranţă de unde Faith se aruncase în neant, sinucigându-se.

Se întâmplase cu adevărat ceea ce-şi imaginase ea atâţia şi atâţia ani?

Cu ochii minţii, Abby o văzu pe mama ei stând în dreptul ferestrei... Oare Faith privise într-adevăr afară, făcându-şi semnul crucii deasupra pieptului îngust, pregătindu-se mental să se arunce prin fereastră?

Asta îşi imaginase ea întotdeauna, dar în visele sale, Faith, speriată şi tremurând, îşi întorcea privirea de la fereastră, aţintind-o spre uşa întredeschisă....

Poc, poc, poc.

Paşi!

De data asta, Abby auzi clar sunetele respective. Cineva urca pe scară. Plămânii i se blocară, iar ea privi în jur, cuprinsă de panică. Rapid, se ascunse într-un loc întunecat, strecurându-se uşor în camera aflată vizavi de dormitorul mamei sale.

Oare cine ar veni aici tocmai acum?

O văzuse cineva?

Sau aveau un motiv anume pentru a intra în azilul acesta vechi şi degradat şi de a urca chiar la cel de-al treilea etaj?

Dar de ce?

Intrarea clădirii arată ca şi cum pe acolo nu ar mai fi intrat nimeni de foarte mulţi ani. Ea respiră cât mai discret posibil, străduindu-se să nu scoată nici cel mai mic zgomot, sperând că persoana care venea nu o auzise şi nu ştia că ea e ascunsă acolo.

Paşii răsunară în continuare pe treptele scării.

Mai aproape.

Aproape de palier.

Ooo, Doamne. înghiţi cu dificultate şi începu să se roage. Paşii se apropiau din ce în ce mai mult, scândurile podelei de la etaj scârţâind înfundat în semn de protest, închise ochii, abia îndrăznind să respire. Şi mai aproape. Ooo, Iisuse!

Zgomotul paşilor încetă.

Deschise ochii, gata să strige.

în întuneric, se zărea o siluetă masivă.

12

/4bby gâfâi şi făcu câţiva paşi înapoi.

- Tu est fata aceea, nu? o întrebă o voce blândă. Fiica lui Faith? Silueta veni mai aproape, ieşind din penumbră, iar Abby aproape că leşină dând cu ochii de chipul bătrânei călugăriţe, ale cărei trăsături i se păreau cunoscute.

- Da...

- Ce cauţi aici?

Aş vrea să ştiu şi eu asta!

- Psihiatrul meu mi-a spus că ar fi bine să mă întorc în acest loc. Ştiţi, ca să pun la punct nişte nelămuriri personale.

- Ţi-a spus şi să încâlci o proprietate privată şi să intri prin efracţie?

Fierbinţeala îi cuprinse ceafa.

- A fost ideea mea.

- Ai fi putut cere voie.

- Si mi-ar fi dat cineva voie să intru?

Măicuţa surâse, scuturând cu putere din cap.

- Probabil că nu. Apropo, eu sunt măicuţa Maria.

Măicuţa Maria. Sigur că da. Abby o privi pe călugăriţa

aceea în etate, imaginându-şi cum arăta ea în urmă cu douăzeci de ani, neridată, radiind de sănătate, ceva mai în putere..

- .Mi s-a părut că se ascunde cineva aici, aşa că l-am urmărit, zise maica Maria în continuare. Nu mai sunt la fel de rapidă ca pe vremuri, aşa că mi-a luat

ceva timp să te prind din urmă. îşi lăsă capul într-o parte. Bănuiesc că ai găsit ceea ce doreai, nu?

- Numele meu e Abby. Faith era mama mea.

- Ooo... da, desigur. Asta voiam să spun. Clipi ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească creierul.

Abby întrebă:

- Dormitorul mamei de ce e încuiat?

- încuiat? repetă bătrâna. Nu cred. De când am închis acest spital, nu a încuiat nimeni nicio uşă. Să tot fie de atunci cincisprezece ani? Uşile de la intrare, da, bineînţeles că sunt încuiate, dar cele din interiorul clădirii nu.

- Eu nu am putut s-o deschid.

- S-o fi umflat din cauza umezelii...

- Nu prea cred. Se îndreptară amândouă spre camera 307. în plus, toate uşile de pe acest etaj erau închise, dar nu şi încuiate, cum aţi spus şi dumneavoastră.

- Da?

- Iar uşile de la etajul doi erau larg deschise.

- Nu-i aşa că-i ciudat, zise maica Maria, părând cu gândul aiurea în momentul în care încercă uşa. Aceasta nu se deschise. Ah, haide. încearcă iar. Uşa nu cedă. Măi, să fie. încercă pentru ultima dată înainte de a renunţa. Ai perfectă dreptate. Evident că e încuiată. Ce ciudat.

Abby oftă, privind într-o parte.

în profilul măicuţei Maria, Abby recunoscu o femeie cu mult mai tânără, trecând rapid pe lângă ea, fustele veşmântului fluturând în lumina asfinţitului care tocmai cobora, în vreme ce ea urca scara.

- Eraţi acolo, zise ea, dându-şi seama brusc că aceasta fusese călugăriţa care alergase lângă mama ei, verificând pulsul inexistent la gâtul lui Faith. în ziua morţii mamei mele. V-am văzut.

- Pe vremea aceea lucram aici, la spital. Da.

- Eu venisem s-o vizitez... era aniversarea zilei ei de naştere, zise Abby. îi... eu îi adusesem un cadou.

Bătrâna călugăriţă se încruntă.

- Tu? Se uită cu atenţie la părul lui Abby, la ochii ei. Confuzia uni sprâncenele călugăriţei Maria. Tu erai cea care ţinea în mână cutia aceea aurie cu panglică roz?

- Da. Era şi ziua mea, zise Abby, simţindu-se invadată de vechea ei tristeţe. Am cumpărat cuvertura aceea de la un magazin micuţ situat pe strada Toulouse. Era alb cu inserţii argintii, iar eu ştiam că mamei o să-i placă... în minte îi apărură fragmente ale acelei seri de demult. Pachetul. Panglica transparentă. Ţipătul care-ţi îngheţa inima. Mama ei zăcând în apropierea fântânii, cu oasele zdrobite, în vreme ce ea o privea...

- îmi pare rău că nu te-am recunoscut... Credeam că era vorba de sora ta, fetiţa aceea cu păr negru care, în ziua aceea, avea cu ea cutia respectivă.

Călugăriţa era de-a dreptul buimăcită. Nu erai tu cea care a trecut fuga pe lângă mine, pe scară, aproape de coridorul etajului al treilea? Tu urcai în fugă chiar când eu coboram grăbită spre parter, vrând să ajung la mănăstire. Sunt sigură.

- Nu. Abby scutură din cap, dar simţi cum o idee neclară şi insidioasă îşi face loc în mintea ei.

- Imposibil. Ea relată din nou povestea, cea despre care fusese convinsă că era una adevărată.

- în momentul tragediei, eu abia ieşisem din maşină. Simţi cum pielea i se înfioră brusc.

Ca şi cum tocmai ar fi avut o premoniţie.

Dar despre ce anume?

De ce o privea oare bătrâna călugăriţă atât de intens? De ce simţea Abby pe neaşteptate că între ele două se aşternea o acuzaţie tacită? Ca şi cum ea ar fi minţit. în legătură cu ce? Cu acea cutie care conţinea cadoul? Dar asta era o prostie. Abby îşi aminti că ea fusese cea care ţinuse în braţe cutia voluminoasă, disputându-şi cu Zoey, în maşină, dreptul de a o duce sus. Ca şi cum asta ar fi contat. Abby era nerăbdătoare, gândindu-se întruna la petrecerea dansantă şi la Trey Hilliard şi... aşa fusese, nu?

Călugăriţa era confuză, atâta tot. Măicuţa Maria se înşelase.

Şi totuşi, în privirea călugăriţei se ghicea o anume agerime, ca şi cum ea ar fi înţeles-o pe Abby mult mai bine decât se înţelegea ea însăşi. Abby îşi drese glasul. Se forţă să surâdă.

- Deci aţi cunoscut-o pe mama?

- Nu foarte bine, răspunse măicuţa Maria, prevăzătoare. Nu cred că a existat cineva care să reuşească într-adevăr lucrul acesta. Ea se opri, privind spre uşa dormitorului 307. Dacă ai venit pentru a căuta nişte răspunsuri, mi-e teamă că nu acesta e locul în care le vei descoperi. Cel puţin nu astăzi. Oftând, atinse uşor braţul lui Abby. Mama ta era foarte credincioasă, fetiţo. Poate că în loc să cauţi răspunsuri pe coridoare vechi şi în încăperi întunecate, ar fi bine să priveşti către Dumnezeu. Ea păşi către coridorul întunecos. Nu aici găseşti ceea ce cauţi. Trebuie să priveşti în adâncul fiinţei tale, în inima ta. Iar Tatăl Ceresc te va ajuta.

Abby se gândi la multele ore petrecute în rugăciune, la nopţile acelea nedormite în care plânsese, căutându-l pe Dumnezeu, mai ales după accidentul mamei sale. Unde fusese EL atunci? Ea îşi cercetase inima, mintea, sufletul, dar nu găsise nimic altceva în afara acelei senzaţii copleşitoare de disperare, care se îngemăna cu o doză considerabilă din sentimentul de vinovăţie.

- Să mergem, nu mai ai ce să faci aici. De altfel, clădirea asta a fost condamnată.

De cine?

De statul Louisiana?

Sau de sufletele chinuite care locuiseră aici?

Abby nu bătuse drumul până aici pentru a fi întoarsă din cale.

- Ştiu, măicuţă, dar eu trebuie să vizitez neapărat camera mamei mele înainte ca bila buldozerului să dărâme clădirea. E ceva de ordin personal, e încercarea mea de a pune punct şi a merge apoi mai departe, încheind într-un fel anume capitolul referitor la moartea mamei. Călugăriţa ezită. M-am rugat, măicuţă Maria, crede-mă, te rog. Şi cred că Dumnezeu m-a trimis aici. Asta era, într-un fel, o minciună, dar Abby nu se dădu în lături să „cosmetizeze" puţin adevărul, chiar şi faţă de o călugăriţă, pentru a încheia povestea asta o dată pentru totdeauna.

Maria o privi cu atenţie.

- în ordine, atunci, zise ea încet, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să creadă. Să văd ce pot face.

Primind asigurarea aceea, Abby o urmă pe bătrâna doamnă spre scară.

- Noi avem aici un grădinar, zise maica Maria. Am să-I rog să vină până aici şi să constate ce-a păţit uşa asta şi să vadă dacă o poate deschide. îi oferi lui Abby un surâs amabil şi înţelegător, un zâmbet pe care Abby îl consideră straniu. Cum putea oare femeia asta să ştie ceva despre ea? Sau poate că tocmai comunicarea aceea cu Dumnezeu o făcea să pară atât de calmă, de senină şi de înţelegătoare?

- O să dureze ceva timp, domnul DuLoc are mult de lucru ca îngrijitor al mănăstirii, dar e un om inventiv, sigur va găsi o modalitate de a ne ajuta. Coborâseră deja la etajul doi, iar bătrâna se opri pentru a cerceta coridorul învăluit în întuneric. Parcă spuneai că uşile de la etajul acesta erau larg deschise.

Abby privi de-a lungul coridorului întunecat. Rămase blocată, în timp ce inima îi bătea mai tare în piept.

Toate uşile erau închise.

- Nu e curios? gândi măicuţa Maria cu voce tare, îndreptându-se către prima uşă. Hei! E cineva aici? strigă ea tare, evident iritată.

- Cine ar putea fi înăuntru?

- Nu ştiu, dar hai să aflăm.

- Nu, aşteptaţi! Abby păşi în faţa ei, neştiind sigur cine sau ce gândea ea că ar putea fi de partea cealaltă a uşii, însă nu reuşi s-o împiedice pe călugăriţă să apuce cu putere clanţa camerei 206. Uşa se deschise cu uşurinţă, lumina pătrunzând pieziş, mai întâi înăuntru şi apoi pe coridor, printr-o fereastră al cărei geam era crăpat.

Abby expiră cu putere. Apoi, măicuţa Maria apăsa pe clanţa uşii 205, deschizând-o larg.

Dinăuntru nu sări nicio sperietoare. Nimeni nu strigă: „Te-am prins!" Nu apăru niciun monstru şi nicio fantomă învăluită într-un noruleţ verzui, dispărând apoi cât ai clipi.

- Eşti sigură că uşile erau deschise? întrebă maica Maria.

- Absolut sigură.

Bătrâna călugăriţă ridică din sprânceană, evident neîncrezătoare.

- N-aţi băgat de seamă în timp ce urcaţi pe scară? întrebă Abby, încercând ea însăşi una dintre uşi. Aceasta se deschise fără cel mai mic efort. Camera 204 era goală.

- în realitate, n-am dat atenţie acestui amănunt.

- Cum? Dar eraţi pe urmele mele.

Călugăriţa Maria aprobă.

- Şi ştiam unde vrei să ajungi, nu? Vederea mea nu mai e la fel de bună ca altădată, coridorul era întunecat... mai întunecat ca acesta. Credeam că uşile erau exact aşa cum sunt şi acum, Abby.

Frica lui Abby dispăru ca prin minune, iar ea o porni pe coridor, deschizând fiecare uşă şi aruncând o privire înăuntru, lăsând ca ultima uşă să fie aceea a camerei aflate dedesubtul dormitorului mamei ei. Se duse la acea ultimă uşă, strânse din dinţi şi apăsă clanţa cu toată puterea.

Uşa era înţepenită.

- Haide! Furioasă, ea se împinse cu toată greutatea corpului în tăblia uşii, Uşa se deschise brusc spre interior, dând la iveală un spaţiu identic cu cel al dormitorului mamei ei. înăuntru nu se afla nimic; mobilierul lipsea, pereţii erau cojiţi în zonele de pe care tapetul fusese dezlipit cu mulţi ani înainte. Dulapul era încastrat în perete, la fel ca în încăperea de deasupra. Exista şi aici un şemineu. O parte din plăcile decorative din jurul grătarului de protecţie erau căzute pe podea. Şemineul domina peretele respectiv, ca şi în camera de deasupra. Diferenţa semnificativă era dată de fereastră. Cea de aici era înaltă şi îngustă, iar vitraliul era montat deasupra tocurilor înalte. Tâmplăria aceea decorativă, numită uneori „fereastră tip trandafir" sau „fereastră arcuită", exista doar la ultimul etaj, poziţionată chiar în dreptul intrării spitalului.

în copilărie, aflată pe bancheta din spate a Fordului tatălui ei, Abby reuşea să descopere rapid dormitorul mamei, în timp ce Jacques intra cu maşina pe porţile principale ale spitalului. Punctul ei de orientare fusese întotdeauna secţiunea aceea arcuită din acoperiş şi vitraliul colorat de formă rotundă de dedesubt.

- Sunteţi sigură că nu aţi închis chiar dumneavoastră uşile? întrebă Abby, revenind pe coridor.

Călugăriţa Maria păru ofensată.

- Bineînţeles. E posibil ca memoria să mă mai înşele din când în când, dar nu şi în privinţa asta, şi, oricum, nu te-aş fi minţit şi nici nu ţi-aş fi întins o capcană. De percepţia ta ar trebui însă să ne îndoim! Haide. E timpul să mergem.

Abby o urmă pe călugăriţă pe scară. Privind încă o dată peste umăr, de-a lungul coridorului, simţi un fior rece străbătându-i spinarea.

Până la primul etaj, o parte din supărarea călugăriţei Maria se risipise deja. Ea o luă de mână pe Abby şi o privi în ochi.

- Pari obosită.

Şi aşa şi era. După ce se trezise reconfortată dintr-un somn fără vise, avusese impresia că va putea pune lumea pe roate, dar locul acesta, azilul vechi şi dărăpănat, cu pereţii lui cojiţi şi cu toate amintirile lui întunecate, îi secătuiseră energia şi îi răpiseră din putere.

Călugăriţa o conduse la uşă, după care o încuie. Una lângă alta, ferindu-se de ploaie şi vânt, ocoliră clădirea. Când ajunseră la colţ, Abby aruncă o ultimă privire spre camera mamei ei.

Sus, dincolo de geam, se afla un bărbat. Un bărbat cu o constituţie masivă, cu chipul protejat de întuneric. Inima îi stătu în loc. Ea tresări, privind atent prin perdeaua ploii.

- Ce e?

- La fereastră, şopti ea, făcând semn într-acolo.

Dar imaginea dispăru la fel de rapid cum apăruse.

Maica Maria ridică privirea, încercând să vadă până acolo.

- Nu văd nimic. Acum, hai să mergem, insistă ea, exasperată. O să ne udăm până la piele.

Abby ar fi vrut să-i povestească călugăriţei ce văzuse, dar acest lucru părea imposibil. Ploaia îi lipea părul de cap, iar în jur era atât de întuneric...

- S-a întâmplat ceva? întrebă bătrâna. Să mergem!

Abby se simţea ca şi cum însăşi mâna diavolului i-ar fi
prins inima şi i-ar fi strâns-o cu putere. Bărbia începu să-i tremure, deşi nu-i era frig. Cine era bărbatul de la fereastră? O nălucă? Doar o umbră tremurătoare pe care mintea ei agitată o vedea ca pe o fiinţă malefică?

Maica Maria se afla la câţiva paşi distanţă.

Abby o ajunse din urmă pe călugăriţă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă aceasta, privind-o din profil. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă!

- E... nu-i nimic, replică Abby. Trebuia, pur şi simplu, să mai arunc o privire. Grăbită, ea traversă peluza şi se strecură printre copaci, speriind o veveriţă ascunsă sub nişte tufişuri.

Imediat ce trecură de zona de verdeaţă, călugăriţa Maria deschise portiţa neîncuiată şi amândouă porniră rapid pe lângă gard, îndreptându-se spre parcare.

- Nu folosim prea des portiţa asta, explică Maria. În afara momentelor în care grădinarul are ceva de lucru sau una dintre persoanele care doreşte să demoleze spitalul ne cere permisiunea să intre sau

când e nevoie să-i alungăm pe cei care vor să pătrundă înăuntru fără permisiunea noastră.

Abby roşi.

- îmi pare rău. Data viitoare voi cere permisiunea să intru.

- Va mai fi şi o dată viitoare?

Ea se gândi la silueta aceea care apăruse brusc la fereastra dormitorului mamei ei. Fusese doar imaginaţia ei? Un joc pricinuit de lumină? Şi cum rămânea cu acele uşi de la etajul al doilea, care fuseseră închise pe neaşteptate?

- Aşa sper. Cum vă spuneam, cred că trebuie să vizitez pentru ultima dată camera mamei, zise Abby, alungându-şi temerile.

în spital nu era nimeni. Nimeni!

Dar uşile erau închise!

Iar tu ai văzut pe cineva care se uita ţintă la tine! L-ai văzut, Abby! Nu e vorba de jocul imaginaţiei tale. Nu te-ai scrântit!

- Cine ştie de poarta asta? întrebă ea.

Maria ridică din umeri.

- în afară de călugăriţe, nu prea multă lume. Cum spuneam, în prezent foarte puţine persoane au acces în spital. Pe vremea când spitalul funcţiona, o folosea o parte din personal, desigur, dar foarte puţini dintre ei mai lucrează aici. Ea chicoti, ştergându-şi o picătură de ploaie de pe nas cu dosul palmei. Ştii, a existat o vreme când ne chinuiam să-i ţinem pe oameni înăuntru, dincolo de aceste porţi, şi nu invers.

- Dar cei care au achiziţionat spitalul de ce nu folosesc poarta principală?

Călugăriţa Maria se opri în clipa în care ajunseră în zona destinată parcării, căutând să se apere de ploaie sub streaşina garajului.

- Ei o folosesc. Dar vânzarea nu e încă o „certitudine". Până la punerea la punct a detaliilor între parohie, arhiepiscopie, ingineri, arhitecţi şi maica noastră superioară, nu se poate face nimic.

- Spitalul nu a fost vândut? întrebă Abby.

- Să spunem că suntem „în negocieri" şi haide s-o lăsăm aşa, fiindcă spun mai mult decât ar fi cazul. Se uită iar la Abby. Eşti sigură că te simţi bine?

Eu nu mă voi simţi bine niciodată, gândi Abby. *Mama mea a fost o paranoidă schizofrenică care s-a sinucis aruncându-se pe fereastră, tata se stinge lent din cauza bolii, sora mea s-a culcat cu logodnicul meu, bărbatul care m-a înşelat cu diverse femei după ce ne-am căsătorit. După ce am divorţat, m-a umilit în mod public, iar acum, de curând, el şi o amică de-a lui au murit, fiind victimele unui asasinat macabru şi înscenat. Ooo, nu, nu voi fi niciodată în regulă.*

- Mă simt bine, spuse Abby.

îngrijorarea aduse câteva riduri pe fruntea maicii Maria.

- Poate că ar fi bine să vii înăuntru. Ea ridică privirea spre norii grei. Cred că am putea bea o ceaşcă de ceai.

- Nu e nevoie. Credeţi-mă. Acum, că ieşise din spitalul acela înfricoşător, voia să plece de acolo cât mai repede posibil.

Sora Maria avea o privire sceptică.

- O să mă sunaţi după ce se repară încuietoarea, ca să pot arunca o privire în dormitorul mamei?

- Eşti sigură că vrei să o faci?

- Da! zise Abby, cu convingere, privind în urmă spre gard şi spre zona cu vegetaţie bogată. De aici putea zări cărămizile roşii ale spitalului, înconjurat, după cum se putea vedea, de acri întregi de pădure. Ideea fusese aceea că sunetele blânde, aromele şi priveliştea naturală vor reuşi să calmeze minţile chinuite ale pacienţilor ce fuseseră internaţi acolo.

- Bineînţeles că-ţi voi telefona. Ploaia se înteţi, răspândită de bătaia vântului.

- O să telefonez ceva mai târziu la mănăstire ca să vă comunic numărul meu de telefon.

Imediat ce călugăriţa fu de acord, Abby îi făcu semn cu mâna drept rămas-bun, se îndreptă apoi spre maşină şi se urcă la volan. Prin parbrizul aburit, ea urmări cum sora Maria o porneşte surprinzător de repede spre o uşă încastrată în zidul înconjurător al mănăstirii.

Abby răsuci cheia în contactul micuţei sale Honda şi execută un viraj rapid, după care se strecură uşor spre şoseaua principală.

Nu se obosi să cotească pe aleea bifurcată care făcea legătura cu spitalul.

Văzuse destul pentru o singură zi.

El avu răbdare ca ea să plece.

De la fereastra celui de-al treilea etaj, o zări dincolo de porţi, acolo unde arborii făceau o breşă ce permitea să se vadă o porţiune de şosea. Doar o imagine, care durase cel mult două secunde, a maşinii ei care tocmai trecea pe acolo, cotind-o spre şosea. Dar era suficient. Deocamdată. Punându-şi în aplicare supravegherea, el ridică binoclul greoi, pentru a fi pregătit să-i surprindă expresia în secunda în care ea avea să treacă pe porţiunea aceea de drum.

Dură mai mult decât îşi imaginase el, probabil din pricina acelei călugăriţe blânde, care avea, la rândul ei, nişte secrete întunecate, ce semănau destul de mult cu ale lui. Femeia aceea umilă, înveşmântată în negru, putea să pară multora o sfântă, dar el ştia bine că nu era deloc aşa.

Curând, secretul ei avea să fie dezvăluit.

Ca şi secretele celorlalţi.

Trebuia să acţioneze repede, aşa că avea de gând să sară peste anumite puncte ale planului său. Cu ajutorul binoclului, zări o săgeată argintie care înainta prin perdeaua ploii. Inima îi tresări, iar

senzaţia anticipării îi inundă trupul. O fierbinţeală rapidă i se strecură prin vene în secunda în care o zări luând curba mult prea în grabă. Pe carosabilul umed din pricina ploii, anvelopele alunecară, iar partea din spate a maşinii se dezechilibră.

El îşi imagină teama ei în momentul în care se străduia să ţină volanul în poziţia corectă.

îşi umezi buzele atunci când ea reuşi să-şi readucă Honda în poziţia corectă, după care dispăru din raza lui vizuală.

Inima lui bătea într-un ritm drăcesc, iar el simţi cele câteva picături de sudoare de deasupra buzei superioare. Semăna atât de bine cu Faith… i se uscă gâtul, iar pofta carnală se strecură în adâncul lui, asemenea unui şarpe fierbinte.

Faith... ah, frumoasă...

Capul începu să-i duduie, iar el îşi aminti de căldura ei dulce şi primitoare, de gâfâitul ei în secunda în care el o penetra, de licărul de teamă din privirea ei fierbinte şi nerăbdătoare. Trupul lui se cutremură, gândindu-se la abandonul, la dorinţa care o făcea să se zbată dedesubtul lui şi să-şi înfigă dinţii în umărul său.

Buzele lui se crispară şi el gâfâi. Doamne, cât de mult o dorea în clipa aceea, o dorinţă de-a dreptul dureroasă. Tânjea să-i simtă trupul suplu şi fierbinte lipit de al lui.

Toate ta timpul lor, îşi zise el, strângând cu putere pleoapele. Chipul lui Faith apăru în mintea sa… ochii ei plini de pasiune, râsul ei răguşit, invitaţia nărăvaşă a buzelor ei alunecoase. Şi în vreme ce şi-o imagină, aproape adulmecând-o, trăsăturile ei se modificară uşor-uşor, iar amintirea mamei deveni brusc imaginea fiicei

13

.-am văzut atunci ultima dată, insistă Maury Taylor, în vreme ce ei se aflau în sala de la recepţie a postului de radio. Bentz, pe care îl sunaseră mai devreme, le povestise deja că Maury, care-şi petrecuse alte câteva ceasuri în scaunul lui Luke Gierman, era liber. Programul lui Gierman fusese difuzat la ore diferite pe parcursul după-amiezii şi al serii şi, potrivit ultimului sondaj, raitingul crescuse ameţitor.

Acesta era efectul decesului unei persoane. Faima instantanee. Sau ticăloşia. Probabil că în cazul lui Gierman era valabilă ultima variantă.

- I-am explicat deja toate astea celuilalt detectiv. Cum îl cheamă? întrebă Maury, pocnind apoi din degete. Brinkman, grăsanul cu tupeu.

Bentz aprobă.

- Ştiu, dar eu am fost plecat din oraş, aşa că mai verific încă o dată o parte din detalii, zise el, informaţia fiind cât se poate de falsă. Brinkman făcuse o treabă destul de bună în privinţa interogării celor de la postul de radio, dar Bentz voia să verifice personal cum se petrecuseră lucrurile acolo.

În plus, teritoriul era unul cunoscut. Cu câţiva ani în urmă, vizitase adesea acest loc, pe vremea când părintele John, un psihopat de cea mai joasă speţă, bântuia pe străzile oraşului lor. Fascinaţia acestuia pentru doctorul Sam, un psiholog, care lucra la radio, reprezentase unul dintre cele mai negre coşmaruri posibile.

Postul de radio, o clădire situată la capătul străzii Decatur, aproape de intersecţia cu Jackson, arăta aproape la fel ca pe vremea aceea. Recepţia era dotată cu bănci din lemn, unul dintre pereţi fiind acoperit în întregime de o vitrină de sticlă în care se aflau expuse premii şi alte articole, fotografii ale celebrităţilor şi chiar o păpuşă voodoo. Melba, recepţionera, părea să vorbească veşnic la telefon.

- Tot ce ştiu e că Luke era necăjit rău de tot, adică vreau să spun *cu adevărat* supărat pe fosta lui nevastă, le explică
Maury. Ea îi aruncase o parte din lucruri, iar el a discutat despre asta în timpul emisiunii din ziua respectivă. Făcu o grimasă. Ştiu că noi am făcut şi nişte chestii ceva mai urâte în timpul emisiunii, deşi Luke nu avea obiceiul să-şi verse amarul în privinţa

vieţii personale, neplăcându-i să-şi spele rufele în public. Urma un soi de cod etic, nescris, în privinţa asta.

- Cod etic? Bentz nu crezu o iotă. El îşi imagina că Gierman ar fi făcut absolut orice, inclusiv să-şi trimită bunica pe Lună, de dragul creşterii ratingului propriei emisiuni şi de dragul orgoliului său exacerbat.

- Da, aşa era, cu toate că a negat asta până la moarte, dar... ooo, la naiba, zise Maury, auzindu-şi propriile vorbe.

- Dar ce?

Taylor îşi feri privirea, fixând-o asupra unui neon care reflecta pe faţa sa o lumină combinată, roz cu albastru, după care îi privi pe poliţişti.

- Dar eu cred că era încă îndrăgostit de ea. Văzându-l pe Bentz cum ridică din sprânceană, adăugă repede: Ah, mdda, mdda, ştiu. îi plăceau puştoaicele. La dracu', nu ne plac tuturor? Nu se sătura... era genul de bărbat-târfă. Habar nu am câte femei a călărit, dar mi-a povestit despre câteva, iar eu i-am relatat deja chestia asta celuilalt ofiţer de poliţie. Singura de care îmi amintesc şi despre care Luke mi-a pomenit o singură dată, pe vremea când era mult mai sărac, a fost sora fostei lui soţii.

- Poftim?

- Mdda... nevestei lui nu prea i-a convenit povestea asta, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Atunci când mi-a povestit, cu toate că era beat, el a spus-o în gura mare, a râs, ca şi cum ar fi fost vorba de o simplă glumă, dar nu cred.

Bentz analiză informaţia în mintea sa, simţind cum îl cuprinde un val de furie. Trecuse prin aceeaşi situaţie. O, măiculiţă, o măiculiţă, ştia ce înseamnă asta. Nu ştia însă ce însemnase pentru Abby să descopere că soţul ei o înşelase cu propria ei soră, dar presupunea că rezultatul fusese unul dezastruos.

- Nu contează dacă aventura cu cumnata sa a fost adevărată.

Pe toţi dracii. Contează foarte mult.

- Eu am avut întotdeauna impresia că el nu a reuşit niciodată s-o uite pe fosta sa soţie.

- A declarat el asta?

- Luke? Să admită că încă i se aprindeau călcâiele după o femeie care nu mai voia să aibă de-a face cu el? Nu. Nu era stilul lui. Maury înălţă din umeri, clătinând apoi din cap. Dar, cine ştie, poate că impresia mea era una total aiurea.

- Fostei soţii nu avea cum să-i placă atracţia pe care o simţise el pentru cumnata sa.

- Ooo, nu. Vai! Ştiţi ce se spune despre dragoste şi ură.

Bentz nu avea de ce să-l contrazică, deşi ştia, din proprie
experienţă, cât de subţire era linia dintre dragoste şi ură, aceasta fiind, adesea, de-a dreptul invizibilă.

- Se supără cineva dacă mă uit o clipă prin biroul şi prin dulapul lui?

- N-aveţi decât. Dar poliţistul celălalt...

- Brinkman?

- Mdaa! Doamne, de ce nu pot să ţin minte numele omului astă? fornăi Taylor, nemulţumit. Nu e a bună. Eu am nevoie de memorie, omule, trebuie să gândesc rapid, fie că stau pe scaun, fie că mă ridic în picioare. Le oferi un rânjet larg şi plin de mândrie, asemenea unui licean retardat care tocmai a reuşit o mişcare inteligentă. Directorul postului zice că vrea să mă transforme în al doilea Gierman. Ce ziceţi de asta?

Bentz îşi imagină că directorul postului nu ar fi putut face o favoare mai mare publicului ascultător din New Orleans. Ce era cu Brinkman?

- Oh. Da. El a cercetat lucrurile lui Luke. A luat ce a considerat de cuviinţă. Biroul lui Luke e exact acolo. Maury îl conduse pe Bentz la capătul coridorului principal, cunoscut sub numele de „aorta", traversând holurile labirintice ale clădirii. Trecură pe lângă o mulţime de angajaţi, ca şi pe lângă cabinele din sticlă şi pe lângă camerele de redactare.

- Ce ştii despre iubita lui Gierman?

- Nia? mârâi Taylor. Un fund drăgălaş, dar cu o mansardă nu prea mobilată, dacă pricepeţi ce vreau să spun. El îşi lovi tâmpla cu două degete. Ea nu e neapărat dotată, iar Luke se plictisea foarte repede în cazul în care femeia nu putea ţine pasul cu el. Atracţia fizică era cât se poate de potrivită, îl ţinea mereu în priză, dar ştiţi bine că ea durează destul de puţin.

Ca şi cum băiatul asta ar fi fost Casanova sau Doctor Phil. Problema era că, potrivit lui Bentz, de data asta Maury avusese dreptate. Oare nu era Bentz însuşi un bun exemplu? El nu plănuise niciodată, după existenţa primei soţii, să se recăsătorească, însă Olivia Benchet se dovedise a fi perechea lui mentală şi, în acelaşi timp, o femeie deosebit de atrăgătoare. Exista oare o combinaţie mai sexy decât asta?

Taylor, trecând pe lângă o cutie cu LP de colecţie, continuă:

- Nia şi Luke se despărţiseră - cred că aţi aflat deja. Din câte am auzit, ea şi-a găsit pe altcineva, un aiurit... chiar mai nebun decât era Luke, dacă vă vine a crede. înalt, bronzat şi chipeş, ia declarat ea lui Luke, după care s-a îndrăgostit cu adevărat de el. Pretinde că ar fi cel mai grozav iubit pe care l-a avut vreodată. Poţi să pariezi pe chestia asta? Ah! Se uită peste umăr, la Bentz, cu privirea aceea care voia a zice: „toţi am trecut prin faza *asta*". După toate aparenţele, mica Nia se întâlnea cu el de vreo câteva săptămâni. Cum vi se pare vestea asta? Infidelul înşelat la rândul său. Un fel de dreptate cosmică.

- Numai că infidelul a fost ucis în cele din urmă.

- Mdda, zise Taylor, făcând o grimasă. în afară de asta, da. De două ori „Vai!". O treabă urâtă, nu-i aşa?

- Cât se poate de urâtă. Ajunseră în partea din spate a clădirii, unde un şir de birouri erau despărţite de câte un perete. Şi Gierman? Mai avea şi alte iubite sau foste neveste care ar fi putut să-i facă felul?

- Nu cred. în timpul emisiunii se purta întotdeauna ca şi cum ar fi avut o iubită, indiferent dacă era aşa sau nu. Asta făcea parte din rutină, zise Maury, făcând semn spre biroul lui
Gierman, unde pixurile marca Sharpie erau depozitate într-o cană personalizată, decorată cu un labrador ciocolatiu. Deasupra mapei de birou erau aşezate câteva fotografii ale lui Gierman, în barcă, la schi, jucând tenis sau stând rezemat de aripa unui BMW-sport, ori alergând în compania aceleiaşi cătţeluşe a cărei imagine se afla imprimată şi pe cana pentru cafea - o înşiruire virtuală a propriei imagini şi a hobby-urilor sale. Un egomaniac. Alături de acestea mai exista o fotografie, în format mic, a unei doamne pe care Bentz o recunoscu ca fiind Abby Chastain. în fotografia respectivă, ea privea spre mare, părul ei roşcat şi ondulat fluturând în bătaia vântului, buzele ei deschizându-se într-un surâs sexy, care dădea la iveală o gropiţă mică. Ea poseda genul acela de privire ce reuşea parcă să pătrundă până în cel mai adânc ungher al inimii unui bărbat.

Mda, îşi zise el, Maury Taylor avea dreptate. Nimeni nu ar păstra o asemenea poză dacă nu ar fi îndrăgostit lulea de femeia cu pricina.

Bentz aruncă o privire în spate, spre Taylor. Bărbatul acela minion privea, la rândul lui, fotografia.

- Ce v-am zis eu? spuse el. Singura femeie de care i-a păsat cu adevărat vreodată lui Luke Gierman era fosta lui nevastă.

Montoya cercetă atent mulţimea, făcând o verificare mentală a tuturor persoanelor îndoliate care se adunaseră în jurul capelei situate la intrarea Colegiului AII Saints. Un preot tânăr, părintele Anthony, stătea pe treptele din faţa uşii sub formă de arcadă. Lângă tânărul preot se afla mai bătrânul său coleg, părintele Stephen; acesta se ruga cu capul plecat. Alături de el, se afla doamna decan Usher. De pe borul pălăriei acesteia se scurgeau picăturile de ploaie.

Sute de studenţi se adunaseră în jurul treptelor din faţa capelei, fiecare ţinând în mână o lumânare şi ascultând captivaţi vocea moale şi caldă a preotului, asistând la priveghiul lui Courtney Mary LaBelle.

Clopotele capelei bătură în surdină, în vreme ce părintele
Anthony, o fire caldă şi aprinsă, repovesti bucuria pe care o trăise cunoscând-o pe „Mary" şi tragedia care,

cu toate că se pusese de bunăvoie în slujba Domnului, o răpusese la o vârstă atât de fragedă. Pe ea, o fiinţă atât de nevinovată. Şi care credea atât de mult în Dumnezeu. Părintele Anthony, cu gulerul lui alb, un semn distinct în noapte, forma un contrast izbitor cu costumul şi cu cămaşa sa. Părintele îşi ridică braţele în semn de implorare şi Montoya observă că nu purta reverenda pe care, probabil, o îmbrăca la liturghia dedicată înhumării.

Vântul se înteţi înăuntrul campusului, făcând muşchiul spaniol să danseze atârnat de crengile copacilor de deasupra lor, în timp ce părintele Anthony îi avertiza că nimeni nu trebuia să aibă „inima grea", fiindcă Mary era acum alături de Dumnezeu, cu siguranţă într-un loc mult mai bun decât cel în care trăia mulţimea prezentă la ceremonie.

Montoya asculta, preocupat de altceva.

Cei prezenţi se rugară şi plânseră, ridicându-şi lumânările în întuneric, timp în care Montoya îi filma cu o cameră video minusculă şi bine ascunsă. În cel mai rău caz, fotografiile aveau să fie neclare, dar, cel puţin, vor constitui o dovadă; el era convins că părintele Anthony n-ar fi fost de acord cu o cameră video care să-i filmeze pe studenţi sau pe oricine ar fi trecut pe aici, femeie sau bărbat, pătruns de durere.

Montoya spera ca ucigaşul să fie destul de tupeist, încât să asiste la ceremonie. De multe ori, criminalul vrea să ia parte la desfăşurarea anchetei, să fie aproape de locul acţiunii, dezvăluind cum se consideră el drept o inteligenţă superioară, în vreme ce poliţiştii înapoiaţi încearcă să-i dea de urmă. Criminalul urma să apară la locul crimei, la priveghi, amestecându-se în mulţime sau stând ascuns undeva, nerăbdător să ia parte la anchetă sau la durerea celorlalţi. Era important pentru orgoliul său să ştie că este „inteligenţa" din spatele tragediei. Apariţia lui era doar o problemă de timp.

Aşa că, Montoya se prefăcu că se roagă, că ascultă cu mare atenţie vorbele pline de înţelepciune ale predicatorului, dar, în tot acest timp, el cercetă chipurile celor prezenţi în mulţime, însă nu observă nimic neobişnuit. Aparenţele însă nu contau. Unii criminali aveau abilitatea de a se pierde în mulţime, de a părea normali, asemănători cu ceilalţi. Nimeni n-ar fi putut bănui că sunt în stare să taie gâtul soţiei lor sau să-şi împuşte vecinul din cauza zgomotului supărător al maşinii de tuns iarba sau să planifice în detaliu moartea mai multor victime.

La început, nimeni nu-l bănuise pe criminalul în serie Ted Bundy, un tip arătos, absolvent de psihologie şi având un viitor politic promiţător. Bundy lucra într-un centru dedicat victimelor violurilor din Seattle. în cazul criminalului BTK din Wichita, complice fusese un ofiţer de poliţie, o fire credincioasă. Mai aproape de oraşul lor, fuseseră

părintele John şi „Alesul", care nu treziseră niciun fel de suspiciuni, în vreme ce-şi puneau la cale crimele oribile. Doctorul John McDonald, un strălucit şi tânăr chirurg, plănuise măcelărirea propriei familii, dar susţinea cu vehemenţă că era nevinovat.

Nimeni nu putea identifica, doar potrivit înfăţişării sale, un ucigaş.

Cu meticulozitate, Montoya fotografie fiecare persoană care se arăta sincer sau fals îndurerată de moartea lui Courtney LaBelle. Acei oameni erau atât de porniţi împotriva crimelor, încât se aventuraseră să iasă afară într-o seară atât de urâtă.

Ca pentru a-i întări ideea, vântul se înteţi, făcând ca flacăra lumânărilor să tremure şi să se stingă. Umbrelele fură smulse şi una dintre ele întoarsă pe dos.

- Haideţi să ne rugăm Domnului, zise preotul, ridicând din nou braţele către cer. Restul ceremoniei urma să se desfăşoare în capelă. El îşi împreună mâinile, lăsându-şi capul în piept.

Toţi ce strânşi în apropierea capelei făcură acelaşi lucru.

Cu excepţia lui Montoya.

- Mi-ai promis că mă suni, o admonestă Zoey pe Abby, imediat ce ea răspunse la telefonul din bucătărie.

Abby cercetă cu privirea încăperea. După întâmplarea de la „A noastră Doamnă a Virtuţilor", nu putea scăpa de senzaţia că era urmărită.

O pornire, pur şi simplu, paranoică.

Nu, nu *paranoică, ci extrem de precaută.*

Uşa frigiderului era întredeschisă, Hershey aşteptând răbdătoare, în vreme ce Abby se uita la sticlele cu sos pentru salată pe jumătate consumate şi la alte tipuri de sosuri, încercând să găsească un borcan de iaurt.

- Stau şi aştept de câteva ceasuri, zise Zoey.

O, fii serioasă, gândi Abby.

- Ştiu, ştiu, Zoey. îmi pare rău, nu mi-am dat seama când a trecut vremea. Era nervoasă fiindcă simţea nevoia să dea explicaţii şi să se scuze faţă de sora mai mare. Avea treizeci şi cinci de ani, ce Dumnezeu, nu mai era un copil, o fetiţă zvăpăiată. Am avut de lucru. Şi să ştii că nu am aflat nimic despre înmormântarea lui Luke.

- Va avea loc în curând, nu-i aşa?

- Nu ştiu când ar „trebui" să aibă loc. Dacă familia va decide să-l incinereze, atunci serviciul funerar poate avea loc mai târziu. Uite, Zoey, eu nu sunt sigură ce rol voi avea în toată povestea asta. Sau dacă voi avea vreunul. Fosta soţie nu are niciodată un loc de onoare la masă, ştii bine. Nu am păstrat o relaţie specială cu familia lui şi nici nu aş beneficia de un loc „regesc". Dar, cum spuneam, o să

le transmit regretele mele, deşi nu sunt sigură că aş mai avea aşa ceva.

Zoey respiră sacadat.

- E destul de dur ce spui, Abby.

- Tu nu ai ascultat ultima lui emisiune. Deschise capacul, dând apoi la o parte învelitoarea de plastic a cutiei cu iaurt. Cu o uşoară mustrare de conştiinţă, decise că prezentul e cel mai bun moment pentru a spune lucrurilor pe nume. Ieri am fost acolo.

- Unde acolo?

- La spital.

Urmară o pauză şi o tăcere incomodă.

- De ce? întrebă Zoey în cele din urmă.

- Au de gând să-l demoleze şi...

- Bravooo!

- ... şi mi-am zis că ar trebui să-l vizitez.

- Pentru că un psihiatru tâmpit ţi-a recomandat chestia
asta?

Abby simţi cum se crispează. Consultase mai mulţi psihiatri după sinuciderea mamei sale, unii mai grozavi decât alţii, dar nu toţi, după părerea ei, îşi cunoşteau bine meseria.

- Fiindcă am simţit că aşa trebuie să procedez.

Sora ei mormăi ceva abia auzit, ceva ce ea nu reuşi să priceapă, după care întrebă pe un ton mai ridicat:

- Şi? Cum a fost, Abby? Ţi-ai reamintit de vremurile bune de altădată?

- N-ai pic de haz, Zoey, zise Abby printre dinţi. Ca să-ţi spun adevărul, a fost o experienţă foarte ciudată. Şi înfricoşătoare. Cu adevărat înfricoşătoare. Locul acela a devenit o ruină. M-am întâlnit cu o călugăriţă care a lucrat acolo. M-a văzut când am intrat, fiindcă a trebuit să parchez maşina în dreptul mănăstirii. Poate că-ţi mai aduci aminte de măicuţa Maria. E înaltă. Frumuşică. De origine hispanică, cred.

- Da, mi-amintesc de ea, zise Zoey.

- A fost alături de mama când a murit.

Zoey nu răspunse.

- A fost ciudat. Ea m-a confundat cu tine, cred. Se pare că, după părerea ei, eu am alergat în spital înaintea ta şi a tatei sau, cel puţin, asta îmi imaginez că voia să spună. Abby deschise un sertar şi îşi luă o linguriţă. A zis că eu tocmai urcam pe scară în momentul în care ea se grăbea spre parter şi că te-a văzut ducând în braţe cadoul pentru mama... ori ceva de genul acesta. Abby simţi cum sprâncenele i se lipesc brusc una de alta. Sau, cel puţin, asta cred eu că voia să spună. Oricum, totul a fost extrem de straniu. Ea luă o lingurinţă de iaurt. Zoey tăcea mai departe. Zoe?

- Mdaa.

- Ce zici de toate astea? Iaurtul rece îi alunecă pe gât, dar ea aproape că nu-i simţi gustul.

- Habar nu am ce motiv ar avea să declare una ca asta. Bănuiesc că e destul de în vârstă. Şi, probabil, confuză.

- Adesea părea destul de lucidă.

- Adesea, repetă Zoey, subliniind fiecare cuvânt. Au trecut douăzeci de ani de atunci, Abby.

- Hei. Ea ridică linguriţa, răsucind-o spre fereastră, ca şi cum ar fi făcut semn spre sora ei. De ce am senzaţia că mă minţi?

- Fiindcă nu-mi face plăcere să discut despre spital şi despre moartea mamei, de aceea. Ştiu că tu nu ai încheiat încă subiectul acesta, dar eu *am* făcut-o şi nu vreau să-l actualizez ori de câte ori e ziua ta sau când se mai împlineşte încă un an de la moartea ei.

- E şi aniversarea ei, îi reaminti Abby surorii sale.

- Da, da, ştiu. între voi a existat legătura asta specială, karma asta unică, garantată de Dumnezeu, sau cum oi vrea să-i spui, pe care o percepeaţi doar voi două. Am înţeles. Dar eu nu fac *parte* din ea şi, din punctul meu de vedere, ar trebui să ne vedem de viaţa noastră.

- Participând la înmormântarea lui Luke? Abby avea o voce seacă.

- Da! Hai să ne apropiem puţin şi datorită acestui eveniment. Imediat ce el va fi înhumat, incinerat, ori mai ştiu eu ce, aş zice că noi ar trebui să comandăm două cosmopolitane, să închinăm în memoria lui şi apoi să îngropăm trecutul o dată pentru totdeauna, de acord? Ea vorbea din ce în ce mai precipitat, ridicând vocea cu o octavă. Când termină ce avea de spus, aproape că nu mai era în stare să respire.

- OK. Perfect.

- Prin urmare, o să vin în New Orleans.

- Perfect, repetă Abby, zâmbind prefăcut. Să ştii, Zoey, că înainte de a bea păhărelele acelea, putem discuta despre foarte multe lucruri, da? Inclusiv despre mama şi despre ziua în care a murit. Cred că ştii mult mai mult decât ai mărturisit vreodată. Dacă nu vrei să mergi cu mine acolo, e OK, dar vom discuta despre asta.

- Ooo, Abby...

- Am nevoie de asta, Zoe, zise ea, după care închise, trântind receptorul. Aruncă iaurtul neterminat în chiuvetă. De unde până unde ideea asta? întotdeauna avusese impresia că sora şi tatăl ei nu fuseseră completamente sinceri cu ea în privinţa acelei zile, dar nu-i luase niciodată la rost cu vehemenţă. Fusese mulţumită să stea în micuţul său cocon de nevinovăţie, fiind-i teamă de ce ar putea descoperi, dacă ar fi ieşit pe neaşteptate de acolo.

Faptul că sora Maria insistase că ea fusese cea care intrase *în* spital, atunci când mama ei se aruncase în braţele morţii, readusese în mintea ei anumite amintiri, unele pe care nu ştia că le alungase. Ceva din amintirea accidentului nu se lega - şi aşa se întâmplase vreme de douăzeci de ani.

Ea *se* aflase înăuntrul spitalului. îşi amintea cum alerga pe scară, gata-gata să dea peste călugăriţa aceea înaltă, care o avertizase să nu mai alerge aşa şi când va ajunge pe palier. Dar Abby nu-i dăduse atenţie femeii înveşmântate în negru, cu privirea sobră şi cu veşmântul fluturând în jurul ei. Alergase pe lângă ea, ajungând la ceea ce părea a fi ultimul etaj al clădirii, cu ochii ţintă la salonul 307...

De aici încolo, memoria ei nu mai înregistrase absolut nimic.

Stând cu ochii închişi, Abby încercă să revadă cele petrecute atunci şi, mai ales, să înţeleagă de ce, ah, de ce trupul mamei ei căzuse pe ciment, zdrobindu-se? Simţi o durere ascuţită deasupra cefei, o durere care pulsa, avertizând-o că răspunsul nu ar fi deloc pe placul ei. Cu toate astea, se luptă să-şi aducă aminte. Strângând tare cu palmele blatul mesei, în căutare de sprijin, ea îşi forţă memoria să facă saltul acela în timp. Dacă nu era adevărat că ea coborâse din maşină, că urcase apoi scara spitalului, atunci însemna că nu o părăsise doar memoria, ci şi familia. Tatăl ei. Sora ei.

Vreme de douăzeci de ani, considerase că nu era ceva în regulă în privinţa acelei zile, dar îi fusese teamă să scoată adevărul la lumină, să-l dezvăluie.

Dar acum se sfârşise.

Venise vremea să nu se mai protejeze, să rupă plasa aceea a minciunilor, a dezamăgirii şi a sentimentului de vinovăţie.

Iar Zoey avea s-o ajute, indiferent că era sau nu de acord.

Noaptea aceea se dovedi una extrem de plină: Montoya îşi petrecuse timpul discutând cu studenţii prezenţi la priveghi, făcând o nouă verificare în privinţa amicilor lui Courtney LaBelle. Apoi discutase, preţ de câteva minute, cu părintele Anthony, înainte ca acesta să plece în mare grabă. Poate că se ducea, conform îndatoririi sale, acasă la familia LaBelle pentru a o consola. Lui Montoya nu-i plăcu preotul. Părintele Anthony Mediera era mult prea previzibil, mult prea calm, mult prea perfect pentru gusturile lui Montoya.

Ceva mai târziu, Montoya trecu pe la apartamentul Niei Penne şi o găsi în compania noului ei iubit. Minionă, de-ai fi zis că seamănă cu un elf, cu părul blond-deschis, încadrând un chip pe care Montoya îl asemănase cu acela al lui Tinker Bell, ea răspunse politicos la câteva întrebări, fără a-şi schimba declaraţia iniţială. Montoya observă că noul

bărbat din viaţa ei avea într-adevăr o alură atletică. Cea mai mare parte a conversaţiei el se dovedi o companie tăcută.

Prietenul stătuse în picioare, în apropierea şemineului fals, cu braţele încrucişate la piept, bicepşii ieşind în evidenţă sub materialul unui tricou mult prea strâmt, care dădea la iveală o talie zveltă şi un abdomen de oţel, după bănuiala lui Montoya. Numele lui era Roy North, la pantofi purta măsura 12, iar Montoya intenţiona să-l verifice. În înfăţişarea lui Roy se ghicea ceva primitiv, un soi de furie, iar muşchii şi testosteronul acela în exces îl sâcâiau într-un fel pe Montoya. Oricum, el nu se aflase în Toronto în săptămâna în care Nia îşi vizitase prietenii.

Cât despre Nia, ea nu părea deloc o fostă iubită îndoliată. Ba mai mult, atunci când el aruncă o privire spre mulţimea aceea de cutii împrăştiate peste tot în living, ea zâmbi, recunoscând că urma să renunţe la apartament şi să se mute cu „Domnul Picior Mare."

Şi toate astea de dragul iubirii veşnice, realiză Montoya, înaintând în pas grăbit spre vehiculul său, parcat undeva în laterală, în apropierea apartamentului Niei. Pentru o fracţiune de secundă, în timp ce revenea la maşina sa, se duse cu gândul la Marta... frumoasă, plină de viaţă, temperamentală şi fermecătoare. îşi închipuise că ea va fi femeia alături de care avea să-şi întemeieze o familie, dar şansa asta îi fusese răpită. Şi totuşi, tristeţea de altădată şi furia oarbă care îl măcinau scăzuseră treptat în intensitate; nici măcar nostalgia nu mai punea stăpânire pe el. îi era greu să-şi imagineze cum arăta, cu ochii aceia întunecaţi şi părul ei lung, negru şi ondulat. Când reuşea acest lucru, imaginea devenea neclară, ca şi cum ar fi fost ştearsă de ploaia care mai cădea şi acum din înaltul cerului.

Chipul altei femei îşi făcuse apariţia.

O femeie frumoasă, cu ochi de culoarea coniacului, cu şuviţe roşcate, ondulate şi rebele şi cu buze cărnoase. Abby Chastain. Fosta soţie a lui Luke Gierman, suspectul numărul unu în ancheta pe care o desfăşura. La dracu'. Ea ar fi trebuit să fie ultima femeie de care Reuben Montoya să se simtă atras, chiar ultima, iar el era conştient de lucrul acesta.

Dar nu se întâmpla întotdeauna astfel? Povestea fructului oprit? De câte ori nu se simţise atras de femei măritate? De câte ori nu flirtaseră cu el? Câte din ele nu fuseseră logodite cu altcineva? Nu trecuse niciodată dincolo de limite, dar ar minţi dacă n-ar recunoaşte că fusese tentat s-o facă. Din păcate, aşa era.

Dar cu Abby lucrurile stăteau cu totul altfel. Ea nu flirtase cu el şi nu făcuse pe nevinovata, dezvăluindu-i apoi anumite zone ale trupului şi nici nu jucase rolul vulpii şirete pentru a-l intriga.

La dracu', nici măcar nu avusese ocazia! Abia dacă o cunoştea. O întâlnise de câteva ori în nişte circumstanţe pline de tensiune. Era doar stresat, atâta tot, şi, în afară de asta, nu mai avusese de mult o femeie. De prea mult timp.

Stând în ploaia aceea nemiloasă, îşi descuie maşina, se strecură înăuntru şi trânti portiera. Ştergându-şi picăturile de ploaie de pe faţă, porni motorul, întrebându-se cum de începuse deja să viseze la ea.

Ea nu putea fi a lui, şi cu asta basta. Se uită în oglindă, după care învârtind uşor de volan, schimbă viteza şi o porni la drum în noaptea ce coborâse deja deasupra Louisianei.

Poarta aceea afurisită se înţepenise!

Cum naiba se putuse întâmpla aşa ceva?

Asa Pomeroy se aplecă peste geamul Jaguarului său şi formă codul cu ajutorul căruia urma să deschidă porţile proprietăţiii lui. încă o dată. Nu se întâmplă nimic, cu excepţia faptului că fu udat de ploaie. Ploaia cădea ca o perdea deasă, scurgându-se pe parbriz.

- Nemernica dracului! Haide, haide. El formă codul pentru ultima dată, înjurând zgomotos, după care verifică din nou telecomanda. Apăsă pe butoane de mai multe ori la rând, dar afurisita de poartă nu se clinti.

Avea asupra sa telefonul mobil, desigur, dar cui să telefoneze? Vanessa plecase la mama ei, pentru a petrece acolo o săptămână încântătoare, servitoarea îşi luase liber în seara asta, grădinarul priceput la toate plecase de vreo douăzeci de minute, iar el băuse prea mult ca să poată solicita prezenţa unui ofiţer de poliţie. Oricăruia dintre amicii săi îi trebuiau aproximativ patruzeci de minute pentru a ajunge aici şi, în afară de asta, erau şi ei destul de bine piliţi după o seară petrecută la club.

Nu, trebuia să se descurce singur, ceea ce, de obicei, nu reprezenta o problemă. Dincolo de alte posibile calităţi, era un tip eficient şi capabil. La dracu', nu fusese de două ori în Vietnam doar pentru a reveni în bătrâna şi amabila Americă, cu scopul de a construi, vinde şi apoi exporta o armă performantă. El vânduse carabine, grenade, bazooka, muniţie de tot felul în întreaga lume, devenind mai bogat decât visase vreodată să ajungă. Şi asta Se datorase doar naivităţii yancheilor. Moştenise de la tatăl său farmecul sudist şi de la mama sa abilitatea specifică americană de a şti cum şi ce să faci, dezvoltate de generaţii întregi de înaintaşi.

în seara asta, cu voia Domnului, el nu avea de gând să se lase înfrânt de o porcărie tehnologică ieftină, produsă în
Japonia. îşi luă pălăria Stetson, o potrivi pe cap, scoase o lanternă din compartimentul pentru mănuşi, după care îşi puse pe vârful nasului ochelarii pentru

citit şi coborî din maşină. Ploaia curgea şiroaie, udând zdravăn pantofii lui italieneşti din piele, cei pe care Vanessa insistase să-i cumpere când merseseră ultima dată la Tuscany. Doamne, ce vreme şi ce de bani aruncaţi în vânt.

Tocmai se aplecă peste gard, privind la contactul din spate al încuietorii, când realiză că nici câinele nu venise în întâmpinarea sa. Fără îndoială, Geronimo, îndată ce-ar fi auzit torsul constant al motorului ar fi dat buzna pe alee să-l întâmpine. Imediat ce Asa intra în curte, câinele său de talie mare obişnuia să alerge pe lângă maşină, până la capătul aleii lungi, încercând s-o întreacă. Iar Asa, fără excepţie, îl lăsa să câştige.

Prin urmare, unde naiba era acum?

Apa picura de pe borul pălăriei. Ochelarii de citit se aburiră în vreme ce el cerceta întunericul cu privirea, dincolo de porţile din fier forjat şi de arbori, unde felinarele ar fi trebuit să strălucească. Dar, în afara farurilor Jaguarului, în dreptul cărora ceaţa şi umezeala se înălţau, formând nişte rotocoale, totul era învăluit în întuneric.

El fluieră cu putere.

Nimic.

Ceva nu e în regulă, îşi zise el, invadat de senzaţia că i se întinsese o capcană. în secunda aceea simţi ceva greu şi rece pe spatele lui. Vru să se răsucească, dar era prea târziu.

Zâââr!

Trei mii de volţi îi scuturară trupul.

Pălăria îi căzu la pământ şi el se prăbuşi în genunchi.

Gâfâind, încercă să vâre mâna în buzunar, pentru a scoate cuţitul pe care-l ţinea întotdeauna ascuns acolo.

Dar era confuz, trupul şi mintea fiindu-i amorţite, astfel că nu fu în stare să ridice nici măcar un deget. Creierul îi ordona să-şi vâre degetele în acel buzunar, dar el nu era în stare să-şi mişte nici măcar un deget.

Dezorientat, văzu un bărbat masiv care apăru din umbră, venind deasupra lui, în timp ce ploaia continua să cadă.

Panica îl înşfăca de gât pe Asa.

Cineva pregătise acest atac. Cu meticulozitate.

Frica se scurse înăuntrul lui.

Atacatorul era îmbrăcat în negru, într-un soi de costum mulat pe corp, faţa fiindu-i acoperită de o mască. Aplecându-se în faţă, el avu îndrăzneala de a-şi ţine arma la înălţime, astfel ca aceasta să fie vizibilă în lumina farurilor.

încă incapabil să se mişte, să se concentreze cât de cât, Asa reuşi să zărească arma şi-şi dădu seama că era dintre cele produse de el.

Iisuse, ce era asta?

Apoi înţelese. Individul intenţiona să-l răpească, pentru a cere apoi o răscumpărare de ordinul

milioanelor. Avea să-l răpească, folosindu-se chiar de o armă de „autoapărare" produsă de Pomeroy Industries.

Groaza îl copleşi. încercă din nou să scoată cuţitul.

Agresorul aşeză din nou, cu calm, arma cu şocuri electrice pe gâtul lui.

Curentul se scurse prin trupul lui Asa.

Alţi trei mii de volţi.

Asa ţipă.

Durerea se scurse până în extremităţile trupului său. El se răsuci, aterizând în noroi, în vreme ce atacatorul scoase, cu mişcări încete, o rolă adezivă din centura sa, care conţinea diverse accesorii, o rolă de sârmă pentru pescuit şi un cuţit. Asa recunoscu şi arma aceea. Atacatorul deschise ceea ce părea a fi o Pom 4SF - un cuţit rabatabil cu lansare rapidă şi lamă de patru centimetri - un cuţit special promovat în ultimul catalog al firmei Pomeroy Industries, pentru acţiunile de mare anvergură, fiindcă puteau tăia cu uşurinţă cartilajele şi oasele.

Un cuţit suficient de puternic pentru a eviscera un om.

Frica îi îngheţă sângele.

Pricepu mesajul.

Nu face asta! Sunt bogat. O să te plătesc. Oricât! El ţipa, dar din gâtul lui nu se auzea decât un gâjâit slab şi de neînţeles. Nu ţmtea rosti cuvintele.

încercă să opună rezistenţă, dar era inutil. Neajutorat şi neputând să-şi controleze membrele, el alunecă cât ai clipi pe pavajul umed.

Ridică privirea spre atacatorul său şi citi satisfacţie în ochii aceia care-l priveau acolo, jos, prin despicăturile măştii.

Cine era tipul acesta? Ce voia?

Iisuse, ajută-mă, se rugă Asa în tăcere. El privi neajutorat cum prima bucată de bandă adezivă era lipită deasupra gurii sale, braţele fiindu-i apoi răsucite la spate printr-o mişcare violentă, legate cu ajutorul aceleiaşi benzi, întărită în final cu nişte sârmă pentru pescuit, plastifiată; era acelaşi tip de sârmă pe care el o folosea atunci când încerca să prindă o merlină. Banda ar fi fost suficientă: sârma era un soi de declaraţie.

Speranţele lui dispărură în secunda în care îi fură legate şi gleznele, tot cu ajutorul benzii, fără a se folosi însă şi sârma pentru pescuit. Pe cap îi fu azvârlit un capişon, prevăzut cu găuri prin care putea respira. Totul în jur era negru.

Exact ca în Namibia.

Acolo fusese capturat şi ţinut într-o cuşcă vreme de două săptămâni, înainte de a reuşi să scape. Ei bine, va reuşi din nou, fir-ar să fie. O să-şi alunge frica care-l pătrunsese până la os şi o să-l învingă pe nemernic chiar în propriul lui joc.

Fu ridicat în picioare, tras de gulerul hainei. încercă să se agite, să se smulgă, dar efortul fu în zadar. Auzi zgomotul portierei deschise. Agresorul îl azvârli înăuntru şi el se lovi la frunte. Apoi alunecă pe ceea ce părea a fi, după miros şi textură, bancheta din spate a Jaguarului lui. Portiera fu închisă cu zgomot.

După câteva secunde, îl auzi pe agresor urcându-se la volan, maşina balansându-se uşor din pricina excesului de greutate. Cea de-a doua portieră fu şi ea închisă cu zgomot. Un click sfidător anunţă blocarea celor patru portiere. Schimbătorul de viteze fu setat în poziţia marşarier, după care motorul perfect calibrat se puse în mişcare. Maşina se deplasă cu spatele aproximativ un sfert de milă, îndreptându-se spre autostradă.

Unica speranţă a lui Asa rămânea aceea ca să-i recunoască cineva automobilul.

însă orele erau mult prea înaintate.

Pe porţiunea aceea izolată treceau prea puţine autovehicule.

Deocamdată, singura soluţie era să-i dea ascultare acestui nemernic. Fără îndoială că acesta urmărea obţinerea unei sume mari de bani. Voia o răscumpărare. Ei bine, asta nu era o problemă. Dispunea de o sumă suficientă, astfel încât să poată achita oricât i s-ar fi cerut.

Era posibil să-şi piardă un deget.

Sau o ureche.

El îşi făcu curaj spunându-şi că toate aveau un rost, atâta vreme cât reuşea să iasă viu din povestea aceasta.

Vanessa va plăti de bunăvoie răscumpărarea, nu?

Copiii săi făceau parte din Consiliul de Administraţie al Pomeroy Industries. Ei vor fi nerăbdători să poată dispune de sumele de bani lichizi pe care-i aveau la dispoziţie, corect?

Oare nu-şi ajutase soţiile şi copiii, ba chiar şi nepoţii, pentru numele lui Dumnezeu? Achitase proteze, colegii, vacanţe, toate lucrurile de care avuseseră nevoie progeniturile sale, chiar şi pentru cei care-i dispreţuiseră bogăţia, pretinzând că au nevoie doar de o „sumă mică" pentru a „porni în viaţă" sau „pentru a se regăsi". Cotizase pentru liftinguri faciale, pentru posturi excentrice şi pentru consultaţiile la diverşi psihiatri. Pentru centre SPA, maşini noi, ba chiar şi pentru o barcă; el achitase toate astea, aşa că oamenii care îi datorau nu numai viaţa, ci şi stilul de viaţă, nu aveau altceva mai bun de făcut decât să ofere o sumă frumuşică pentru a-l scoate basma curată din povestea asta, indiferent cum s-ar fi numit ea.

Nu te baza pe ei, Pomeroy.

Ai fost pus şi altădată în situaţii dificile şi cine a fost unica persoană care a sărit să te salveze?

Nimeni altcineva decât tu însuţi, fir-ar să fie.

Adevărul era că, după o analiză atentă a propriei sale vieţi, el avea nenumăraţi duşmani, iar cei mai periculoşi erau sânge din sângele lui. Cei care te-ar înjunghia pe la spate, te-ar curăţa de bani, sunt mincinoşii şi cei care te trăgeau pe sfoară... foste soţii sau membri ai familiei sale.

Urmau apoi la rând numeroşii lui parteneri de afaceri, mulţi dintre ei fiind deja nimiciţi de el.

Oare chestia asta era o pedeapsă?

Nu gândi în maniera asta. Tipul ăsta nu e decât un lacom şi un oportunist. În Sala de Consiliu ai avut de-a face cu indivizi şi mai răi decât el.

în vreme ce maşina torcea pe drumul neted şi măturat de vânt, o parte din dezorientarea lui Asa dispăru. Se gândi la soţia care nu-l iubise, la copiii care nu-l respectaseră. La cei doi fii ai lui, care nu păreau a fi în toate minţile, şi la fiica sa care era o mare iubitoare de aur, asemenea mamei ei. Nepoţii se dovediseră la fel de răi, considerându-l un soi de ATM, folosit după bunul lor plac. La partenerii lui de afaceri care se prefăceau că-l simpatizează, doar fiindcă afacerile sale internaţionale erau pe val.

Oare unul dintre nemernicii ăştia îi întinsese o capcană?

Furia clocotitoare luă locul fricii paralizante şi reci. în clipa aceea era într-adevăr legat fedeleş şi neputincios, dar chestia nu putea fi decât ceva temporar.

Indiferent cine era nemernicul de la volanul Jaguarului său, el avea să-l învingă. Idiotul nici măcar nu-i controlase buzunarele şi nu ştia de pumnalul care stătea lipit de coapsa lui, chiar lângă portofelul cu bancnote. La cea mai mică ocazie, Asa avea de gând să-şi folosească cuţitul personal de tipul Pom 3,5 F, un cuţit rabatabil cu tăiş ucigaş, care putea pătrunde cu uşurinţă în muşchi şi mai adânc. Asa petrecuse o parte a serviciului militar în cadrul forţelor speciale, nu fără să înveţe cum să înfigă un cuţit între coastele unui alt bărbat, despicându-i inima.

13

Trecuseră câţiva ani buni de când nu se mai antrenase pentru uciderea unui bărbat, dar era convins că va reuşi să-l elimine pe individul acesta. De data asta, răpitorul îşi alesese cât se poate de prost ţinta./4sa Pomeroy a dispărut, declară Lynn Zaroster, în momentul în care Montoya intră în micuţa bucătărie a secţiei de poliţie în după-amiaza aceleiaşi zile. El îşi petrecuse timpul studiind anumite documente, cercetând rapoartele autopsiei şi interogând diverse persoane, în tot acest timp aşteptând developarea fotografiilor pe care le făcuse în seara precedentă. Cadavrele lui Luke Gierman şi Courtney LaBelle fuseseră încredinţate familiilor acestora. Montoya nu ştia mai multe despre identitatea celui care comisese dublul asasinat faţă de ziua în care păşise în căbănuţa de lângă râu.

Zaroster tocmai punea cu grijă un pliculeţ de ceai în cana cu apă fierbinte. Montoya se îndreptă glonţ spre recipientul cu cafea.

- Milionarul?
- Multimilionarul, dacă poţi da crezare celor de la revista *Industrialist.*
- Citeşti mizeria aia? întrebă Montoya, luând un pahar şi umplându-l cu cafeaua care curgea sub forma unui jet subţire.
- O citeşte iubitul meu, recunoscu ea.
- Ia stai. Pomeroy nu locuieşte în Cambrai?
- În zona limitrofă oraşului. într-un soi de intersecţie a drumurilor, dacă nu cumva chiar în zona mlăştinoasă.

Simţi cum gâtlejul i se strânse. îşi reaminti cum trecuse pe lângă porţile acelea de fier care apărau reşedinţa Pomeroy.

- Locuieşte în apropierea lui Abby Chastain.
- Serios? întrebă ea, aruncând în coşul de gunoi pliculeţul de ceai marca English Breakfast.
- Mdda. Sunt vecini.
- Cât de ciudată e chestia asta?
- Destul de ciudată. Lui Montoya îi displăcu senzaţia care pusese stăpânire pe el. Chiar deloc. Ce era cu el?
- Nu există o informaţie certă. Tocmai m-am ciocnit în toaleta pentru doamne cu Vera de la departamentul „Persoane dispărute". Ea mi-a spus că soţia era plecată din oraş, că s-a întors azi de

dimineţă, iar el nu era acasă. Patul era făcut şi, din câte ştie, el nu trage nici măcar cuvertura peste aşternuturi. Un leneş, nu altceva. Oricum, nici menajera şi nici grădinarul nu au reuşit să intre în casă, fiindcă încuietoarea automată era defectă sau ceva de genul ăsta. Potrivit tipului de la firma de pază, care a venit să o verifice, se pare că cineva a schimbat codul electronic. Doamna l-a apelat pe Asa pe telefonul lui mobil, dar acesta nu a răspuns. în momentul acela, ea a început să-şi facă griji. La scurt timp, a sunat şi secretara lui Asa de la birou: Asa întârzia la o şedinţă foarte importantă. După ce au fost apelaţi toţi cei apropiaţi, iar el a fost sunat încă o dată pe mobil, prietenii săi cei mai buni, membrii familiei sale, nimeni neavând idee unde ar putea fi, soţia a sunat la poliţie. Urmează să se întocmească un dosar... fiindcă nu s-au scurs încă cele douăzeci şi patru de ore necesare, dar povestea asta nu prevesteşte nimic bun.

- Unde a fost văzut ultima dată?

Zaroster, gustând din cana cu ceai, ridică mâna rămasă liberă, clătinând din cap.

- Ţi-am spus că nu ştiu absolut nimic. Până acum, nu-i decât un zvon. Cazul nu ne aparţine.

Deocamdată, cugetă Montoya, tulburat, amintindu-şi că reşedinţa Pomeroy era situată în apropierea casei lui Abby Chastain. Nu era ciudat că fostul său soţ fusese ucis în aceeaşi săptămână în care vecinul de alături, după toate probabilităţile, dispăruse?

- A, zise Zaroster, sorbind din ceai. L-am sunat pe unchiul meu la Colegiul AII Saints.

- Zău? Şi ce ai aflat? întrebă Brinkman, intrând în bucătărie. El luă recipientul cu cafea şi îşi turnă ceea ce rămăsese. Să nu-mi spui că acel clan al vrăjitoarelor are întâlnire în fiecare duminică, la şapte seara, la fel ca grupul de bingo al bunicii mele.

- Mda, exact aşa.

- Şi, în locul prăjiturelelor şi al punciului, ele îşi aduc sticluţele cu sânge pentru a organiza o mică petrecere?

- Colega de cameră a lui Courtney era chiar atât de rea sau vrea să fie, pur şi simplu, ironic? îl întrebă Zaroster pe Montoya.

- Tu trebuie să-mi spui.

- Tot ce ştiu e că unchiul meu mi-a mărturisit că la AII Saints mişcarea gotică e una foarte puternică. Nu e nimic înfricoşător, în afara faptului că unii copii îşi vopsesc părul negru, poartă cizme negre şi folosesc ruj de aceeaşi culoare, colorându-şi obrajii cu o pudră albă. Nu e cine ştie ce.

Brinkman fornăi nemulţumit.

- Numai că o parte dintre ele iau lucrul acesta ceva mai în serios.

- Ca şi micuţa domnişoară O, pun pariu, zise Brinkman.

- Poate. întotdeauna există câte-o bârfă, iar pe acolo circulă zvonul despre prezenţa unui vampir şi a faptului că acesta bea sânge, ştiţi şi voi, chestiuni specifice adolescenţilor.

Montoya pufni în râs.

- Ce ţi-am zis? Brinkman luă o înghiţitură de cafea, privindu-i pieziş. Curând ai să descoperi că sacrifică virgine, numai că Mary LaBelle a murit deja, aşa că nu vor mai găsi niciuna. Cred că ca a fost ultima studentă virgină.

- S-ar putea să ai o surpriză, zise Zaroster, iritată.

- Mdda, OK. Brinkman luă o înghiţitură de cafea şi făcu o grimasă ca şi cum ar fi supt dintr-o lămâie. Are un gust de rahat.

- Atunci mai prepară o cană, îl sfătui Zaroster, iar când el se pregăti să deschidă gura, ea adăugă: Şi nu-mi servi mizeria aia cum că nu ştii cum s-o faci, ori că e o activitate mult mai potrivită femeilor, de acord?

- Ei bine, este.

- N-am chef de aşa ceva.

El înălţă din umeri.

-Cât timp te mai crezi un copilaş? Uite, pachetele conţin deja doza potrivită. Ea extrase un pliculeţ sigilat cu cafea dintr-un coşuleţ plin cu pacheţele de ceai, de cafea şi de zahăr. Apoi ridică ambalajul în dreptul nasului lui Brinkman. E al naibii de simplu. Răstorni un astfel de pliculeţ în vasul aparatului, adaugi apa şi pe urmă apeşi pe buton. Ea aruncă pachetul la loc în coşuleţ. Şi cât se poate de repede, în doar câteva minute, obţii o băutură proaspătă. îi aruncă o privire pătrunzătoare, gen „nu te mai pune cu mine...". Orice idiot şi-ar da seama cum se procedează, aşa că îmi imaginez că un licenţiat în Drept Penal va reuşi să pregătească un ibric cu cafea, fără probleme. O, şi nu uita să desfaci, mai întâi, pachetul. Ştii tu, adică, să îndepărtezi folia.

Telefonul ei mobil sună. Ea îl luă şi, cu cana de ceai în cealaltă mână, ieşi grăbită din încăpere.

- Oauu. Cred că s-a trezit cu faţa la cearşaf, mormăi Brinkman, urmărind cum fundul ei dispare imediat după colţ. Recunosc că aş ceda plata pe o săptămână ca să o văd sculându-se din pat cu părul ciufulit. Ţi-o imaginezi pe tocuri şi în furou. Fără a purta nimic altceva. El inspiră printre dinţi. Pariez că e sexy rău.

- Zi-i tu una ca asta, şi până să întorci capul, te-a şi dat în judecată pentru hărţuire. Dar, mai înainte, o să-ţi aplice şi una în testicule.

Brinkman chicoti, iar Montoya reveni la biroul său. Se gândi la Asa Pomeroy. Ce şanse existau ca dispariţia multimilionarului să aibă vreo legătură cu asasinatul Gierman- LaBelle? Putea fi o pistă falsă. Sau nu? Simplul fapt că un bătrân nu apare la birou sau că nu a dormit în patul lui, nu înseamnă că i-a

făcut cineva felul. La fel şi cu apropierea dintre reşedinţa lui Asa şi casa lui Abby Chastain; putea fi doar o întâmplare. Ceva fără importanţă.

Totuşi, senzaţia aceea neplăcută nu-i dădu deloc pace, în vreme ce-şi verifică e-mailurile şi mesajele telefonice primite în cursul nopţii şi la primele ore ale dimineţii. Ridică telefonul şi apelă departamentul „Persoane dispărute". Nu strica să afle cât mai multe despre Pomeroy.

Pentru orice eventualitate.

- înmormântarea va avea loc la ora unsprezece, tocmai îi spunea Lex, fratele lui Luke, şi m-am gândit că poate vrei să ştii şi tu. Slujba va avea loc la Biserica St. Michael. Dorinţa lui a fost aceea de a fi incinerat. O, Doamne, nu-mi vine să cred că vorbesc despre aşa ceva. încă nu ne-am obişnuit cu ideea.
- Ştiu.
- Deci... poate ne vedem acolo.
- Da, spuse Abby, îţi mulţumesc că m-ai anunţat.

Ea închise mobilul, oftând. Gândul incinerării era deprimant. Nu numai că va fi ceva ciudat să-i întâlnească pe toţi oamenii aceia care-l cunoscuseră pe Luke în timpul vieţii, să fie martoră la suferinţa lor, dar i se părea greu de crezut că el plecase pentru totdeauna, că va fi elogiat, că ea va trebui să surâdă, în vreme ce toată lumea îşi va aminti „doar lucruri bune" despre el. Şi, în plus, trebuia să dea ochii cu părinţii lui. O treabă urâtă, îi zise ea lui Hershey, punându-şi telefonul în buzunar.

Toată după-amiaza lucrase în studioul ei. Camera foto digitală fusese concctată la computerul aflat pe birou. După ce sortase pozele, le imprimase pe cele de care avea nevoie, le verificase din nou, pentru cazul în care ar fi fost nevoie de schimbarea unor parametri. După ce se declară satisfăcută de felul cum vor arăta viitoarele fotografii, le imprimase pe CD-urile destinate clienţilor săi, păstrând o copie a lor şi pe hard diskul computerului său. Abby îşi opri un CD pentru ea. Ea printa întotdeauna ultimele seturi de fotografii, ca, în final, să le sorteze.

Stătuse înăuntru ceasuri întregi, aproape fără pauză, cu excepţia momentelor în care-şi pregătise o cană de cafea sau ceaiul. Micul dejun constase în pâine prăjită cu unt de arahide, după care îşi petrecuse vreo două ceasuri scoţând de pe pereţi câteva fotografii, extrăgând şi cuiele. La unele dintre ele, mai îndărătnice, fusese nevoită să apeleze la un cleşte. După aceea, în jurul orei zece, se dusese în studio să lucreze şi uitase să-şi mai acorde o pauză de prânz. Orele trecuseră în zbor, iar acum era aproape opt seara. Stomacul îi chiorăia şi spatele o durea; îşi frecă umerii şi ceafa, acolo unde durerea era în fază incipientă. Singura ei speranţă era să găsească în frigider un preparat pe care să-l pregătească la cuptorul cu microunde. Tocmai se

îndreptă de spate, când Hershey, care stătuse pe un colţ al păturii, se ridică brusc în picioare. Mârâind înfundat, cu capul în jos, se duse încet spre uşă.

- Acum, ce mai e? mormăi Abby, după ce toată după- amiaza căţeaua fusese agitată, vrând ba să intre, ba să iasă, lătrând la veveriţele care se dăduseră jos şi se ascunseseră în curtea din spate.

Muşchii cefei lui Hershey se încordară, iar ea îşi lăsă capul în pământ. Fără să se mişte, se uită fix spre uşa studioului.

- Termină, Hersh, zise Abby, privind în monitor, la fotografiile de nuntă ale familiei Shippman. Ea le elimină pe cele în care expresia de pe chpul miresei era una severă şi pe cele în care faţa cabalină a mirelui părea mult prea proeminentă.

Hershey mârâi din nou.

- încetează!

Abby cercetă din nou imaginea prezentă pe monitor.

Părul de pe ceafa lui Hershey se zbârlise. De data asta mârâitul fu unul aproape insesizabil, dar suficient pentru a-i distrage atenţia lui Abby, care cedă în cele din urmă.

- în regulă, spuse ea, refuzând să se molipsească de acel sentiment care-i provoca nervozitate câinelui. Arată-mi. Decise să termine treaba pentru seara asta şi închise computerul, după care stinse lumina şi deschise uşa studioului.

Căţeaua o zbughi afară asemenea unei rachete, lătrând şi alergând încolo şi încoace la capătul verandei, privind insistent spre arborii din jur, învăluiţi în întuneric.

Abby simţi un fior de teamă traversându-i coloana. Hershey îi crea starea aceea de stres, atâta tot, şi în privinţa asta, nu avea nevoie de ajutor. De când aflase de moartea lui Luke, era agitată. Şi dacă îşi închipuise că vizita la spitalul „A noastră Doamnă a Virtuţilor" o va ajuta să treacă peste traumele trecutului, atunci se înşelase amarnic. Nu dormise bine deloc după ce colindase acele coridoare părăsite. De la vizita aceea, trei imagini îi rămăseseră întipărite în minte - uşa încuiată a dormitorului mamei, faptul că toate uşile de la etajul doi fuseseră închise ulterior şi umbra acelui bărbat la fereastra cu vitralii situată la etajul trei. Chiar şi acum, gândindu-se la asta, simţi cum i se zbârleşte pielea.

Abby ieşi grăbită din studio, traversă aleea scurtă care făcea legătura cu casa şi descuie uşa de la intrare. Hershey lătra mai departe cu părul zburlit şi privirea aţintită asupra pâlcului de arbori învăluiţi de întuneric. Ansei traversă curtea şi intră direct în casă. Labradorul îl urmă în galop, bâţâind furios din coadă.

- Grozav, mormăi Abby. Nu ştia pe care din ei să-l muştruluiască mai întâi. Gata să mă sperii de

moarte, Hershey. Furioasă, ea se răsuci pe călcâie. Tu ar fi trebuit să fii un câine de pază, dar *nu* e cazul să mă aperi de Ansei, OK? Gura! îşi scoase pantofii. Ansei nu e un duşman. încearcă să ţii minte chestia asta! Pisoiul sărise deja pe blatul mesei, în apropierea ferestrei învârtindu-şi agitat coada. Cabrându-se, astfel încât părea de două ori mai mare, el sâsâi către căţea.

- Gata. Amândoi... mai lăsaţi-mă în pace. Pot să mă sperii şi singură. Aţi priceput? Nu am nevoie de ajutorul vostru! Abby îl luă pe pisoi de pe blat şi-l aşeză pe podea. Apoi deschise uşa frigiderului. Nu avea decât nişte cafea şi o pizza veche.

- Poftă mare, zise ea, scoţând pizza, Pepperoni care arăta oribil, iar brânza avea câteva cubuleţe de gheaţă deasupra. Fiindcă acesta era singurul ei fel de mâncare, se gândi că şi-ar fi putut dovedi creativitatea, tăind deasupra o roşie şi puţină ceapă. Căutând prin cămară, descoperi o conservă micuţă cu măsline negre.

Gourmet, le comunică ea, celor două animale, apoi, în timp ce cuptorul se încălzea, răscoli prin dulap, şi dădu peste o sticlă de vin pe care nu scria absolut nimic, dar avea o panglică aurie de care era agăţată o carte de vizită cu următorul mesaj: *Mulţumesc pentru ospitalitate! Cu dragoste, Alicia.*Abby zâmbi, amintindu-şi ultima vizită a Aliciei. Descoperiseră un mic magazin de vinuri pe strada Decatur. Pe două mese, erau înşirate sticlele de vin roşu şi alb. Alături, în rafturi, se aflau expuse vinuri de import sosite din Germania şi Franţa. Pe etichetele de un alb imaculat era scris cu litere mari, negre; MASA CU VIN ROŞI şi MASA CU VIN ALB. Fără culori, fără folie pentru ambalare, fără înscrisuri pompoase.

- Nu-i aşa că e drăguţ? zisese Alicia, apucând gâtul uneia dintre sticle şi ridicând-o. *Ceva nepretenţios* şi *fără fiţe.* Ea rotise sticla în lumina slabă a magazinului, ignorând expresia dezaprobatoare a proprietarului şi citi: „Crama Smith, Napa, California". Unde vine asta? Ochii ei verzi licăriseră. Oare e vorba de crama Smith cea adevărată sau ăştia or fi unii care vând produse contrafăcute? Ştii tu, ca atunci când doi îndrăgostiţi semnează în registrul unui motel fără telefon, ca să petreacă o noapte plină de pasiune? Ea coborâse vocea. Nu că aş fi făcut eu însămi aşa ceva. Apoi îşi aruncase capul pe spate, hohotind în stilul acela supărător şi insinuant, specific ei. Trebuie să-l cumpărăm neapărat... şi pe cel roşu!

Desfăcuseră sticla de vin alb, stând afară, pe verandă, ascultând zgomotele înserării şi trăgând cu ochiul la peştele ce se frigea pe grătar. Luke o sunase, declarându-i că intenţiona să-şi petreacă noaptea în oraş.

- Am de lucru, precizase el, fac pregătirile pentru noul format al emisiunii. Ne vedem mâine. Te iubesc mult, scumpo.

Mda, sigur. După ce Abby închisese telefonul, Alicia zisese:

- Nu-i decât un ratat, Abs. Divorţează de măgarul asta, şi cu asta basta. Turnase din nou vin în pahare, în timp ce vântul se strecura printre copaci, iar păsările nopţii îşi murmurau trilul. Hai să nu-/ lăsăm să ne strice seara. Nemernicul ăla nu merită absolut nimic.

O, cât de multă dreptate avea, gândi Abby în clipa aceea. Sticla de vin roşu fusese împinsă în interiorul dulapului, unde se umpluse de praf, de mai bine de doi ani. Pe Alicia o făcuse să promită că o vor consuma împreună la următoarea ei vizită, dar aceasta nu mai avusese loc, iar ea era pe cale să vândă casa în care locuia.

Venise vremea să o desfacă. Cine ştie ce soartă va avea amestecul acesta unic în felul său. Intenţiona să destupe sticla, să-i telefoneze Aliciei şi să o roage să-şi toarne, la rândul ei, un pahar cu vin, şi să-l deguste împreună, vorbind la telefon.

Deschise unul dintre sertare şi căută un tirbuşon. Dădu cu ochii de Hershey care stătea precum o statuie, privind atentă spre livingul învăluit în întuneric. Deoarece lucrase întreaga zi în studioul foto, acum soarele asfinţise, iar casa, cu excepţia bucătăriei, nu avea nicio lumină aprinsă.

- De data asta nu voi cădea în capcană, îi spuse ea căţelei, convinsă că Ansei stătea ascuns sub canapea. Dar pisoiul apăru pe neaştepate pe unul dintre scaunele de la bucătărie şi îşi aţinti, la rândul său, privirea spre livingul întunecat. Ajunge! zise ea, simţind însă ceva, o undă de aer şi avu o ezitare. Simţi ceva ce aducea a pământ şi a umezeală. Nu atât un miros, cât o senzaţie.

- Nu-i decât rodul imaginaţiei tale, îşi zise ea. Observând ciocanul uitat mai devreme pe tejghea, îl luă în mână.

Mda, ai de gând să ucizi pe careva? Trezeşte-te la realitate, o necăji vocea interioară. Tu, care dacă găseşti în casă nişte molii sau alte insecte, te pregăteşti să le dai drumul afară.

- Da, dar sunt cu nervii la pământ, mormăi ea, strângând şi mai abitir mânerul neted din lemn al ciocanului.

Oare îşi imagina sau chiar auzea ceva? Un fâsâit uşor? Paşi pe podeaua de lemn? O uşă care se închidea uşor? Ea îşi imagină din nou spitalul acela fantomatic, cu uşile lui mai întâi deschise şi apoi închise. Un fior de teamă, rece ca privirea unei reptile, îi mângâie ceafa.

Ea strânse cu putere mânerul ciocanului.

O, Doamne, nu-ţi face una ca asta.

înghiţind în sec, o porni spre sufragerie, aprinzând la repezeală o veioză Tiffany. Camera fu inundată de un curcubeu de culori, luminând ungherele întunecate ale încăperii.

Dar acolo nu era niciun monstru.

Hershey mârâi

- .Mă sperii, te rog să încetezi! zise Abby, enervată. Pentru propria ei liniște ea păși, cu ciocanul în mână, spre coridor, simţind cum îi creşte pulsul. în timp ce neliniştea i se prelingea în vene, aprinse fiecare bec în parte, deschise uşile dulapului, privi sub patul din camera ei şi sub cel din camera de oaspeţi.

în baie, ţinându-şi respiraţia, ridică afurisitul de ciocan şi, având în minte imaginile din filmul *Psycho,* dădu la o pate perdeaua de la duş cu o mişcare rapidă. Avu o strângere de inimă, dar înăuntrul acelor ziduri placate cu faianţă, nu sc afla nimeni.

- Vezi... nu e nimic, îşi zise ea, în vreme ce inima continua să-i bată frenetic, iar stomacul să i se strângă.

La parter, mai rămăsese doar o cameră. Ea deschise o ultimă uşă, cea de la uscătorie, rămânând complet nemişcată.

Fereastra era deschisă.

Inima îi stătu în loc.

Fu gata să scape ciocanul din mână.

Fereastra fusese închisă, nu?

Mintea ei o luă la goană, şi ea se strădui să-şi aducă aminte.

O deschidea, uneori, atunci când aerisea încăperea pe care o folosea pe post de uscătorie. Având ventilaţia defectă, producea mai mulţi aburi. Dar astăzi nu spălase nimic şi nu-şi amintea să fi deschis fereastra.

Gândeşte-te bine, Abby. Nu o lua razna din pricina asta. Probabil că ai deschis-o.

Frica aduse broboanele de sudoare la suprafaţa pielii ei şi degetele îi alunecară pe mânerul ciocanului.

Nu te pierde cu firea. Poate că ai uitat să o închizi aseară, când ai adus prosoapele.

Dar ea ştia că nu era adevărat.

în fiecare seară verifica de două ori fiecare uşă şi fiecare fereastră şi, chiar dacă fereastra aceea se mai bloca uneori, ea avea întotdeauna grijă să fie închisă.

Dar nu neapărat zăvorâtă, o necăji mintea. Chiar şi după ce aflase de moartea lui Luke, ea nu verifica constant încuietorile ferestrelor, ci doar se asigura că acestea fuseseră închise.

Atunci cum de asta a rămas deschisă?

Oricât s-ar fi străduit, tot nu reuşea să-şi dea seama. Ea închise fereastra, trântind-o şi încercând apoi s-o zăvorască, dar încuietoarea nu vru nici în

ruptul capului să se fixeze. Din cauza umidităţii, fereastra era mult prea umflată. *Grozav,* îşi zise ea, gândindu-se că va trebui să improvizeze ceva pentru a reuşi s-o închidă - o scândură din garaj, probabil.

în timp ce hotăra ce are de făcut, un gând înfiorător îi străpunse creierul.

Oare închizând-o îi va ţine la distanţă pe răufăcători sau, fără să ştie, va bloca înăuntrul casei un musafir nepoftit? încă nu verificase încăperile de la etaj.

- Ah, porcăria dracului, mormăi ea, răsucindu-se pe călcîie şi ducându-se direct în capătul holului, acolo unde o scară de lemn o conducea chiar la biroul său.

Abby strânse din dinţi.

în ziua aceea nu fusese deloc în biroul său de la etaj. Cu siguranţă că nu se ascunsese nimeni în fostul pod. Dar, cu toate astea, trebuia să se convingă. Ştia că nu va închide ochii toată noaptea dacă nu va verifica fiecare firidă şi colţişor al casei.

- Haide, Hershey, că tu ai declanşat toată povestea asta, îi spuse ea căţelei. Deschizând uşa, aprinse candelabrul care lumina scara. Apoi, strângând mai departe în mână afurisitul de ciocan, ea urcă treptele înguste, auzindu-le cum scârţâie sub greutatea trupului ei, în timp ce perişorul de pe ceafă se ridică din pricina fricii.

Era o nebunie. Şi ce dacă găsise fereastra deschisă? Căţeaua văzuse cai verzi pe pereţi? Nu era oare ăsta obiceiul lui Hershey? Labradorul nu fusese niciodată o întruchipare a inteligenţei, iar ea se gândi cu teamă că n-ar fi vrut să afle IQ-ul canin al lui Hershey.

Cu fiecare treaptă, temperatura devenea din ce în ce mai sufocantă, căldura de peste zi ridicându-se până la tavanul podului. încăperea nu avea ferestre, ci doar un luminator montat în tavan, pe care ea putea să-l lase întredeschis. Cu inima bătându-i nebuneşte, ajunse la ultima treaptă şi aprinse imediat becul puternic de deasupra capului.

Bineînţeles că încăperea era goală

.Cu excepţia unui birou şi a unui scaun vechi tapiţat.

Omul-sperietoare nu se ascunsese nici aici, aşa cum nici sub patul ei nu depistase niciun monstru.

- Eşti o mincinoasă, o acuză ea pe căţea, căutând prin dulapuri. O alarmă falsă. Hershey înclină capul, ţinându-şi coada aproape nemişcată, ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Păi, chiar ar trebui să-ţi fie, o certă Abby. Nişte ochii negri şi umezi se înălţară spre ea, cerând îndurare. Abby se simţi cuprinsă de remuşcări. O, Hersh, îmi pare rău. Tu îţi făceai, pur şi simplu, datoria? Ea se aşeză pe treapta de sus a scării, ciufulind blana de pe ceafa căţelei şi apropiindu-se suficient de mult, ca Hershey să o lingă rapid pe obraz. Sărutări câineşti, şopti Abby, bătând-o cu palma de-a lungul spatelui. Sunt cele mai bune. Fu recompensată printr-o altă mângâiere din partea lui Hershey, de data asta cu nasul ei umed. Şi eu te iubesc. Numai las-o ceva mai moale cu slujba asta de paznic, de acord? Anunţă-mă doar în cazul în care există un pericol real.

Nu critica câinele. Fereastra de la uscătorie era deschisă şi tu nu ai lăsat-o aşa. Cineva a deschis-o. Doar dacă nu te-ai ţăcănit cu adevărat.

- Nu! zise ea, aproape ţipând, şi căţeaua tresări. O, Hersh, îmi pare rău. Nu voia să lase gândul acesta să prindă aripi în mintea ei.

- Să mergem, poate găsesc jos un biscuit pentru căţei.

Căţeaua pufăi şi o zbughi în jos, pe scară. Ajunsă la parter,
Abby auzi un „clic" slab şi simţi mirosul de mâncare arsă, ceea ce o duse la concluzia că cuptorul atinsese, în final, temperatura optimă. Căţeaua începu să latre şi se postă în faţa intrării.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu. Ce s-a mai întâmplat, Hersh? Nu mă păcăleşti şi de data asta, nu-i aşa? strigă Abby, aflată mult în urma labradorului. Nu e posibil aşa ceva. Ea coborî treptele cu ceva mai multă atenţie, dar în clipa în care ajunse sub arcada care dădea spre living, pereţii fură brăzdaţi de fasciculele de lumină ale unor faruri de automobil.

Pe neaşteptate, fu din nou cuprinsă de îngrijorare, fiindcă atitudinea căţelei şi fereastra aceea deschisă o speriaseră cumplit.

Stăpâneşte-te, Abby.

Căţeaua se afla deja în faţa uşii de la intrare în momentul în care ea auzi zgomotul motorului şi scrâşnetul cauciucurilor. Privind pe fereastră, văzu cum botul unui Mustang se apropia de garaj. O secundă mai târziu, huruitul motorului se opri, iar portiera şoferului se deschise.

Abby îşi ţinu respiraţia în secunda în care îl recunoscu pe şofer.

- Oh, nu, şopti ea, zărindu-l pe detectivul Montoya. Aceasta, în mod cert, *nu* era o veste bună.

15

ntoya, purtând o pereche de jeanşi ponosiţi, un tricou negru şi o jachetă din piele, coborî din automobil, trânti portiera, după care apăsă pe unul dintre butoanele brelocului său. Maşina chiţăi, în timp ce farurile sale clipiră, însă atenţia lui Abby era concentrată exclusiv asupra bărbatului.

Faţa lui era sobră, părul negru îi cădea pe frunte, în vreme ce el se îndreptă rapid spre treptele din faţa casei. Inima ei tresări.

- Domnul să mă aibă în pază.

Oh, Abby, nu fi proastă. Nu o porni în direcţia *aceea.*

Ea deschise uşa larg, înainte ca el să apese pe butonul soneriei. Hershey ieşi repede afară, sărind şi dând din coadă, implorând să fie luată-n seamă. Daaa, ce mai câine de pază.

- Aşteptaţi pe cineva? zâmbi Montoya, cu toate că pe chipul lui se ghicea o uşoară încordare. Bărbatul avea o dantură de un alb impecabil şi un zâmbet poznaş, unul dintre acelea care, potrivit bănuielilor ei, reuşea să topească inima unei femei. El îşi luă răgazul necesar pentru a se lăsa pe un genunchi şi a mângâia căţeaua, aceasta răspunzându-i prin solicitarea unei atenţii şi mai mari.

- Doar pe dumneavoastră, domnule detectiv, zise ea, conştientă de senzaţia aceea de uşurare ce o cuprinsese îndată ce dăduse cu ochii de el. în mod sigur, nervii ei aveau nevoie să se calmeze. Sau poate că era genul acela de femeie proastă care se lăsa vrăjită de bărbaţii arătoşi, de acei bărbaţi tupeişti cărora, la o cercetare mai amănunţită, le descoperi licărul acela special al privirii şi o anumită blândeţe.

Of, pentru Dumnezeu! Ce idee ridicolă mai e şi asta? Montoya e detectiv. Punct. Investighează cazul morţii lui Luke! Asta-i tot.

El îi oferi din nou acel zâmbet sexy şi copilăresc. Privirea lui întunecată avea ceva seducător şi iscoditor, iar ea simţi cum sângele i se înfierbântă pe neaşteptate. Deci în spatele faţadei de detectiv se ascundea un tip cu simţul umorului. Descoperirea că Montoya avea simţul umorului reprezenta un pericol şi mai mare. în clipa aceea, ultimul lucru de care

avea nevoie era un bărbat, iar dintre toţi bărbaţii trăitori pe această planetă, detectivul Reuben Montoya ar fi reprezentat cea mai proastă alegere.

Un poliţist!

Exclus.

Un detectiv de la Departamentul Omucideri!

Cu atât mai rău!

Fii serioasă, Abby.

Şi cui îi dă prin cap să-şi aleagă un bărbat? Ultimul bărbat cu care ai avut o relaţie serioasă tocmai a fost ucis, îţi aminteşti?

- Mă aşteptaţi? întrebă el. De aceea aţi venit la uşă înarmată cu un ciocan?

- Poftim? O! Nu. Tocmai băteam nişte cuie. Nu minţea. Exact asta făcuse la primele ore ale dimineţii. Ea aşeză rapid ciocanul pe măsuţa aflată în apropierea intrării. Cum Hershey o zbughi înăuntru, Montoya se ridică în picioare. Lumina se reflecta în şuviţele sale negre ca abanosul şi îi evidenţia pometii frumos conformaţi. Abby se întrebă cum ar fi dacă l-ar săruta. Ea îşi concentra privirea asupra buzelor subţiri, ascunse parţial de bărbuţa neagră şi simţi un nod ciudat în gât. Cu ochii minţii, îl văzu nu doar sărutând-o, ci şi dezmierdând-o, gura şi palmele lui alunecând pe trupul ei.

Oh! Potoleşte-te, Abby!

Dar nu era în stare. în timp ce stăteau acolo, sub lumina caldă şi primitoare a verandei, în aer plutea o senzaţie de intimitate. Imaginaţia ei superactivă o luase la galop, dând la iveală tot soiul de fantezii în care ea făcea dragoste cu el.

Ceea ce era de-a dreptul ridicol.

- Ai venit singur? întrebă ea, cu toate că era aproape sigură de răspuns. Abby se înălţă pe vârfuri şi privi dincolo de umărul lui, căutându-l cu privirea pe cel de-al doilea poliţist.

- în seara asta sunt doar eu.

- Cum, fără partenerul acela delicat şi bine dispus? întrebă ea, încrucişându-şi braţele la piept, ca şi cum şi-ar fi protejat inima.

Rânjetul lui Montoya semăna cu al unei fiare.

- Te referi la Brinkman?

- Un gentleman, spuse ea, sarcastic. Cred că e extrem de simpatizat de colegele sale.

- Nu prea.

- Ce surpriză. Prin urmare, unde-i amicul meu în seara asta? întrebă ea, conştientă că flirta, dar nefiind în stare să se abţină.

Montoya ridică un umăr.

- Bântuie, probabil, prin oraş, iritând cetăţenii şi făcând o publicitate negativă departamentului nostru, zise el. Cum ea se arătă surprinsă de francheţea lui, el adăugă. OK, e adevărat, e un poliţist foarte bun. Am încredere în instictele lui. îl cunosc bine, să ştii. Eu şi Brinkman nu ne prea potrivim, să spunem aşa.

Abby pufni în râs, iar tensiunea ce pusese stăpânire pe ea dispăru.

- Nu cred că am procedat corect mărturisindu-ţi chestia asta. S-ar putea să-mi creeze probleme.

- Şi faptul acesta te îngrijorează? Ea nu-l crezu, simţind că Reuben Montoya ar fi îndrăznit să treacă dincolo de o anumită limită pentru a păşi într-o zonă cu mult mai periculoasă.

- Nu prea mult. Nu.

- Mi-am închipuit. Ea se dădu la o parte din uşă, invitându-l astfel să intre.

- în concluzie, domnule detectiv...

- Poţi să-mi spui Reuben, zise el.

- îţi mai spune cineva astfel?

El chicoti.

- Numai mama.

- Şi ceilalţi?

- în afară de mătuşa mea, care insistă să-mi spună Pedro, după numele pe care l-am primit cu ocazia confirmării, şi a fraţilor şi surorilor, care-mi spun Reu, toată lumea îmi spune Montoya.

- Perfect, zise ea. Mai puţin personal. Deci, Montoya, te afli aici dintr-un motiv anume, fie că e oficial, fie că nu. Ea împinse uşa şi aceasta se închise. Vrei să-mi spui despre ce e vorba?

El dădu aprobator din cap, urmând-o înăuntrul casei. Privind sufrageria aceea primitoare, cu lămpile Tiffany, antichităţile şi numeroasele piese de mobilier, Abby decise că reuşea să gândească cu mai multă claritate sub o lumină ceva mai puternică în sufragerie sau în bucătărie...

- Se arde ceva? întrebă el.

- Oh, fir-ar să fie! Nu... nu chiar! Ea se duse glonţ la bucătărie, speriindu-l pe Ansei care se ascunsese sub canapea. Pisoiul o tuli spre bucătărie, privind înapoi şi sâsâind abia auzit. Apoi sări pe unul dintre scaunele de lângă masă, de unde putea urmări tot ce se petrece.

- Prietenos, observă Montoya, precaut.

- Se luptă cu conceptul „fă-te nevăzut". Montoya îşi dezveli rapid dantura albă, în vreme ce ochii lui căprui licăriră. A fost un nesuferit de când ai adus-o pe Hershey. Ansei a tot sperat că ea va dispărea într-un fel sau altul. Sau că va muri. Una din două.

în bucătărie, Abby arătă către pizza care acum era aproape scrum. Cina ei. Pe care intenţionase să o mănânce de una singură sau împreună cu Hershey. Sticla cu vin aştepta ademenitoare pe blatul mesei. Ea ezită înainte de a renunţa să mai stea pe gânduri.

- După cum vezi, pregăteam cina, înainte să apari... în fine, arată destul de jalnic, dar... ţi-ar plăcea să o degustăm împreună? Roşind, ea se simţi la fel de ridicolă ca şi cu mulţi ani în urmă, când îl întrebase pe neaşteptate pe Trey Hilliard dacă merge la petrecerea dansantă a lui Sadie Hawkins.

Montoya luă sticla de vin roşu şi zâmbi în momentul în care citi eticheta.

- Nu sunt în timpul programului, preciză el, înălţând spre ea ochii aceia căprui incredibil de sexy. E cea mai bună ofertă pe ziua de azi.

- într-adevăr? Ea nu se putu abţine să nu chicotească, în timp ce scoase la iveală două pahare pentru vin. Doamne, Montoya, s-ar putea să-ţi revaluezi destinul.

- Nu-ţi face griji, am făcut-o deja. El turnă vinul în pahare, iar ea desfăcu pizza din ambalajul de plastic. Deschise o cutie cu brânză italienească, conserva de măsline mărunţite, şi tăie rapid roşia şi ceapa.

- Prin urmare, zise ea, turnând în ploaie brânza deasupra pepperoniului uscat, să vorbim despre motivul vizitei tale. Deasupra brânzei proaspete adăugă feliile de ceapă şi măslinele feliate şi puse apoi pizza la cuptor. De ce mi se pare că ai venit să-mi transmiţi alte veşti rele?

- Mai există şi altfel de veşti?

- Credeam că da, recunoscu ea. Nu mai sunt sigură, iar faptul că eşti aici, acum, când e trecut de ora nouă, nu prea miroase a bine, nu?

- Cred că nu. îi oferi paharul, sorbi o gură din al lui, apoi se rezemă cu şoldul de bufet. în clipa aceea, haina de piele se deschise, dând la iveală patul armei ce se odihnea în teacă, iar Abby îşi reaminti că, în primul şi în primul rând, detectivul Reuben Montoya era poliţist. Putea foarte bine să soarbă dintr-un pahar cu vin, să râdă, în privirea lui apărând acel licăr sexy, ba chiar să-i mângâie animalul de casă, ca şi cum ar fi iubit la nebunie labradorii ciocolatii, şi să rămână detectivul de la Departamentul Omucideri care investiga moartea fostului ei soţ, un bărbat ce putea considera, în continuare, că ea avusese un amestec în cazul respectiv.

- Până acum, domnule detectiv, ai adus nu doar veşti rele, ci de-a dreptul tulburătoare. Ce te preocupă în clipa asta?

- Asa Pomeroy, zise el, aşezând paharul pe tejghea.

- Ce e cu el?

- Nu ai urmărit Ştirile?

în clipa aceea, ea simţi că urma o veste îngrozitoare. Senzaţia de uşurare pe care o trăise în ultimele zece minute dispăru instantaneu.

- Nu, am lucrat. De una singură, în studioul foto. Ea făcu semn cu bărbia spre uşa din spate, sorbind apoi din vinul acela surprinzător de neacidulat. Nici măcar nu am deschis radioul? Ce s-a întâmplat?

- A dispărut.

- A dispărut? îngrijorarea ei crescu şi mai mult. Asa? Vecinul meu?

- Aseară.

- Bănuiala ta e o glumă, zise ea, lumea părându-i-se dintr-odată o mică gaură neagră. Dacă un bărbat bogat şi puternic ca Asa Pomeroy nu poate fi în siguranţă, atunci cine mai poate fi? Nu, nu, nu mai era capabilă să raţioneze. El devenise o ţintă datorită averii sale şi a influenţei exercitate de Pomeroy Industries.

- Nu ştim cu certitudine ce s-a întâmplat, dar, pentru că îţi este vecin, m-am gândit că e bine să trec pe aici şi să văd dacă eşti în regulă.

- Sunt bine, zise ea. în timp ce în bucătărie începu să miroasă a brânză topită, a sos fierbinte de tomate şi a ceapă prăjită, ei îi veni în minte fereastra deschisă şi lătrăturile căţelei.

- Deci, nu aveai niciun motiv să alergi de colo colo cu un ciocan în mână?

- Ţi-am spus...

- Ştiu ce mi-ai spus, dar în clipa în care mi-ai deschis uşa, păreai bucuroasă să dai cu ochii de mine. Strângeai atât de tare mânerul ciocanului, încât încheieturile degetelor ţi se albiseră.

- Ai observat toate astea?

- *Sunt* detectiv. Ea nu-şi dădea seama dacă o provoca sau dacă \urN*a cât se poate de serios. Probabil că varianta ultimă era cea corectă, din moment ce venise la ea acasă pentru a-i vorbi despre asa.

- OK, *detective,* m-ai prins. Căţeaua s-a comportat ca şi cum în casă ar mai fi fost cineva, iar eu a trebuit să verific.

- Apărându-te cu un ciocan?

- Asta am avut la îndemână.

- Dar ai deja un sistem de alarmă, nu-i aşa? El întoarse capul spre afişul lipit pe uşa din spatele casei. Afişul auriu al sistemului de alarmă aviza pe toată lumea şi pe posibilii musafiri nepoftiţi că locuinţa era conectată la departamentul şerifului.

- Când am cumpărat-o, afişul era exact aşa. N-are nimic ciudat sau ceva de genul acesta. Nici nu ştiu dacă a avut vreodată alarmă.

- Află dacă a avut şi conectează-te. De pe chipul lui dispăruse orice urmă de veselie.

- Vorbeşti serios?

- Absolut. Cum ziceam, nu ştim sigur ce i s-a întâmplat lui Pomeroy, dar nu pare să fie vorba despre ceva benefic. El îi aduse la cunoştinţă toate informaţiile pe care le obţinuse, iar ea îl ascultă într-o tăcere împietrită. Asa şi maşina sa dispăruseră în cursul serii precedente, iar la poarta proprietăţii lui existau câteva indicii că ar fi avut loc o luptă. A doua zi dimineaţă, la sosirea menajerei, încuietoarea nu funcţiona. Poliţia era de părere că el fusese răpit, iar FBI-ul se implicase deja în desfăşurarea anchetei.

- Şi toate astea s-au petrecut aici, la capătul drumului? preciză ea, cu toate că îşi imagina răspunsul.

- Exact. Există şi posibilitatea ca Asa să fi plecat din oraş, fără a spune cuiva unde se duce, dar nu pare o variantă plauzibilă. Toate agenţiile sunt implicate, locale, statale, plus FBI-ul, după cum spuneam.

- Pentru că e bogat? Nu prea e corect.

- Nu e. Dar Pomeroy e o celebritate şi deţine proprietăţi în toată partea de sud a ţării. Afacerile lui au ca sediu central New Orleansul, dar el mai are proprietăţi şi fabrici şi în Alabama, Texas, ba chiar şi în Georgia. Şi e posibil să fi trecut dincolo de graniţa statului nostru, dar nu suntem siguri de asta, momentan, iar agenţiile au intrat în alertă. Eu lucrez la Departamentul criminalistică, dar nu există date care să ateste că Pomeroy ar fi mort. Cert este doar că a dispărut. De la prima mea vizită aici, m-am oferit să vin şi să te avertizez sau să aflu dacă ai auzit sau ai văzut ceva suspect în apropierea casei tale.

- Dar acum te afli aici în afara orelor de serviciu.

- Aşa e.

- Deci ar fi putut veni altcineva... în mod oficial.

- Posibil. în funcţie de datele care ar fi apărut pe parcurs. Aşa că spune-mi ce-ai văzut şi ce-ai auzit. Nu trebuie să fie ceva extraordinar, ci, pur şi simplu, ceva care ţi-a atras atenţia.

- Habar nu am. Nimic. Ea reuşi să găsească un şervet, dar era mult prea uimită şi asimila cu greu cele spuse de el. Deschise uşa cuptorului şi de acolo răbufni un val de căldură, purtând cu el aroma condimentelor. Ea scoase cu grijă pizza din cuptor. Brânza topită făcuse băşicuţe la suprafaţă şi se scurse pe marginile crustei, în momentul în care ea scoase coptura pe un platou.

Ea se gândi la toate acele dăţi în care trecuse pe lângă proprietatea Pomeroy, fie pe jos, fie cu maşina.

- Nu-mi amintesc nimic ciudat sau suspect. Trec cu maşina în drum spre birou de două ori pe zi. Scormonind într-un sertar, scoase de acolo un cuţit greoi pentru pizza. Folosindu-şi toată puterea, apăsă tare pe mâner, forţând lama circulară a acestuia să taie aluatul în opt. Mai trec prin dreptul porţilor atunci când fac jogging, dar în ultima vreme asta s-a întâmplat sporadic. Ai verificat la familia Stinson? Ei locuiesc chiar vizavi. Asa şi Mark se cunosc de pe vremea când frecventau amândoi un club al aviaţiei. Amândoi au câte un avion. Vanessa şi Celia Stinson joacă bridge sau golf împreună.

- Deja a stat de vorbă cineva cu ele. O să discutăm cu toate cunoştinţele lui Asa.

- O să dureze ceva.

- Nu, zău.

Ea aranjă feliile de roşii, luă două farfurii, o spatulă şi aşeză câte o porţie de pizza pe fiecare farfurie. Oferindu-i una lui Montoya, se aşeză pe taburetul de alături, ignorând însă mâncarea. După

ceasuri întregi în care stomacul o implorase să-l hrănească, îşi pierduse brusc apetitul. Gândul că era posibil ca Asa Pomeroy să fie răpit, de la doar trei sute de metri distanţă faţă de casa ei, o înspăimânta. Dispariţia lui Asa Pomeroy la care se adăuga moartea lui Luke şi a lui Courtney LaBelle îi tăiaseră apetitul.

- Deci, ai venit până aici ca să afli dacă ştiu ceva în legătură cu Asa Pomeroy şi dacă am văzut ceva, începu ea fraza, fără a adăuga şi „prefăcându-te că-ţi faci griji".

Femeie proastă!

Montoya citi nedumerirea în privirea ei.

- Am venit ca să te pun în gardă, zise el, luând o bucată de pizza şi muşcând din ea. Şi ca să mă asigur că eşti în siguranţă.

Abby simţi un fior rece de-a lungul coloanei vertebrale.

- Nici măcar nu-l cunosc pe Asa Pomeroy.
- Mănâncă, o îndemnă el. E bună.
- Tot ce se poate.

El mai turnă puţin vin şi ea gustă în cele din urmă din bucata de pizza. Minţea. Avea un gust de ceapă, dar ea o mâncă, oricum.

El tăcu câteva minute. Terminându-şi prima felie de pizza, rosti apoi ca din întâmplare:

- Am auzit că ai vizitat vechiul sanatoriu.

Ea aproape că se înecă cu bucata pe care o mesteca.

- Cum ai aflat? Singura persoană căreia îi mărturisise despre vizita sa fusese Zoey, şi se îndoia că sora ei ar fi ridicat receptorul ca să sune la poliţia din New Orleans.

Oare când fusese poliţia pe urmele ei?

Şi dacă era aşa, cum de abordase Montoya subiectul?

- Sora Maria e mătuşa mea, explică el, apoi înghiţi încă o bucăţică şi sorbi din vin.
- Ooo. Ceafa lui Abby luă foc, la gândul că intrase în spital pe furiş. Deci, m-a pârât?

Montoya zâmbi într-un fel dezarmant.

- Nuuu. Dacă ar fi vrut într-adevăr să te pedepsească, te-ar fi pus în genunchi şi te-ar fi obligast să spui rugăciuni de acum şi până în veci vecilor. Am sunat-o, am întrebat-o cum merg lucrurile în privinţa spitalului, dacă au mai avansat cumva în ceea ce priveşte vânzarea sau demolarea clădirii, iar ea mi-a spus că ai trecut pe acolo.

Ce noroc pe capul meu să mă întâlnesc cu sora Maria, călugăriţa bârfitoare. Se forţă să înghită o nouă bucăţică de pizza.

- Ţi-a spus de ce m-am dus acolo?
- Nu. Nici măcar atunci când am întrebat-o.
- Deci, îmi adresezi mie aceeaşi întrebare, nu?

El nu-i răspunse, dar o privi insistent.

- Nu e ceva important, zise ea, hotărând să-l înfrunte. Conform sfatului unui psihiatru, m-am

întors puţin în timp. Am hotărât să merg la spital şi să-mi înfrunt trecutul, ştii ce vreau să spun, să revin în locul în care mama şi-a petrecut ultimele zile de viaţă. S-a sinucis chiar în ziua în care împlineam cincisprezece ani, iar ea împlinea treizeci şi cinci, aruncându-se de la fereastra salonului ei... prin geamul ferestrei închise. O trecu un fior. Dar tu ştii deja toate aceste lucruri, nu-i aşa? Bănuiesc că ştii multe despre mine, mai mult decât ar recunoaşte cineva vreodată, ceea ce mă face să mă întreb care e motivul. Infuriindu-se, Abby împinse farfuria într-o parte. Ea alunecă de pe blat, gata să cadă pe podea. Ea nu păru să ia în seamă acest lucru. Deci, care e situaţia? Sunt considerată suspectă de ceva? în cazul acesta, de ce anume? De moartea lui Luke? De dispariţia lui Asa Pomeroy? Sunt vinovată pentru faptul că mama s-a sinucis? Străpungându-l cu privirea, ea zise: haideţi, domnule detectiv Montoya, spuneţi-mi despre de e vorba? Şi vă rog să nu aveţi reţineri şi nici să nu mă menajaţi. Nu v-a spus bătrâna dumneavoastră mătuşă Maria că mărturisirea face bine sufletului?

El surâse.

- Poate că am vrut doar să verific dacă eşti bine.

- Şi te aştepţi ca eu să cred una ca asta? După ce i-ai pus pe spionii de la spital să mă verifice? Ea nu reuşea să-şi domolească vorbele, dar el nu părea ofensat. Ba mai mult, părea amuzat de furia ei. Doamne, cât ar fi vrut să-l scuture puţin. Era de-a dreptul înnebunitor!

O parte a fiinţei ei ar fi dat orice să creadă că el trecuse pe acolo fiindcă-i păsa de ea, că fusese dornic să o revadă, dar gândul acesta era, pur şi simplu, dorinţa părţii extrem de feminine şi de prostuţe a fiinţei ei. Partea aceea cu mult mai matură ştia că lucrurile stăteau cu totul altfel.

Bărbatul acesta era poliţist. Punct. El nu avea încredere în ea, iar în secunda aceea, nici ea nu avea încredere în el.

- Crezi ce vrei, zise el, ridicându-se în picioare şi ştergându-şi mâinile cu un şervet de hârtie pe care-l rupse de pe rola aşezată pe tejghea.

- Aşa voi face.

El aruncă şerveţelul folosit la gunoi.

- în concluzie, totul e în ordine pe aici?

Doamne, deci nu avea de gând să renunţe, nu?

- în afara unei căţele nevrotice şi a unei pisici bolnave de paranoia, mda, totul e în regulă. Era tentată să-i povestească despre fereastra deschisă şi despre mârâiturile repetate ale lui Hershey, dar nu fu în stare să meargă până la capăt. Ea nu voia să pară un soi de şoricel speriat şi, în afară de asta, în casă nu se mai afla altcineva. Se asigurase de lucrul acesta, nu-i aşa?

El privi prin bucătărie ca şi cum ar fi vrut să se asigure de ceva.

- în fine, mulţumesc pentru cină.
- Dacă s-a putut numi astfel.

El îi oferi din nou surâsul acela contagios şi dezarmant.

- A fost cea mai bună invitaţie şi cea mai reuşită cină pe care am primit-o şi servit-o în ultimii ani.

Când ea vru să protesteze, el ridică mâna oprind-o. Vorbesc serios.

- Eşti un bărbat uşor de mulţumit.
- Posibil. Ochii lui căprui şi întunecaţi sclipiră, micşorându-se, iar ea simţi că nu mai e în stare să respire. Dacă stai bine să te gândeşti, cred că aşa şi sunt.

O, Doamne. Pulsul ei o luase la goană. Simţi cum pasiunea se cuibăreşte mai întâi în stomac, răspândindu-se apoi în membrele ei. Ce anume o tulbura atât de mult la bărbatul acesta? Brusc, o înfuria atât de tare, încât îi venea să-l strângă de gât, iar în secunda următoare o cucerea, glumind şi flirtând cu ea, reuşind să i se strecoare pe sub piele.

Ceea ce *nu* era bine deloc.

El arăta nespus de sexy în geaca aceea de piele, în blugii uzaţi şi mulaţi şi datorită acelei atitudini îndrăzneţe. Bănuia că el ştia cum să se joace cu o femeie, lucru care o dezarmă complet. Se autoavertiză să fie prevăzătoare; una era să flirtezi şi cu totul altceva să te îndrăgosteşti de un bărbat ca detectivul Montoya.

- Fii atentă, zise el în vreme ce ea îl conducea până la uşa de la intrare. Doamne, ea spera să nu observe cum îl măsura din cap până în picioare. Dacă vezi sau auzi ceva care-ţi pare neobişnuit, sună-mă.

El îi aruncă o privire care putea fi înterpretată într-o duzină de feluri. Ai numărul meu de telefon.

O, aş vrea eu. I-ar fi plăcut să ştie că-l impresionase pe bărbatul acesta.

- Ţi-am spus. Nu ştiu nimic.

Ea deschise uşa.

El ezită o clipă în prag.

Preţ de câteva secunde, el privi în noapte. Ploaia începuse deja să ude pământul şi vântul scutura crengile stejarului de la marginea drumului.

- Ascultă, zise el în cele din urmă, răsucindu-se şi privind-o direct în faţă. Pe fruntea lui se iviră nişte cute adânci, iar colţurile gurii i se lăsară în jos. Să ai grijă.

În adâncul ei se frânse ceva.

Îi fu greu să-şi recapete glasul.

- A... aşa voi face.
- Nu, vorbesc serios. Palma lui îi atinse uşor antebraţul, cealaltă rezemându-se pe zăvorul subţire al uşii. Aici e ceva în neregulă. Nu ştiu ce, dar nu-mi place. Montează-ţi cât mai repede sistemul de alarmă şi pune-l în funcţiune.
- Mă sperii.

- Perfect. Asta e şi ideea. Expresia lui rămase aceeaşi. Privirea lui întunecată era la fel de intensă.

Ea simţi cum gâtul i se strânge.

- Bine. Se uită repede în spatele ei, spre interior şi spre măsuţa din holul de la intrare.

- Iar ciocanul acela nu e o idee chiar atât de rea. Nu mă dau în vânt după cetăţenii care posedă arme sau câini de pază, dar trebuie să te protejezi. El se încruntă. Poate că ţi-ar trebui unul mai mare.

- Te referi la armă sau la câine?

- La ciocan.

- Cum ar fi un târnăcop?

- Mdda. Ar fi alegerea perfectă. Dar nu zâmbi, ci îşi încovoie umerii împotriva ploii.

Abby îl privi cum coboară repede treptele din faţa verandei, traversând aleea pietruită cu cărămidă care ducea spre locurile destinate parcării, intrând apoi în Mustangul său negru. El pomi motorul, execută o întoarcere rapidă în formă de U şi traversă apoi peluza. Stopurile din spate străluceau prin picurii ploii.

- Ai auzit, Hershey? Povestea aceea cu ciocanul? Pentru orice eventualitate. în afară de asta, nu prea are încredere în abilităţile tale de câine de pază, nu-i aşa? Ea strecură zăvorul în lăcaşul său, îndreptându-se apoi spre dormitor, încercând să nu se întristeze din cauza plecării lui. Abia dacă-l cunoştea şi nici nu avea încredere în el. Dar casa părea brusc goală fără el.

Ce prostie.

Sfaturile lui apărură din nou în mintea ei. Poate că era timpul să încarce arma de calibrul 38. Muniţia o păstra într-o cutie, în dulap.

Ea deschise sertarul, decisă să asculte sfatul lui Montoya. însă arma nu mai era acolo.

Ea clipi des. Nu se poate! Nu era posibil ca arma tatălui lui Luke să fi dispărut! O văzuse acum două zile, nu-i aşa?

Atunci ce se se întâmplase cu ea?

Speriată, Abby se aşeză pe pat, gândindu-se să formeze numărul de mobil al lui Montoya, dar se răzgândi. Se mai uită o dată în sertarul noptierei şi se răsuci apoi spre capătul opus al patului, unde se afla o noptieră identică. Deschise enervată sertarul, rugându-se în tăcere să descopere acolo arma.

Nu avu noroc.

Arma nu era nicăieri.

Iar fereastra aceea fusese deschisă.

Cineva intrase în casă.

Cineva se căţârase în casă, furând apoi nepreţuita armă a lui Luke.

Luă în considerare variantele posibile. Poate că ucigaşul intrase în casă, să caute un obiect care pentru Luke avea o valoare sentimentală. Sau poate că fusese vorba de un fan obsedat, care-l auzise pe Luke vorbind în direct despre armă. Era posibil ca tipul să vrea să „îndrepte" răul pe care-l făcuse ea eroului lui, ori se gândise că pe arma respectivă ar fi

putut obţine un preţ excelent pe piaţa neagră; ori poate că era vorba de o persoană care voia să vândă arma unei celebrităţi.

- Mult prea bizar, murmură ea, şi mult prea înspăimântător, înainte de a permite panicii să pună stăpânire pe ea, îşi petrecu următoarea jumătate de oră răscolind dormitorul şi restul casei, sperând dincolo de limitele raţiunii, că rătăcise pe undeva, pe acolo blestemata aia de armă. într-un târziu renunţă, în concluzie, cine o luase? Şi ce aveau de gând să facă cu ea?

16

^Sătrânul aştepta.

Ceea ce era perfect, gândi el, strecurându-se prin întuneric şi escaladând gardul. Automobilul era parcat în spatele hambarului abandonat, şi decise că era ultima dată când putea risca, parcând atât de aproape de proprietatea familiei Pomeroy.

Adrenalina explodă înăuntrul lui, iar el se simţi mai puternic decât atunci când îi ucisese pe Gierman şi pe virgină. Problema devenise acum mult mai importantă, fiindcă poliţia aflase că Pomeroy dispăruse. FBI-ul urma să fie sunat, iar ei vor încercui proprietatea Pomeroy, aşteptând o cerere de răscumpărare care nu va sosi nicicând.

Pe buzele lui apăru un surâs şters.

Habar nu aveau ce se petrece, deocamdată.

Dar mâine vor afla... va avea el grijă de asta. El aflase cum să-i contacteze şi prin intermediul cui.

Oricât i-ar fi plăcut să urmărească cum poliţia îşi bătea capul şi cum îi punea beţe în roate, trebuia să fie foarte prudent. Forţele tuturor agenţiilor mişunau în toată partea aceasta a statului. Acesta fusese motivul pentru care şterpelise arma în timp ce Abby lucrase în studioul ei foto. Aşteptase aproape o oră. Dându-şi seama că-şi va petrece, probabil, aproape întreaga zi în studio, se hotărî să rişte. El ştia că situaţia se va înrăutăţi, mai ales că el trebuise să sară câteva etape, lucrând mult mai repede. Aşa că riscase, intrând pe furiş în casa ei şi furând arma de calibrul 38 din ascunzătoarea sa din dormitor.

Dar îşi acordase un răgaz.

în ciuda pericolului, el îşi luase răgazul de a se întinde în patul ei, îmbătându-se cu parfumul ei, pentru a-şi imagina cum ar fi să-i simtă trupul sub el.

Zbătându-se.

Asudând.

Plină de dorinţă.

Fiica lui Faith.

Sângele i se înfierbântă, amintindu-şi aroma patului ei. Cu ochii minţii, el văzuse şuviţele ondulate şi bogate răspândite pe pernă, buzele ei întredeschise şi tremurul uşor al trupului ei care se arcuia brusc în clipa în care el o penetra. Cu putere. Rapid. Lăsând-o cu respiraţia tăiată, până ce se ivea clipa perfectă în care o va ucide...

O, cât de mult şi-ar fi dorit să-i facă chiar astăzi o surpriză, începu să tremure, anticipând momentul, iar palmele îi transpirară pe volan.

Ai răbdare.

Va veni curând şi vremea ei.

Deschise poarta şi trecu cu camioneta dincolo de ea, după care legă din nou lanţul. Ploaia, care căzuse aproape întreaga zi, se mai liniştise puţin, iar el inspiră adânc aerul acela umed al serii. încordat, o porni pe autostradă, aprinzând, în cele din urmă, farurile. Din moment ce poliţia era mereu la pândă, venise vremea să acţioneze.

Preţ de douăzeci şi patru de ore, îl lăsase pe bătrân să reflecteze la propriul său destin. Destul de mult.

Acum, venise vremea ca totul să se sfârşească.

La dracu'! Gina Jefferson aruncă pixul în colţul opus al micuţei încăperi. Acesta se izbi de perete, zgâriind tencuiala chiar dedesubtul premiului pe care-l primise în 2002, când fusese declarată Femeia de afaceri a anului, la categoria afro-americani, premiu acordat de Primăria oraşului New Orleans. Pixul alunecă pe lângă perete, aterizând lângă dulapul cu dosare.

- Nemaipomenit, Gina. Deşteaptă mişcare, mormăi ea, furioasă că se lăsase dominată de propriul temperament. Era târziu, trecut de ora nouă, ea fiind ultimul angajat care se mai afla la sediul Crescent City Center. Stătuse aici vreme de douăsprezece ceasuri, lucrând pe brânci, fiind la fel de frustrată ca în ultimii cincizeci şi cinci de ani. Simţindu-se ca o proastă şi bucurându-se că era singură în încăpere, ea traversă covorul gros, în încercarea de a recupera pixul. Nu reuşi. Dulapul era un mastodont, plin ochi cu dosarele pacienţilor care în curând vor fi obligaţi să apeleze la alt centru pentru a-şi trata bolile mintale.

Asta dacă nu cumva ea va reuşi să scoată din pălărie o vacă care făta bani.

Bătuse deja la aproape toate uşile donatorilor pe care se putea baza, nu o dată, ci de mai multe ori. Avea nevoie de o listă cu noii filantropi bogaţi, dacă exista aşa ceva. Folosindu-se de un umeraş, extrase pixul acoperit cu o pânză de păianjen lipicioasă. Ştergându-l cu o batistă, ea îl înghesui în cana de pe birou, un cadou de la una dintre persoanele care primise ajutor din partea Centrului de Boli Mintale, unde tratamentul se oferea în mod gratuit.

- Doamne, Doamne, Doamne, dă-mi putere! zise ea, luându-şi haina de ploaie din cuierul-pom şi îmbrăcându-se. Haina i se păru strâmtă în seara asta, şi ea îşi aminti că ar fi trebuit să înceapă o dietă, că ar fi trebuit să slăbească pe puţin treizeci de kilograme, însă era mult prea dezamăgită pentru a reflecta în acel momernt la silueta sa. Prea deprimată şi prea stresată. Unii dintre amicii ei fumau o ţigară atunci când erau cu nervii la pământ,

alţii aveau norocul să-şi piardă pofta de mâncare. Ea, dimpotrivă, găsea că mâncarea reprezenta un balsam în momentele de anxietate, iar în clipa asta era extrem de agitată. Centrul era gata-gata să se închidă, şi asta cât de curând, dacă ea nu găsea suma necesară pentru a-l păstra în funcţiune.

Dincolo de fereastră, noaptea părea mai neagră ca de obicei, dar poate că asta se întâmpla din cauza stării sale depresive. După luni întregi de adunat fonduri, de ore în şir de stat la telefon, lucrând zi-lumină, toate eforturile sale păreau zadarnice. Centrul gratuit pentru tratarea bolilor mintale avea să-şi închidă, până la urmă, porţile. Doar dacă vreun multimilionar sau vreo fundaţie a unui multimilionar nu va dona mii şi mii de dolari pentru ca acesta să nu se închidă. Chiar şi aşa, tot ar mai avea nevoie de bani, de garanţii guvernamentale, de fonduri suplimentare de la stat, de fonduri ale primăriei, care se epuizaseră deja.

Ea stinse o mare parte din becuri şi privi apoi prin geamul uşii spre un loc aflat pe partea opusă a străzii, acolo unde, în cursul serii, observase un bărbat care aştepta ceva.

Era obişnuită să se confrunte cu tot soiul de ciudăţenii. La urma urmei, centrul avea de-a face cu indivizi care necesitau sprijin psihologic şi emoţional. Cazurile cele mai grave erau îndrumate spre spital, dar majoritatea celorlalţi erau suflete chinuite care aveau nevoie de o anumită medicaţie, de îndrumări sau de o simplă conversaţie. Un medic şi două asistente lucrau la centru în mod benevol; restul personalului era format din psihologi-clinicieni şi asistenţi sociali.

în cei cincisprezece ani de muncă, văzuse o sumedenie de ciudaţi, mai mult decât ar fi fost nevoie. Atunci, de ce simţea, în seara asta, că situaţia era diferită în cazul individului care zăbovea pe partea cealaltă a drumului, la oarecare distanţă de becul felinarului stradal. Al şaselea simţ?

Sau doar faptul că era de-a dreptul extenuată? în zona aceasta a New Orleansului bântuiau mulţi vagabonzi şi oameni fără adăpost. Iar în oraş existau o grămadă de ciudaţi, neuvrotici şi drogaţi. Oricât de mult ar fi îndrăgit New Orleansul, era conştientă de pericolul existent pe străzile acestuia. Se născuse şi crescuse în acest oraş, fiind cea mai mare din cei şapte copii ai familiei. Tatăl ei, Franklin, fusese boxer, după care lucrase ca şofer de autobuz. Mama ei se ocupase de creşterea copiilor, muncind ca bucătăreasă nu doar pentru propria ei familie, ci şi pentru vecinii săi. Apoi, beneficiind de o mică moştenire şi de încurajările celor care-i erau alături, Ezzie Brown îşi deschisese propriul său restaurant, la marginea Cartierului Francez. Toţi copiii lui Ezzie şi ai lui Franklin, fie că aveau, fie că nu vârsta legală, lucraseră în restaurant, aranjând mesele,

servind, pregătind mâncarea, ştergând podelele, curăţând grătarul, învăţând, între timp, valoarea banului şi apreciind jazzul adevărat. O masă, confecţionată din două uşi, înghesuită în camera din spatele bucătăriei, amenajată ca un birou lung, era locul unde fiecare dintre copiii lui Ezzie trebuiau sau ar fi trebuit să-şi facă temele. Erau înconjuraţi de rafturi pline de borcane cu murături, conserve cu pastă de roşii, saci cu ceapă, usturoi şi piper iute, toate luptându-se pentru un pic de spaţiu în mijlocul cutiilor cu mălai şi făină.

Gina puse în funcţiune alarma, îşi vârî umbrela sub braţ, îşi scoase cheile din geantă, după care îi închise fermoarul, îşi luă la repezeală servieta şi celelalte lucruri, deschizând apoi uşa cu umărul. Afară, noaptea era nesuferită, umedă şi rece. Apa se scurgea sub formă de torenţi pe străzile întunecate. Maşinile care treceau sporadic pe acolo împrăştiau stropi de apă în toate părţile, în timp ce muzica se auzea bubuind în boxe.

Mirosurile oraşului îi inundară nările, mirosul fluviului Mississippi fiind cel mai pregnant. Doamne, cât de mult iubea Gina zonâ aceea!

Lângă stâlpul de lumină nu se mai afla niciun lunatic necunoscut.

Ea verifică lucrul acesta.Respirând ceva mai uşurată, încuie uşa, gândindu-se la restaurantul în care mama ei, care se apropia de optzeci de ani, încă mai servea cei mai gustoşi creveţi din întreg statul Louisiana. Părinţii ei îşi învăţaseră copiii să fie puternici şi deştepţi, să muncească cu tragere de inimă şi să-l iubească pe Dumnezeu. în vremea adolescenţei Ginei, Franklin şi Esmeralda merseseră cu conştiinciozitate la biserică, cântaseră în corul acesteia, făcuseră donaţii, determinându-i pe copii să adopte aceeaşi atitudine. Nu se întâmplase niciodată ca un vecin să vină în vizită, iar ei să nu-i ofere ceva de mâncare. Dacă cei de la compania de autobuze îl concediaseră pe Frank, atunci el îşi luase câteva slujbe, care mai de care mai bizare, până îşi găsise un alt loc de muncă. Dar, dincolo de toate, credinţa solidă a părinţilor ei nu slăbise niciodată. Nici atunci când se născuse Martin, cel mai mic dintre copiii familiei. La naşterea lui existaseră anumite probleme. Esmeralda, care adusese pe lume şase copii dolofani şi plesnind de sănătate, fusese gata să moară la naşterea celui de-al şaptelea prunc al său. O cezariană de urgenţă şi câteva transfuzii de sânge, aplicate după intervenţia chirurgicală, îi salvaseră viaţa, însă bebeluşul acela sfrijit făcuse nazuri în incubator. Cine putea şti dacă naşterea aceea dificilă nu contribuise cumva la firea violentă şi temperamentală pe care o dezvoltase ulterior? Oricare ar fi fost motivul, Martin era altfel decât ceilalţi.

Aşa fusese întotdeauna.

Fusese internat şi externat din spitalele de boli psihice, ajungând în cele din urmă la închisoare, cu toate că nu împlinse decât treizeci şi trei de ani. Deşi era un bărbat înalt şi vânjos, nu se maturizase complet din punct de vedere emoţional. Fiind cu douăzeci şi doi de ani mai mic decât sora lui cea mare, Martin îi dăduse de înţeles Ginei că face parte dintre oamenii aceia agitaţi care au probleme mintale. Cu toate că la diversele teste Martin apăruse ca fiind normal, ba chiar inteligent în cazul testelor standard, avusese întotdeauna ceva ciudat. Nu-l ajutase deloc nici faptul că poseda temperamentul unui tigru, la care se adăuga nevoia de violenţă. Cu toate că fusese consultat de numeroşi psihiatri, inclusiv de doctorul Simon Heller de la spitalul „A noastră Doamnă a Virtuţilor", imediat ce acesta fusese deschis, el nu-şi revenise niciodată.

Oamenii ca Martin aveau nevoie de centrul acesta şi încă cu disperare! Ea nu se putea dezamăgi pe sine şi nici pe ceilalţi, renunţând să lupte pentru ca acesta să nu fie închis.

Ţinând mai departe geanta, umbrela şi servieta într-o singură mână, ea reuşi să tragă grilajul sub formă de armonică, după care îl încuie, verificându-l prin zgâlţâirea uşoară a barelor.

Deschizându-şi umbrela, traversă grăbită aleea nisipoasă care ducea către maşina ei. Buickul Regal, mândria şi bucuria vieţii ei, era parcat, ca întotdeauna, în partea din fund a parcării, pe o bucată de astfall cu un aspect jalnic. Umbrela fu zgâlţâită de vânt, ploaia răpăi la picioarele ei, iar ea fu cuprinsă din nou de senzaţia aceea ciudată care nu-i dăduse pace toată ziua. Privi peste umăr, dar nu zări pe nimeni. Aleea era goală, traficul străzii fiind sporadic şi liniştit.

Atunci care era motivul acelei nelinişti?

Nu e nimeni acolo, Gina, îşi zise ea. *Lasă la o parte zona asta întunecată a fiinţei tale! Ai mai făcut asta de sute de ori, în fiecare seară, la aceeaşi oră. Nu te-a deranjat nimeni niciodată. Eşti supărată, pur şi simplu, fiindcă centrul va fi închis, dacă nu vei găsi o cale prin care el să-şi continue activitatea! Tu eşti aceea, Gina! Numai tu te poţi ajuta să ieşi din încurcătura asta!*

Grăbind pasul, se întrebă cum va reuşi să facă rost de bani într-un timp atât de scurt. Problema era că nu aveau bani suficienţi pentru a-şi continua activitatea, reflectă ea, luptându-se să ţină umbrela sub rafalele de vânt şi sub torentul ploii.

Avea nevoie de o vedetă care să le dea o mână de ajutor. Cineva care să aibă priză la public, cineva în care să aibă încredere şi căruia să i se ofere bani cu generozitate. Ea se gândise la Billy Ray Furlough, evanghelistul tv, oarecum nebun. El reuşea să-i convingă pe oameni să facă donaţii săptămânale, iar mottoul său „Dumnezeu te iubeşte, frate" făcuse înconjurul ţării.

Ea n-ar fi vrut să-i ceară niciodată bani lui Billy Ray, căci i se părea mult prea şiret, un afacerist. Dar poate că, după întrunirea din seara aceasta, va trebui să-şi calce pe mândrie şi, în loc să-l sune, să-l viziteze personal, încercând să treacă peste obstacolul reprezentat de şirul de recepţionere, bodyguarzi şi secretari, pentru a ajunge în faţa predicatorului, bărbatul acela înalt despre care se spunea că posedă „un zâmbet hollywoodian electrizant". Numai gândindu-se la enunţul acesta, îi venea să renunţe. îşi zise că aceasta putea fi doar ideea aiurită a unui medic sau a presei mereu binevoitoare. După toate aparenţele, în zilele noastre, până şi preoţii trebuiau să-şi construiască şi să-şi menţină o anume imagine publică - o imagine despre care publicul nu ar fi trebuit, probabil, să afle că fusese „prelucrată" de predicatorul însuşi, prin mijloace proprii.

Da, o să-l caute chiar ea pe Billy Ray Furlough. După care-l va căuta din nou pe Asa Pomeroy, un alt bogătaş al oraşului lor, unul pe care abia dacă-l putea suporta. Pomeroy se dădea în vânt, în principal, după tinerele fotomodele şi vindea armament la scară largă. Şi cu toate astea, se ştia că obişnuia să doneze sute de mii de dolari acelora care apelau la el. Şi chiar şi Asa, Atotputernicul, avusese un fiu cu grave probleme psihice.

încă o dată, ea va fi obligată să zâmbească, să vorbească pe un ton blând şi să-şi ţină limba în frâu, muşcându-şi-o.

Eşti o ipocrită, Gina. Îi urăşti pe preoţii care sunt interesaţi mai mult de strălucirea proprie şi de ratingul televiziunii decât de Dumnezeu, şi îi dispreţuieşti pe cei care fac avere din vânzarea de armament.

Dar problemele disperate cereau măsuri disperate.

Doamne, cât de bine înţelegea această veche zicală. Nu mai departe de săptămâna trecută îi telefonase prietenei sale, Eleanor Cavalier, care lucra la WSLJ. Gina şi-ar fi dorit o expunere live a necazului său, sperând să obţină o invitaţie în programul radio al Samanthei Leeds, *Confesiunile de la miezul nopţii.* Doamna doctor Sam era psiholog şi lucra în cadrul Centrului Boucher de pc strada Toulouse, dar uneori dădea o mână de ajutor şi aici, la Crescent City Center. Problema era că directorul de programe de la postul de radio fusese de părere că publicul s-ar arăta mult mai interesat dacă Gina ar apărea şi în emisiunea lui Luke Gierman. Gina, temându-se că tocmai făcuse un pact cu diavolul, fusese de acord, dar avea anumite îndoieli.

Ea realiza acum că, din cauza morţii lui Gierman, invitaţia fusese anulată.

Traversă locul de parcare, îndreptându-se spre automobilul său, luptându-se cu umbrela şi călcând în băltoacele adunate în găurile pavajului. Simţi cum apa îi pătrunde prin cizme.

O noapte nepotrivită atât pentru om, cât şi pentru animal, aşa obişnuia tatăl ei să spună, iar ea realiză de ce era atât de întuneric. Unicul bec de veghe al parcării se arsese.

Ce ciudat.

Avu din nou senzaţia aceea neplăcută

.Orarul acela prelungit o extenuase. Orice lucru, oricât de mic şi de neînsemnat, o făcea să tresară în seara asta.

Trebuia să străbată cei cinci kilometri până acasă, să facă un duş fierbinte, să toarne, atât lui Wally, cât şi ei câte un pahar cu vin şi să-l facă praf într-o partidă de Scrabble. El o aştepta, aşa cum făcuse în toţi cei treizeci şi şase de ani de mariaj pe care-i aveau.

Era un bărbat cumsecade şi îi fusese alături la bine şi la greu în toţi aceşti ani. Ajunsă la maşină, încercă să strecoare cheia în broască, dar, ca tot ce se petrecuse în seara asta afurisită, descuierea portierei se dovedi a fi o adevărată problemă. Incuietoarea se blocase.

încercă din nou.

- Haide, mormăi ea printre dinţii strânşi, nervii fiind întinşi la maximum, precum coardele pianului. Of, în numele iubirii pentru Mike!

Nemulţumită, vru să desfacă fermoarul genţii pentru a-şi căuta telefonul mobil. Brusc, simţi ceva, nu ceva ce ar fi putut zări, ci, pur şi simplu, o presimţire întunecată ce o determină să se răsucească, învârtind şi afurisita aceea de umbrelă. Prea târziu! De gâtul ei se lipi ceva rece, din metal.

Vru să ţipe chiar în secunda în care mii de volţi îi scuturară trupul. Picioarele ei cedară. Braţele se agitară sălbatic. Nu reuşi să respire. Gândurile se fărâmiţară. Se simţea ca şi cum un milion de insecte ar fi ciupit-o de piele. Nu! încercă iar să ţipe, dar din gura ei ieşi doar un sunet slab.

Rapid şi cu multă îndemânare, ca şi cum ar mai fi făcut asta de mii de ori, agresorul îi lipi o bandă adezivă peste gură. luă cheile maşinii de pe pavaj, acolo unde alunecaseră, smulse ceva de pe încuietoarea portierei, deschise ambele uşi din faţă ale automobilului, vârând-o apoi pe bancheta din spate a maşinii. Neputincioasă, incapabilă să se mişte, ea observă cum el ia ceva de jos... mai întâi, geanta, apoi umbrela şi le îngrămădeşte pe amândouă pe scaunul pasagerului.

Panicată, Gina încercă să se elibereze, forţându-şi membrele moi să se mişte, dar gestul fu unul inutil. Bărbatul, folosind aceeaşi bandă adezivă precum cea pe care i-o lipise în jurul gurii, îi înfăşură gleznele, în

vreme ce picioarele ei se bălăngăneau mai departe în afara maşinii. Imediat ce picioarele fură legate, el le vârî înăuntru, îndoindu-le, după care îi răsuci mâinile la spate, printr-o manevră dureroasă, aplicându-i banda adezivă în jurul încheieturilor.

Ea încercă să-l zărească, să-l rănească, să-i zgârie braţele, dar el era mult prea agil, în impermeabilul de culoare neagră sau în ceva asemănător. Cine era şi de ce, ooof, de ce făcea una ca asta? Ea încercă cu toată fiinţa să lupte, să se salveze, dar oricâte ordine ar fi dat, creierul, muşchii nu o ascultau, rămânând neputincioşi. Braţele şi picioarele îi erau ca de cârpă, iar peste ochii avea o eşarfă neagră.

în mai puţin de două minute, fu înghesuită şi încuiată pe bancheta din spate a propriului său automobil, iar el, oricine ar fi fost, o porni la drum. Simţi cum cauciucurile maşinii se opintiră peste denivelările şi gropile spaţiului destinat parcării, în vreme ce înaintau încet spre capătul aleii.

Dincolo de toată agitaţia şi tot chinul, el nu rostise nici măcar un cuvânt.

Era al naibii de eficient.

Acţionase cu brutalitate şi îi umpluse inima de teamă.

Era ca şi cum ar fi plănuit atacul cu câteva zile în urmă, dacă nu cumva cu săptămâni sau chiar cu luni.

Dar de ce?

Cine ar fi în stare de aşa ceva?

Iisuse, bunule, ajută-mă! Lacrimile fierbinţi îi inundară ochii şi trupul începu să-i tremure. încercă să se concentreze, să încropească un plan de scăpare, să se arunce, în ultimă instanţă, din maşina aflată în mişcare, dar chiar în secunda în care în mintea ei răsări acest gând, auzi clicul care declanşa blocarea automată a portierelor.

El încetini, aşa cum presupuse ea, la ieşirea din alee, incadrându-se uşor pe stradă, cotind-o spre râu.

O, Doamne, unde o ducea?

Ce avea de gând?

Tremura toată. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, şi clipea des, încercând să le facă faţă.

Gândeşte, Gina, gândeşte! Mobilul! Dacă ai reuşi să-l iei şi să formezi la repezeală 911.

Ea le comandă muşchilor să răspundă, dar la ce bun? Era legată, cu braţele răsucite la spate, iar articulaţiile umărului o dureau cumplit. în afară de asta, telefonul se afla în geantă, iar geanta zăcea pe scaunul din faţă.

Simţi că inima îi stă în loc.

Nu avea scăpare.

N-ai de ce să renunţi la a căuta o cale prin care să te salvezi! Nu te da bătută, Gina... găseşte o modalitate de a scăpa din încurcătura asta! Nu acesta este sfatul pe care-l oferi şi persoanelor pe care le consiliezi, şi anume că Dumnezeu îţi oferă întotdeauna o a doua şansă, tu trebuind doar să o descoperi şi să lupţi pentru ea? Prin

urmare, găseşte şi tu această şansă, în secunda asta, înainte de a fi prea târziu!

Era un test. Un test din partea lui Dumnezeu.

Vei reuşi să te salvezi. Domnul va fi cu tine.

Ea se străduí să-şi păstreze calmul, să judece, să-şi găsească alinarea prin credinţă. *Dumnezeu îi sprijină pe cei care se ajută singuri.* Trebuia doar să se concentreze asupra direcţiei de mers. Nu putea vedea, dar cunoştea străzile acestui oraş. Centrul era la două blocuri distanţă faţă de Esplanadă, iar el o cotise pe drumul care ducea către vest.

în clipa aceea, conducea cu prudenţă, strecurându-se prin oraş. Ea îşi zise că mergeau în continuare spre zona de vest. Prin materialul eşarfei, reuşea să zărească lumina felinarelor de pe marginea străzilor. Auzi şi zgomotul traficului - zumzăitul cauciucurilor, motoarele puternice ale maşinilor, oamenii care strigau - după care, imediat ce Buickul ei prinse viteză, îşi dădu seama că se aflau pe autostradă. Dar în ce direcţie? Aşteptă să sesizeze zgomotul podului. Unul foarte scurt, deasupra fluviului Mississippi, ori cel care traversa Lacul Pontchartrain, aflat la o distanţă de aproape douăzeci de kilometri.

Dar el luase atât de multe curbe până să ajungă la autostradă, încât ea era complet buimăcită. Curând, prin eşarfă nu se mai zăriră luminile felinarelor stradale. Simţea că se aflau pe autostradă, fără a avea însă habar în ce direcţie înaintau.Era pierdută, legată fedeleş şi în compania unuia care avea de gând să o ucidă.

Se rugă pentru propria ei siguranţă, dar cu fiecare milă parcursă, speranţele ei de a fi salvată mureau una câte una.

îi cunoştea bine pe ciudaţi. Monstrul acesta nu făcea asta pentru bani. Dacă ar fi fost aşa, i-ar fi furat portofelul şi ar fi lăsat-o în pace. Şi nici pentru a pretinde vreo răscumpărare, din moment ce ea şi Wally duceau un trai modest, neavând cine ştie ce avere. Nu era o femeie bogată. Prin urmare, nu fusese răpită pentru a pretinde o sumă de bani, ci dintr-un motiv înspăimântător care avea de-a face cu moartea.

El voia să o posede. S-o violeze sau s-o ucidă, ori şi una şi alta. îşi zise că, dacă va scăpa cu viaţă, va fi norocoasă. Oricâtă cruzime şi suferinţă aveau să urmeze, viaţa era tot ceea ce conta.

Brusc, o muzică în surdină, un sunet slab, răsună în interiorul maşinii. Alt rând de lacrimi izbucni din ochii ei în secunda în care recunoscu melodia pe care o setase pe mobil pentru numărul ei de acasă. Cel care o suna era Wally. O aştepta. Cu vinul turnat deja în pahare, cu jocul de Scrabble aşezat pe masa din bucătărie. Gâtul i se crispă brusc. Probabil că nu întârziase mai mult de zece minute, dar el deja o suna pentru a afla ce se întâmplă. O, ce bărbat, ce bărbat minunat! *Te iubesc,* zise ea în gând şi îi revăzu chipul cu ochii minţii, îşi aminti cum se măritase cu el imediat după absolvirea liceului, cum făcuseră dragoste pentru prima dată într-un apartament micuţ, în noaptea nunţii. începând de atunci, făcuseră multe sacrificii, sărind peste luna de miere pentru a economisi bani. în următorii cinci ani lucraseră pentru a reuşi să se înscrie la colegiu, se împrumutaseră şi obţinuseră burse, în perioada respectivă, deciseseră să nu aibă copii, pentru a-şi putea ajuta în felul acesta fraţii. Wally devenise profesor, iar ea, din cauza bolii de care suferea

Martin, se decisese să lucreze în sprijinul celor cu afecţiuni psihice.

Soneria telefonului se opri, iar inima ei se prăbuşi în gol.

Nu mă lăsa, Wally. Te rog!

Zece minute mai târziu, în geanta ei răsună aceeaşi melodie

Şoferul nu luă seama la telefon. Ca şi cum nici nu i-ar fi păsat. Ca şi cum nu şi-ar fi făcut griji.

Nu aflase oare de cipurile GPS? Nu ştia că telefonul putea fi localizat cu ajutorul turnurilor destinate telefoniei mobile? Ea nu fusese foarte atentă atunci când vânzătorul îi vorbise iar şi iar despre cipul de poziţionare globală, o componentă a noului ei telefon mobil, dar acum spera că, în cazul funcţionării corecte a setării respective, acest lucru avea să-i fie de ajutor.

Soneria se opri pentru a doua oară, iar ea îşi imagină vocea gravă a lui Wally în timp ce-i lăsa un mesaj prin intermediul mesageriei vocale.

Cu toate astea, răpitorul ei îşi văzu mai departe de drum, străpungând noaptea şi înaintând pe întuneric. Gina nu avea habar unde anume se aflau, dar judecând după lipsa zgomotelor din trafic şi după timpul scurs până acum, îşi dădu seama că erau destul de departe de New Orleans.

Auzind soneria telefonului pentru a treia oară, fu gata să izbucnească în plâns. Bietul, scumpul şi inteligentul Wally. Probabil că era înnebunit de îngrijorare. Însă va porni s-o caute şi asta era un semn bun. Va telefona la Poliţie, ei se vor apuca să-i caute maşina, iar cipul GPS... oh, Doamne, niciodată nu avusese mare încredere în puterea tehnologiei.

Continuară drumul preţ de aproximativ un ceas, după care el părăsi autostrada, cotind-o pe un drum neted şi întortocheat. Mobilul sună încă de două ori.... iar ea bănui că Wally avea să telefoneze pe la prietenii lor, apelându-i apoi şi pe membrii familiilor lor.

Răpitorul reduse viteza de mers. Apoi o coti brusc la dreapta, iar maşina se răsuci şi tresări, de sub caroserie auzindu-se trosnet de crengi şi de vegetaţie strivită. Doamne, Dumnezeule, unde o ducea?

Inima îi bătea nebuneşte în clipa în care cauciucurile mai întâi alunecară uşor, şi apoi maşina se opri. El opri motorul şi deschise portiera. Ea simţi în nări mirosul greu de pământ şi mlaştină. Greierii cântau, broaştele orăcăiau, iar vântul se strecură în interiorul Regalului, aducând cu el mirosurile mlaştinii şi ale vegetaţiei intrate în putrefacţie.

El îi înconjură trupul cu braţele. Acesta era finalul. Ei bine, nu se va da bătută fără să lupte.

Portiera din spate a Buickului fu deschisă prin smucire. Ea începu să se mişte şi să se agite.

- Sunt înarmat, zise el. Nu mişca. Pentru a da greutate vorbelor, el lipi patul metalic şi rece al armei de coapsa ei. Nu glumea. Am şi un cuţit. De

data asta, o lamă lungă şi rece alunecă uşor pe piciorul ei.

Ea fu gata-gata să-şi piardă controlul. în clipa aceea, era sigură că el avea de gând s-o omoare. Dacă avea noroc, cu pistolul.

El strecură lama cuţitului printre genunchii ei, coborând-o apoi şi mai mult. Dacă şi-ar fi putut controla muşchii, ar fi reuşit să-l lovească cu ambele picioare, izbindu-l, de ce nu, în plină figură cu cizmele, dar chiar în secunda în care ei îi venise această idee, cuţitul alunecă şi mai mult, tăind banda care-i înlănţuia gleznele. Ea reacţionă, aruncând înainte un picior încălţat în cizmă, însă el îl prinse rapid ca într-o menghină, răsucindu-l. Cu toată forţa. Durerea i se răspândi de-a lungul piciorului. Genunchiul se contractă, iar ea gemu în spatele căluşului.

- Căţea, mormăi el, cu o voce profundă. Nu pricepi?

- Ooo, Dumnezeule, da, chiar pricepea. Durerea se urcă până în coapsa ei. Avea de gând să o rănească. Urât de tot.

O trase violent din maşină şi, cu toate că ea nu era o minionă, el avu suficientă forţă pentru a o susţine pe picioare şi pentru a o împinge în faţă, în timp ce ţeava armei era lipită de coloana ei.

- Mişcă. EI o împinse.

Oare îi mai auzise vocea? O cunoştea?

înaintă puţin pe întuneric, cu genunchii tremurând şi cu trupul înfiorat de teamă. Cizmele se afundară în noroi, dar ea plonjă înainte, refuzând să strige, hotărâtă fie să găsească o calepentru a-l învinge, fie să moară, predându-se bunului Iisus.

în jur, plutea mirosul greu al mlaştinii, iar ea îşi imagină tot soiul de şerpi, aligatori şi alte lighioane care mişunau de colo colo prin întuneric, niciuna dintre ele nefiind însă mai periculoasă decât creatura aceea care o răpise.

Vârful cizmei se împiedică de ceva solid, iar ea fu gata să se prăbuşească.

- Urcă, îi porunci el. Sunt două trepte.

Alungându-şi teama, ea reuşi să urce cele două trepte şi, în
timpul ăsta, îi simţi răsuflarea pe gâtul ei, în clipa în care el o ocoli. O uşă batantă scârţâi, iar el o împinse pentru a doua oară, cu capătul scurt al armei. Tocurile ei începură să ţăcăne neregulat pe un spaţiu pe care ea îl asemănă în gând cu o verandă.

Intră! Arma o împunse rapid în coloană.

Ea înainta preţ de câţiva centimetri. Chiar şi cu eşarfa aceea aşezată deasupra ochilor, ea descoperi un alt fel de întuneric, un spaţiu ceva mai mic. Fiecare terminaţie nervoasă a trupului ei intrase în funcţiune, în vreme ce sudoarea se prelingea pe toată suprafaţa corpului. Se afla în interiorul unei case, o casă goală, cugetă ea, paşii săi răsunând tare

şi cu ecou când păşi de-a lungul podelei. Mirosea a noroi, a umezeală şi a încă ceva, un miros înţepător... poate urină?

Animală?

Sau umană?

Stomacul ei se contractă.

O, Iisuse, în casa asta se aflau cadavrele unor oameni? Sau poate că erau încă în viaţă, fiind ţinuţi aici împotriva voinţei lor? Prin eşarfă pătrunse o rază slabă de lumină. Imaginaţia ei o luă razna în momentul în care el veni mai aproape de ea.

- E destul de departe, îi şopti el la ureche, iar ea simţi lama rece lipită de obrazul ei. El era lipit de spatele ei, iar ea se simţi cuprinsă de groază.

El îşi schimbă poziţia, punându-şi un braţ în jurul toracelui şi vârând arma sub sânii ei, o trecu uşor şi sinuos peste pometul obrazului ei. Îi simţi erecţia. Nemernicul ajunsese mult prea departe!

Lacrimile îi ardeau ochii. Speranţele ei se topiră instantaneu.

Lama cuţitului alunecă în jos, mişcându-se de-a lungul liniei gâtului ei, strecurându-se în locul acela moale dintre oasele claviculei. El respira acum sacadat, gâfâind uşor în urechea ei.

Genunchii ei se înmuiară din pricina fricii şi dacă el nu ar fi susţinut-o, trăgând-o în sus, s-ar fi prăbuşit.

Iisuse, dâ-mi putere.

Chiar în clipa în care ea era convinsă că-i va tăia gâtul, el se mişcă şi, în vreme ce ea oftă scurt, el tăie banda de la încheieturile mâinilor ei. Dacă i-ar fi cunoscut intenţia, ar fi fost pregătită, dar în fracţiunea de secundă în care realizase că mâinile ei erau libere, el se mişcă din nou, ţinându-i cuţitul la gât şi obligând-o să apuce arma cu mâna.

Ei nu-i venea să creadă. Dacă întorcea arma spre el în secunda aceea, poate avea şansa să-l omoare, ce mai conta? Oricum, el avea de gând să o ucidă.

- Trage, îi ordonă el, în vreme ce degetele lui înmănuşate se aşezară peste ale ei.

Poftim?

El potrivi arma, o aţinti spre podea, iar ea percepu încă un zgomot... un strigăt înfundat.

Prin urmare, în încăpere se mai afla încă o persoană.

- Trage, Gina!

Auzindu-şi numele, ei i se făcu greaţă. Faptul că era părtaşă la acest act macabru şi barbar, oricare ar fi fost scopul lui, îi întoarse stomacul pe dos.

Lama cuţitului se agită la gâtul ei, iar ea simţi o durere arzătoare şi fierbine în momentul în care el o tăie.

- Trage şi pune capăt poveştii ăsteia.

Nu face una ca asta. Nu, Gina, nu... aici se petrece ceva oribil, mult mai oribil decât ţi-ai imaginat tu ta început.

Vaietul se auzi din nou, venind de undeva din faţa ei. Din zona aceea spre care el aţintise arma. Iisuse, ce o obliga să facă?

Ea încercă să scape, dar mâna se strânse şi mai tare deasupra degetelor ei, poziţionând arma grea. Aceasta se mişcă nesigur în mâna ei, însă el preluă controlul, strângând-o, forţându-i degetul să apese pe trăgaci.

Poc!

Explozia armei fu asemenea unui tunet.

Mâna ei sări în sus, dar el o ţinu strâns.

Un vaiet, redus la tăcere de ceva anume, străpunse noaptea.

O, Doamne, ce făcuse ?

Mirosul de sânge se răspândi în aer.

- Răzbunarea Cerului, mormăi atacaiorul ei, smulgându-i eşarfa de la ochi.

Privirea Ginei se reobişnui cu lumina, cu becul acela mic postat în colţul unor pereţi lambrisaţi.

- Oooo, Doamne, nu, şopti ea, văzând ce făcuse. Un bărbat corpolent cu părul alb şi ud, purtând pe chip o expresie şocată, o privea fix, în timp ce din gaura din piept sângele ţâşnea, gâlgâind.

Ea îl recunoscu ca fiind una din acele persoane pe care le detesta, bărbatul la care intenţiona să apeleze pentru a-i solicita o sumă de bani, chiar cu riscul de a umbla în patru labe înaintea sa. Scoase un murmur slab de negare, în vreme ce urmări cum Asa Pomeroy se pregătea să-şi dea sufletul.

- Nu... ooo, nu, nu, nu.

Clătinând violent din cap, ea se trase înapoi. încercă să arunce arma, dar monstrul stătea mai departe în spatele ei, erecţia lui fiind şi acum tare ca piatra. Degetele lui se fixară din nou strâns peste ale ei. Ea privi în jos, spre armă, un Colt 45, ale cărui plăsele străluceau ca nestematele, semănând cu arma soţului ei.

în vreme ce o privea, zguduită de groază, el îi răsuci braţul, forţând-o să-l ridice în dreptul tâmplei. Gâtul ei se crispa, iar ea se rugă în tăcere să fie iertată. *Doamne, Dumnezeule, te rog, ia la Tine sufletul meu, se rugă ea fără glas. Ai grijă de Wally... Wally, oh, Wally, te iubesc.*

17

aury Taylor privi bileţelul din mâna lui, conştient că era aur curat. Dormise mai mult ca de obicei, făcuse un duş rapid, îmbrăcase costumul pentru jogging, „Iuându-şi" porţia de energie de la unul dintre chioşcurile cu cafea espresso, după care îşi lăsase Toyota în parcarea aflată lângă postul de radio. Nu avusese vreme să citească presa de dimineaţă, nu şi astăzi.

Timp de un ceas, sortase corespondenţa sosită pe adresa emisiunii „Nemulţumirile lui Gierman" sau a celei intitulate „Show-ul lui Luke Gierman". El răsfoise cărţile de vizită, scrisorile de compasiune,

câteva cadouri stupide, printre care şi înregistrarea unei emisiuni vechi - ca şi cum postul de radio nu le-ar fi avut pe toate. Aproape terminase când descoperi nestemata aceea în teancul cu scrisori. El îşi dădu seama instantaneu că viaţa lui se schimbase pentru totdeauna.

în bine.

Venise momentul!

Bileţelul acela simplu sosise la Radio pe numele lui Luke Gierman, nimeni altul decât decedatul, închis într-un plic alb, inscripţionat cu litere de tipar, fără să conţină şi datele expeditorului.

De la moartea lui Luke, postul de radio primise saci întregi de scrisori, cărţi de vizită şi bileţele. Ca să nu mai pomenim de sutele de e-mailuri primite în fiecare zi. Tipul devenise după moarte mai popular decât fusese în timpul vieţii, iar ratingul emisiunii lui crescuse incredibil de mult, lucru care-i convenea de minune lui Maury. Directorul postului lansase ideea de a-l transforma pe Maury în moderator permanent al emisiunii, schimbând, până la urmă, şi titlul acesteia în: *Maury Taylor vă prezintă nemulţumirile lui Gierman"...* Asta doar o lună de zile, după care emisiunea s-ar fi numit, pur şi simplu: *Showul lui Maury.* Nerăbdătorul director al postului îl asigurase că vor trebui să se gândească la ceva mult mai prestigios şi personal.

Cu atât mai rău pentru tine, Luke.

Vai!

După părerea lui Maury, Luke fusese un nemernic şi jumătate. O belea plină de fiţe. Totuşi, domnul Taylor senior nu crescuse un idiot, iar Maury, în ciuda sentimentelor nutrite faţă de Luke, îi rămăsese alături, jucând rolul idiotului, râzând cu anticipaţie de lucrurile care, în secret, îl ofensau, făcând uneori în mod intenţionat pe răutăciosul în privinţa anumitor teme şi declaraţii.

La dracu', cine n-ar fi vrut să fie părtaş la o emisiune atât de populară, al cărei rating creştea progresiv? Puţini oameni se îmbogăţeau făcând o emisiune radio de denigrare, dar Luke depăşise orice fel de bariere şi, judecând după nenumăratele flori, cărţi de vizită şi telefoane primite la WSLJ, mulţi oameni fuseseră impresionaţi, indiferent dacă emisiunea lui era pe placul lor sau o dispreţuiau.

Dar acum venise rândul lui Maury.

Datorită acelui bileţel.

Maury citi încă o dată biletul acela compus dintr-o singură foaie.

CĂINŢĂ

4 L

Doamne, cât i-ar fi plăcut să citească asta în timpul emisiunii, stârnind audienţa, dându-le de înţeles că ţinuse legătura cu ucigaşul... ooau, cum ar fi urcat ratingul. Palmele începură să-i transpire gândindu-se la asta. Cei de la poliţie se vor enerva peste măsură. Nu de asta fuseseră angajaţi avocaţii

postului de radio? El ţinuse legătura, gâdilându-i, pe cei de la postul de radio concurent, WNAB, cu gândul de a se transfera acolo, însă, mai întâi, dorea să vadă cum vor evolua lucrurile aici, imediat după dispariţia lui Luke.

Şi până acum, situaţia era cât se poate de promiţătoare. În plus, el deţinea cheile regatului, în cazul în care avea tupeul să le folosească.

Cum ar proceda oare Luke?

Era vorba de o mişcare rapidă şi bine ţintită.

Maury nu avu nicio ezitare. Se duse la xeroxul aflat în camera din spate, îl salută printr-o mişcare a capului pe Ramblin' Rob, un DJ vechi şi cărpănos care încă mai difuza vechile discuri de vinii. Rob sorbea dintr-o cană plină cu cafea, dezlegând, între timp, un careu de cuvinte încrucişate, rutina lui obişnuită înainte de a-şi începe emisiunea. El se provoca pe sine, străduindu-se să-l termine, pentru a avea timp, după aceea, pentru o ultimă cană cu cafea şi o ţigară, fumată pe aleea din spatele clădirii, după care se aşeza la microfon, şi difuza melodii la cerere de pe vechile sale LP-uri. În epoca modernă, cea a muzicii digitale, a computerelor, a iPodurilor şi a copierii de fişiere cu muzică pe PC, Rob voia ca totul „să rămână adevărat", indiferent ce naiba ar fi însemnat asta.

Maury vârî bileţelul în copiator, apăsând apoi pe butonul de pornire. Un gând anume nu-i dădea pace. Dacă se dovedea că bileţelul acela nu era decât o farsă? Faptul că avea o presimţire în legătură cu asta, nu însemna absolut nimic. El nu voia să mai fie în rolul bufonului. Nu şi de acum încolo. Jucase prea mult timp rolul acesta.

Prin urmare, cum avea să prezinte chestia asta, mai târziu în direct...oh, la dracu', numai gândindu-se că va vorbi ascultătorilor despre bilet, ştiind că expeditorul va asculta emisiunea, simţi cum îi înţepeneşte braţul. Poate că omul care scrisese biletul, fie el un ţicnit, care dorea să-şi facă publicitate, fie adevăratul ucigaş, va da replica.

în cazul acesta, publicul o să se isterizeze. Agitaţia va fi instantanee. Nu conta dacă biletul se va dovedi sau nu un fals. Se gândi la modalitatea de prezentare a acestuia în direct şi aproape că avu un atac de cord.

Rotiţele creierului său se învârtiră din ce în ce mai repede, asemenea unui tren care prinde viteză, în timp ce xeroxul aruncă afară exemplarul copiat. Luă foaia împreună cu originalul şi se îndrepta spre uşă, în clipa în care Rob ridică ochii de pe careu.

- Hei! Ai aflat noutăţile?
- Ce noutăţi? Maury se opri brusc, enervat că fusese întrerupt, dar în acelaşi timp curios. Spera că nu-l găsiseră pe ucigaşul lui Luke.
- Cele referitoare la răpire.
- L-au găsit pe Pomcroy?

- N-am idee. Bătrânul DJ adoptă o mimică tristă, iar ridurile chipului său se adânciră şi mai mult. Nu, eu mă refeream la Gina Jefferson, ştii cine e?

- Bunul Samaritean? Membră a Ligii Oraşului, cea care cere mereu Consiliului orăşenesc să acorde ceva mai multe fonduri clinicii sale, cea pe care Luke o voia invitată în cadrul emisiunii lui, ca să mărească şi mai mult ratingul propriu? *Acea* Gina Jefferson?

- Mdda, chiar aceea, zise Rob, cu un dezgust evident. Şi, ştii ceva, „bunul samaritean" nu e o expresie obscenă. Ştiu că Gierman se distra atacând-o, dar ea chiar e o femeie deosebită. A făcut o grămadă de lucruri pentru oraşul ăsta, pentru cei fără adăpost şi pentru cei care beau ceva mai mult decât un bax cu şase beri. Oricum, a dispărut şi ea.

- A dispărut? La fel ca şi Pomeroy? zise Maury. Preţ de o secundă simţi o teamă nelămurită pentru viaţa femeii, după care rotiţele din mintea lui începură iar a se roti. Chiar mai rapid decât înainte. într-un fel sau altul, povestea asta va transforma emisiunea în ceva fulminant... doi cetăţeni de bază ai oraşului dispăruţi, primul un bogătaş care ar face tot posibilul pentru a fi numărul unu în domeniul său de activitate, cel de-al doilea, o inimă care sângera mereu, ajutându-i pe cei mai umili dintre cetăţeni... dddaaa, o, măiculiţă, ce mai subiect de emisiune. A fost răpită? întrebă el, privind bileţelul din mâna lui.

Biletul acesta putea avea o legătură cu cei care dispăruseră. Luke nu fusese, la rândul lui răpit? Şi fata aceea, Courtney LaBelle?

- Aşa se pare. Pentru moment, nimeni nu deţine o informaţie concretă. Nici măcar nu au cerut răscumpărare pentru Pomeroy, şi cât timp a trecut de la dispariţia lui? Două zile sau trei? Rob se concentra. Asta te face să te întrebi ce dracu' se petrece?

Biletul pe care îl avea în mână aproape că-l arse pe Maury. Se duse spre uşă, de frică că Rob ar putea deveni suspicios. Nimeni nu trebuia să afle de planul lui. Nici coordonatorul de programe, nici directorul şi nici vreun alt coleg.

- Bineînţeles, strigă el peste umăr.

Emisiunea *Nemulţumirile lui Gierman* era transmisă în spaţiul orar obişnuit, dar a doua emisiune - „Favoritele lui Luke" - fuseseră introduse în program, în fiecare zi, la ore diferite, făcându-i viaţa grea managerului de programe, dar trimiţând ratingul spre stratosferă şi păstrându-l pe Maury la respectivul post de radio, venind în sprijinul celor care ajustau, editau şi transmiteau programele respective prin acoperirea unui timp de emisie considerabil. Ideea era aceea de a câştiga noi ascultători şi, cu toate că o parte nesemnificativă a lor fusese nemulţumită, solicitând prin intermediul e-mailurilor să se revină la programul obişnuit, cei de la departamentul „Publicitate" erau mai mult decât

încântaţi. Toată lumea era de acord că programul lui Luke, care în prezent era „copilaşul" lui Maury, se situa în fruntea ratingurilor, având chiar mai mult succes decât pe vremea când Luke era în viaţă.

Ironia consta în aceea că Maury voia să-l ţină în viaţă pe Luke, cel puţin pe calea undelor. Atunci când va prelua emisiunea, va dedica un segment al acesteia lui Luke, transmiţând fragmente din vechiul format, omagiindu-şi maestrul. Asta ar însemna să-l transforme într-un soi de „zeu", dar va avea efect, Maury era convins de asta. Luke urma să devină ceea ce Elvis devenise după dispariţia sa. Mai viu ca niciodată, mult mai vizibil, mai ascultat ca oricând.

Iar mina asta de aur, scrisoarea expediată de ucigaş sau de cine o fi el, va fi punctul de pornire a „bulgărului de zăpadă". Maury avea de gând să citească scrisorica în direct, să le spună ascultătorilor că el era de părere că ea ar fi putut fi expediată de ucigaş, aşa cum foarte bine n-ar reprezenta decât o „făcătură", expediată de un farsor. Ironizându-l pe cel care le-o expediase, spera că nemernicul acela va fi suficient de idiot, încât să telefoneze chiar în timpul emisiunii. Oare acesta era lozul câştigător? Singura preocupare a lui Maury era aceea de a „stoarce" cât mai multe foloase de pe urma bileţelului. Abia după aceea va da telefon la poliţie.

Asta avea să-i ţină în priză pe ascultători. Traversă holul lung, care pornea din dreptul bucătăriei, şi îl lăsă pe Rob să se concentreze mai departe asupra careului de cuvinte încrucişate. Maury nu se putu abţine să nu surâdă. în adâncul său, simţea că sosise în sfârşit şi vremea sa. Era absolvent al Facultăţii de Jurnalism, ce Dumnezeu. Se săturase să joace rolul celui „din umbră". Venise vremea să se alăture celor din top.

- Glumiţi! Abby nu-şi putea ascunde frustrarea ce răzbătea din glasul ei. Era a patra firmă de securitate pe care o apela în ziua respetiva. Rezemându-se de biroul aflat în micul ei studio, situat chiar în centrul New Orleansului, ea numără încet până la zece, încercând să nu se enerveze.

- Nu, doamnă, nu glumesc, o asigură vocea sobră de la celălalt capăt al firului. Următorul nostru moment disponibil în program va fi... daţi-mi voie să verific... Ea auzi cum paginile sunt răsfoite şi se întrebă cum de cei de la firma Stan Security nu-şi notau programările pe computer... se pare că abia de lunea viitoare în două săptămâni, dar în orice moment poate apărea o breşă. Nu se ştie niciodată. Trudie, secretara noastră, cunoaşte mult mai bine situaţia programărilor, însă momentan e în pauză. Când se întoarece, vă poate spune ea cum şi ce. Trebuie să revină peste zece sau cincisprezece minute.

- Mulţumesc, o să revin, zise Abby, închizând telefonul. Cine şi-ar fi închipuit că apelarea la o companie de securitate pentru a solicita montarea unui simplu sistem de alarmă se va dovedi la fel de dificilă ca pătrunderea în Fortul Knox? Ea privi spre monitor, acolo unde cele câteva pagini ale ultimei ediţii „Pagini Aurii", publicate pe Internet, păreau să-şi bată joc de ea, împreună cu toată lista aceea de firme ale sistemelor de securitate.

De ce să-şi mai bată capul?

Oricum, urma să vândă casa aceea.

Sean Erwin, cusurgiul acela cu păr sârmos, care nu spuse nici măcar un cuvinţel apreciativ la adresa casei ei, urma să revină pentru „o nouă privire de ansamblu", la orele serii. Atunci, va veni cu o listă cu dimensiunile mobilierului său şi cu o schiţă în care, după cum o informase, notase dimensiunea pieselor favorite, ale celor „fără de care nu putea trăi".

Abby considera vizita o pierdere de vreme, însă fusese de acord să se întâlnească cu el după ce termina ce avea de lucru aici, la birou, de unde dăduse câteva telefoane, achitase facturi şi trimisese câteva notificări de reavizare clienţilor care întârziaseră plăţile. în mare, îşi pusese la punct toate chestiunile de ordin birocratic. Prânzise în fugă, încercând să uite de întâmplarea petrecută la „A noastră Doamnă a Virtuţilor" şi de senzaţia aceea care persistase multă vreme după ce părăsise incinta spitalului. încercase, de asemenea, să nu se mai gândească la moartea violentă a lui Luke şi la detectivul Reuben.

Abby nu pricepea cum de atrăgătorul poliţist nu-i ieşea din minte. Ea nu era nicidecum în căutarea unui bărbat, chiar nu-şi căuta unul, ce Dumnezeu. Ba mai mult, până la mutarea sa pe Coasta de Vest, îşi propusese să dea uitării tema referitoare la relaţii, bărbaţi şi sex.

însă detectivul, cu surâsul lui poznaş, cu ochii aceia întunecaţi şi cu râsul lui aproape indecent, reuşise să se strecoare în visele, dar şi în gândurile ei, atunci când nu dormea. Ceea ce reprezenta o greşeală.

După ce termina tot ce avea de făcut, cel mai bine era să se mute, şi asta cât mai repede posibil.

Până nu era prea târziu.

Este deja prea târziu, Abby. Te-ai „prins" deja în joc. Recunoaşte.

în regulă, atunci. înainte de a comite vreo prostie.

O, draga mea, o necăji mintea. *Am trecut deja de faza asta. În privinţa detectivului Montoya eşti gata-gata să comiţi o mare prostie, iar tu ştii foarte bine lucrul acesta.*

Laura Beck era furioasă.

Se afla la volanul Lincolnului ei Continental. Partea frontală purta marca celor de la Manolo Blahnik. Nu era întru totul adevărt, gândi ea cu

asprime. Bandulierele din spate, din piele de leopard, erau nişte Blahnik-uri veritabile, care în prezent fuseseră afectate serios, cu toate că costaseră peste două sute de dolari, aşa că nu era deloc mulţumită că trebuia să meargă prin ploaie, existând şansa să le murdărească şi poate să le şi strice.

Crescând în Appalachia, ca o fetiţă săracă, ea învăţase de la o vârstă fragedă care era valoarea unui dolar. Ajunsese să obţină ce-şi dorea de la viaţă prin mişcări inteligente, strângând din dinţi, spunând „da" şi culcându-se cu diverşi bărbaţi.

Iată de ce niciun sărăntoc nu avea să-i ruineze ei cea mai profitabilă afacere de până acum. Era imposibil. Vreme de opt ani fusese membră de diamant a clubului celor care lucrau în domeniul imobiliar. Realizase vânzări de peste zece milioane de dolari, an de an, în vremurile bune şi în cele mai puţin bune.

Acum avea şansa de a cumpăra o companie imobiliară şi intenţiona să extindă afacerea şi în alte oraşe. Dar, indiferent de suma de bani pe care era dispusă s-o investească, tot avea nevoie şi de implicarea lui Asa Pomeroy pentru a reuşi.

Fir-ar el să fie, oare pe unde umbla omul ăsta?

De ce dispăruse aşa, pe neaşteptate?

în timp ce traversa drumul sinuos care ducea spre cabana lui de vânătoare, avu un soi de premoniţie cum că acesta ar putea fi mort. Aşa stând lucrurile, halal ghinion, toate planurile ei aveau să dispară ca un nor de fum... asta dacă nu se decidea să stea de vorbă cu angajatorii ei. Din fericire, fiul cel mare, Christian, îi fusese alături mulţi ani, dar Asa mai avea şi câteva foste neveste, care erau nişte scorpii, o fiică, care nu era altceva decât o căţea, şi încă un fiu - un idiot care se credea un dar de la Dumnezeu pentru femeile lumii. Jeremy se dăduse adesea la ea. Practic, ori de câte ori avusese ocazia. Bărbat înalt şi anost, Jeremy părea a fi la fel de „băgăcios" ca şi tatăl său, deşi nu moştenise nici creierul şi nici etica în afaceri a părintelui său. Ce mai copii avea! Nişte belele. Laurie strânse din dinţi numai gândindu-se la nepoţii lui Asa. La fel de răi ca şi „bunul" şi fudulul lor tată şi la fel de lipsiţi de sentimente ca şi mama lor, cei doi adolescenţi, pe jumătate nebuni, erau ceva de speriat.

Brusc îşi aminti cum iarna trecută, de Crăciun, fusese obligată să-i înfrunte pe cei din familia Pomeroy, surâzând sau râzând la glumele lor expirate, simţind cum anumite degete o ciupeau mult prea familiar de dos.

Şi toate astea, fiindcă îşi dorea o părticică din averea familiei Pomeroy.

Ea şi fiecare agent imobiliar al statului Louisiana.

O coti pe drumul de ţară, pe prundişul larg care ducea către proprietate, trecând pe lângă arbori seculari, care străjuiau aleile acoperite cu frunziş.

Tufişurile şi crângurile blocau vizibilitatea către cabană, dinspre şosea, însă ea observă că porţile proprietăţi erau deschise. Ce ciudat. Deşi menajera şi grădinarul nu dispuneau de o cheie, ştiau cum să securizeze porţile.

Era ca şi cum nimic nu avea de gând să meargă aşa cum trebuie!

- Poţi să te dai bătută, zise ea, trezindu-se că vorbeşte cu acel accent specific regiunii Appalachian, accent pe care încercase ani de zile să-I ascundă. Nu regiunea respectivă o făcea să se ruşineze. Doamne, în regiunea muntoasă şi în văile Virginiei de Vest, locuiau cei mai amabili oameni pe care-i cunoscuse vreodată, o regiune plină de frumuseţile dăruite de bunul Dumnezeu, populată de oameni muncitori şi mari iubitori de muzică. Sărăcia în care trăise îi făcea pielea ca de găină şi o determina să-şi petreacă viaţa fugind cât o ţineau puterile de ceea ce lăsase în urmă.

Se uită la imaginea ei reflectată în oglinda retrovizoare, încă arăta bine, cu toate că vârsta aceea al cărei prefix era patru se profila deja la orizont. Părul roşu ca focul, cu reflexe aurii, ochii verzi, mari şi senzuali, trupul tonificat de un regim strict bazat pe salată, sosuri fără grăsimi, iaurt fără zahăr şi două ore de gimnastică, în fiecare dimineaţă, la ora cinci, păcăleau vârsta. Două ceşti cu cafea neagră erau suficiente pentru energia necesară peste zi.

Doamne, ce mult îşi iubea munca.

Dar nu şi atunci când nişte idioţi sadea încercau s-o saboteze.

Primise un apel telefonic din partea unui vecin care observase un automobil în preajma cabanei... şi de atunci, la drum! La început, crezuse că era vorba de un grădinar care venise să facă curat, dar vecinul o asigurase că proprietatea nu fusese curăţată şi că maşina aceea nu era camioneta verde care venea acolo de obicei. *Grozav,* gândi ea, furioasă. *Grozav de... înfricoşător, nu altceva!*

Ea ceruse deja ca interiorul cabanei să fie curăţat. Maşina ei era plină de termosuri cu cafea, platouri cu fructe şi coşuri cu minibaghete, pregătite pentru ceilalţi agenţi imobiliari care plănuiseră să vină aici, ca parte a turului lor săptămânal. Primii aveau să sosească la cabana de vânătoare a lui Pomeroy în mai puţin de două ore. Şi acum, ce avea de făcut?

- La dracu', mormăi ea, dând cu ochii de Buickul parcat pe alee. Vecinul avusese dreptate. Ei bine, indiferent despre ce ar ar fi fost vorba, intrusul trebuia să se care.

Fii atentă, Laura. Ia-o încet. Adu-ţi aminte de vorba mamei: Nu aprecia o carte după copertă. Poate că persoana care se află aici doreşte să cumpere proprietatea

respectivă. Poate că în garajul individului se ascunde o armată de Mercedes-uri, Porsche-uri şi Ferrari-uri.

Imposibil.

Vecinul îi telefonase acum două ore, iar Laura se îndoia că posibilul cumpărător ar fi zăbovit pe aici atâta vreme, aşteptând pur şi simplu. Nu era vorba de cineva care sosise mai devreme pentru turneu, iar Regalul cu pricima nu părea să aparţină cuiva care avea idee cu ce se „mănâncă" vânătoarea.

Ciudat.

Se strecură pe lângă Buick, parcându-şi maşina în preajma acestuia. Coborând din automobil, simţi o pişcătură în colanţii pe care-i îmbrăcase - Doamne, de ce se enerva atât de uşor astăzi? Nu era cine ştie ce. O să şi-i dea jos şi o să-şi lase picioarele la vedere. Evitând cu grijă bălţile, se îndreptă spre Buick. Era descuiat. Şi gol?

Deci, unde era proprietarul?

înăuntru?

Ea privi spre cabana mare şi veche, cu acoperişul său aplecat, cu ferestrele şi burlanele pline ochi cu ace de pin. Ferestrele păreau închise. Oare cum pătrunsese înăuntru proprietarul Buickului? Proprietatea era încuiată şi securizată cu ajutorul agenţiei imobiliare. Sau fusese. Poate că menajera venise din nou, cu o altă cheie. Ori poate că nu lăsase doar poarta deschisă, ci şi casa descuiată.

Gândul acesta o scoase din sărite pe Laura.Gâdilitura aceea continuă. Umezeala se strecură în pantofii ei, în timp ce ea urcă spre intrare, pregătită să folosească dispozitivul electronic de deschidere, apucând apoi cheia ascunsă înăuntru.

După ce urcă cele două trepte largi, se opri brusc. Lacătul de securizare dispăruse, nu mai era, aşa cum îl lăsase ea cu două zile în urmă. La naiba. Ce voia să însemne asta? Privirea ei căzu pe veranda lată, şi ea îşi notă în minte că aceasta va trebui măturată înainte de începerea turului de vânătoare. Ultimele nopţi, bântuite de furtună, umpluseră podelele vechi de o sută de ani cu ace de pin şi frunze, iar îngrijitorul acela leneş nu se sinchisise să apară... oh, la dracu'. Observă lacătul rezemat de grilajul verandei.

- Nemernicul, mormăi ea, fără a-şi face griji în privinţa accentului.

Merse până la uşă, apăsă cu uşurinţă ivorul şi împinse uşor în lemnul vechi şi greu de stejar. Ooau, ce mai securitate. Uşa se deschise uşor, ca şi cum balamalele sale ar fi fost unse de curând.

Ce ciudat.

încruntându-se, păşi înăuntru, cu senzaţia că nu era ceva în regulă.

Ei, nu-i o glumă! Cabana chiar e descuiată!

- Heeei? strigă ea, ţăcănitul tocurilor răsunând pe podeaua lustruită din foaier. Ea remarcă câteva

pete de noroi şi o mână de frunze uscate. Dar acolo se mai afla şi altceva. O bancnotă de o sută de dolari. Cât se poate de mare. Ben Franklin se holba la ea de sub măsuţa aflată în apropierea intrării. Ce dracu' mai e şi asta?

Cine fusese aici şi lăsase acest mesaj?

Şoferul Buickului?

Persoana care intrase aici prin efracţie?

Aruncându-şi ochii spre scară, acolo unde o balustradă răsucită susţinea o construcţie dintr-un material cale lucea, ea strigă:

- E cineva aici?

Observă cea de-a doua bancnotă, sub arcada care ducea spre living... şi apoi încă una. Trei sute de dolari. Ea adună bancnotele, îndreptându-se spre sufragerie, unde dădu cu ochii de multe altele, cel puţin o duzină, împrăştiate pe podea. Acestea nu erau curate. Erau pătate cu noroi şi cu... *sânge?*

Inima ei tresări. O, Doamne. Petele de pe faţa lui Ben Franklin asta erau. Apoi simţi mirosul care-l acompania pe tatăl ei atunci când se întorcea de la vânătoare, cu câte-un cerb jupuit... Da, era exact acelaşi miros. Sânge şi urină, urina transformându-se în acid, inundând nările cu mirosul acelea de amoniac.

Mai făcu încă doi paşi în interiorul sufrageriei, şi privi podeaua din faţa canapelei.

- Oooo, Doamne!

Pe podea erau întinse două trupuri. Evident, lipsite de viaţă. O negresă durdulie, complet îmbrăcată, aşezată peste trupul gol-goluţ al lui Asa Pomeroy.

- Iisuse, nu! ţipă Laurie, sărind înapoi. O, nu, nu, nu... Văzu găurile produse de glonţ şi sângele strâns sub forma unei bălţi sub corpul lui Asa. Un pistol de culoarea perlei se afla şi acum în mâna dreaptă a femeii, strâns între degete.

Nu, nu era o femeie oarecare, realiză Laura, în cele din urmă. în vreme ce mintea ei lucra la viteză maximă, ea recunoscu trăsăturile Ginei Jefferson, a cărei dispariţie fusese anunţată la primele ore ale dimineţii.

Lui Laurie îi veni să vomite.

Peste tot prin cameră, erau împrăştiate o mulţime de bancnote de o sută de dolari, unele înşirate în jurul celor două cadavre şi pe canapea, răsucindu-se în bătaia brizei care pătrundea prin uşa deschisă.

Laura se împiedică, apoi se răsuci pe călcâie şi fugi către uşa de la intrare. în graba ei, pierdu un pantof. Nu se opri, nu ridică nici măcar privirea, ci înaintă şchiopătând pe verandă, îndreptându-se apoi spre Lincolnul său.

Odată intrată înăuntru, ea porni motorul. Cauciucurile aruncară pietrişul în toate părţile în momentul în care ea dădu cu spatele pe alee. Inima îi bătea nebuneşte, iar ea simţi că încărunţise

instantaneu. Faţa însângerată a lui Asa, părul lui alb, răvăşit şi ud, pata aceea de sânge, trupul lui hidos şi zbârcit, ca o carcasă albă, deasupra căruia era întins cadavrul Ginei Jefferson.

Stomacul ei se strânse.

- Ooo, Doamne, şopti ea, căutând febril telefonul mobil în poşetă. Formă cât ai clipi 911, fără a se opri pe drumul de provincie, ci mergând tot înainte, gata să se tamponeze de o remorcă plină cu pui de găină vii, în clipa în care trecu peste linia de mijloc a şoselei.

Şoferul claxonă, scuturându-şi pumnul în aer, dar ea abia dacă îl luă în seamă căci persoana de la dispecerat preluase apelul.

- 9-1-l. Dispeceratul Poliţiei. Ce fel de urgenţă aveţi?

- Trebuie să raportez o crimă. Un dublu asasinat! ţipă Laura mai mult decât surescitată, inima bătându-i într-un ritm nebunesc, în vreme ce ea avu impresia că va muri chiar în momentul acela. Şi... ooo, Doamne... nu mai e nevoie să căutaţi. I-am găsit pe Asa Pomeroy şi pe Gina Jefferson. E mort! Şi ea e moartă! Ooof, Dumnezeule, sunt morţi amândoi! strigă ea, luptând cu senzaţia puternică de greaţă. Se aplecă deasupra volanului în secunda când ajunse la următorul drum, apăsă cu putere pe frână, auzind cum termosurile şi tava cu fructe şi pateuri alunecă înainte, lovindu-se de scaunul din dreapta. O dată în viaţă nu-i mai păsă de nimic. Deschise portiera, se aplecă în faţă şi vomă imediat cafeaua băută în dimineaţa aceea.

18

roprietatea lui Pomeroy? se interesă Montoya, supraveghind locul crimei. Cei de la centrul Dispeceratului de Poliţie 911 le raportaseră crima, la fel ca şi FBI-ul, în urma apelului primit. Operatoarea reuşise să afle cu greu adresa de la Laura Beck, femeia fiind de-a dreptul şocată. Acum ea se afla la sediul poliţiei, şi vorbea cu Brinkman.

Era seară şi se lăsase întunericul. Luminile fuseseră aprinse, dezvăluind zona încercuită cu banderolă galbenă a Departamentului Omucideri. înăuntrul cabanei de vânătoare nu se înghesuiseră doar anchetatorii, ci şi ofiţerii secţiei locale de poliţie, cei de la departamentul şerifului şi membri ai Poliţiei Statului Louisiana. Alături de ei se aflau şi poliţişti din Cambrai şi de la Departamentul din New Orleans, sosiţi la faţa locului la primele ore ale după-amiezii, încercând să conlucreze fără a se încurca reciproc.

Bonita Washington ţipase deja de două ori la Montoya, prima dată pentru a semna blestemata aceea de listă a celor care intrau şi ieşeau de la faţa locului, iar a doua oară pentru ca el să-şi pună suporţi de protecţie peste pantofi. El se execută fără a scoate un cuvinţel, în vreme ce Inez Santiago lua

măsurătorile şi făcea fotografii. Cel de-al treilea anchetator lua amprente în praf, în timp ce al patrulea studia pata de sânge.

Bătrâna cabană de vânătoare era cercetată de la prima până la ultima scândură, colectându-se amprente. Mâinile legate ale celor două victime n-au fost doar fotografiate, ci filmate cu ajutorul unei camere video.

Atmosfera era încordată.

Nimeni nu făcea o glumă.

Ştiau că aveau de-a face cu un criminal în serie, într-o zonă în care văzuseră deja mult prea mulţi.

Crima asta fusese tot o înscenare, la fel ca şi în cazul dublului asasinat Gierman-LaBelle, cu excepţia faptului că Gina Jefferson nu purta o rochie de mireasă. De fapt, părea că e îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le purta în momentul dispariţiei sale. Walter le descrisese deja costumul bleumarin cu pantalon şi bluza care avea imprimată pe partea din faţă litera T.

Dar Asa era gol. Pe trupul lui nu se afla nici măcar o bucăţică de bandă adezivă. Hainele purtate de Asa formau un teanc neorânduit lângă şemineu: pălăria, cizmele, pantalonii, haina şi lenjeria intimă. Pe trupul lui nu rămăsese nici măcar o picătură de sânge sau o fâşie cât de mică de material. Niciuna. Fusese dezbrăcat înainte de a fi ucis. La fel ca şi Gierman.

Marea diferenţă în cazul de faţă era reprezentată de faptul că deasupra celor două cadavre şi pe podeaua din jurul acestora erau înşirate mai multe bancnote de o sută de dolari, asemenea unor fulgi de nea.

- De ce?

- Priveşte mai atent la trupul lui, zise Bentz, apropiindu-se de Pomeroy. Fii atent la acele pete vineţii de pe gât, şi la pielea înroşită.

- O armă cu electroşocuri?

- Aşa bănuiesc.

- Dar în cazul ei? întrebă Montoya, indicând cu bărbia în direcţia cadavrului Ginei Jefferson.

- Nu s-a găsit încă niciuna.

- Prin urmare, ucigaşul l-a electrocutat doar pe Pomeroy.

- Exact. Dar, în afară de asta, el e mult mai masiv decât femeia şi poate că a opus ceva mai multă rezistenţă. Avea reputaţie de luptător.

- Nu a fost suficient de puternic, observă Montoya, încruntându-se şi mângâindu-şi bărbiţa-cioc. Dacă e vorba despre unul şi acelaşi criminal, iar eu pariez că aşa este, şi-a schimbat tactica. E cu totul altfel decât în cazul Gierman- LaBelle. Pe trupurile lor nu s-au găsit urme de electrocutare. Şi fii atentă aici. Arătă spre obrazul Ginei Jefferson, acolo unde se observa o tăietură subţire şi sângele

coagulat. Nici chestia asta nu a existat în cazul primului dublu-asasinat.

- Poate că aceştia doi nu au fost la fel de ascultători ca primii. Ceva nu a funcţionat aşa cum a intenţionat el în primul caz, aşa că şi-a îmbunătăţit tehnica, de data asta folosind arma cu electroşocuri şi cuţitul.

- Ori poate că s-a lăsat cucerit de durerea provocată celor două victime, zise Montoya, detestând gândul ce prindea contur.

- Deja se fac verificări în privinţa firmelor care au vândut în ultimele zile arme cu electroşocuri; poate că analizând echimozele de pe gâtul lui Pomeroy, ne vom da seama de cine e produsă şi despre ce model e vorba.

- Asta ne-ar ajuta, recunoscu Montoya. Deci, ce se ştie despre arma cu care au fost ucişi?

- Credem că aparţine soţului doamnei Jefferson, Walter. El a venit la secţie acum câteva săptămâni, pentru a raporta dispariţia unuia dintre revolverele sale. Erau două în caseta lor, dar unul a dispărut. A fost furat din biroul de acasă, în timp ce el şi soţia se aflau la serviciu. I-am telefonat ofiţerului care a primit denunţul şi care s-a ocupat apoi de caz, dar mă îndoiesc că vom descoperi mare lucru. Arme sunt furate zilnic. O să vedem ce are de spus poliţistul respectiv, însă soţul e completamente distrus, nevenindu-i a crede că soţia sa a murit, învinovăţindu-se pentru furtul acelui pistol, şi pentru tot restul. Zaroster şi Brinkman au stat deja de vorbă cu el, l-au sunat pe unul dintre fraţii săi pentru a veni să stea cu el, ca să nu facă vreo prostie şi să încerce să-şi zboare creierii.

- Povestea asta evoluează din ce în ce mai bine, spuse Montoya, cu sarcasm. Cercetă interiorul încăperii, lambrisat cu lemn de pin, privind atent spre bancnotele ce zăceau mai departe pe locul în care căzuseră. în vremea aceasta, scena crimei era fotografiată cu meticulozitate. Care-i treaba cu bănetul acesta? La asasinatul anterior nu găsiseră nicio bancnotă de o sută de dolari, ori vreo altă sumă de bani, ci doar fulgi împrăştiaţi din perna care fusese legată în jurul toracelui lui Gierman. Aici nu exista nicio pernă. Despre ce sumă e vorba?

- După cât am putut estima, fără a schimba poziţia cadavrelor, peste şase sute de dolari.

Montoya fluieră.

- Evident că nu banii au fost mobilul crimei.

- Am stat de vorbă cu soţia lui Pomeroy. Ea a declarat că Asa păstra întotdeauna în caseta pentru mănuşi suma de cinci sute de dolari, în caz că ar apărea şansa unei partide de pocher, îi păstra în acei săculeţi violeţi care se folosesc pentru depozitarea sticluţelor de whisky marca Crown Royal. Dar asta era doar o rezervă. De obicei, avea asupra sa încă o mie cinci sute sau cam aşa ceva, în portofelul din

aur, pe care ea i-l făcuse cadou de Crăciun, acum câţiva ani.

- Portofelul acela se află aici?

Bentz clătină din cap.

- Crezi că ucigaşul e cel care l-a luat?

- Dacă poţi avea încredere în declaraţia nevestei lui, el nu pleca niciodată de acasă fără el. îi aruncă o privire cu subînţeles. Se ştie că soţiile se înşală în privinţa obiceiurilor partenerilor lor, atunci când ei sunt „scăpaţi din lesă".

Montoya se roti în jurul cadavrelor, privind asasinatul dintr-un alt unghi.

- Hai să presupunem că soţia ştie foarte bine ce vorbeşte. Deci, ucigaşul ia portofelul, dar lasă la locul crimei banii pe care Pomeroy îi avea în buzunar. Ucigaşul află, nu se ştie cum, de banii existenţi în torpedo, şi ne lasă şi suma aceea aici. Ori Pomeroy, în încercarea de a scăpa cu viaţă, i-a spus despre existenţa banilor, ori ucigaşul, ori vreun complice de-al său, îl cunoştea suficient de bine pe Pomeroy, astfel încât să ştie de banii ascunşi acolo.

- Până nu vom găsi maşina, nu avem cum să ne dăm seama.

- Buickul de pe alee aparţinea doamnei Jefferson? Montoya îl privi rapid pe Bentz.

- Mdda. Bentz aprobă cu o mişcare a capului. El evită să zăbovească cu privirea asupra cadavrelor. Montoya îşi aminti că Bentz avusese întotdeauna probleme cu păstrarea conţinutului său stomacal ori de câte ori vizitase locul producerii unui asasinat.

- Ei i-a furat ceva? întrebă Montoya. Unul dintre anchetatori tocmai despărţea cele două cadavre, pentru a verifica paloarea şi temperatura internă.

- Posibil. Domnul Jefferson jură că ea a purtat întotdeauna la gât o cruce din aur cu o montură simplă, pe care a primit-o de la mama ei acum câţiva ani.

- Am înţeles, ea nu se află aici. Montoya privi la cele două trupuri aşezate acum unul lângă altul.

- Noi nu am găsit-o.

- Bingo, zise Santiago, coborând aparatul de filmat spre partea de jos a canapelei din piele, spre materialul violet care se zărea dedesubt. Pun pariu că săculeţul Crown Royal e chiar sub ea. Mai făcu câteva fotografii, după care, punându-şi mănuşi, dădu la o parte canapeaua, şi făcu un set de fotografii porţiunii de podea de sub săculeţul mototolit.

- Se pare că soţia a avut dreptate de data asta, zise Montoya, în vreme ce Santiago vârî săculeţul de catifea într-o pungă destinată probelor.

Montoya văzuse destul. Nu pricepea de ce în cazul fiecărui dublu-asasinat, cadavrele fuseseră poziţionate în aşa fel, încât să dea de înţeles că ei fuseseră iubiţi. Care era ideea? Ocolind zona din mijloc, el se îndreptă împreună cu Bentz spre uşa ce

dădea pe verandă; acolo unul dintre poliţişti stătea de pază, ţinând în mână lista de acces. Lumina farurilor şi cea a becurilor cu iluminare puternică se zărea printre copaci; presa rămăsese mai departe afară. Deasupra capetelor lor, fâsâitul paletelor unui elicopter acompania becul reflectorului de supraveghere aparţinând unui post local de televiziune.

Montoya şi Bentz zăboviră sub apărătoarea verandei, pentru a nu fi luaţi în vizor de reflector sau de camerele de filmat ale reporterilor.

- Courtney LaBelle nu se despărţea niciodată de crucea sa cu diamante, dar în locul acesteia i-a fost luat inelul prin care promisese să se călugărească. Bentz părea că meditează.

- Cum spuneam, băiatul nostru nu vrea bani. Cu spatele la briza ce aducea cu ea miros de pământ reavăn şi de ploaie, Montoya îşi căută automat pachetul de ţigări în buzunarul hainei. Degetele lui se strecuraseră deja în buzunarul gol, în secunda în care el realiză gestul făcut. Chiar dacă Bentz băgase de seamă, acesta nu făcu niciun comentariu.

- Criminalii în serie nu ucid pentru bani. Aici e vorba de putere, de un orgoliu nemăsurat, de demonstraţie, de un soi de misiune personală.

- Şi, de obicei, nu amestecă rasele. Albii ucid alţi albi, negrii ucid negri. Acum, se pare că avem de-a facc cu trei albi şi o afro-americancă.

- De obicei. Mdda. Bentz făcu o mutră acră, vârându-şi mâinile în buzunare. Ce te face să crezi că acest caz are aspecte obişnuite? Omul nostru are un plan. Aici nu e vorba de hazard. Aşa că e posibil să nu se încadreze în profilul obişnuit.

- Sunt de acord. Montoya ştia că, potrivit statisticilor, ucigaşii în serie erau albi, de sex masculin, având între douăzeci şi treizeci de ani. Era posibil ca ei să fi suferit diverse abuzuri, o copilărie marcată de violenţă. Aceasta nu era specific fiecărui caz, ci majorităţii acestora. Oricum, mereu existase excepţia de la regulă, iar Montoya se întrebă dacă nu era cumva şi cazul individului de faţă. E evident că vrea să transmită un mesaj prin obiectele pe care le subtilizează, prin felul în care sunt înscenate crimele. De ce bărbaţii sunt goi puşcă, iar femeile sunt complet îmbrăcate şi aşezate deasupra? Vrea să ne sugereze că e vorba şi despre ceva de ordin sexual? Sau vrea să exprime astfel o dominaţie de ordin fizic, ori psihic? De ce vrea să pară că femeia l-a ucis, mai întâi, pe bărbat, ca pe urmă să se sinucidă?

- Dacă am şti care-i misterul porcăriei ăsteia, l-am fi prins deja. Bentz se scărpina pe ceafă, cercetând întunericul din jur. Un nou elicopter i se alăturase celui dintâi; arcuri de lumină albăstruie străpungeau noaptea. El ridică ochii la cer.

- Ia mai lasă-mă, mormăi el.

Telefonul mobil al lui Montoya începu să sune. El preluă apelul.

- Montoya.

- Salut, Zaroster la telefon. Ai cumva radioul deschis?

- Sunt la locul crimei.

- Ia o pauză şi ascultă *Nemulţumirile lui Gierman* la WSLJ. S-ar putea să dăm de urma criminalului.

- Am înţeles. Montoya o pornise deja către maşina de serviciu, urmat de Bentz. Lumina elicopterului zăbovi asupra lor, dar lui nu-i păsa câtuşi de puţin.

- Ce s-a întâmplat?

- Zaroster e de părere că ucigaşul a luat legătură cu postul de radio.

Porni motorul, potrivi frecvenţa, deschise radioul şi găsi postul. Vocea nazală a lui Maury Taylor se răspândi brusc în aer.

„... e adevărat, aşa că nu sunt convins că e ceea ce pare a fi sau e vorba de un fals", spunea el. Muşchii spatelui lui Montoya se încordară la maximum. Abia dacă îndrăzni să respire, concentrându-se puternic, în timp ce privea intens ecranul aparatului digital. „Adică nu-ţi trebuie un creier de chirurg ca să expediezi un simplu bileţel, şi vorbesc foarte serios când spun *simplu,* pe adresa postului nostru de radio. Orice idiot poate face asta. Aşa că, dacă acum ne asculţi A. L., să ştii că nu pricep. Adică, ştiu că tu vrei să mă sperii şi bla, bla, bla, dar eu nu sunt convins că tu eşti cel adevărat."

- Poftim? întrebă Bentz în şoaptă.

„Prin urmare, aştept o dovadă mai elocventă decât asta că tu eşti într-adevăr ucigaşul. Altfel, eu voi presupune că acesta este un fals şi că, indiferent cine ai fi tu, A. L., cauţi doar să-ţi faci publicitate. îmi pare rău, *amice,* dar de la mine n-o să obţii aşa ceva. Aşa că, să-i lăsăm deoparte pe laşi şi pe farsori, şi să trecem la tema serii. înşelarea partenerului. Dacă reuşesc să depăşească momentul, atunci care dintre cei doi suferă cu adevărat?"

- Jigodia! Montoya lovi cu pumnul în bordul maşinii. Criminalul a luat legătura cu el. Sfrijitul dracului!

- Poate că l-a contactat, poate că nu l-a contactat. Nu uita cu cine avem de-a face. Maury Taylor şi-ar vinde sufletul diavolului, dar ar respinge oferta, în caz că ar primi una cu mult mai bună, cu un rating mult, mult mai mare. Poate fi vorba de un truc menit să-i facă publicitate.

Montoya, pregătit să se ia la trântă, înjură din nou.

- La dracu' cu toate, cred că a venit vremea să-i facem o vizită amicului de la WSLJ.

- Bună idee. Termin eu aici. Dă-mi un apel. Bentz se uită la locul în care izbise pumnul lui Montoya. Ai

grijă cu maşina, zise el, coborând din Crown Vie. E un bun public.

- Şterge-o, Bentz. Ieşi dracu' din maşină, ca să mă duc să-l sugrum pe cap sec ală.

Bentz se strecură uşor afară din maşină, trântind portiera în urma lui.

Montoya merse în marşarier, ca după aceea să ia viteză, strivind iarba peluzei, dar fu obligat să încetinească din cauza automobilelor strânse ciorchine în faţa porţii. Maşinile de poliţie, cu flash-uri luminoase, aproape că blocaseră drumul, în timp ce carele posturilor tv parcaseră cât mai aproape de locul de comitere a crimei. Maşinile trecătorilor curioşi, care-şi frângeau gâtul ca să zărească ceva, erau înşirate pe marginea străzii. Prin poarta deschisă o grămadă de lume se zgâia, sperând să zărească măcar un oscior al victimei, ori Dumnezeu mai ştie ce. Montoya ar fi vrut ca ei să se care cu toţii acasă.

- Vedeţi-vă de viaţă, mormăi printre dinţi, în vreme ce o femeie îmbrăcată într-un fulgarin galben se dădu agale din drum, uitându-se apoi după el. El se întrebă dacă ucigaşul se afla cumva prin mulţimea curioşilor. Le ceru poliţiştilor să verifice şi să-i noteze pe toţi cei care voiau să arunce o privire mai de-aproape.

Odată ieşit dincolo de hăţişul acela de automobile, oameni, camere, flash-uri luminoase, Montoya apăsă din nou pedala de acceleraţie. Strânse tare de volan, de parcă ar fi vrut să-l stranguleze, şi ascultă transmisiile radio ale poliţiei. în timp ce cauciucurile lui Crown Vie rulau pe pavajul drumului de provincie, el aprinse flash-urile. Drumul până-n oraş trebuia să dureze o oră, iar el intenţiona să ajungă acolo în maximum treizeci de minute.

Sus.

Jos.

Sus.

Jos.

Muşchii lui gemeau sub povara pedepsei, dar el continuă, făcând exerciţiu după exerciţiu, şi flotare după flotare, în vreme ce asculta ultima parte a emisiunii lui Gierman. Se încordă din toate puterile, în vreme ce broboanele de sudoare alergau de-a lungul trupului său gol-goluţ, picurând chiar şi de pe nări.

Sus.

Jos.

Sus.

Jos.

Moderatorul era un imbecil. O insultă la adresa rasei umane, un creier de găină care în mod ciudat şi evident încerca să-l ameţească pentru a se da de gol.

Nu conta. Important era că bileţelul acela fusese expediat.

Cu toate că recepţia audio era adesea dificilă, în subsolul spitalului, în seara aceea undele radio erau captate fără probleme; el putea asculta cât se poate de clar emisiunea lui Gierman - într-una dintre celulele izolate unde erau închişi pacienţii care-şi pierdeau controlul. Era o cameră extrem de potrivită pentru antrenarea muşchilor. Tocmai îşi încheia rutina zilnică - una ce fusese pusă la punct de cei din forţele armate -, un regim format din flotări, genuflexiuni, sărituri şi alergări pe loc. Dispunea şi de o bandă elastică pe care o folosea pentru exerciţiile de rezistenţă şi de un set de greutăţi. în colţul cel mai îndepărtat al încăperii se afla o băncuţă. El se antrena zilnic, în timpul difuzării emisiunii lui Gierman. Intenţionase să nu-şi întrerupă rutina zilnică, dar astăzi nu avea de ales. O va încheia mai târziu, probabil, adăugând încă un set de exerciţii, dar, în clipa aceea, se lăsă în şezut, încrucişându-şi gambele. Gol-puşcă şi asudând din abundenţă, el luă prosopul de pe podea şi începu să se şteargă, în vreme ce Maury Taylor, care se credea atât de direct şi de şmecher, încerca să-l prindă în plasă.

„... Nu e nevoie să ai un creier de savant ca să expediezi un simplu, şi când spun simplu, chiar aşa e, bileţel..."

- De unde ştii tu, idiotule? zise el, ştergându-şi transpiraţia de pe faţă. închise ochii, inspirând adânc, simţind încă mirosul dezinfectantului pe care-l foloseau pe vremea când spitalul era încă funcţional, când *ea* era încă în viaţă.

„Dar eu nu sunt convins că tu eşti ceea ce pretinzi a fi."

N-are a face, cretinule, ei or să-şi dea seama. Poliţia o să priceapă. Nu te-ai prins? Tu nu eşti decât un biet mesager.

Ascultase suficient, aşa că închise aparatul de radio, mulţumit că planul său funcţionase. Concentrându-se din nou asupra antrenamentului, îşi reluă exerciţiile, executând încă şaptezeci şi cinci de flotări, după care încheie cu ridicarea greutăţilor timp de o oră, până ce muşchii lui solicitaţi începură să-l doară din pricina oboselii, iar el era din nou lac de sudoare.

Luându-şi prosopul, se îndreptă spre baie, o facilitate care fusese adăugată aici din timpul ultimei renovări a azilului. El reamenajase unul dintre fostele duşuri, exact aşa cum fusese, ştiind că bătrânele călugăriţe nu ar fi putut bănui niciodată că în dependinţele acelea mai locuieşte şi acum cineva, fiindcă sistemul de termoficare era inexistent şi nicio factură electrică nu-l dădea de gol. Apa provenea de la un bazin al proprietăţii, aşa că nimeni nu avea de citit vreun apometru, iar dejecţile toaletei sale se

vărsau în acelaşi rezervor septic pe care-l utiliza mănăstirea.

Zâmbi încântat de inteligenţa lui. Planul era o dovadă în acest sens şi absolut nimeni nu putea să fie atât de deştept, încât să-şi dea seama că el petrecea ceasuri întregi în acest spaţiu. Şi dacă acolo sus, în spital, vechile conducte de apă ar începe să scoată zgomote ciudate şi înfundate, cui îi păsa? Nimeni în afară de el nu mai umbla în spaţiul acesta aproape uitat de lume.

Aproape nimeni.

Ea trecuse pe acolo, nu-i aşa? Fiica. Cea care semăna atât de bine cu Faith. El inspiră adânc, aducându-şi aminte acele clipe. Cu toate că ar fi trebuit să dispară înainte ca ea să-l zărească, dorise ca ea să fie conştientă de prezenţa lui şi închisese uşile saloanelor de la etajul doi al sanatoriului, cât mai încet posibil, în vreme ce ea se afla la etajul trei, şi încerca să deschidă uşa salonului lui Faith. Atât de mult se concentrase asupra acestui lucru, încât fusese cât pe ce să fie surprins de călugăriţă. Doamne, baborniţa aia rotofeie fusese gata-gata să strice totul. Aproape gata. Avea un motiv cât se poate de personal pentru a o detesta pe mult preacredincioasa şi umila soră Maria. După ce o auzise urcând scara, fusese obligat să se strecoare rapid în camera 205, în vreme ce călugăriţa o surprinsese pe Abby cu un etaj mai sus. Fusese obligat să gândească foarte rapid, dându-şi seama că se vârâse singur într-o capcană, chiar în secunda în care le auzise pe
Abby şi pe măicuţă coborând împreună scara. Nu avusese cum să folosească scara fără să dea nas în nas cu cele două femei, dar intuise că în secunda în care Abby va observa uşile închise de la cel de-al doilea etaj, va dori să verifice fiecare încăpere în parte. Singura soluţie pentru a nu fi descoperit fusese scara de incendiu. Se cocoţase rapid pe grilajul ruginit al acesteia, fiind pe punctul de a închide fereastra în urma sa, înainte ca ele să ajungă la etajul doi.

Le auzise deschizând şi închizând fiecare uşă, traversând coridorul. Se gândise să se atârne de grilajul scării de incendiu şi să sară apoi pe pavaj, dar în loc să facă asta, aşteptase acolo, ţinându-şi respiraţia. Din fericire, nici sora Maria şi nici fiica lui Faith nu verificară fereastra situată la capătul coridorului.

Dacă l-ar fi zărit, atunci ar fi fost constrâns să-şi modifice planul, ceea ce nu-i convenea. Nu după ce aşteptase atâta amar de vreme ca totul să fie perfect. Păşi pe gresia ciobită a duşului şi deschise robinetele. Apa rece începu să curgă din duza ruginită a duşului de deasupra capului. El inspiră printre dinţi, săpunindu-şi trupul. închise ochii în timp ce se spălă, palmele alunecând uşor pe

musculatura puternică, aşa cum făcea şi ea altădată... nu era el cel care o aducea la duş, într-o încăpere care semăna cu asta? Ooo, ba da...

Cu ochii minţii, el o revăzu exact aşa cum era. El se ducea în salonul ei şi o lua în braţe, nebăgând în seamă protestele ei şoptite, nedorindu-şi nimic altceva decât s-o aibă. îşi aminti cum ea era desculţă, iar el o forţa să coboare treptele scării în miez de noapte, îndreptându-se împreună spre duş, acolo unde el dădea drumul la jetul de apă caldă, împingând-o apoi pe dalele fierbinţi şi alunecoase.

Cămaşa de noapte udă se mula pe trupul ei perfect, devenind transparentă şi permiţând să i se vadă sfârcurile mari, rotunde, închise la culoare, nişte cerculeţe pietroase în centrul sânilor suficient de voluminoşi, încât să-i umple palmele. Mai jos, dedesubtul taliei ei subţiri, era cuibuşorul acela perfect de perişor negru şi ondulat, definind despărţitura dintre cele două coapse... atât de ispititoare. Ea mirosea a sex şi a dorinţă.

Chiar şi acum, sub jetul de apă rece, îşi simţi penisul devenind tare ca piatra, reamintindu-şi în detaliu cum ea se lăsa în genunchi în faţa lui, în timp ce apa se scurgea pe părul ei. iar lui îi era din ce în ce mai greu să se abţină. Abia atunci când el nu mai era în stare să suporte fără a simţi că va exploda dintr-o secundă în alta, el o ridica în braţele sale, penetrând-o.

Simţea şi acum gustul buzelor ei.

- Faith, şopti el, amintindu-şi cum degetele ei încordate zgâriau tencuiala pereţilor, în timp ce era cuprinsă de focul plăcerii. îşi aminti felul în care ea deschidea ochii, pupilele întunecate, irişii aurii fixaţi asupra lui, înainte ca întregul ei trup să se cutremure. Atunci se agăţa cu putere de el, se prindea de umerii lui, înfrânându-şi un ţipăt născut din plăcerea aceea pură şi violentă. Picioarele ei îi înconjurau talia, iar capul lăsat pe spate dădea la iveală gâtul şi sânii aceia uzi şi alunecoşi. Trupul ei se mişca convulsiv, în timp ce picăturile de apă fierbinte se prelingeau pe trupurile lor...

Oh, Faith, îţi jur că te voi răzbuna... nu am uitat chinul prin care ai trecut.

începând să tremure din pricina acelei amintiri ce părea atât de vie, el lăsă clăbucul de săpun să alunece de pe el, după care închise robinetul. Avea atât de multe de făcut. Nu se mai sinchisi să folosească prosopul. Curenţii de aer, care-l împresurară, evaporară apa de pe piele şi îl treziră la realitate. Acum, mai mult ca oricând, avea nevoie de o minte limpede.

Nu-şi putea permite nici cea mai mică neglijenţă.

Miza era una mult prea mare.

înaintând pe coridorul lung, luminat de cele câteva lanterne pe care le lăsase aprinse, deschise uşa încăperii lui speciale, spaţiul unde se născuseră

şi renăscuseră, iar şi iar, toate fanteziile sale. Odată intrat, aprinse lumânările, urmărind jocul umbrelor pe pereţii camerei şi pe fotografia ei aşezată pe birou. Faith îl privea atent cu ochii aceia ca mierea pură şi neprelucrată. Cât de dor îi era de ea.

Cu îndemânare, deschise secreterul vechi, scoţându-şi la iveală comorile. Cea mai recentă dintre ele: portofelul bătrânului rotofei. Confecţionat din aur şi având ca simbol imaginea dolarului.

- „Nemernic lacom şi egoist". îşi reaminti cu o limpezime care-i făcu sângele să fiarbă teama din privirea lui Asa în secunda în care se uitase la ţeava revolverului. Fusese un ticălos, se târâse de unul singur în mizerie, până la cea mai primară dintre nevoi, şi cu toate astea, crezuse că-şi putea cumpăra sau schimba cu altceva propria moarte.

Trăise o plăcere deosebită în secunda în care o ajutase pe negresă să-i curme zilele. îşi aminti cum o simţise tremurând atât de tare, încât era gata să scape arma din mână. Dar el o ajutase, forţându-i degetul să apese pe trăgaci, urmărind cum surpriza şi groaza se aşterneau pe chipul lui Asa. Doar atunci când fusese convins că bătrânul îşi dăduse sufletul, o forţase să întoarcă arma către ea însăşi. O, câtă bucurie resimţise sesizând spaima aceea, ştiind că ea se ruga la Dumnezeu chiar în secunda în care arma se descărca.

Apoi, pipăi uşor lănţişorul ei, ţinându-l în faţa ochilor, lăsând crucea aceea micuţă să se bălăngăne reflectând lumina lumânărilor.

- Ai făcut lumii o favoare, omorându-l, zise el, ca şi cum Gina Jefferson ar fi putut să-l audă.

Dar lumea nu aflase încă. Nici măcar nu ştia că Asa Pomeroy şi Gina Jefferson trecuseră în lumea celor drepţi. Dar foarte curând, vestea avea să se răspândească, iar poliţia va scotoci peste tot, înainte ca cei doi să fie înhumaţi.

Putea risca participând la înmormântarea Ginei Jefferson? Poliţistul, Montoya, va fi şi el acolo, fără îndoială, prefăcându-se că se roagă, şi în tot acest timp fotografiind mulţimea îndoliată, aşa cum făcuse la slujba dedicată tinerei virgine. îl observase pe Montoya în mulţime, ţinând în mână camera şi făcând fotografii. Cu toate astea, rămăsese locului, neputându-se abţine să nu-i privească mai departe pe cei care-o plângeau, resimţindu-le durerea, în timp ce trupul lui era scuturat de puterea vieţii şi de conştientizarea ideii că el era cel care pusese totul la cale. El fusese cel care-i îngenunchease pe toţi. Şi care plănuise răzbunarea perfectă.
Prima fusese virgina. Al doilea fusese filantropul.

Dar pentru el, acesta era abia începutul. Anticipaţia îi înfierbântă sângele în clipa în care se gândi la cea de a treia victimă...

19

ontoya îşi strecură bolidul într-o zonă care nu era destinată parcării autovehiculelor, frână motorul printr-o mişcare lentă a cheii în contact. În vreme ce sângele îi pulsa în tâmple, el se repezi asemenea unei furtuni în clădirea situată în apropiere de Jackson Square care găzduia postul de radio WSLJ.

Neluând în seamă o femeie tânără şi drăguţă cu tenul cafeniu-gălbui, ce era aşezată la biroul recepţiei, el traversă holul.

- Aşteptaţi. Cu coada ochiului o zări cum îşi ridică privirea de pe ecranul computerului. Vă pot ajuta cu ceva?

Montoya îşi văzu mai departe de drum şi auzi zgomotul tocurilor ei în urma lui. Scoţându-şi la iveală legitimaţia, el o arătă în spatele lui, continuând să meargă atât de repede, încât aproape fugea.

- Domnule poliţist, vă rog!

Interiorul clădirii era asemenea unui labirint, dar el mai fusese aici. îşi făcu loc spre un studio cu pereţii din sticlă, al cărui spot luminos te avertiza: ÎN DIRECT. Prin geam, îl zări pe turnător, cu căştile pe cap, aşezat în faţa unei console, vorbindu-le celor care ascultau *Nemulţumirile lui Gierman.* Neţinând seama de semnalul luminos, el deschise brusc uşa, păşi în încăpere şi-l privi atent pe disk jockey-ul acela slab şi chelios care fusese întotdeauna veşnicul linguşitor al lui Luke Gierman

- .Nemernicule şi cretinule ce eşti! mormăi Montoya, fără să-i pese că putea fi auzit de majoritatea ascultătorilor din New Orleans şi din regiunile învecinate.

- O, ia uite pe cine avem noi aici - o vizită a unuia dintre cei mai grozavi oameni din New Orleans! zise Maury. Zâmbea cu toată gură, de-ai fi zis că se aşteptase la vizita lui Montoya. Domnule poliţist, cărui fapt datorez onoarea...

Montoya zări butonul principal de intrare şi respectiv de ieşire din emisie, şi apăsă brusc pe el. Luminiţele clipiră şi apoi se stinseră, iar Maury rămase cu gura căscată.

- Hei! Nu poţi face una ca asta! Maury era complet zăpăcit şi apăsa pe butoane, vrând să ajungă la butonul principal.

- Ai ascuns o dovadă în cazul unui asasinat, aşa că o să te tărâsc la secţie, stârpitură...

- Ce dracu' se petrece aici? O negresă corpolentă năvăli în încăpere, iar el o recunoscu ca fiind Eleanor Cavalier, managerul cu mână de fier al programului „întotdeauna să fiţi liberi", care se difuza la postul de radio. Domnule poliţist, emisiunea trebuie să continue! Cât mai repede. Ea se uită spre Maury. Dă-i

drumul. Bagă clipuri publicitare. Nu trebuie să avem timpi morţi de emisie. *Fără* timpi morţi de emisie!

Maury, arătând precum pisica care tocmai înfulecase canarul, se strâmbă la Montoya şi învârti butoanele potrivite.

- Ce dracu' înseamnă asta? întrebă Eleanor pe un ton poruncitor. Un grup de oameni se adunase deja în jurul ei. Ea dădu cu ochii de Samantha Leeds, mult mai cunoscută ca doctor Sam, psihologul postului, al cărei program, *Confesiunile de la miezul nopţii,* avea să fie transmis peste câteva ceasuri. Samantha, te ocupi de ambele emisiuni şi ai grijă de butoane. Nu trebuie să vorbeşti mult, ci doar să transmiţi câteva minute din emisiunea precedentă.

Doctor Sam aprobă, în ochii ei apărând un licăr de amuzament. Intrând în studio, îi şopti lui Montoya:

- După cum văd, problemele continuă.
- întotdeauna.

Ea se strecură între ei doi, iar Maury îi înmână căştile, după care îşi îndesă pe cap o şapcă ponositä, cu inscripţia celor de la Saints, şi ieşi rapid pe coridor, cu mâinile vârâte în buzunare, ca şi cum s-ar fi plimbat pe marginea fluviului Mississippi într-o după-amiază însoritä.

Montoya se uită în urma lui, în timp ce Samantha se aşeză pe scaunul fără spătar, învârti câteva butoane şi potrivi microfonul. Deja se adresa audienţei în secunda în care Maury găsi, în sfârşit, direcţia corectă pe coridor.

- Angajatul dumneavoastră a ascuns o dovadă în cazul unei crime pe care o investigăm, îi spuse Montoya lui Eleanor, înainte ca uşa studioului să se închidă.

- Iar dumneata încâlci legea, începând cu parcarea într-o zonă care nu e destinată acestui lucru, şi apoi nesocotind mai multe prevederi ale FCC-ului. Fără să ezite, Eleanor Cavalier se apropie de Montoya: Nu mai flutura legitimaţia pe holuri, după care să dai buzna aici, în postul nostru, ai înţeles? Dacă ai o problemă cu activitatea acestui post, poţi foarte bine să ceri permisiunea să vorbeşti cu mine sau cu avocaţii staţiei. Ea întoarse spre Maury doi ochi negri şi plini de furie. Prin urmare, ce dracu' e în mintea ta? Am ascultat părerea lui Montoya şi are dreptate. Aşa că hai s-o rezolvăm o dată pentru totdeauna. Ea ridică privirea, luând seama la cele câteva persoane adunate în jurul lor, după care spuse: Spectacolul s-a terminat, oameni buni. Toată lumea la treabă. Sprâncenele ei perfecte se uniră, iar ea îi privi pe toţi cei care, mânaţi de curiozitate, făcuseră greşeala de a-şi lăsa baltă treburile.

Se împrăştiară cu toţii care încotro, ca nişte insecte care năvălesc de sub un pietroi. Satisfăcută de reacţia lor, Eleanor îşi îndreptă furia spre

Montoya. Vocea ei era tăioasă în momentul în care îi spuse:

- Vom sta de vorbă în biroul meu.

Le făcu semn lui Montoya şi lui Maury Taylor, conducându-i apoi către un birou de mici dimensiuni, în care fiecare carte, înregistrare şi dosar erau aşezate la locul lor. Pe birou se afla un suport pentru hârtie, având forma a două mingi de golf.

- Ce ai în posesia ta? Se uită pieziş la omuleţ, în vreme ce ocoli biroul şi se aruncă în scaun care scârţâi uşor.

- Am primit un bilet. în fine, pe adresa postului. Adresat lui Luke. Posibil să fie din partea ucigaşului. Maury înălţă din umeri. El şi Montoya păreau doi puşti chemaţi în faţa directorului şcolii. Dar ar putea fi vorba de o farsă.

Buzele ei abia dacă se mişcară.

- Am priceput.

Maury lipsi mai puţin de un minut şi se întoarse cu bucăţică albă de hârtie şi cu plicul, amândouă fiind introduse într-o pungă pentru sandviciuri. Ceva mai puţin recalcitrant, îi dădu punga lui Montoya.

- Nu a scris decât „Căinţă", după care e semnat A L, totul cu litere de tipar. Da, l-am atins în momentul în care l-am desfăcut, dar când am realizat că putea fi vorba de ceva important, am avut grijă să-l pun într-un loc în care să nu-l găsească nimeni. în emisiune am folosit o copie.

- Iisuse, Maury, tu chiar nu ai creier? întrebă Eleanor. De ce nu mi-ai povestit despre chestia asta?

- L-am deschis chiar înainte de-a intra în emisie.

- Sigur. Ea îl fixă din scaunul său.

- Trebuia să suni imediat la poliţie, spuse Montoya.

- Hei, deja v-am zis. L-am primit înainte să intru în emisie, insistă DJ-ul, dar Montoya îşi dădu seama că minte. Mi-am zis că nu fac niciun rău dacă mă folosesc de el, că astfel s-ar putea ca interesul ascultătorilor să devină mult mai mare, înţelegeţi ce vreau să spun, că aş putea chiar să-l dau de gol pe individ.

Lui Montoya îi venea să-l strângă de gât.

- Să nu-ţi imaginezi nici măcar o secundă că te poţi „juca de-a poliţistul" în cazul acestei crime. Asta este o treabă a poliţiei, şi dacă cumva o să-mi dai peste cap ancheta, o să te trimit la puşcărie în doi timp şi trei mişcări.

- Ai auzit, Eleanor? Mă ameninţă. Maury se întoarse cu faţa spre şefa lui, o parte din bravada lui evaporându-se.

- Am auzit. Şi sunt de acord cu domnul detectiv. *Nu* o să te amesteci - mă auzi? - *nu* o să te amesteci în anchetele poliţiei. Iar dumneata - ea întoarse spre Montoya un deget lung şi acuzator - nu ai dreptul să dai buzna în clădirea asta.

Avem un protocol de care trebuie să ţinem seama şi mă aştept ca dumneata, detective, să-l urmezi. Să nu crezi că n-am să le telefonez superiorilor dumitale.

Maxilarele lui Montoya se strânseră.

- Atunci asiguraţi-vă că toţi angajaţii postului de radio respectă regulile protocolului de care sunteţi atât de mândră, mormăi el.

Femeia făcu ochii mari şi el sesiză că tocmai depăşise o linie extrem de subţire, dar nici că-i păsa. N-avea decât să-l provoace. Ce mare lucru. Răul era deja făcut.

Luând cu el noua dovadă, părăsi postul de radio, sperând din tot sufletul că tot ceea ce mai făcuse puiul acela golaş, cretin şi dobitoc, nu avea să afecteze ancheta poliţiei aflată în desfăşurare.

Zoey îşi potrivi centura, blestemând pe tăcute, fiindcă, în ciuda sumei exorbitante pe care o plătise pentru biletul de avion, după patru ore de zbor până în Dallas, ajunsese, în cele din urmă, pe un scaun din mijloc, având alături o doamnă şi un copil, pe locul de la geam, iar în partea opusă, un bărbat de peste 1,80 m înălţime şi de aproximativ o sută cinci-zeci de kilograme. Rotofeiul nu-şi găsea o poziţie comodă, oricât de mult s-ar fi străduit. De câte ori se foia în scaun, braţul lui se lovea de al lui Zoey şi, cu toate că ea nu era genul căreia să-i fie teamă de oameni, nu agreea deloc să fie atinsă de necunoscuţi. Punct.

Avea suspiciuni şi asupra păturii şi a pernei pe care le găsise îngrămădite între scaunele 13 A şi 13 B, în timp ce traversa culoarul dintre scaune. Dar ea avea nevoie de câteva ore de somn, şi spera că persoana care le utilizase dormise foarte puţin, astfel ca ea să nu se pricopsească cu păduchi, boli de piele, gripă sau vreo altă boală cu mult mai gravă.

Având iPodul cu ea, realizând că respectiva călătorie va fi de-a dreptul obositoare. Trebuia să fie cât mai relaxată, luând în considerare situaţia pe care o avea de înfruntat după aterizare. Iadul însuşi avea să-şi deschidă porţile. Reuşind să-şi „citească" sora ca pe o carte, Zoey ştia că Abby îşi va pierde controlul în clipa în care adevărul va ieşi la lumină.

Da, cartea asta va avea un sfârşit foarte urât, gândi Zoey, făcând o grimasă. Nu exista o cale de mijloc. încă din conversaţia lor telefonică anterioară, Zoey realizase că Abby nu-şi dorea ca ea să o viziteze sau să participe la înmormântarea lui Luke, însă era ceva inevitabil. Sosise momentul.

Zoey adunase tot soiul de presimţiri, blesteme, semne. Şi toate aceste semne pe care ea se bazase îi demonstraseră că secretul ei trebuia dezvăluit. Simţea că, dacă nu Dumnezeu, măcar soarta veghea asupra ei, oferindu-i indiciile de care avea nevoie pentru a şti ce drum să urmeze de acum încolo. Alţi oameni fuseseră iniţiatorii acelor indicii, exact aşa cum procedase, cu mulţi ani în urmă, şi Luke Gierman, declarându-i că nu reuşea să-şi ia gândul

de la ea, că avusese o revelaţie cosmică care-l făcuse să o urmeze la maşină, în după-amiaza aceea călduroasă de mai.

Cu toate că Zoey se mândrea cu faptul că la auzul acelei declaraţii, care nu era decât o tâmpenie, îi permisese lui Luke să-i dea târcoale, şi descoprise pentru a doua oară fascinaţia lui incredibilă. Mai fuseseră o dată împreună. Aşa că-l cunoştea cât se poate de bine şi îşi dădu seama că planetele se aliniaseră pentru uniunea lor. *Acesta* fusese semnul - alături de visele ei nocturne în care îşi imagina că făcea dragoste cu el... sau cel puţin aşa gândea ea pe vremea aceea. Deşi ştia că el era logodit cu sora ei, că promisese să fie soţul lui Abby, ea nu-i putuse rezista.

Din momentul acela, Zoey nu mai fusese niciodată mulţumită de sine.

Iar acum sosise momentul să facă pace cu sora mai mică.

Nu-i spusese astrologul său că planetele erau situate într-o ordine perfectă? Că venise vremea să îndrepte greşelile trecutului? Nu-i vorbise el de acele probleme familiale care durau de peste două decenii? Nu-i sugerase el ca, înainte de schimbarea poziţiei acelor constelaţii, să facă anumite rectificări?

Şi dacă părerea astrologului nu fusese suficientă, mai existase şi un alt indiciu: o scrisoare anonimă, pe care o primise de curând. Nu avea expeditor. Era scrisă cu litere de tipar, şi purta ştampila oficiului poştal din New Orleans. Textul suna astfel:

VINO ACASĂ. HANNAH ARE NEVOIE DE TINE.

La drept vorbind, indiciul era cât se poate de clar. Oare expeditorul era Abby, căreia îi fusese ruşine să semneze? Se referise la ea însăşi, apelând la cel de-al doilea prenume al său, cel pe care îl folosea uneori mama lor atunci când o striga sau se referea la ea? Folosise prenumele bunicii lor dinspre mamă? Sau scrisoarea fusese expediată de altcineva, cineva care o cunoştea suficient de bine pe Abby, încât să folosească cel de-al doilea prenume al acesteia?

Cel de-al treilea semn, care completa triada, fusese moartea lui Luke. Cum ar fi putut să nu ţină seama de el?

Existau două certitudini.

Venise timpul să revină în New Orleans.

Şi, totodată, venise vremea mărturisirii adevărului.

Trecuseră douăzeci de ani de când mama lor se aruncase prin fereastra aceea, găsindu-şi sfârşitul, iar Zoey se săturase să păstreze secretul pe care atât ea, cât şi tatăl ei îl cunoşteau.

Gata cu asta.

Abby era acum o femeie matură. Putea face faţă trecutului. Nu încercase ea însăşi să facă pace cu acesta? Faptul că se dusese din proprie iniţiativă la

spital, nu reprezenta un indiciu că se vindeca? Iar insinuările lui Abby...

„Putem vorbi despre o mulţime de chestii, înainte de a bea ceva, de acord? Inclusiv despre mama şi despre ziua în care a murit. Cred că ştii mult mai mult decât ai mărturisit până acum... O să discutăm despre asta..."

însă, în clipa aceea, Zoey avea anumite îndoieli, lucru care i se întâmpla destul de rar. Avusese ocazia, una mai mult decât excelentă, să clarifice totul la telefon, seara trecută, dar considera că, înainte de a dezvălui adevărul, ea şi sora ei trebuiau să fie faţă în faţă.

Avea cel puţin speranţa că proceda corect.

Zoey îşi încrucişă degetele în semn de noroc, rosti o rugăciune rapidă către Dumnezeu, după care rugă soarta s-o îndrume pe drumul cel bun, s-o ajute să fie sigură că, de data asta, proceda aşa cum se cuvine.

Uşa aeronavei se închise, iar stewardesele îi rugară pe călători să-şi închidă aparatura electronică. Uriaşul de lângă ea îşi închise telefonul mobil, străduindu-se apoi să-l vâre în rucsacul aflat sub scaunul său.

- Scuze, mormări el, împingând tot ce se afla în jur şi continuând să se foiască lângă ea.

Ea îi oferi un zâmbet de circumsanţă, mintea ei concentrându-se la ceea ce avea de înfruntat şi de făcut după ajungerea la destinaţie.

Nu-i venea să creadă că Luke era cu adevărat mort. Omorât, nici mai mult, nici mai puţin. O fetiţă, studentă la colegiu, fusese ucisă alături de el. Ce porcărie.

Zoey urmărise evoluţia anchetei, discutând cu nişte prieteni care lucrau la o altă secţie de poliţie din New Orleans. Aceştia erau convinşi că poliţia nu găsise încă un indiciu concludent. Apoi mai fusese şi povestea aceea cu Asa Pomeroy, vecinul lui Abby. Ce dracu' însemna asta? De dimineaţă auzise că dispăruse încă o femeie: un lider al comunităţii afro-americane. Deşi nu era sigură, lui Zoey i se părea că mai auzise numele ei, cu mulţi ani în urmă.

Gina Jefferson. De ce numele ei i se părea atât de cunoscut?

Potrivit nenumăratelor informaţii găsite de Zoey pe Internet, chiar în dimineaţa aceea, Gina Jefferson era o figură marcantă a New Orleansului, o femeie care lucra mai mult în „spatele scenei", decât în linia întâi, dar care era recunoscută pentru eforturile depuse în sprijinul persoanelor cu deficienţe mintale.

Oare acesta era indiciul? se întrebă Zoey, în vreme ce aeronava se îndrepta spre pista de decolare. Ea se concentra, muşcându-şi cu putere buza inferioară. Oare Gina Jefferson o avusese în îngrijire pe mama ei, la „A noastră Doamnă a

Virtuţilor" sau în cadrul unui cabinet privat? Era posibil? Era posibil să fi lucrat ca asistent social?

O puternică durere de cap apăru pe neaşteptate în spatele globilor oculari, în timp ce avionul luă poziţia corectă, după care începu să ruleze, iar motoarele sale huruiau. Avionul se îndreptă spre capătul pistei, iar Zoey sta bine presată în scaun, în vreme ce Boeingul 737 se înălţă, străpungând cerul întunecat şi lăsând mult în urmă Sea-Tac-ul şi nenumăratele sale luminiţe.

Ar fi o uşurare să lase şi ea trecutul în urmă odată pentru totdeauna. Aceasta era şi dorinţa lui Abby, nu? Nu declarase sora ei că simte nevoia să afle adevărul şi să-l înfrunte odată pentru totdeauna?

Iisuse, dacă Abby ar şti ce cerea!

„O să ştie, Zoey, şi asta cât de curând. întăreşte-te".

Nu va fi deloc o treabă uşoară.

Montoya continuă să conducă prin ploaie cu dinţii strânşi. Trecuseră câteva ceasuri de la confruntarea sa cu viermele acela de Maury Taylor, dar era la fel de pornit. Lăsase biletul la Laborator, după care revizuise toate datele existente ale anchetei asupra celor două duble asasinate, alături de Bentz şi de Zaroster. Dar asta nu-i ajutase cu mai nimic.

Nu aveau încă date noi referitoare la rochia de mireasă.

Nu depistaseră amprente la locul de producere a primului dublu asasinat şi nici în BMW-ul lui Luke Gierman sau în Buickul Ginei Jefferson, în afara celor prin care fuseseră identificaţi membrii familiilor şi prietenii.

Maşina lui Asa Pomeroy nu fusese încă localizată.

Nimic care să ajute la localizarea suspectului... cel puţin deocamdată.

în ambele cazuri fuseseră găsite urme de cizme măsura 12. Producătorul fusese deja contactat şi acum acesta pregătea o listă conţinând magazinele care comercializau modelul respectiv de cizme.

Fuseseră verificate înregistrările telefoanelor mobile şi ale numerelor private, însă, până în prezent, nu obţinuseră niciun indiciu.

Fotografiile pe care le făcuse la slujba de pomenire fuseseră cercetate cu de-amănuntul de cei din echipele speciale.

Firul de păr negru aparţinea unui bărbat, şi în prezent se afla la laboratorul ADN. Oricum, până nu obţineau rezultatele finale, acest indiciu nu prea le era de folos. Doar dacă aveau noroc.

Montoya oftă, gândindu-se la toate variantele posibile ale datelor obţinute până în prezent.

Fiecare cuplu de victime fusese ucis cu arma aparţinând celei de sex feminin, asasinatul fiind înscenat în aşa fel, încât să pară atât o crimă, cât şi o sinucidere. „Aproximativ" era cuvântul potrivit,

fiindcă înscenarea nu fusese chiar atât de bună, încât să poată păcăli poliţia. Probabil că ucigaşul ştia asta. El se juca cu ei, oferindu-le un indiciu al jocului lui morbid şi complicat. Iar Montoya nu-i pricepuse, deocamdată, mecanismul.

Apoi apăruse şi bileţelul acela. Dacă se dovedea a fi o probă veridică, dădea de înţeles că Luke Gierman, destinatarul plicului în cauză, fusese îndemnat să se „căiască". Un singur cuvânt. Apoi semnătura: A L. Cine dracu' mai era şi ăsta? Cei de la secţie cercetaseră bazele de date, studiind încă o dată toate interogatoriile celor două cazuri. Era vorba de cineva cu numele de Al sau Allen, Aldren sau Alfred, ori Alice, sau erau doar nişte iniţiale oarecare? Toată lumea din secţie făcuse tot soiul de sugestii. Bentz venise cu ideea că victimele fuseseră Asa şi Luke, iar iniţialele numelui lor de botez puteau fi rostite sub forma „A" şi „L". Apoi se gândiseră că ar fi putut însemna „Alabama". Poate că ucigaşul se născuse acolo. Dacă puneai iniţialele în ordine inversă, ar fi rezultat abrevierea celuilalt stat: Louisiana, statul lor de reşedinţă.

- Dar ce ziceţi de LA, sugerase Brinkman, adică Los Angeles.

- Mii de psihopaţi cretini sunt şi pe acolo, ascultaţi-mă ce vă spun. Cu ceaţa aia, care le prăjeşte creierii.

Iisuse, băiatul ăsta va vorbi măcar o dată serios?

Alţi doi anchetatori fuseseră de părere că toată chestia nu era decât o invenţie, Montoya nu muşcă momeala. Cuvântul acela unic, „căinţă", părea să se potrivească, într-un fel.

Povestea asta avea un substrat religios, cugetă el, altfel ce rost ar mai fi avut cruciuliţa aceea furată... *dar pe a lui Mary cea Virgină nu o furase, nu?*

Fir-ar a naibii de treabă.

Cel puţin, Maury Taylor nu minţise atunci când declarase că el fusese singura persoană care atinsese bileţelul acela; pe bucăţica de hârtie nu descoperise decât amprentele lui. Pe plic mai erau şi altele, bineînţeles. Se apucaseră să ia amprente tuturor curierilor, dar aceasta era o treabă care cerea destul de mult timp. Toate amprentele fuseseră trimise la ASIF, iar lipiciul de pe clapa plicului fusese verificat la laboratorul ADN. Dacă exista o cât de mică şansă, aveau să descopere dacă acesta se potrivea ADN-ul firului de păr găsit pe rochia de mireasă.

Luaseră legătura cu rudele apropiate ale Ginei Jefferson şi ale lui Asa Pomeroy. Wally Jefferson suferise o cădere psihică. Cea de-a patra doamnă Pomeroy şi copiii lui suportaseră vestea cât se poate de bine. Clanul Pomeroy nu era prea iubitor, concluziona Montoya. Toţi cei interogaţi „nu aveau nici cea mai vagă idee" despre cine ar fi vrut să-i facă rău regelui industriei armelor, numărului unu al

NRA; la fel şi în cazul Ginei Jefferson care, în comparaţie cu acesta, fusese o sfântă.

Negru şi alb.

Din nou Yin şi Yang...

Însă cineva le-a dorit moartea. Un duşman necunoscut.

Cineva care moştenise o fire de diavol şi care era incredibil de periculos.

Cineva care ucidea oameni atât de diferiţi, precum ziua şi noaptea.

Cineva care era mult prea aproape de Abby Chastain, pentru ca el să aibă linişte. Scrută noaptea, fixând cu privirea lumina înceţoşată a farurilor maşinii aflate în faţa lui. în ultima vreme, se gândise mult la Abby. Mult prea mult.

Era evident că ea începuse să se strecoare pe sub pielea lui. Inteligentă, frumoasă, sexy - era genul acela de femeie în faţa căreia altele păleau. El adora râsul ei profund şi felul în care ochii ei se dădeau peste cap în clipa în care el rostea un lucru la care ea nu se aşteptase. Descoperise că nu se gândea la ea în calitate de martor sau de potenţial suspect, sau măcar ca la fosta soţie a victimei, ci ca femeie. Ceea ce reprezenta o adevărată idioţenie. Nu trebuia să se lase atras, cucerit de ea. După toate informaţiile de până acum, ea putea fi implicată în moartea fostului său soţ. însă era ceva aproape imposibil, şi el nu credea în varianta respectivă nici măcar o secundă. Totuşi trebuia să rămână imparţial, atent, vigilent şi să ia în considerare toate posibilităţile. Deci era cu atât mai rău că ea se dovedea mai fierbinte decât iadul.

Scoţându-şi-o din minte, se îndreptă ţintă spre casă, privind cum ştergătoarele curăţau picăturile de ploaie de pe parbriz, încetini la culoarea roşu-deschis a semaforului, care deveni brusc de un roşu intens, ce se reflecta în pavajul ud şi strălucitor. Doi trecători, râzând în hohote şi purtând nişte poncho-uri ieftine, săriră pe deasupra bălţilor, traversând pe partea opusă a străzii.

Se auzi soneria telefonului mobil, şi el răspunse fără să verifice identitatea apelantului.

- Montoya.

- Unde te crezi de încâlci tot felul de reguli şi te duci în nume personal la un post de radio? Melinda Jaskiel, directorul adjunct, îl întrebă pe un ton poruncitor. înainte ca el să poată replica, ea adăugă: Mare noroc că Eleanor Cavalier e prietena mea, altfel, ştii cum se spune, ar fi fost vai şi amar de fundul tău.

Apăru culoarea verde, aşa că el o porni la drum.

- Montoya, să nu cumva, şi o să repet, să nu cumva să-mi distrugi ancheta! Noi o să punem laba pe nemernicul ăla şi nu vreau ca un avocat renumit, care vrea să dea lovitura şi să câştige faimă să găsească o scuză oarecare pentru ascunderea unei

dovezi. Să pierdem doar pentru că un detectiv impulsiv a stricat totul. M-am făcut înţeleasă?

- Cât se poate de clar, mormăi el, furios pe el însuşi.

- Perfect. Fii atent să nu uiţi ce ţi-am spus. Ea întrerupse convorbirea, dar el încă îi mai simţea furia prin carcasa telefonului.

- Nemernicul dracului, mormăi el abia auzit. Ştia că ea avea perfectă dreptate, dar, chiar şi aşa, situaţia îl enerva peste măsură. La urma urmei, tot cazul acesta îl scotea din sărite. în plus, ştia care era motivul. Totul avea legătură cu Abby Chastain. De câte ori o părăsea, îşi dorea să se întoarcă, în seara precedentă, în ciuda pizzei cu gust dubios şi a unui vin nici bun, nici rău, îi fusese greu să se despartă de ea.

Se trezise imaginându-şi tot felul de lucruri legate de ea, dorind-o, închipuindu-şi că o strânge în braţe, trimiţând la naiba restul lumii, sărutând-o cu atâta pasiune, încât amândoi îşi pierdeau minţile. îşi imaginase cum o dezbrăca, degetele sale mângâindu-i sânii pe care, deocamdată, doar îi zărise, sărutând-o apoi pe gât, strecurându-şi mai apoi degetele în claia aceea de păr roşu-deschis, în vreme ce limba lui cobora din ce în ce mai jos.

Imaginaţia lui se lăsă purtată de val: se vedea trântindu-se pe pat alături de ea, amândoi pe jumătate dezbrăcaţi, amândoi cuprinşi de pasiune şi nerăbdători. îşi dorea să simtă degetele ei pe pielea lui în momentul în care o penetra, fără să îi pese câtuşi de puţin de părerea celorlalţi.

- La dracu', mormăi el, atât de captivat de propria fantezie, încât trecuse de propria-i stradă. Se admonestă mental şi, forţându-se să-şi scoată femeia din minte, parca în faţa casei, situată într-un şir de case identice. Cumpărase casa în urmă cu un an, plăcându-i mult forma ce semăna cu o cutie de pantofi. Ba chiar îşi pierduse timpul trebăluind în jurul ei, reparând veranda, vopsind, adăugând nişte bare din fier, toate acele nimicuri domestice de care fugise în tinereţe.

Casa era zugrăvită într-o nuanţă albastru-deschis, culori pastelate care se potriveau de minune cu personalitatea sa. Intră în casă, aruncă cheile pe o noptieră, luă telecomanda televizorului şi porni aparatul. Scoţându-şi haina, traversă încăperea care făcea trecerea spre living, birou, sufragerie şi bucătărie, ajungând aproape în partea din spate a casei. Cheltuise multă energie, sudoare şi bani ca să o amenajeze, dar rezultatul efortului său fusese unul pe măsură, oferindu-i o supapă, ajutându-l să-şi consume energia datorată meseriei sale stresante, un proiect care să-i umple puţinul timp liber cu o activitate constructivă.

îl ajutase şi să nu se mai gândească la Marta.

Muncind cu pasiune şi din răsputeri la scândurile acelea vechi de o sută de ani, lucrând cu strungul şi tencuind, reuşise să lase în urmă trecutul.

Luându-şi o sticlă de bere din frigider, îi scoase dopul, şi în clipa următoare gândurile lui se concentrară din nou asupra lui Abby Chastain. Se gândea la Abby şi la cazul datorită căruia se cunoscuseră. Un caz în care muriseră deja patru persoane, fiecare având un destin total diferit.

Montoya sorbi o gură de bere.

Lista suspecţilor creştea pe zi ce trece, dar mulţi dintre ei erau eliminaţi aproape imediat. El înclina şi acum spre cineva apărut în viaţa Niei Penne. Roy North se potrivea perfect ca statură şi, în afară de asta, avea părul negru. La picior purta măsura 12, însă avea un alibi „de fier", dacă nu cumva Nia îşi proteja iubitul, minţind. Până în prezent, poliţia nu avea nicio dovadă că Roy se apropiase vreodată de Luke Gierman sau de Colegiul AII Saints. Şi ce treabă ar avea Roy şi Nia cu Asa Pomeroy şi cu Gina Jefferson? Totuşi, Montoya îşi dorea să verifice ADN-ul individului. Dacă nu puteau să-l convingă pe judecător să emită un mandat de arestare, atunci nu avea altceva de făcut decât să pornească, să încerce să facă rost de un muc de ţigară aruncat la coş, de o ceaşcă de cafea sau de orice altceva pe care să rămână amprentat ADN-ul individului, astfel încât să-l poată compara cu ADN-ul firului negru de păr, găsit la locul primei crime, şi cu urmele de salivă, dacă exista aşa ceva, ce ar putea fi colectate de pe plicul expediat pe adresa postului WSLJ.

El mai sorbi o înghiţitură din sticlă, după care o porni spre living, acolo unde ştirile legate de asasinarea lui Asa Pomeroy şi a Ginei Jefferson erau prezentate pe toate canalele tv. Posturile tv pomeneau de un nou criminal în serie care bântuia pe străzile New Orleansului. Nu doar un ofiţer din departamentul „Relaţii cu publicul" al poliţiei, ci chiar un membru al FBI-ului dăduseră declaraţii, răspunzând unui scurt interviu, nedivulgând anumite informaţii legate de asasinat pe care le-ar fi putut cunoaşte doar asasinul, sperând să evite astfel pleiada de nebuni care s-ar fi dat drept asasini, sunând la posturile de televiziune pentru „a face mărturtisiri" şi a câştiga celebritatea.

Sorbind din bere şi urmărind ştirile, el ştia că undeva, ucigaşul însuşi stătea cu ochii lipiţi de micul ecran, jubilând fiindcă atrăsese atenţia poliţiei şi a presei. Despre asta era vorba: despre satisfacerea orgoliului bolnav al ucigaşului.

Iar nemernicul acela o să lovească de mai multe ori la rând pentru a-şi alimenta din ce în ce mai mult sentimentul de superioritate, de dominare, ucigând, ca apoi să se facă nevăzut.

- O să pun laba pe tine, nemernic bolnav ce eşti, jură Montoya şi goli sticla aceea cu gât lung. Oricât

ar fi părut de aiurea, el credea în continuare că povestea asta avea, într-un fel sau altul, legătură cu fostul sanatoriu. Nu avea cum să-i mai telefoneze mătuşii sale în seara asta, căci ora era târzie, iar ea nu avea telefon în cameră. Dar mâine, la prima oră, intenţiona să-i telefoneze pentru a o întreba dacă cunoştea cumva o cât de mică legătură între Asa Pomeroy, Gina Jefferson şi sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor".

Până atunci însă, în ciuda promisiunilor făcute sieşi, apucă din nou cheile maşinii, îşi îmbrăcă în fugă haina, şi ieşi în noaptea umedă. Cineva trebuia s-o anunţe pe Abby Chastain că vecinul ei fusese ucis.

Hotărî că el era cea mai indicată persoană pentru misiunea respectivă.

20

i Abby nu-i venea a crede ce vedea şi ce auzea la televizor.

Asa Pomeroy şi Gina Jefferson *erau morţi?* Fuseseră ucişi în aceeaşi manieră ca şi Luke şi Courtney LaBelle?

Stând pe marginea canapelei, cu ochii aţintiţi asupra ecranului, simţi că i se face rău. Cum fusese posibil aşa ceva? Ce fel de nebun bântuia pe străzile New Orleansului, făcându-şi drum până aici, în zona de la marginea oraşului?

Reporterii continuau speculaţiile şi discuţiile, prezentând imagini cu exteriorul cabanei de vânătoare a lui Asa Pomeroy, locul ultimului dublu asasinat. Apoi, prezentară rapid imagini ale proprietăţii familiei Pomeroy, aflată la câteva sute de metri distanţă de casa ei. Urmară prim-planuri ale Crescent City Center, o clinică de boli mintale de mici dimensiuni, care oferea consiliere persoanelor sărace şi celor fără adăpost.

Abby tresări la gândul care îi venise. Gina Jefferson lucrase într-o clinică de boli mintale. Oare lucrase în trecut la sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor"? Acesta era motivul pentru care chipul femeii de culoare i se părea cunoscut? Sau impresia ei se datora faptului că Asa Pomeroy şi Gina Jefferson apăruseră constant la tv de-a lungul anilor, mai ales la „Ştiri"?

Cuprinsă de nelinişte, strânse cu putere braţul canapelei. Oare ce ar fi trebuit să-şi amintească în legătură cu asistentul social al acelui centru de sănătate pentru boli mintale?

Ca şi cum fereastra ar fi fost deschisă, Abby se simţi scuturată de un fior rece neaşteptat, care o pătrunse până în măduva oaselor. Ceva reveni brusc în mintea ei, ceva important, dar ea nu reuşea să-şi dea seama exact despre ce era vorba. Ideea ezita să se materializeze, însă, instinctiv, realiză că avea legătură cu mama ei şi cu „A noastră Doamnă a Virtuţilor"… *Despre ce era vorba?*

Privi afară, în noaptea neagră, încercând să scape de senzaţia că o privea, o supraveghea cineva, că acolo, în partea din spate a pâlcului de stejari, a tufelor crescute pe mlaştină şi a cruşinului, exista o pereche de ochi, că un animal sau o persoană plină de răutate se uita atent în casa ei, studiindu-i fiecare mişcare.

- încetează! se admonestă ea, dar se ridică şi închise bine obloanele, astfel încât nicio rază de lumină nu putea pătrunde dincolo de ele. Acum, nimeni nu va mai putea zări dincolo de obloane.

De data asta, căţeaua dormea în locul ei favorit - un covoraş aşezat în apropierea căminului rece şi înnegrit. Ansei se ghemuise pe spătarul canapelei. Pisoiul avea ochii închişi, torcând încet, neavând habar de chinul lui Abby, care reveni în living şi începu să schimbe canalele tv. Văzu aproape aceleaşi imagini: un elicopter care se rotea deasupra cabanei de vânătoare, imagini surprinse înainte de lăsarea întunericului, şi o alta care înfăţişa cabana veche unde fuseseră descoperite cadavrele lui Luke şi Courtney LaBelle. Fură prezentate şi imagini ale celor patru victime, alături de scurte biografii, inclusiv informaţia că Gina Jefferson atacase în mod public Pomeroy Industries şi pe Asa Pomeroy, fiindcă nu făceau suficiente donaţii pentru persoanele nevoiaşe, mai ales pentru cele cu boli psihice.

Potrivit presei, cei doi fuseseră adesea „la cuţite" din pricina firii zgârcite a lui Pomeroy.

Vanessa Pomeroy, o femeie scundă şi vioaie, coafată impecabil şi fără lacrimi în ochi, vorbi fără mare greutate despre „tragedia" morţii soţului ei. Pe de altă parte, Walter Jefferson, buimăcit şi copleşit de durere, avu nevoie să fie susţinut în picioare de una dintre rudele sale.

- Bietul om, şopti Abby, schimbând canalul tv. Ea se opri la un post unde pastorul Billy Ray Furlough stătea pe treptele bisericii sale, în mijlocul mulţimii. În înregistrarea respectivă, se vedea încă lumina zilei, prin urmare şi aceste imagini fuseseră înregistrate cu mai multe ore în urmă. Caseta se derula în continuare, iar Abby, ghemuită pe unul dintre colţurile canapelei, privi de-a dreptul fascinată la charismaticul pastor, care transformase tragedia zilei în tema de discuţie a predicii sale. Vorbea într-un stil emfatic şi lăudăros, gesticulând larg şi rugându-se cu o pioşenie ce ar fi reuşit să topească până şi sufletul împietrit al unui ateu. Un orator înnăscut. Pastorul Billy Ray îşi găsise într-adevăr vocaţia.

„De ce se întâmplă toate aceste lucruri? întrebă el retoric, privind spre obiectivul camerei de filmat. De ce îi nimiceşte Dumnezeu pe unii dintre cei mai valoroşi cetăţeni ai oraşului nostru?"

Pastorul era un bărbat înalt şi chipeş, cu umeri laţi şi o constituţie solidă. Să tot fi avut vreo treizeci

şi opt de ani, ghici Abby. Charisma radia, practic, din adâncul lui, din pielea lui fără riduri, din ochii căprui, din părul negru şi drept şi din dantura de un alb impecabil, în momentul când zâmbea dezarmant cu faţa la cameră. El purta gulerul de cleric mai degrabă cu mândrie, decât cu umilinţă, iar atitudinea lui avea, ceva familiar, ceva ce ea nu era în stare să precizeze, dar care o înfioră.

„Poate că n-ar trebui să punem la îndoială înţelepciunea lui Dumnezeu. Să nu uităm că El îi ajută pe cei care se ajută singuri şi, atunci când suferim, când avem parte de o tragedie, să ne apropiem de Domnul Nostru, mărturisindu-i: Da, Tată, o să am încredere în Tine."

Ea schimbă canalul, nemulţumită de declaraţia lui. Era ca şi cum pastorul ar fi numărat tragediile produse, sperând ca prin demonstraţia sa să atragă şi mai mulţi adepţi, alături de noi sume de bani în cuferele bisericii sale.

Nu gândi astfel, Abby. Cine eşti tu, ca să judeci?

Hershey îşi înălţă capul scoţând un „hooof" înfundat, iar Abby sesiză sunetul unui motor, semn că o maşină se apropia de casa ei.

- Acum ce-o mai fi? se miră ea, cuprinsă iar de senzaţia aceea ciudată care nu-i dăduse pace aproape întreaga seară. Mergând până la fereastra din dreptul intrării, ridică uşor una dintre lamelele jaluzelei şi privi afară. Mustangul lui Montoya înainta încet spre garaj, după care se opri.

Ce bine, cugetă ea, uşurată să vadă cum el coboară din maşină, trântind apoi portiera în urma sa. Inima ei tresări rapid şi abia simţit, un lucru pe care ea îl ignoră completamente, nereuşind însă să-şi înfrâneze un zâmbet larg. Privindu-l, observă iarăşi cum haina se mula pe umerii lui, cum şoldurile i se balansau în acelaşi ritm cu silueta lui înaltă şi atletică şi cum jeanşii se mulau pe coapse. De data asta, părul lui negru, umed, îi flutură pe lângă ovalul feţei, în vreme ce păşea pe treptele verandei. Ridurile provocate de încordare se zăreau clar pe faţa lui, iar maxilarul avea o poziţie fermă, semn al unei hotărâri neclintite. Dincolo de firele bărbuţei sale se zărea linia fină a buzelor. Colţurile uşor coborâte îi confereau o mimică rigidă, gen „ar fi mai bine să nu te pui cu mine", care nu prevestea nimic bun.

în momentul în care sună la uşă, Hershey înnebuni de-a binelea. Abby deschise uşa şi îşi încrucişă braţele peste piept.

- Surprize, surprize, zise ea. Nu poate fi decât detectivul Montoya.

- Ştiu. Gura lui îşi piedu parţial expresia aceea severă. Scuze. îşi imagina ea sau ochii lui se întunecau şi mai tare odată cu căderea nopţii?

- Nu-mi amintesc să mă fi plâns, zise ea, după care se admonestă mental pentru că păruse mult prea nerăbdătoare.

Una dintre sprâncenele lui negre se înălţă brusc.

Ea îi făcu semn să intre.

- îmi imaginez că ai venit în speranţa că vei primi încă o porţie din mâncarea delicioasă pregătită de mine.

- Mdda, exact. O parte a trăsăturilor lui se mai relaxară, iar el privi dincolo de ea, în direcţia livingului, unde pe ecranul tv se perindau mai departe imagini şi ştiri referitoare la moartea lui Asa Pomeroy şi a Ginei Jefferson. Abby închise uşa în urma lui.

- Deci ai aflat ce i s-a întâmplat lui Pomeroy.

- E îngrozitor.

- Amin.

El se apropie de televizor şi rămase cu ochii aţintiţi spre ecran.

- Nemernicul.

- O să-I prindeţi. Ea puse zăvorul. Nu-i aşa?

- Să fii sigură de asta.

- în fine, să o faceţi cât mai repede, da?

- Asta intenţionăm.

De pe canapea, Ansei deschise un ochi, şi văzându-l pe musafir, se ridică brusc pe cele patru picioare, încordându-se şi arătând de parcă şi-ar fi vârât coada într-o priză. Motanul sâsâi, după care sări pe podea. Cu coada între picioare, el dispăru fără zgomot din încăpere.

- Nu mă agreează.

- Nu agreează pe nimeni, cu excepţia mea.

Montoya afişă, în sfârşit, lin zâmbet.

- N-ai încercat să-i dai un Prozac? Vorbesc serios. Una din poliţistele noaste era de-a dreptul înnebunită, fiindcă pisica ei îşi făcea nevoile pe unde apuca, refuzând să folosească cutia special destinată acestor necesităţi, iar ea a rezolvat chestia asta cu un simplu antidepresiv.

- Glumeşti?

El ridică mâna.

- Dumnezeu mi-e martor.

- Deci, vrei ca eu să-mi iau un câine mult mai agresiv şi o pisică ceva mai paşnică?

- Cred că orice pisoi s-ar potrivi mai bine decât el.

- L-ai auzit, Ansei? Domnul poliţist crede că ar trebui să fii înlocuit, zise ea, întorcând capul spre hol, acolo unde dispăruse Ansei. Ea zâmbi. Ştii ceva? Cred că nu voi renunţa la animăluţele mele. Pentru a întări cele spuse, ea se aplecă, scărpinând-o pe Hershey după urechi. Mdda, drăguţa mea, *nu* ai de ce să-ţi faci griji. Ridicând ochii spre detectiv, adăugă: loialitatea. Asta mă defineşte. Ea observă ceva în ochii lui, un soi de curiozitate şi-şi dădu seama ce gândea în clipa aceea.

- Aaa, îl avertiză ea. Nu te duce cu gândul până acolo. Răspunsul la întrebarea care-ţi trece acum prin minte e „da", i-am fost loială fostului meu soţ. Cât se poate de loială. Când am spus „da", am făcut-o crezând că e pentru totdeauna, dar prin jurămintele acelea, ştii tu care, „când eşti bolnav sau sănătos", „la bine şi la rău", n-am afirmat niciodată ceva de genul: „Oricât de mult m-ai înşela, eu îţi voi rămâne pe veci alături. E în regulă. Te iert." În secunda în care rosti ultimele cinci cuvinte, simţi o uşoară schimbare a atmosferei, amintindu-şi visul acela care se repeta adesea, acela în care mama sa, înainte de a muri, rostea întotdeauna aceste vorbe. „Te iert." Veselia lui Abby dispăru brusc.

- S-a întâmplat ceva? întrebă Montoya, iar ea tresări, revenind din nou în prezent, lângă bărbatul acela cu ochii negri şi scormonitori.

- Glumeşti? încercă să pară veselă, dar încercarea ei fu zadarnică. Prin zonă bântuie un nebun, omorând oameni, printre ei numărându-se fostul meu soţ şi vecinul de alături, iar la mine acasă soseşte cu regularitate un ofiţer de poliţie. Se întâmplă o mulţime de lucruri rele.

- Dar vizita mea se înscrie între cele benefice.

- Da... da, aşa e. Ea înghiţi cu greutate, ferindu-şi privirea de ochii lui sfredelitori. Dacă vii cu mine la bucătărie, îţi cumpăr o bere... presupun că nu eşti în timpul serviciului.

- Până mâine-dimineaţă, asta dacă nu voi primi un apel.

- Ce apel?

- Prin care să fiu anunţat că individul a lovit din nou.

- Atât de curând? Ce gând oribil! Ea îşi aruncă ochii
spre ecranul tv. Zărind din nou împrejurimile cabanei de vânătoare a lui Asa Pomeroy, se rugă în tăcere ca povestea asta îngrozitoare să se sfârşească cât mai curând.

- Cele două duble asasinate s-au petrecut la intervale de timp mici unul după altul. Acest criminal în serie nu pare să stea prea mult pe gânduri înainte de a lovi din nou. Adesea, ucigaşii în serie devin tot mai sadici.

- Criminali în serie, repetă ea, simţind un fior pe şira spinării. Poate că în cazul lui s-a sfârşit. Poate că misiunea pe care s-a simţit dator să o împlinească s-a încheiat.

El îi aruncă o privire mai mult decât grăitoare. Abby îşi dădu seama că vorbele ei erau doar o simplă speranţă. El era convins de contrariul.

Ajungând în bucătărie, ea deschise frigiderul şi scoase două sticle de bere marca „Lone Star". Le deschise şi îi oferi una lui Montoya. Ansei, ascuns pe unul dintre scaunele tip-bar aşezate în faţa tejghelei,

se sperie din nou, sări pe podea şi se duse glonţ în hol.

- O îmbunătăţire, observă Montoya. Nu a sâsâit.

- Se poartă de-a drepttul afectuos faţă de tine. Să fii atent, în cazul în care te vei aşeza pe canapea - fiindcă, probabil, va sări pe spateaza acesteia, după care va începe să-ţi lingă părul.

- Ceva demn de aşteptat cu mare nerăbdare, zise el sarcastic.

Abby zâmbi, luând seama la mutra lui dezgustată.

- în realitate, Ansei al meu n-ar fi făcut niciodată una ca asta, însă pisica prietenei mele Alicia, o siameză autentică, adora obiceiul acesta.

- Aş zice că nu prea era în toate minţile. Sau poate că de vină era şamponul sau gelul pe care îl foloseai.

- în fine, sunt convinsă că fiecare dintre noi are stupidităţile sale, mormăi Abby, mult prea conştientă de prezenţa impunătoare a lui Montoya.

- Unii au chiar mult mai multe, recunoscu el.

Reveniră în living, acolo unde, prezent din nou pe micul
ecran, Billy Ray Furlough vorbea în continuare de pedeapsa lui Dumnezeu, despre nevoia fiecăruia de a privi în sine însuşi pentru a da o mână de ajutor la oprirea acelui biet suflet cuprins de demenţă care comitea acele crime împotriva Bunului Dumnezeu şi a oamenilor.

- Nu e încridibil tipul acesta? arăta Montoya cu arătătorul mâinii în care ţinea sticla de bere. A telefonat de câteva ori la poliţie. Vrea să se întâlnească cu locotenentul şi cu anchetatorii însărcinaţi cu rezolvarea cazului pentru a implora prin rugăciune intervenţia divină.

- Pare exagerat, dacă ne orientăm după dictonul pe care-l perora mai devreme, şi anume: „Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri". Ea veni mai aproape de televizor. Predicatorul se uita în obiectivul camerei de filmat, rânjind îndrăzneţ, dând de înţeles că era un lider puternic care înfruntă adversităţile. Cei de la SEC, IRS sau cum s-o mai numi nu au luat la „puricat" activitatea bisericii al cărui cap este? întrebă ea, străduindu-se să-şi amintească.

- Posibil, nu ştiu. Oricum, e în afara legii, fiind conducătorul unei organizaţii religioase. Crede-mă, e atât de bine îngropat dincolo de paravanul avocaţilor finanţişti, al contabililor, al şmecherilor de tot felul şi, după cum bănuiesc, al specialiştilor în frizuri, încât ţi-ar trebui un escavator de mare putere în încercarea de a ajunge la el. Luă o înghiţitură de bere. Totuşi, asta e doar opinia mea. Nu vorbesc în numele poliţiei. El îşi frecă cioculeţul, dus pe gânduri. Cu toate astea, la mijloc e o ciudăţenie -

cred că organizaţia sa încearcă să achiziţioneze fostul sanatoriu „A noastră Doamnă a Virtuţilor".

în timp ce ea se aşeza pe unul dintre capetele canapelei, iar el, pe cel opus, Abby simţi fiorul rece al fricii strecurându-se pe ceafa ei.

- Alături de alţi oameni de afaceri şi moguli, printre care se număra şi Asa Pomeroy.

- Ia stai... Asa Pomeroy? Cum adică? El intenţiona să construiască o fabrică de armament şi muniţie în apropierea mănăstirii? întrebă ea, nevenindu-i a crede.

- Cred că-şi dorea achiziţionarea întregii proprietăţi, cu mănăstire cu tot. Şi nu sunt convins că intenţiona construirea unei fabrici. Nu contează. Măicuţele s-au opus, iar Arhiepiscopia a respins oferta.

- Oare de ce n-am ştiut nimic?

- Nici eu nu ştiam. Asta s-a petrecut acum câţiva ani, explică Montoya. Eu am descoperit totul azi-dimineaţă, când verificam nişte informaţii referitoare la cele două victime. Se pară că Pomeroy era fascinat de locul acela, cu toate că era mult mai mare decât prima biserică baptistă din Cambrai. Asta te face să te întrebi pentru ce a donat o sumă atât de mare de bani sanatoriului, pe vremea când acesta era încă funcţional. El nu era extrem de filantrop. Bănuiesc că fie avea o cunoştinţă care lucra acolo, fie era vorba de un pacient.

- Cum ar fi Gina Jefferson? întrebă ea, făcând eforturi să-şi amintească. E straniu, dar am impresia că... Se încruntă, încercă să revină cu gândul la ziua morţii mamei ei şi chiar cu câteva săptămâni în urmă. Am impresia că ea a lucrat în acest spital.

Montoya lăsă la o parte berea.

- O să verific informaţia.

- Crezi că are importanţă?

- S-ar putea. O cât de mică legătură între victime ne-ar ajuta să înţelegem ce se întâmplă, cine ar putea fi în spatele acestei - arătă spre ecranul televizorului - mizerii.

- Crezi că asasinul acela are vreo legătură cu sanatoriul?
întrebă ea. Adică, Clyde LaBelle a lucrat acolo ca medic, Asa a donat bani, Gina Jefferson e posibil să fi lucrat în clădirea...

Simţi privirea lui aţintită asupra ei.

- Şi Luke?

Abby clătină din cap, strângându-şi picioarele sub ea.

- Asta-i partea care nu se potriveşte. Luke e singura persoană, dintre toţi cunoscuţii mei, care ştia că mama mea a fost pacienta acelui spital - şi că a murit - acolo.

Urmă un moment de tăcere, după care Montoya zise:

- Cred că trebuie să săpăm mai adânc. Se uită la Hershey care se aşeza la locul ei, lângă focul neaprins, după care întrebă: Putem să le aprindem? Arăta vreascurile uscate aşezate pe grătarul căminului. Apoi, ca şi cum ar fi simţit nevoia să se explice, adăugă: N-am avut niciodată o casă cu şemineu.

- Sigur. Ea se dădu jos de pe canapea, găsi aprinzătorul lung şi ascuţit pentru barbeque pe care-l folosea întotdeauna, aprinse feştila, după care atinse hârtia şi aprinzătorul aflate sub vreascurile de pin şi stejar.

Hârtia se aprinse într-o clipă, iar aprinzătorul, uscat, muşcă şi răspândi scântei, flăcările lacome cuprinseră vreascurile uscate.

- Oo, fir-ar să fie. Fumul începu a se înălţa, răspândindu-se în întreaga casă, şi ea se apropie rapid de foc pentru a trage levierul de deasupra fumului. Izbucnind, focul se înălţă şi mai strălucitor, iar fumul se urcă în sus, pe coşul şemineului. îmi pare rău, zise ea, simţindu-se ca o idioată. Fac cu regularitate asta.

- Eşti bine?

- De data asta nu e vorba de arsuri de gradul trei sau de gene arse, zise ea, după care pufni în râs. Doar asta. Ea îi arătă degetele înnegrite de funingine. Dă-mi o secundă să mă spăl.

Dură mai mult de o secundă, dar ea reuşi să înlăture dc pe degete pelicula uleioasă şi neagră de pe mâini, să aranjeze câţiva biscuiţi pe o farfurie, alături de o bucăţică de brânză, de la capătul căreia tăie cu grijă o mică pată de mucegai. Când reveni, Montoya îşi scosese cizmele şi se ocupa de foc.

- întreţinere, zise ea. Exact în forma actuală.

- Arată grozav.

- în fine... arată decent. Aşeză farfuria pe măsuţa pentru cafea, reluându-şi locul pe canapea.

Montoya rânji.

- Arată mai mult decât decent. Lăsându-se mai mult pe spate, el strânse sticla de bere între palme, după care întrebă: Prin urmare, cunoştea Luke pe cineva pe care îl chema Al?

- Al? Probabil. Nu li se întâmplă tuturor? Din moment ce el nu răspunse, ea zise: în regulă... lasă-mă să mă gândesc. Probabil că ştia pe cineva. Ia stai. Da. Un coleg de la colegiu, pe care nu l-am cunoscut niciodată. Alan.. Alan... Ea pocni din degete de mai multe ori, concentrându-se. Ooo, care era oare numele de familie? O'Brian! Daaa, Alan O'Brian. Cred că e posibil să fi fost membri ai aceluiaşi grup. El locuia undeva în regiunea Nord-Estică, poate că acum s-a stabilit la Boston. Nu cred că Luke a ţinut legătura cu el. Amândoi au urmat cursurile Universităţii din Washington.

- OK. El părea să aştepte mai mult, aşa că Abby se concentra şi mai tare.

- Ooo, da. Mai târziu, Luke s-a împrietenit cu proprietarul unui vas care era ancorat în portul Lake Union din Seattle. Numele lui era Andrew Allen şi mulţi îi spuneau AII, cred, sau Allen, dar Luke îi spunea întotdeauna Drew.

Montoya roti sticla între palme.

- Dar tu?

- Dacă cunosc pe cineva cu numele de Al? întrebă ea, iar el aprobă. Ei... sunt convinsă că am avut clienţi sau colegi de clasă pe vremea studiilor, dar singura persoană căreia eu îi spun „Al" este amica mea Alicia... cea care locuieşte în apropierea golfului.

- Acolo unde intenţionezi să te muţi?

- Da, după ce voi reuşi să vând casa asta. Dacă voi reuşi vreodată. Ea se gândi la Sean Erwin, care o vizitase ceva mai devreme. Acesta mutase mobilierul, măsurând fiecare încăpere, fereastră şi uşă, după care luase notiţe. Deci, îl întrebă ea pe Montoya, care-i treaba? în timp ce rostea cuvintele, realiză care era ideea. Ia stai! M-am prins. Am ascultat o parte din emisiunea transmisă astăzi la radio, eram în maşină, şi tocmai voiam să văd ce se mai comentează la bătrânul şi amabilul WSLJ. Se transmitea din nou programul lui Luke, iar Maury vorbea de un anume Al, nu? Tocmai deschisesem radioul, în clipa în care cineva a dat buzna în studio şi a întrerupt transmisia, după care doctor Sam a trecut la pupitrul emisiunii... hei, aşteaptă, nu cumva ai fost tu?

Detectivul aprobă, dând din cap.

Abby zâmbi, imaginându-şi-l pe Montoya care dăduse buzna în timpul emisiunii lui Maury. Şi-I imagină pe idiotul acela isterizându-se.

- Bravo. Se aplecă spre Montoya, ciocnindu-şi sticla de a lui. Cred că merită să bem pentru asta.

El zâmbi.

- Ei bine, *eu,* cel puţin, o merit.

Ea pufni în râs, descoperind că se simţea minunat, că o parte din tensiunea acumulată în decursul ultimei spătămâni dispăruse.

- Trebuie să-ţi spun că nu eşti singurul care a muncit din greu. în timp ce tu erai în oraş, luptându-te pentru a păstra ordinea şi siguranţa pe străzile New Orleansului şi ferindu-le de criminalii în serie, eu mi-am petrecut timpul copiind fotografii de nuntă şi achitând facturi. Deci, spune-mi tu. Cine are meseria cea mai riscantă? Ea făcu semn în direcţia lui cu gâtul sticlei. Ai asistat vreodată la reacţia mamei unei mirese în secunda în care dă cu ochii de o poză în care are bărbia dublă sau de una în care se zăreşte şi marginea de la chiloţi? Dar a uneia pline de candoare care-şi surprinde soţul sărutându-se cu domnişoara de onoare?

El nu se putu abţine să nu râdă, dezvăluindu-şi dantura albă care contrasta cu negrul bărbuţei. Ochii săi întunecaţi sclipiră.

- Cred că tu ar trebui să porţi pistol.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

- în fine, dacă *aş* avea unul. Al meu a dispărut.

Zâmbetul ei dispăru, iar ea ridică din umeri. Era un pistol calibrul 38, care aparţinuse tatălui lui Luke. L-am păstrat după pronunţarea divorţului, şi chestia asta l-a călcat pe nervi pe fostul meu soţ. Acum câteva zile era aici, în casă, iar acum a dispărut.

- De câtă vreme? întrebă el, adoptând pe neaşteptate o mimică sobră.

- Nu ştiu. De câteva zile.

- Crezi că l-ai rătăcit pe undeva?

- Nu. Am verificat. Habar nu am ce s-a întâmplat cu el.

- Cine a mai intrat în casă, în afară de tine? El aşeză sticla de bere, consumată aproape în întregime, pe măsuţa pentru cafea, concentrându-şi toată atenţia asupra ei.

Abby consideră insistenţa lui uşor enervantă. El îi punea toate acele întrebări pe care ei îi fusese teamă să şi le pună.

- Nimeni, în fine, în afara persoanelor care au venit să vadă casa.

- Ai numele, adresele şi numărul lor de telefon?

- Numai numerele.

- Vreau să mi le dai.

- Crezi că e ceva important? întrebă ea, simţind cum frica se strecoară iar, sâcâitor, în adâncul ei.

- în cazul ultimelor asasinate, în ambele cazuri, victimele au fost ucise cu arma aparţinând femeii. în cazul morţii fostului tău soţ, arma fusese un dar din partea tatălui lui Courtney LaBelle pentru aceasta, pentru a-i asigura protecţia. în cel de-al doilea caz, arma a fost furată din casa familiei Jefferson şi făcea parte din colecţia soţului victimei.

Abby abia dacă mai reuşi să respire. Panica puse stăpânire pe ea. Ea sări în picioare şi începu să se plimbe prin faţa şemineului.

- Tu crezi că ucigaşul a fost aici - arătă spre scândurile podelei, chiar în faţa şemineului, în vreme ce încerca să-şi calmeze bătăile inimii, în *această* casă, şi că *mi*-a furat arma cu intenţia de a mă răpi? Ca apoi să mă ucidă, alături de o altă persoană, un bărbat, chiar cu această armă? Asta vrei să spui? Abby era agitată şi respira sacadat.

- Spun că e posibil, răspunse el, precaut.

- La naiba, Montoya, mă sperii îngrozitor.

Hershey înălţă capul, privind-o pe Abby care îşi încrucişa braţele la piept. Neliniştită, se plimbă de la o fereastră la cealaltă, gândindu-se la ochii aceia nevăzuţi pe care îi simţise, la fereastra pe care o găsise deschisă în ziua dispariţiei armei... o, Doamne. Era posibil? Cineva intrase în casă? Cineva

furase oare arma lui Luke? Sau era rătăcită pe undeva? Ştii ceva, cred că ar fi cazul să-ţi spun că în ziua în care am sesizat dispariţia armei, am avut impresia că a intrat cineva la mine în casă.

Ea îl privi pe Montoya, care uitase completamente de sticla cu bere.

- Cine?

- Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar dacă a intrat cu adevărat cineva. A fost în seara aceea când ai trecut pe aici şi eu aveam ciocanul în mână.

- Mie nu mi-ai spus nimic.

- Am aflat abia după plecarea ta. Mi-ai sugerat că ar fi bine să deţin o armă, iar eu m-am dus să verific locul în care o pusesem. Cum spuneam, în ziua aceea, mai devreme, Hershey s-a purtat ca o nebună. A fost agitată şi a tot mârâit. Am crezut că face aşa doar din pricina motanului, dar, pentru orice eventualitate, am început să verific toată casa. Nu lipsea nimic, aşa că am încuiat bine uşile şi ferestrele, dar fereastra de la spălătorie am găsit-o deschisă.

- Nu ai lăsat-o chiar tu deschisă.

- Nu...

- Ar fi trebuit să-mi spui.

- Mi-a fost teamă că mă vei crede o alarmistă - una dintre femeiuştile acelea slabe şi speriate, pe care eu le detest.

- Nu-ţi sacrifica siguranţa de dragul mândriei, îi ceru el, atât de imperativ, încât ea simţi cum se aprinde.

- Sunt încă aici, nu? îl repezi ea. Am căutat peste tot prin casă şi n-am dat peste nimeni, OK? Abia după plecarea ta am sesizat lipsa armei. De atunci, am tot căutat-o - ea clătină din cap -, dar nu e nicăieri.

- Nu-mi place deloc.

- Nici mie.

El o privea atât de intens, încât fu nevoită să se uite în altă parte. în concluzie, spune-mi, zise ea, frecându-şi braţele. Frigul părea că o pătrunsese până la oase. Cine e acest Al? Brusc, înţelese. O, Doamne. A luat legătura cu postul de radio, nu-i aşa? Ucigaşul. Maury a comunicat cu el! El a telefonat, a scris sau a trimis un e-mail pe adresa postului.

- Cineva a făcut-o. E posibil să fie vorba de o farsă. Mulţi pretind adesea că ar fi ucigaşul, doar ca să atragă atenţia asupra lor.

- Dar tu eşti de părere că era vorba despre el, ghici ea, privindu-l în vreme ce îşi îndepărta firele de păr din ochi. De aceea eşti aici şi îmi adresezi atâtea întrebări. Nu oi fi tu în timpul orelor de lucru, dar de muncit, tot munceşti.

- Nu sunt convins că biletul a fost expediat de ucigaş. Montoya se ridică, îndreptându-şi spatele. Dar e posibil şi acest lucru, iar noi verificăm fiecare pistă în parte.

Abby păşi spre el. Frica şi tulburarea îi dilataseră pupilele. Când ea îl privi, concentrarea lui Montoya se sfărâmă în mii de cioburi. Ar fi trebuit să fie pregătit pentru întrebarea aceea. Dar nu era. Aşa cum nu era pregătit pentru acea exaltare a simţurilor, provocată de femeia aceea slăbuţă, al cărei zâmbet apărea instantaneu, femeia cu mintea ageră şi o hotărâre de fier. Era destul de aproape de ea, ca să-i simtă parfumul discret şi să-i vadă şuviţele subţiri şi aurii ale părului, strălucind în luminile focului, dar şi venele încordate ale gâtului ei. Celor de la FBI nu le-ar plăcea să ştie că dezvăluise povestea cu biletul, iar el nu dorea să facă nimic care să compromită într-un fel mersul anchetei. Oricum, cugetă el, la mijloc exista o circumstanţă atenuantă. Ea îşi pierduse arma, pentru numele lui Dumnezeu, iar ideea asta îl speria îngrozitor. Aşa că protocolul n-avea decât să se ducă dracului. Cei din forţele speciale abia se reuniseră. Bileţelul acela nu conţinea decât un cuvânt, şi cine ştie câţi oameni de la secţie îl văzuseră, ori auziseră despre el?

- Ce scria în bilet? repetă ea.
- Dacă îţi spun, va trebui să păstrezi secretul.
- Sigur.
- Vorbesc foarte serios.
- Şi eu, domnule detectiv.
- Vorbesc serios, Abby, datorită chestiei ăsteia mi-aş putea pierde slujba, ori, şi mai rău, ar putea afecta investigaţia.
- Şi eu vorbesc serios. Al naibii de serios. Ce naiba scria în biletul acela?

El o privi lung şi intens.

- îţi spun doar pentru că am impresia că povestea asta are, într-un fel, legătură cu tine. Nu ştiu cum anume şi e posibil să fie doar o idee trăsnită, dar asta e impresia mea. Văzu frica ascunsă adânc în privirea ei. îmi pare rău. Dar tu trebuie să fii conştientă de acest lucru, să fii pe fază. Şi foarte precaută. Nu vreau să fii prinsă pe picior greşit. încruntându-se, el ignoră avertismentul ce prindea viaţă în mintea lui, inclusiv avertizarea Melindei Jaskiel referitoare la respectarea protocolului. Era singura soluţie pentru a nu o lua în braţe. Pe bileţel era scris doar un singur cuvânt - *Căinţă* - fiind semnat simplu *Al* sau mai precis *A L;* cu litere de tipar. El privi cum pe fruntea ei apărură câteva cute, datorate confuziei, cum buzele ei cărnoase se ţuguie brusc, ca semn al concentrării, cum umbra fricii se oglindeşte brusc şi rapid în ochii ei de culoarea whisky-ului vechi.
- Căinţă? Pentru ce? Privirea ei era buimacă. Pentru anumite păcate? Ale cui? De ce?
- Deocamdată nu ştim. Dar cei din grupul operativ continuă cercetările.
- Informaţia respectivă ar trebui făcută publică?

- Va fi făcută publică atunci când comandantul grupului operativ va considera că a sosit momentul.

Ea clătină din cap.

- Mie nu-mi spune nimic şi nici nu mai ştiu pe nimeni cu numele de Al sau al cărui nume să aibă iniţialele respective. De ce naiba se întâmplă toate astea?

- Şi eu aş vrea să ştiu. Apoi nu mai fu în stare să se abţină. O îmbrăţişă, trăgând-o mai aproape. Văzând că ea nu se opune, îşi rezemă bărbia de creştetul ei. Mi-e teamă că până nu-l vom prinde, nu vom reuşi să aflăm, zise el.

Ea se înfiora, lipindu-se şi mai tare de el.

- O să îl prindem. E doar o chestiune de timp.

- Ce bine.

El închise ochii preţ de o clipă, pierdut în senzaţii şi în aroma trupului ei. Ce uşor i-ar fi s-o sărute. Amândoi erau conştienţi de lucrul acesta şi, în secunda în care ea ridică ochii spre el, întrebarea era deja acolo, în ochii ei aurii. Stăteau lipiţi unul de celălalt, în timp ce inimile lor băteau într-un ritm nebun şi singura şansă a lui Montoya era să o îndepărteze cât de cât de el. Era obligat. Dar în secunda în care se îndepărtară la aproximativ un metru unul de celălalt, el se simţi de-a dreptul pierdut.

Ea nu protestă, nu încercă să se cuibărească la pieptul lui, cu toate că lui i se păru că zăreşte un licăr de pasiune în adâncul ochilor ei.

Nu te lăsa dus de val, Montoya. Să o săruţi ar fi o mare greşeală. O prostie. Ea e implicată în povestea asta, într-un fel sau altul... nu uita. A fost soţia uneia dintre victime şi e posibil să devină următoarea victimă.

Strânse din dinţi.

Mai mult pentru a risipi tensiunea dintre ei, decât dintr-un alt motiv, el arătă spre fotografia aflată pe poliţa căminului.

- Aceea eşti tu? întrebă el, făcând semn spre o fotografie alb-negru în care se zărea chipul unei femei, aproape identic cu al lui Abby, diferenţa fiind una abia perceptibilă.

- E mama mea.

- Pe cuvânt?

- Mddaa... Cred că a fost făcută în jurul vârstei de douăzeci şi cinci sau treizeci de ani.

- Semeni destul de mult cu ea.

- Aşa mi s-a spus.

- E un compliment.

- Atunci, îţi mulţumesc.

Ea încercă să-şi ascundă un căscat. El observă, pentru prima dată, cât de obosită arăta, cât de mult o afectase toată povestea asta.

- Ascultă, ce-ar fi să mergi la culcare?

- Acum?

- Pari epuizată.

Ea privi spre intrare.

- Pleci?

- Nici gând, doamnă. Nu plec până nu-ţi vei instala un sistem de securitate, până nu-ţi vei achiziţiona un Doberman dresat să aibă de-a face cu răufăcătorii şi o pisică care atacă.

- Dar nu poţi să... Fraza ei rămase neterminată.

- Nu am nevoie decât de o pătură şi de-o pernă. O să mă instalez chiar aici. Arătă către canapea. Crede-mă, e un loc mult mai comod decât multe altele unde am stat de pază.

- Eu... nu sunt sigură.

- Dacă vrei, poţi să mă dai afară, dar o să mă instalez chiar în faţa uşii. El o privi lung şi intens. O să rămân aici, Abby, fie că-ţi place, fie că nu.

- îţi mulţumesc, spuse ea.

Poliţistul era acolo.

Venise la o oră târzie.

Şi nu mai plecase.

Din ascunzătoarea sa, pitulat între copaci, în apropierea verandei casei lui Abby, bărbatul urmări cum se sting luminile... toate luminile, cea din urmă fiind veioza din dormitor. Nu reuşea să vadă dincolo de storuri, dar zări o mică scânteie şi simţi mirosul fumului unui foc de lemne. Acesta se risipi în aerul umed al toamnei, făcându-l să-şi aducă aminte de vremea copilăriei, când stătea lângă focurile de tabără; lângă focurile pe care le pregătea chiar el, supraveghindu-le de unul singur. Singurătatea aceea de altădată, sentimentul că era „altfel", că era „puţin aiurea", „extrem de deştept, mult peste medie, datorită inteligenţei native, dar totuşi puţin ciudat" - acestea fuseseră vorbele mamei lui, acesta fusese felul ei de a-i explica de ce el nu avea prieteni, de ce nu semăna cu fraţii săi. Simţi din nou acea senzaţie rece şi întunecată specifică singurătăţii. Izolat. Ales.

în cele din urmă, îşi găsise alinarea în izolarea aceea.

După care o cunoscuse pe Faith.

Şi de atunci, nu se mai simţise niciodată singur.

îşi imagină încă o dată mângâierea ei, căldura ei, senzaţia provocată de buzele ei care alunecaseră pe pielea lui...

Dar înainte de a reuşi să se cufunde în deliciul amintirilor, privirea lui zăbovi asupra casei. Strânse din dinţi. Furia i se scurse prin vene ca o arşiţă, iar buzele se strâmbară a dezgust.

Cei doi făceau sex.

Era sigur de asta.

Ca o căţea în călduri, îl lăsa pe poliţaiul acela s-o reguleze! Probabil că în clipa aceea se răsucea şi se zbătea dedesubtul lui, asudând, scoţând fel şi fel de sunete, cerând tot mai mult.

Furia şi durerea îi străpunseră inima.

Cât de mult semăna cu mama ei!

Stomacul lui se dădu peste cap. Simţea cum mii de picioruşe alergau pe suprafaţa trupului său. Ca şi cum milioane de furnici roşii l-ar fi asaltat, înţepându-l şi muşcându-l, făcându-i pielea să ia foc, provocând în adâncul inimii lui o furie neagră, fără margini.

Ea *îl trădase.*

Amintirile îl invadară.

Rememora râsul lui Faith, acel chiot înfundat, răguşit care-ţi oprea bătăile inimii, ce ar fi trebuit să fie doar pentru el. Cu toate astea, îl auzise răsunând în salonul ei.

El apăsase pe ivorul clanţei.

Era ţeapăn. Nu se mişca.

încuiat.

Clanţa fusese blocată cu cheia.

De ce?

El fusese gata să strige, dar, imediat după aceea, alte zgomote ajunseseră la urechea lui, acele zgomote inconfundabile ale momentelor de pasiune: gemetele lungi şi guturale ale plăcerii animalice, scârţâitul ritmic şi idiot al arcurilor saltelei, respiraţia sacadată şi strigătul înfundat al împlinirii totale.

Simţise aroma aceea a actului sexual sub semnul păcatului, strecurându-se pe sub uşă.

Sunetele acelea răsunau şi acum în urechile lui, un zgomot dureros care-i străpunsese timpanele. îşi amintea aroma drăcească a extazului lor.

Strânse din dinţi atât de tare, încât începură să-l doară maxilarele, iar chipul i se crispă de parcă ar fi fost victima unei torturi.

Deci, în secunda aceea, fiica şi-o trăgea cu copoiul.

Simţi acru în gură.

îşi imagină părul ei auriu care se umezise din pricina transpiraţiei, trupul ei nespus de alunecos, de-ai fi zis că fusese uns cu ulei, în timp ce ea se arcuia pentru a se lipi de el, sânii înălţându-se uşor spre tavan, mari şi excitaţi, cu sfârcurile tari şi închise la culoare. O, cu câtă plăcere trebuie că întâmpina ea sărutările lacome ale poliţistului, limba lui lungă şi umedă, dinţii săi ascuţiţi. Bărbuţa lui aspră aluneca acum de-a lungul pielii ei.

Inima lui bătea plină de furie. Şi de pasiune, imaginându-şi cum cei doi se dăruiau unul altuia. O, ce-i făcea ea lui, ce gesturi murdare, bolnăvicioase şi pline de pasiune?

Ochii i se umplură de lacrimi, gândidu-se la frumuseţea ei, la puritatea ei murdărită. El scormoni în buzunar, atingând arma cu degetele înmănuşate.

Arma ei.

Arma asta era salvarea lui. Şi a ei.

Strânse în pumnul mâinii drepte oţelul rece al revolverului.

Va sosi şi vremea ta, cugetă el, cuprins de furie. *Şi asta cât de curând. Ooo, da, foarte curând.*

închizând pleoapele, îşi imaginã chipul ei. Frumos. Nevinovat. Nostim. Semăna atât de mult cu al lui Faith, de parcă ar fi fost gemene.

Şi la fel ca mama ei, îl trădase şi ea.

în adâncul inimii, o crezuse un înger.

Dar în sinea lui, ştia că ea era o târfă

21

.pitalul era cufundat în întuneric, coridoarele erau umede, treptele scării păreau fără sfârşit. Abby alerga, ţinând cutia în braţe, vrând să-i facă mamei ei o surpriză. Avea atâtea să-i spună, să-i mărturisească. II invitase pe Trey la petrecerea dansantă... o, Doamne, şi, spre marea ei mirare, el spusese „da"! Urca. Pachetul pe care-l ducea cu ea era voluminos şi ciudat. I se părea greu, iar ea urca cu dificultate pe scară, starea euforică risipindu-se încetul cu încetul, întunericul bătrânului sanatoriu făcându-i greaţă. Respira greu, picioarele obosiseră la maximum, în timp ce nişte mâini nevăzute încercau, parcă, să desfacă panglica strălucitoare a darului ei.

Ajunse, în sfârşit, la etaj, acolo unde un vitraliu, înfăţişând-o pe Madona, strălucea. Mâinile acesteia erau aşezate în poală, iar cerculeţul auriu strălucea deasupra capului Ei. Abby se opri o clipă să-şi tragă sufletul, urcând apoi treptele ce duceau la ultimul etaj, cel de-al treilea. Pornind „cu stângul", picioarele ei alunecară într-o parte şi în cealaltă, iar pachetul îi căzu din braţe. Disperată, încercă să-l prindă, dar nu doar pe el, ci şi pe ea însăşi. Se agăţă de bara de susţinere, dar nu reuşi să apuce şi cutia. Răsucindu-şi capul, urmări îngrozită cum cutia aurie cu panglică de culoare roşu-aprins se bulucea în spatele ei, lovindu-se şi sărind din treaptă în treaptă, ca să dispară apoi în întuneric, la capătul scării. În neant şi uitare.

Vru să coboare pentru a o recupera, dar vocea înfundată şi răguşită a mamei o opri.

— Abby? Abby Hannah? Părea că mama ei se afla undeva departe, strigând-o din capătul unui tunel extrem de lung. Abby?

- Vin, manii, zise ea, ştiind că Zoey va aduce cu siguranţă cutia. Nu se certaseră ele în maşină, disputându-şi privilegiul de a-i oferi mamei darul cu pricina? Cui îi păsa? Dar, în vreme ce Abby privea în jos pe scară, în întunericul acela negru ca cerneala, se întreba unde era Zoey. Dar tatăl lor? Oare cât îţi lua să parchezi o maşină?

- Abby! Vocea lui Faith era ascuţită. Speriată.

Abby se răsuci, urcând şi ultimele trepte. Cu coada ochiului, observă că imaginea Madonei se schimbase. Nu prea mult. Nu atât de mult, încât să fie observată de majoritatea celor care treceau pe acolo, însă Abby remarcă faptul. În loc să pară senini şi calmi, ochii larg

deschişi ai Sfintei Fecioare se alungiseră şi se îngustaseră puţin, surâsul angelic era uşor strâmb, ca şi cum ea şi Abby tocmai îşi împărtăşiseră o glumiţă doar de ele ştiută.

Speriată, Abby se repezi pe trepte, împiedicându-se. În timp ce urca, neîndemânatică, spre palierul etajului trei, auzi hohotele de plâns. Nişte hohote întretăiate.

- Mami? Cu siguranţă nu mămica ei era cea care plângea! Dar toate celelalte uşi de la etajul trei erau deschise, camerele fiind întunecate şi căscate, de parcă înăuntrul lor s-ar fi ascuns nişte monştri nevăzuţi.

Salonul 307 era încuiat.

Ea apucă ivorul şi împinse.

Nimic.

- Nu. Oh, nu, te rog, nu face asta - implora mama ei în spatele uşii.

- Mami! Abby bătea cu pumnul în lemnul uşii. BuuumlBum! Bumm!

Cifrele care compuneau numărul de la salonul mamei căzură pe podea, una câte una.

Cifra trei.

Poc.

Cifra zero.

Zang.

Cifra şapte.

Bang.

În secunda în care ultima cifră atinse podeaua, uşa se deschise larg.

Abby păşi, împleticindu-se, înăuntru. Un buchet se afla într-o vază. Oglinda de deasupra şemineului era spartă. Cioburile erau pătate de sânge. Mama ei se afla în dreptul ferestrei... însă nu era singură... un bărbat în halat alb şi purtând după gât un stetoscop subţire stătea cu spatele la Abby. Palmele lui se aflau pe umerii mamei ei,continuând s-o împingă către fereastră. Rochia lui Faith era şifonată şi un picior rămăsese desculţ, fără pantof.

Ajută-mă, *imploră ea în gând, privind dincolo de umerii bărbatului.* Ajută-mă, Abby Hannah.

împietrită de uimire, Abby reuşi să se echilibreze, dar picioarele ei păreau de plumb, refuzând să se mişte.

- Mamă! strigă ea, întinzând braţele, încercând cu disperare să ajungă la ea.

Doctorul împinse cu toată puterea umerii lui Faith. Ţipând, ea căzu pe spate, trupul ei lovind fereastra cu destulă forţă, astfel încât geamul acela mare să trosnească. El se crăpă încet-încet, dar sigur. Oricât ar fi încercat, Abby nu avea cum să oprească prăbuşirea mamei ei.

Doctorul se îndepărtă rapid, dispărând în ungherele întunecate ale camerei, în vreme ce Abby se repezi înainte. Ultima bucată de sticlă se făcu ţăndări. Aerul cald şi umed năvăli în încăpere.

Faith, sângerând şi ţinându-se de mâna lui Abby o trase mai aproape.

- Te iert, şopti ea.

Şi se răstogoliră împreună, răsucindu-se, în noaptea neagră şi densă a Louisianei.

Ţipând, Abby se ridică brusc în şezut. Era scăldată în sudoare, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Visul fusese atât de real, încât ea nu mai fu capabilă să respire.

- O, Doamne, Dumnezeule, şopti ea, dându-şi părul la o parte. Când ochii săi se adaptară la întunericul din jur, observă cum uşa dormitorului se deschide pe neaşteptate. Ţipă din nou, dând cu ochii de silueta neclară a unui bărbat care se oprise în prag. Oooo, Doamne! Ochii ei se deschiseră larg din pricina groazei, în vreme ce el înainta încet spre ea. Ea se feri, înspăimântată, visul persistând încă în imaginaţia ei.

- Abby? rosti el, iar ea recunoscu vocea detectivului Montoya care se afla în dormitorul ei. El aprinse grăbit veioza de pe noptieră. în mână avea un pistol. Nu purta nimic, în afară de jeanşii săi cu talie joasă. Observând că nu mai era nimeni în încăpere, el aşează arma pe noptieră.

- Te simţi bine?

- Mă întrebi întruna acelaşi lucru, zise ea, încercând să-şi calmeze bătăile repezi ale inimii, străduindu-se să nu se holbeze la trupul lui Montoya. îl lăsase complet îmbrăcat, pe canapea, după ce îi oferise o pernă şi un sac de dormit.

- Eu... ah, Iisuse. Se rezemă de capătul patului, dându-şi părul la o parte de pe ochi cu ambele mâini. Am... am avut din nou visul acela. Scuturând din cap, se întrebă dacă avea să se elibereze vreodată de seara aceea cumplită din urmă cu mulţi ani, de coşmarurile care o chinuiau mereu. îmi pare rău... n-am vrut să te trezesc.

El îi surâse blând, dând la iveală o parte din dantura sa imaculată.

- Nu-i nimic.

Ea se strădui să nu observe pectoralii lui care se vedeau prin firele de păr de pe piept. Se strădui să nu bage de seamă că abdomenul lui era plat, sub pielea fermă abia ghicindu-se muşchii puternici. Inspirând adânc, ea nu protestă în secunda în care el se aşează pe pat, alături de ea, nu se împotrivi când un braţ puternic se strânse în jurul taliei ei. Ea nici măcar nu-l respinse când el o trase suficient de aproape, astfel încât ea adulmecă aroma lui masculină, ascultând cum inima lui bătea în acelaşi ritm cu a ei.

- Acum e mai bine? întrebă el.

- Ddaaa, cred că da. Ea expiră lung. Sper...

El o strânse şi mai tare în braţe, aproape posesiv, trăgând-o şi mai aproape de el.

- Ai auzit ceva? Ai văzut ceva?

- Nuuu... a fost doar un vis. Acelaşi pe care îl am de foarte mulţi ani. De fiecare dată, se schimbă puţin, însă... Ea se cutremură. Dar întotdeauna are legătură cu seara în care ea a murit.

- A trecut cam mult de atunci, pentru ca acest coşmar să revină mereu.

- De aceea, la sfatul ultimului psiholog pe care l-am consultat, m-am dus, acum câteva zile, în vizită la sanatoriu.

- Cu alte cuvinte, n-a funcţionat?

- Deocamdată nu, aşa cred. Ea se încruntă, în timp ce fragmente ale visului nu-i dădeau încă pace. Dar cred că acolo, în salonul mamei, se ascunde ceva foarte important. Ea ridică privirea spre ochii lui întunecaţi şi preocupaţi. Ştiu că pare o nebunie, dar e ca şi cum, intrând acolo, voi reuşi să las trecutul deoparte, zise ea, scuturată de un fior de groază. Trebuie să mă întorc acolo.

- De ce?

El se urcă în pat şi se rezemă de perne, continuând s-o ţină în braţe.

- Fiindcă, ultima dată, uşa salonului era încuiată. Abby îşi rezemă capul de umărul lui, şi-l îmbrăţişă întrebându-se în grabă dacă ar fi fost înţelept să facă dragoste cu el. Uite care-i treaba: nicio altă încăpere din clădirea aia blestemată nu mai era încuiată. în fine... cu excepţia uşii de la subsol. Uşile exterioare erau zăvorâte, ferestrele la fel, dar uşile din interior erau deschise. în afara celei de la salonul 307. Salonul mamei. Ea ridică ochii spre el, observând cutele dintre sprâncene, care se adânceau din ce în ce mai tare. Nu ţi se pare ciudat?

- Oo, draga mea, cu câte lucruri stranii nu mă lupt eu acum, recunoscu el şi, în secunda în care se privirâ în ochi, ea sesiză o uşoară schimbare de atitudine. Realiză brusc că el o va săruta. înainte ca ea să se poată răzgândi, el îşi schimbă poziţia, patul scârţâi promiţător, iar el o trase foarte aproape, încât ea simţi cum respiraţia lui se amestecă cu a ei.

E o greşeală, cugetă, dar îşi înălţă capul.

La naiba, mormăi el, şi o secundă mai târziu, gura lui îi pecetlui buzele. Mâna lui se juca în părul ei. Cealaltă coborî pe spatele ei, iar ea nu făcu nimic pentru a-l opri, pentru a împiedica această exacerbare a propriilor ei simţuri.

Abby închise ochii, simţind căldura gurii lui, senzaţia abia perceptibilă a bărbuţei-cioc care se freca de pielea ei, trupul lui fierbinte care se lipea de al său.

De câtă vreme nu mai sărutase un bărbat? De câtă vreme nu mai făcuse dragoste? Ea renunţă să se mai gândească la asta, lăsându-se pradă clipei, bucurându-se de buzele lui care se apăsau atât de puternic peste ale ei, de greutatea corpului lui care se aşezase deasupra ei.

Limba lui îi mângâie încet dinţii, vârful acesteia trecând încet peste protuberanţele din cerul gurii, în timp ce el îi gusta savoarea, mângâind-o uşor. II sărută la rândul ei, limba începând explorarea acestui bărbat, pe care îl cunoştea atât de puţin,

acestui poliţist, care o fermecase şi o excitase nespus de mult.

Să nu crezi în momentul acesta. *Nu reprezintă absolut nimic. Sunteţi doar doi singuratici surprinşi împreună într-o noapte lungă cu cerul ca cerneala. Nu e ceea ce-ţi doreşti, Abby, aceasta e o nonrelaţie, o simplă şi facilă partidă de sex. Nu te regăseşti în aşa ceva.*

Dar, cu toate astea, nu reuşi să se oprească. Şi nici nu intenţiona aşa ceva.

Gândeşte-te, Abby. La ziua de mâine. La cea de poimâine şi la viitor.

Ea ignoră partea raţională a firii ei. Nu şi în noaptea asta. În noaptea asta n-are să ţină seama de reguli. Acest moment de iubire era dorit de mult, iar ea avea nevoie - o, Doamne, cât de mult - de o descătuşare. II sărută ca şi cum nu ar mai fi sărutat pe nimeni până atunci, ca şi cum n-ar fi putut să se sature nicicând de el.

Nici n-ar fi avut cum.

Uniunea lor nu era una îndelung gândită, nu reprezenta o explorare tandră şi plină de iubire, ci o cuplare năbădăioasă a două trupuri conduse de pasiune şi dorinţă. Buzele lui le cereau pe ale ei, iar ea îl sărută cu o foame care-i sfâşie inima. Braţele i se uniră în jurul gâtul lui şi, în timp ce el îi ridică cămaşa dincolo de şolduri, vârfurile degetelor frământându-i pielea, palmele mângâind-o uşor, Abby abia dacă mai reuşi să respire, ori să gândească. Ea se preda de bună voie acestui extaz, acestor senzaţii transmise de fiecare terminaţie nervoasă.Două palme bătătorite şi experimentate îi cuprinseră sânii, degetele mari mângâindu-i uşor sfârcurile. Gura lui puse stăpânire definitiv pe a ei, într-un sărut pasional şi apăsat. Care cerea mai mult. Ea nu se mai gândi la bine şi la rău, la îndoielile care aveau să se nască odată cu primii zori de zi.

îl dorea şi nimic mai mult.

în clipa aceea.

Trupul ei implora eliberarea, în vreme ce mintea ei îi cerea disperată să uite, măcar pentru câteva ceasuri, oroarea coşmarurilor care o bântuiau, durerea trecutului, incertitudinea viitorului.

Noaptea asta era doar a lor, iar ea se predă, sărutându-l, trecându-şi degetele peste muşchii lui ademenitori precum păcatul, simţind cum sângele ei o lua la goană prin vene, încălzit de o dorinţă profundă şi întunecată.

Buzele lui coborâră pe gâtul ei. Bărbuţa moale, buzele fierbinţi şi limba umedă se plimbară uşor pe pielea ei. Ea simţi o durere ascuţită în miezul fiinţei ei şi dorinţa se topi în vene, provocându-i o nevoie atât de imperioasă, încât ea se pierdu în vârtejul acesteia.

Ea slobozi un gâfâit slab în clipa în care palmele lui îi acoperiră sânii, degetele cuprinzând uşor pielea şi mângâind-o. Sfârcurile i se întăriră atât de mult,

încât începură să o doară. El stătea acum întins peste ea, lipindu-şi coapsele de ale ei.

O senzaţie fierbinte o pătrunse până în creier, în vreme ce pulsul o luă la goană în clipa în care el începu să coboare, înconjurând-o cu braţele, respiraţia sa fierbinte trecând uşor pe deasupra pielii pe care o umezea cu limba.

Fă dragoste cu mine, ah, te rog! rosti ea în gând, în clipa în care gura lui îi cuprinse unul dintre sâni, tachinându-l şi jucându-se cu el, excitând-o, gâdilându-i pielea şi făcând-o să se arcuiască de mijloc, în vreme ce degetele ei alunecară pe ceafa lui, strângându-l cu putere.

- Ah, şopti ea, vrând şi mai mult, în vreme ce dorinţa explodă în adâncul ei - materializată ca ceva real şi viu care cerea cu disperare să fie eliberat. Ea îşi plimbă degetele peste muşchii umerilor lui şi peste cei ai braţelor. Era tare şi puternic. Iubise, fără îndoială, multe femei, se luptase cu o grămadă de bărbaţi, omorându-i, probabil, pe unii dintre ei.

El o gustă, limba lui trecând rapid peste sânii ei, în timp ce îi lipea şoldurile de ale lui, degetele fierbinţi de coloana ei, vârful lor strecurându-se spre Muntele lui Venus ascuns între coapsele ei.

Ea se mişcă, pradă unei agonii delicioase.

Oferă-mi mai mult!

Degetele ei alunecară pe abdomenul lui plat, pe săgeata aceea de perişor negru care se prelungea dincolo de talia blugilor lui.

Ea desfăcu primul nasture, strecurându-şi vârfurile degetelor dincolo de denimul uzat. Muşchii abdomenului lui se contractară, oferindu-i şi mai mult acces spre zona acea incandescentă dintre coapsele lui.

- Ai grijă, şopti el, respirând sacadat. Teritoriu periculos.

- Tot trupul tău e un teritoriu periculos, replică ea, trăgând. Nasturii jeanşilor Levi se deschiseră unul câte unul. Ea atinse membrul lui neted şi tare, degetele ei delicate plimbându-se precum o adiere pe suprafaţa acestuia.

Trupul lui se încordă, în vreme ce el închise ochii, rostind o înjurătură. Degetele lui puternice îi strânseră talia.

- Abby, rosti el pe un ton gutural. Poate... că ar trebui să ne gândim mai bine. Respira greu, în vreme ce trupul i se încordă, scăldat în broboanele lucioase de sudoare ce alunecau pe suprafaţa muşchilor.

- De ce?

- Fiindcă, depăşind o barieră anume, nu mai există cale de întoarcere.

- îţi imaginezi că eu nu sunt conştientă de lucrul acesta?

- Eu sunt implicat acum în anchetarea unei crime şi...

- în asta eşti implicat în secunda de faţă? întrebă ea, tachinându-l, respiraţia ei fierbinte adiind deasupra toracelui său dezgolit. Şi eu care credeam că eşti în patul meu, pregătit să faci dragoste cu mine. N-am dreptate? Ea îşi plimbă degetele mâinii rămase libere pe deasupra sternului lui, mângâindu-i unul dintre sfârcuri. Nu cred că am înţeles greşit. îi sărută abdomenul plat cu buzele umede.
- încerc să fiu gentleman, protestă el.
- Abia dacă observ.
- Abby...
- Ce e? rosti ea, cu buzele lipite de pielea lui. Degetele aflate pe talia ei se încordară preţ de o clipă, după care se relaxară.
- Iisuse Hristoase, şopti el. Dacă asta vrei, scumpo, asta o să primeşti. El o trase spre el, îi prinse faţa în palme, sărutând-o ca şi cum n-ar fi vrut să se mai oprească nicicând. Gura lui era lacomă şi buzele pline de nerăbdare.

Cu ajutorul ei, îşi scoase blugii. El nu protestă când ea îi mângâie şoldurile şi îşi plimbă degetele peste coapsele tari ca piatra, cuprinzându-i apoi fesele în palme.

Respirând zgomotos, el se trase uşor în jos, sărutând-o între sâni, de-a lungul abdomenului, încercuindu-i ombilicul, făcând-o să strângă aşternutul cu degetele crispate. Buzele şi limba lui experimentată explorau fiecare centimetru, în vreme ce palmele i se strecurau peste tot, iar ea se răsucea, asuda, gâfâia, *simţea.* Senzaţii fierbinţi şi neruşinate îi inundară trupul, iar ea îşi dorea mai mult, o, Bunule Dumnezeu, mult, mult mai mult.

Abby îşi desfăcu de bunăvoie picioarele, simţind ultima lui mângâiere, în vreme ce limba şi buzele sale o gustau, făcând-o să geamă, pradă unei plăceri incredibile şi chinuitoare.

Primul spasm o lovi cu putere, făcându-i trupul să se cutremure, în vreme ce degetele de la picioare se contractară, iar cele de la mâini apucară strâns aşternutul. Ea se răsuci din nou, trupul ei sărind asemenea unui arc. Mişcarea se repetă. Cu toate astea, el continuă să se joace, palmele lui masându-i fesele, degetele lui descoperind locuri secrete, producându-i din ce în ce mai multă plăcere.

în mintea ei totul se învălmăşea şi, în clipa în care ea nu mai fu capabilă să respire, îl trase în sus, după care îl sărută.

- E rândul meu, îi şopti ea la ureche, iar el mormăi în secunda în care ea se trase uşor în jos.

îşi plimbă limba şi dinţii de-a lungul picioarelor lui, simţindu-l cum tresare, cu degetele înfipte în părul ei. Ea îl atinse, sărutându-l cu delicateţe şi simţind cum el se abţine din răsputeri, până ce începu să tremure.

- Abby, şopti el, în cele din urmă, trăgând-o către el, sărutând-o şi răsucind-o cu faţa în sus. Apoi, în vreme ce veioza răspândea în jur o lumină aurie, el îi aşează picioarele pe umerii lui şi, privind-o în ochi, se avântă înăuntru. Cu putere. Adânc. Atât de adânc, încât ea gâfâi.

El se retrase uşor doar pentru a plonja a doua oară.

Cutremurându-se, ea îl prinse de umeri, începând să se mişte în acelaşi ritm cu el, ţinându-l strâns, în timp ce el ieşea şi intra în adâncul ei, din ce în ce mai rapid. Trupul ei deveni un rug, iar respiraţia se transformă într-un şuier întretăiat. Tempoul mişcărilor lor se înteţi, până când nu mai contă nimic, în afara locului în care se uniseră cele două trupuri, a zonei de fricţiune intensă care se zbătea şi pulsa, trimiţând unde de şoc spre creierul ei.

Pleoapele lui se închiseră chiar în secunda în care ea se cutremură. Ea scoase un ţipăt înfundat. El se aplecă peste ea, împingând şi retrăgându-se repede şi cu putere, până ce ea se sincroniza iar cu tempoul lui accelerat, îngropându-şi degetele în umerii lui, lăsând capul pe spate. Şi mai pasional. Şi mai rapid. Şi mai sălbatic. Trupul ei se înălţă precum un arc.

- Ooo, Doamne... Montoya, strigă ea, iar el se încordă, respirând şuierător printre dinţi, lăsându-şi capul pe spate.

Imediat după aceea, se prăbuşi, descărcându-se în adâncul ei, iar capul îi căzu lângă umărul ei.

- Chiar asta voiam să aud, zise el, cu o voce aspră.

- Ce...?

- Numele meu şi al lui Dumnezeu rostite în momentul clipei supreme.

Un hohot rămase neslobozit din gâtlejul ei.

- Cum de poţi glumi tocmai acum? Inima ei bătea mai departe într-un ritm dezlănţuit, pulsul ajungând deja în stratosferă.

- Cine glumeşte?

- Nemernic ce eşti, mormăi ea, repezindu-i un dos de palmă.

- Din Zeu în nemernic, şi totul cât ai clipi. începu s-o sărute pe gât, iar ea oftă fericită, refuzând să se gândească la dimineaţa care urma să sosească şi la reproşurile care vor veni odată cu ivirea zorilor.

în noaptea asta voia să se bucure de efemerul sentiment de iubire pe care-l trăia.

Reverendul Billy Ray Furlough rămase treaz până târziu, în biroul, sanctuarul său, departe de lume. Separat de corpul principal al proprietăţii sale printr-un pâlc de sălcii, magnolii, pini şi stejari, dar şi de un gard ornamental din fier forjat, biroul său era compus dintr-un apartament, la care se adăugau un garaj pentru trei maşini, piscină şi un teren de baschet de dimensiuni normale. Puţin cam ostentativ,

poate, dar necesar, după părerea sa, pentru a face cunoscut întregii lumi cuvântul lui Dumnezeu.

Reverendul Furlough nu se simţea niciodată mai aproape de Dumnezeu decât atunci când asuda din abundenţă, executând o aruncare de pe mijloc. La colegiu fusese cel mai bun marcator al celor de la Hornets. El iubise baschetul ani de zile, şi jocul acesta îl iubise pe el. Jucase cu o încrâncenare şi o furie pe care le purtase cu el şi în viaţa personală.

Acolo, pe terenul de baschet, văzuse lumina pentru prima dată.

La un moment dat, se avântase sus de tot, întinzând degetele să prindă mingea, după care căzuse la pământ, în mijlocul unui grup de jucători agitaţi. îşi fracturase glezna şi zăcuse inconştient timp de zece minute. în acel moment, în care timpul se oprise în loc, el trăise cât într-o viaţă întreagă, văzuse chipul lui Hristos, şi când se trezise, jurase că, în cazul în care se va vindeca, îşi va dedica viaţa lui Dumnezeu şi Fiului Său.

Şi exact aşa se întâmplase.

Se vindecase, îndurând ore lungi de durere infernală în timpul exerciţiilor de recuperare. în tot acest timp primise scrisori de la oameni pe care nu-i cunoscuse niciodată, dar care îi mărturiseau că se gândesc la el şi jurau că se roagă ca el să se recupereze pe deplin. îi împărtăşiseră gândurile lor, îi făcuseră urări, iar unul dintre ei îl rugase pe Domnul să-l vindece, astfel ca echipa Hornets să spulbere adversarii, în sezonul care urma.

Iar lucrurile se petrecuseră întocmai.

El se vindecase în mod miraculos şi jurase că lucrul acesta nu se petrecuse doar datorită talentului şi muncii asidue, ci şi datorită promisiunii pe care el o făcuse bunului Dumnezeu. El jurase că-şi va duce echipa în turneu în numele Domnului şi al Sfântului Duh.

Şi exact aşa fusese.

Cei de la Hornets îi făcuseră praf pe adversari, câştigând titlul micii lor ligi. Billy Ray Furlough jucase cel mai bun meci al vieţii sale, interceptând mingea, dând pase, marcând patruzeci şi trei din cele optzeci şi cinci de puncte de pe tabela de marcaj. Cei de la Hornets, datorită fervorii şi furiei lui Billy Ray, îşi striviseră adversarul.

Publicul îşi ieşise din minţi. Imediat după meci, Billy Ray, marele marcator, cu un prosop aruncat în jurul gâtului, cu părul ud şi cu strălucirea specifică unui campion întipărită pe chip, acordase un interviu pentru un post tv local. încă respirând greu, privise spre obiectivul camerei şi dedicase victoria, trofeul şi titlul lui Dumnezeu.

Primise sute de scrisori de felicitare şi telefoane. Vreme de mai multe săptămâni, acordase interviuri pentru posturi tv creştine şi laice.

Dar nu i se oferise niciun precontract.

Nu primise niciun apel telefonic prin care să fie solicitat pentru o echipă din NBA.

Nimic.

La urma urmelor, colegiul său era unul mic. Marile universităţi nu considerau nici măcar competitivă liga din care făcea parte şi Hornets. în privinţa accidentului, o grupă de medici îl declarase apt, rezistent, mai puternic ca niciodată, încă putea juca cu pasiune şi furie în ciuda celor două fracturi şi a plăcuţei montate la gleznă.

Doar câţiva prieteni ştiau despre durerile cumplite pe care le avea după fiecare meci. Piciorul drept, glezna şi gamba acestuia îl ardeau de parcă ar fi fost prăjite în flăcările iadului. El îşi uşura durerea nu numai cu ajutorul rugăciunii, ci şi al Vicodinului şi Percocetului, ori a altor medicamente care-i alinau senzaţia puternică de arsură ce-l făcea să strângă din dinţi.

Fusese foarte simplu să găsească un medic care-l aprecia, fost student al colegiului în care studia, pentru a-i prescrie medicamentele de care avea nevoie. Nu făcuse niciodată abuz de acestea, folosindu-se de ele doar pentru a ţine sub control durerea aceea cumplită şi furia constantă care o însoţea.

Nereuşind să intre în contact cu echipele profesioniste, el se gândise, o vreme, să plece şi să joace în Europa, ştiind că va întâmpina aceleaşi probleme ca şi în SUA. Erau însă la mijloc şi toate acele cărţi poştale şi scrisori, pe care le păstrase, primite de la diverse persoane, care credeau în el, care-i solicitau fotografii cu autograf, care îşi doreau vechiul lui echipament sau pantofii săi de baschet. Fanii care îl adorau. Care-l iubeau. Oamenii care credeau în el.

Considerase lipsa unui contract ca pe un semn de la Dumnezeu, care îi arăta „că trebuie să facă parte din echipa lui Iisus". Fără a fi nebun, Billy Ray Furlough realizase că din echipa cu pricina putea face parte o viaţă întreagă, şi să realizeze venituri la fel de mari ca ale celor din NBA, dar pentru o perioadă cu mult mai lungă.

Putea să fie mai departe o vedetă.

Şi exact asta devenise.

Furia şi loialitatea care-l călăuziseră şi-l animaseră pe terenul de baschet îl ajutaseră să creeze o parohie cuprinzând câteva mii de enoriaşi. Nimeni nu ştia care era originea acestei furii, nimeni nu aflase de mulţimea de minciuni cărora fusese obligat să le facă faţă. Nimeni nu ştia cât de trădat se simţise el în secunda în care aflase că părinţii săi - doi oameni care munciseră din greu - îl minţiseră de la bun început.

Nu-i mărturisiseră niciodată că fusese adoptat; nu-i pomeniseră nici măcar o dată că el nu era copilul lor natural. Aflase asta la un curs de genetică,

în cadrul orelor de biologie, pe vremea când avea paisprezece ani. Persoanele cu ochii albaştri nu pot da naştere unor copii cu ochi căprui... era o realitate consfinţită biologic, astfel că fie mama lui comisese păcatul adulterului, fie el era un copil adoptat.

Era simplu de descoperit şi, în cele din urmă, descoperise.

Amintindu-şi, lovi cu stiloul în lemnul biroului, strâmbându-se în faţa perfidiei. De câte ori nu încercase să-i ierte pe oamenii aceia simpli şi tot de atâtea ori se răzgândise.

- Dă-mi putere, şopti el, stând la birou, în vreme ce partea aceasta a vieţii sale, pe care presa răutăciosă ar fi catalogat-o drept „compromiţătoare,", rămânea mai departe învăluită în întuneric. Lasă-o să spună ce vrea. Cui îi pasă? Billy Ray nu credea în puterea unei prese răuvoitoare. Atâta vreme cât reporterii scriau despre el, oamenii aflau în continuare de existenţa lui, şi asta era tot ceea ce conta.

Se frecă la ochi. Era obosit, aşa că hotărî să rămână. Aici, la birou, dispunea de un dormitor extrem de scump - de un pat dublu, de un televizor cu ecran plat, şi chiar de un şemineu pe gaze, care putea fi aprins printr-o simplă apăsare pe butoanele unei telecomenzi. îşi petrecea aici nenumărate nopţi, mult mai multe decât în casa aceea uriaşă, căreia soţia sa îi dedicase foarte mulţi ani pentru a o amenaja.

Dintr-un simţ al datoriei, îşi petrecea în casă fiecare noapte de sâmbătă, dormind în patul conjugal şi făcând dragoste cu ea, ca şi cum i-ar mai fi păsat. A doua zi dimineaţă, luau micul dejun în sufrageria aceea cu înfăţişare monstruoasă, se îmbrăcau, pregătindu-se pentru slujba de la biserică, după care plecau în maşini separate, ea împreună cu copiii, el de unul singur.

Mai demult, avuseseră parte de pasiune. El fusese atât de îndrăgostit, încât, o dată, făcuse sex cu ea chiar aici, pe masa aceea mare, dar asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă, înainte ca ea să se transforme într-o fire distantă. înainte ca ea să se implice atât de mult în viaţa copiilor, astfel încât să nu mai aibă timp pentru Billy Ray. Până să hotărască cum că ei doi vor face sex o dată pe săptămână, sta întinsă pe pat, asemenea unei statui. Datorită jurămintelor maritale, îi permitea soţului să aibă relaţii intime cu ea.

El ura chestia asta.

Când faci sex cu soţia nu ai de ce să te simţi „murdar".

Se gândise la o posibilă relaţie intimă cu o femeie mult mai tânără şi *mai plină de viaţă* decât Aldora. Flirtase chiar cu noua secretară a bisericii, o femeie care avea doi copii şi care divorţase de curând.

Aceasta purta tocuri înalte, fuste scurte şi îi surâdea făcându-i cu ochiul ori de câte ori stăteau de vorbă.

Până acum, însă, el nu încercase nimic.

Deocamdată.

Şi nici nu intenţiona să o facă.

Dar... un bărbat are nevoie să se simtă iubit nu doar de Dumnezeu, ci şi de o femeie. în ultima vreme, Aldora nu-şi îndeplinise povara obligaţiilor maritale.

Se simţi mistuit de furie în timp ce-şi descheie cămaşa de golf, şi privea rândurile pe care le notase pe o foaie galbenă folosită în birocraţia judiciară. Lucra de-o săptămâna la predica sa, chiar din momentul în care aflase că Luke Gierman şi Courtney LaBelle fuseseră omorâţi. Moartea lor îngrozitoare reprezenta o şansă ca şi mai mulţi oameni să se apropie de Dumnezeu.

Reuşise să-şi facă şi mai multă publicitate de pe urma celor două crime, dar îşi dorea şi mai multă. Ceea nu era greu deloc. Moartea lui Asa Pomeroy şi a Ginei Jefferson o alimentaseră din plin.

Billy Ray presimţea că duminica biserica sa va fi arhiplină. Teama îi făcea pioşi pe oameni. Era interesant, cugetă el, cum cuvintele sale referitoare la mânia lui Dumnezeu, la pedepsirea faptelor diavoleşti, la foc şi pucioasă acţionaseră ca un magnet asupra enoriaşilor săi. Descoperise că, cu cât discursul său era mai aspru, cu cât înălţa mai tare braţele spre cer, cu cât vocea lui devenea mai furioasă, cu atât membrii parohiei lui deveneau mai blânzi, mai încrezători. Avea deja o emisiune radio de jumătate de oră la WNBA, în cursul serii, după care urma şi programul de la televiziune

.Voiau cu toţii spectacol.

Pasiune.

Furie

Putere.

Şi, mai presus de toate, iubirea pentru Dumnezeu, săditǎ adânc în conştiinţe.

Billy Ray le avea pe toate.

Prin urmare, predica aceasta trebuia să fie una deosebită, care să vorbească despre furie, despre dragoste şi despre un Dumnezeu Atotputernic, despre compasiunea Tatălui Ceresc şi despre... Ridică privirea. Auzise ceva? Nişte paşi? Aşteptă, încordându-şi auzul, dar nu se mai auzi nimic. Nimic, cu excepţia vântului de afară, şuierând prin frunzele uscate ale copacilor. Nu auzise niciun zgomot. Era, pur şi simplu, obosit, trupul lui reacţionând după o săptămână întragă de agitaţie, de apariţii în faţa camerelor de filmat, unde îşi demonstrase compasiunea faţă de familiile victimelor, furia pe care o resimţea faţă de acel ucigaş maniac ce bântuia liber pe străzile oraşului lor. Da, da, asta era. Luând stiloul, se apucă să scrie predica. Dimineaţă, va edita manuscrisul pe computer, eliminând eventualele erori. Scriindu-şi gândurile pe coala de hârtie, elimina o parte din furia de care se simţea cuprins, stiloul său fiind gata-gata să găurească prima pagină, în vreme ce el continua să scrie...

Scârţ.

Ridică din nou privirea.

De data asta fu aproape sigur că auzise podeaua scârţâind. Se rezemă de scaun şi ascultă.

- E cineva acolo? întrebă el, simţindu-se ridicol. Bodyguardul şi antrenorul lui personal plecaseră de câteva ore, iar el auzise cum porţile se închideau în urma Chevy Blazerului lui Kyle, şi zărise prin fereastra deschisă clipirea farurilor de pe spate ale SUV-ului.

Liniştea mormântală se aşternu din nou.

în seara asta era agitat, atâta tot.

Poate că avea nevoie să se roage. Lăsându-şi stiloul pe birou, el inspiră adânc. Apoi ştergându-şi obrajii cu palmele, se lăsă în scaun, strângând pleoapele cu putere, rugându-l pe Dumnezeu să-i dea inspiraţie şi să-i limpezească mintea, ca să poată împărtăşi cuvântul Domnului.

Pentru că exact aşa se şi întâmpla. El era inspirat de Dumnezeu, era atins de EL. în clipa aceea, gândurile lui Dumnezeu pătrundeau în creierul lui Billy Ray, şi strecurându-se rapid dincolo de sinapse, pătrundeau prin intermediul terminaţiilor nervoase în degetele lui, astfel că vorbele - rostite chiar de gura lui Dumnezeu! - se înşirau pe hârtia pe care o avea acum în faţa lui.

- Ajută-mă, Doamne, zise el cu voce tare. Permite-mi să văd lumina, să-ŢI simt prezenţa, lasă-mă să fiu mesagerul Tău...

Zgomotul acela se auzi iarăşi.

Billy Ray deschise ochii.

Gâfâind, sări în picioare.

Acolo, în faţa lui, ţinând un mână un pistol, îndreptat direct spre inima sa, se afla nimeni altul decât Diavolul.

înainte ca Billy Ray să poată rosti o vorbă, Lucifer apăsă pe trăgaci.

Sora Maria simţi ceva în timp ce dormea.

îşi schimbă poziţia.

O mână înmănuşată îi astupă gura.

Panica puse stăpânire pe ea şi se trezi brusc. Camera era cufundată în întuneric, mai erau câteva ore până la rugăciunile dimineţii. Nu reuşi să-l vadă pe atacator, dar acesta era puternic.

Hotărât.

Furios.

îi simţea furia, îi adulmeca mirosul de sudoare.

O dulceaţă greţoasă îi inundă nările.

Eter!

Lucrase atâta vreme la spital, încât îl recunoscu imediat.

Nu! îşi zise ea. *Nu, nu, nu!*

Călugăriţa Maria se zbătu. încercă să ţipe. Se luptă cu toată puterea trupului său, dar în timp ce ea se răsucea, ridicând spre tavan braţele neputincioase, începu să respire sacadat. Şi profund.

Aroma aceea chimică, densă, se strecura în plămânii ei, îi înceţoşa mintea, îi înmuia membrele, închizându-i pleoapele. Ea gâfâi, se strădui să respire, dar inhală din ce în ce mai mult toxicul ce îi inducea starea de somn.

Mişcările ei deveniră extrem de lente. Era conştientă de ceea ce se întâmplă, dar nu se putea opune inevitabilului.

în cele din urmă, renunţă, trupul ei devenind inert, în vreme ce întunericul punea stăpânire pe creierul ei.

Iartă-mă, Tată, se rugă ea în vis, *fiindcă am păcătuit...*

22

lly Ray Furlough nu avea de gând să cedeze fără luptă. Legat la ochi, cu căluş în gură şi legat fedeleş de un scaun, fusese părăsit de răpitorul lui într-un loc care mirosea a mizerie şi a umezeală. Ghici că se

afla în apropierea unei mlaştini, adulmecând mirosul dens de apă stătută, ascultând orăcăitul broaştelor şi plescăituri prevestitoare de rău. îşi imagină aligatorii care dormeau în adâncurile întunecate, în vreme ce la suprafaţa netulburată a apei li se zăreau doar ochii. Se gândi la şerpii-mocasin care se strecurau agale printre trunchiurile şi rădăcinile chiparoşilor, ca apoi să se cufunde în mlaştină.

Simţi un fior de-a lungul coloanei vertebrale, dar oricât de periculoase erau creaturile mlaştinii, rămâneau totuşi nişte „copii", în comparaţie cu bărbatul care-l capturase. Un nemernic, corpolent şi lat în umeri, îmbrăcat cu un costum negru din neopren şi purtând o mască de schi. Era înverşunat, mobil şi hotărât să ucidă. Billy Ray îşi dădea seama de asta. Citise suficient de mult despre cele două duble asasinate, pentru a-şi da seama că răpitorul său nu era nimeni altul decât ucigaşul.

Nu va exista nicio cerere de răscumpărare adresată Aldorei.

Nu va avea loc nicio negociere pentru eliberarea sa.

Nu i se va tăia nici măcar o ureche sau un deget care să dovedească faptul că fusese sechestrat. Nu, îl aştepta o moarte sigură. Asta în cazul în care nu va încerca să se salveze.

Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

De câte ori nu oferise el în faţa camerelor de filmat sfatul acesta? Iar acum, trebuia să-l pună în aplicare. Trebuia să se ajute singur. Fusese părăsit aici, aşa că avea timp să alcătuiască un plan, să se pregătească, să găsească o cale de salvare.

Se întrebă cine era oare psihopatul acesta. De ce fusese ales el, Billy Ray, drept victimă?

Nu avea nicio logică. Nu-i dorea nimeni moartea. Era adorat de enoriaşii lui şi de mass-media deopotrivă. în cadrul bisericii sale exista chiar şi un curent care-l îndemna să intre în politică. Şi totuşi era urât de cineva. Cineva care avusese tupeul să escaladeze gardul şi să pătrundă în sanctuarul său.

Oricât de rea ar fi fost situaţia, cel puţin Aldora şi copiii erau în siguranţă... nu? Cu siguranţă că psihopatul nu se dusese acolo pentru a sechestra un alt membru al familiei lui.

Dar tipul ăsta ucidea perechi, nu-i aşa?

Un bărbat şi o femeie?

Presupunând că era vorba de acelaşi ucigaş... sau de cineva care-l imita. Dar indiferent de identitatea lui, tipul era puternic şi hotărât. Nespus de taciturn. Fără a rosti o vorbă, intrase în birou, lăsându-l fără replică pe Billy Ray, legându-l rapid şi cu îndemânare, la fel ca pe un curcan pregătit pentru masa de Ziua Recunoştinţei. Billy Ray ar fi putut sări asupra lui doar prefăcându-se că era de acord, că-i era chiar frică, reacţionând ca şi cum nu ar fi fost în

stare să-şi ţină sub control propriul corp. Poate că atunci ar fi avut şansa să-l domine pe individ.

Poate... dar ar fi trebuit să fie foarte rapid, să-l ia prin surprindere pe viermele acela. Cu toate că forma fizică a lui Billy Ray era una excelentă, tipul acesta masiv era mult mai puternic şi mai rezistent. Imediat ce electroşocul îl făcuse pe Billy Ray să sară mai în spate şi să se prăbuşească, atacatorul sărise asupra lui, ţintuindu-l la podea, forţându-l să-şi îndoaie mâinile la spate, legându-le apoi strâns cu ajutorul unei benzi adezive, şi procedând la fel şi în privinţa gambelor. Apoi îl legase la ochi cu o eşarfă, astupându-i gura tot cu ajutorul benzii adezive.

Totul durase doar câteva minute, după care bruta îl cărase în stilul unui pompier până în garaj, unde îl împuşcase din nou pe Billy Ray cu ajutorul armei cu electroşocuri. Sute de mii de volţi se descărcaseră în trupul predicatorului, ca apoi să fie înghesuit chiar pe bancheta din spate a Mercedesului *său* SL600.

Nemernicul pornise apoi automobilul, traversând peluza şi folosindu-se de telecomanda lui Billy Ray pentru a acţiona dispozitivul electronic al porţii. Şi în tot acest timp, Billy Ray nu reuşise să facă nimic. *Nimic.* Nu se mai simţise niciodată atât de neputincios.

Stând întins pe banchetă şi adulmecând mirosul de piele nou-nouţă, Billy Ray se rugase, vai! cât de mult se rugase, pentru salvarea sa. Nu avusese nici cea mai vagă idee asupra destinaţiei. Pierduse orice indiciu asupra direcţiei, imediat ce şoferul o cotise spre vest, către autostrada principală, după care se îndreptase spre nord, pornind-o, probabil, pe Gatlin Road. Cu atâtea ocolişuri şi curbe, Billy Ray pierduse definitiv sensul direcţiei de mers. Nici măcar motivul răpirii nu-i era cunoscut. Se temea însă că psihopatul era unul şi acelaşi cu cel care comisese cele două duble asasinate.

La aproape jumătate de oră după răpirea sa, simţise cum automobilul patinează, fiind direcţionat rapid pe un drum neasfaltat. Mercedesul lui hurducăise de zor, trecând peste o mulţime de gropi.

După câteva minute, maşina se oprise brusc, şoferul coborâse de la volanul automobilului, deschisese portiera din spate, curentându-l iar pe Billy Ray, ca o măsură de precauţie. Restul celor întâmplate le trăise ca prin ceaţă. Fusese dezlegat la repezeală, dezbrăcat şi aşezat cu forţa pe un scaun. Mâinile îi fuseseră legate la spate cu bandă adezivă, iar membrele inferioare fuseră fixate de picioarele scaunului.

Apoi agresorul rostise doar o singură propoziţie, singura din clipa în care intrase în biroul lui Billy Ray.

Aplecându-se, respiraţia lui fierbinte mângâind urechea predicatorului, el rostise:

- Puterea Domnului fie cu tine, Frăţioare.

Imediat după aceea, agresorul său plecase. Billy Ray, cutremurându-se din cap până în picioare, auzise torcând în noapte motorul silenţios al Mercedesului său.

Acum îşi dădu seama că va trebui să acţioneze cât se poate de repede. Fie nemernicul avea să revină pentru a-l chinui şi tortura, ca după aceea să-l omoare, fie fusese părăsit acolo unde va muri din pricina deshidratării, în vreme ce creaturile care considerau locul acela căminul lor ar fi aşteptat răbdătoare.

încercase absolut totul. împingându-se înainte în scaun, răsturnându-l pe podea, luptându-să să alunece uşor spre o uşă care l-ar fi condus afară, trăgând cu putere de banda care-i lega încheieturile, până ce braţele începuseră să-l doară, dând atât de tare din picioare încât durerea urcase de-a lungul membrelor, ajungând până la mijloc.

Cu toată puterea de care era capabil, împinsese şi rostogolise scaunul pe podeaua aceea murdară. Praful îi intrase în nări. Urechea stângă se freca rău de podea în vreme ce el înainta centimetru cu centimetru spre ceea ce spera să fie o uşă. Uşor, uşor, scaunul înainta pe linoleumul urât mirositor, peste cârpe, peste nişte biluţe mici, pe care el le luă drept excremente de şobolan. Trebuia să dea de ceva... de ceva ce putea servi drept armă.

Minutele treceau. El asuda, pielea sângerându-i în locul în care umărul se freca de podea. Brusc, dădu cu nasul de ceva moale... haine sau ceva asemănător? El le pipăi cu obrazul, simţind ceva metalic, rece şi neted. Era ataşat un... şarpe, lung şi subţire! *Iisuse!* Se retrase cât ai clipi, aşteptându-se ca şarpele care dormea să se descolăcească şi să atace, dar nu auzi niciun sâsâit de avertizare. Nu sesiză nicio mişcare.

Era mort? Zăcea pe un teanc de haine uitate? Dar ce era cu metalul acela...? Un metal neted. Lăcuit. Scump? Cam aiurea, într-un loc ca acesta... şi hainele? Niciun miros greu nu-i invada nările; ba, mai degrabă, simţea un miros de umezeală.

Inima îi tresări.

Nu era un şarpe!

Nici urmă de şarpe blestemat!

Era centura lui. Nu-i aşa? Erau hainele *lui?* Descoperise locul unde agresorul lui îi aruncase pantalonii şi cămaşa, după ce-l dezbrăcase. Psihopatul se grăbise. Billy Ray simţise asta. Ca şi cum nebunul nu mai avea timp suficient. Hainele fuseseră lăsate acolo, conţinutul buzunarelor rămânând intact. Tot acolo se afla o armă de buzunar „Ultra", produsă de firma Pomeroy, pe care o primise, cu ocazia Crăciunului trecut, din partea fiului său. în comparaţie cu cuţitaşele pentru cuticule şi cu unghierele, „Ultra" era o ustensilă la care visa orice bărbat, având la dispoziţie cincisprezece lame. Billy

Ray avea nevoie de una singură. Oricare din ele îi putea fi de folos.

încă un avantaj al acestui produs era faptul că „Ultra" se manevra uşor. Prin apăsarea în sus a unui simplu buton, se iveau două dintre cele mai folosite lame. Şi-l aminti pe fiul lui, cu ochii strălucitori, în faţa bradului de Crăciun. Ghirlandele, seturile de lumini, hârtia creponată şi panglicile se revărsau pe podeaua de lemn lustruită şi strălucitoare, în vreme ce fiul său îi povestea mândru de butonul cu pricina care făcea din „Ultra" „un soi de ustensilă care se transforma cu uşurinţă".

Atunci, Billy Ray zâmbise la auzul ideii respective.

- *La naiba, fiule, cine are nevoie de aşa ceva?* Acum era fericit că există unealta aceea.

El se mişcă repede, potrivindu-şi scaunul în dreptul pantalonilor. Degetele căutară febril în buzunare, până ce umerii începură să-l doară.

Respirând profund, rugându-se neîncetat, îşi aminti de toate durerile pe care le îndurase ca atlet: degete fracturate, nasul făcut zob, umerii plini de vânătăi, genunchii care suferiseră entorse, şi, mai ales, accidentul suferit la gleznă. Putea să îndure durerea asta. O va îndura! Furia se aprinse ca o scânteie în pieptul lui, iar el strânse din dinţi şi dădu peste buzunarul căutat. Perfect! Apăsă mai departe, degetele lui căutând şi scoţând la iveală... bricheta. Perfect. O aşeză cu grijă deoparte. Acum, celălalt buzunar. Degetele pipăiră dinţii de metal ai fermoarului, după care descoperiră buzunarul. încordându-se, el îşi strecură palmele prin deschizătura acestuia, cât mai adânc posibil. Trebuia să fie acolo! îl purta mereu cu el! Broboanele de sudoare îi ardeau ochii. Panica se scugea încet-încet în adâncul său.

Apoi o simţi... ustensila „Ultra" a fabricii Pomeroy! Nu reuşea s-o prindă şi s-o păstreze, degetele lui fiind alunecoase din pricina transpiraţiei, dar cu multă străduinţă şi cu o hotărâre de fier, Billy o apucă în cele din urmă, scoţând-o centimetru cu centimetru din buzunar. *Acum, ajută-mă, Doamne,* zise el, în timp ce cu degete tremurânde se străduia să deschidă mecanismul acela ultrarapid.

„Ultra" îi alunecă din mâini. Lui îi veni să înjure, dar se stăpâni. Nu era singur. Dumnezeu se afla alături de el. Cu toate astea, era furios pe neîndemânarea de care dădea dovadă.

- Dă-mi putere, mormăi el, dând din nou peste unealtă, închizând ochii pe sub eşarfă, folosi o tehnică pe care o învăţase cu mulţi ani în urmă, atunci când încercase să-şi domine furia. îşi imagină arma pe care o ţinea în mână şi, respirând rar şi cu calm, o roti până ce i se păru că are o poziţie confortabilă. Cu ochii minţii, se văzu pe sine

împingând butonul cu pricina - unde naiba era? Uite-l! Simţi butonul şi împinse.

Ţac! Prima lamă ieşi la iveală.

Aleluia!

Mulţumesc, Iisuse!

Doamne, nu mă părăsi, se rugă el în tăcere, *dă-mi puterea să-l ucid pe nenorocitul ăsta.*

în ceasurile acestea, învăluit în întuneric, Billy Ray pricepuse care era misiunea sa. Dumnezeu îi oferea şansa de a scăpa lumea de monstrul acela care-l sechestrase. Nu era doar un simplu test, ci şansa lui de a-şi dovedi loialitatea faţă de Dumnezeu. Procedând astfel, nu se salva doar pe sine, ci şi vieţile celor pe care ucigaşul se pregătea să-i elimine. El devenea astfel şi un soi de erou local. Presa va prelua îndată subiectul. Parohia lui va deveni şi mai înfloritoare. Se va scrie şi o carte. Şi se va realiza, probabil, şi un film.

Deocamdată însă, trebuia să se concentreze pentru a învinge, contând pe vechea lui amică, furia.

Fiindcă era furios.

Furios şi gata să se răzbune.

Puse unealta „Ultra" la treabă, apucându-se să taie banda adezivă înfăşurată în jurul încheieturilor mâinilor.

Vino, nemernic psihopat ce eşti, cugetă el, în vreme ce furia se scurgea ca o flacără prin venele sale, *o să te distrug.*

Sora Maria fu ridicată în picioare printr-o mişcare violentă.

Mâinile îi erau legate la spate, dar agresorul îi scosese banda adezivă din jurul gleznelor, şi eşarfa cu care fusese legată la ochi şi îi atârnase rozariul la gât.

- Mişcă-te, mormăi el din spatele măştii.

Ameţită şi neputincioasă, ea se mişca cu mare greutate. Cu ţeava armei lipită de coloana ei şi împinsă de bruta aceea îmbrăcată în negru, ea înaintă, împleticindu-se prin întuneric, pregătindu-se pentru ce anume? Pentru tortură, probabil. Mai degrabă, pentru un viol. Şi cu siguranţă pentru moarte.

împingând-o înainte, el îndreptă lumina slabă a lanternei spre pământul umed. Frunzele moarte formau un covor peste drumul acela mlăştinos şi îmbibat cu apă. Chiparoşii semănau cu nişte fantome, rădăcinile lor străpungând pământul şi plonjând în apa aceea stătută. Ea nu ştia în care dintre zonele mlăştinoase ale Louisianei o adusese, dar era convinsă că va muri.

Tatăl Nostru care eşti în Ceruri...

El îndreptă lumina lanternei în direcţia unei clădiri, insistând asupra ei, o casă spaţioasă, formată dintr-un singur corp de clădire, care arăta ca şi cum ar fi fost abandonată cu mulţi ani în urmă. Peretele lateral era parţial dărâmat, ferestrele sparte, corpul

de clădire învecinat fiind acum doar un morman de scânduri putrede.

Ea reflecă la tot ce-ar putea el să-i facă, la durerea pe care urma s-o îndure, acceptându-şi, până la urmă, soarta, rugându-se să aibă puterea de a nu se da bătută. îşi aduse aminte de Iisus şi de tot ceea ce îndurase El răstignit pe cruce, dorind să poată îndura tot ceea ce avea să urmeze cu demnitate, cu supunere, gata să ierte acest biet suflet chinuit.

Fu împinsă pe două trepte, ce apăruseră în calea ei pe neaşteptate, după care pătrunse într-o încăpere întunecată. Ţinând arma lipită de spatele ei, ca şi până acum, el aprinse o veioză.

Inima ei se făcu mică în secunda în care dădu cu ochii de spaţiul acela strâmt, care pe vremuri fusese o sufragerie, încăperea era plină de noroi din pricina vremii capricioase, a paraziţilor şi a neglijenţei de care aceasta avusese parte ani la rând. Mirosul de putreziciune se simţea peste tot, iar lângă peretele cel mai îndepărtat al camerei, aşezat pe un scaun, cu membrele inferioare legate de picioarele metalice şi cu mâinile la spate, se afla Billy Ray Furlough. Era gol-puşcă, legat la ochi şi cu o bandă adezivă lipită peste gură.

- Nu! strigă ea, cu o voce înfundată, din cauza benzii lipite deasupra buzelor.

- La dracu'! Agresorul ei o ocoli, dezlipind banda de deasupra buzelor cu o mişcare rapidă, moment în care ea vomită.

Cum era posibil? Tată Ceresc, nu!

Ea plângea în hohote, complet distrusă.

Nu! Nu! Nu!

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Ea continuă să vomite şi nu băgă de seamă că agresorul o părăsise, că traversase linoleumul zdrenţuit, postându-se lângă unicul ei copil.

Pe toţi sfinţii, cum aflase monstrul acesta? Ce voia de la ea? Gâfâind şi tuşind, ea îl privi pe mascatul care o sechestrase, observând cât de mândru stătea acesta lângă fiul ei.

Ea nu putea permite una ca asta. Indiferent ce ar fi pus la cale mintea aceea bolnavă nu-l va lăsa să-i facă rău fiului ei, băiatului pe care ea îl dăduse spre adopţie cu mulţi ani în urmă...

- Nu face asta, îl imploră ea. Cere-i iertare lui Dumnezeu şi nu mai păcătui.

- Nu eu sunt păcătosul, zise el, scoţând eşarfa cu care era legat la ochi Billy Ray.

Billy Ray întoarse spre ea o privire sticloasă şi ea îşi dădu seama că el suferise foarte mult. Nu se uită la trupul lui gol, ci în ochii lui întunecaţi, la fel ca ai tatălui său, un băiat pe care îl cunoscuse în tinereţe şi care murise cu mulţi ani în urmă.

- Vă cunoaşteţi, zise răpitorul cu o voce gravă şi satisfăcută, şi spre groaza ei, ea observă că fiul ei o recunoscuse. O spunea expresia chipului său, teama

că secretul ei fusese deconspirat, într-un fel sau altul. Mama şi fiul.

Ooo, Sfântă Fecioară.

- Amândoi trăind în minciună.

Billy Ray îşi întoarse privirea spre agresor şi Maria observă că expresia lui era alta, furia animându-i nările, ochii îngustându-se, să-şi dea seama că se pregătea să comită un gest prostesc, un gest periculos. Ea nu putea permite aşa ceva.

Trebuia să facă ceva ca să-l salveze. Chiar dacă pentru asta ar trebui să ucidă. Crima era un păcat mortal... sufletul ei urma să putrezească în iad.

Perfect, aşa să fie.

Billy Ray, prefăcându-se că e încă legat şi dezorientat, nu reuşea să-şi ia ochii de la femeia care-i dăduse viaţă. De ce se afla aici? Psihopatul reuşise, până la urmă, să o răpească pe călugăriţa Maria Montoya, cea care-l adusese pe lume, lăsându-l apoi în grija unor părinţi care fuseseră mult prea proşti pentru a înţelege noţiunile de bază ale geneticii.

Iat-o aici, îmbrăcată doar în cămaşă de noapte, părând bătrână, obosită, speriată, cu rozariul atârnat la gât, buzele ei mişcându-se în tăcere. El presupuse că ea recita acum în minte toate rugăciunile, la fel de vechi ca şi rozariul de la gâtul ei. Fără îndoială că spera în intervenţia divină.

Ea. Călugăriţa. Mama lui.

Târfa.

Ascunzându-se sub veşmintele sacre.

Făcând pe pioasa.

El o ura, dar şi mai mult îl ura pe individul acesta care voia să-i ucidă cu o armă ce semăna suspect de mult cu una dintre armele colecţiei lui, Rugerul placat cu nichel şi platină, pe care el îl păstra sub scaunul din faţă al Mercedesului.

Psihopatul se întoarse cu spatele preţ de o secundă. în clipa aceea, Billy Ray trecu la acţiune. Se repezi înainte, având picioarele dezlegate şi mâinile libere. Cu o forţă despre care el jură că venea de la Dumnezeu, înfipse cu toată puterea unealta „Ultra" a fabricii Pomeroy în pieptul atacatorului, în clipa în care acesta se întoarse cu faţa spre el.

Sângele ţâşni.

Călugăriţa ţipă, repezindu-se asupra atacatorului său.

Răcnind, psihopatul izbi cu patul armei în obrazul lui Billy Ray. Durerea se răspândi în craniul acestuia. Nasul îi fu fracturat. Billy Ray căzu pe spate, pierzând controlul asupra uneltei „Ultra". Intenţionase să-l înjunghie de mai multe ori la rând, până ce bărbatul acela avea să-şi dea duhul, dar palmele lui erau alunecoase din pricina sângelui, şi intervenise şi călugăriţa, încercând să se interpună între ei doi, *atacându-l* cu mâinile goale.

Nu!

într-o fracţiune de secundă, uriaşul acela, cu masca ridicată din pricina asaltului călugăriţei, cu arma lui Billy Ray înfiptă în continuare în pieptul său, o dădu la o parte pe sora Maria, susţinând-o şi vârându-i arma între degetele tremurătoare...

Sora Maria oftă din adâncul inimii. *O s-o oblige să-l ucidă pe Billy Ray? Nu!*

Ea se luptă cu bruta, plângând şi ţipând, dar psihopatul era puternic - mult prea puternic. El îndreptă arma spre inima lui Billy Ray şi apăsă pe trăgaci...

Billy Ray sări înapoi, încercând să se ferească.

Poc!

Rugerul slobozi glonţul.

Durerea explodă în pieptul lui Billy Ray. El clipi. Apoi înţepeni, în vreme ce sângele i se revărsă pe gură. Văzu cum psihopatul răsuceşte încheietura mâinii soréi Maria, până ce aceasta începu să strige. Cu încetinitorul şi totalmente uimit, văzu cum bărbatul lipeşte pistolul de tâmpla femeii, după care apasă pe trăgaci. Cutremurându-se, Billy Ray închise ochii şi se rugă până ce moartea veni să-l răpească de pe această lume.

Călugăriţa se prăbuşi în braţele lui. Cu grijă, el îi aşeză trupul peste al predicatorului, lăsându-i îmbrăţişaţi, mamă şi fiu, două firi atât de diferite.

Durerea îi ardea trupul. Privi spre cuţitul care era şi acum înfipt în pieptul lui, şi asta-l umplea de furie. Nemernicul ăla îl înjunghiase. Din fericire, lama lovise o coastă, aşa că rana era dureroasă, dar nu-i răpise puterile. Avea de gând să scoată cuţitul de-acolo, dar mai târziu, când va fi departe de aici. Nu-şi putea permite să lase şi mai multe urme de sânge în încăperea aceea.

Fusese un prost. Acţionase neglijent. Nu crezuse că predicatorul acelea putea fi chiar atât de inventiv. Se uită în jos, spre cadavrul bărbatului. Oare cum reuşise să se dezlege? La lumina lanternei, observă cum scaunul fusese târât spre maldărul de haine. Prin urmare, reverendul se târâse uşor prin întreaga încăpere, reuşind, cine ştie cum, să scoată arma albă din buzunar, dezlegându-se, după care aşteptase? De ce nu fugise?

Poate că pierduse noţiunea timpului?

Nu se aşteptase ca răpitorul să se întoarcă?

Ori îşi dorise să devină un erou, simţindu-se invincibil, din moment ce făcea parte din „echipa lui Dumnezeu", aşa cum declarase în nenumărate rânduri. Ipocritul.

Satisfăcut de felul cum îi aranjase pe cei doi, el ridică capul călugăriţei, îi scoase rozariul de la gât şi-şi băgă repede biluţele sacre în buzunar. Apoi luă arma. Rugerul lui Furlough, placat cu nichel şi platină.

Ieşi afară fără să facă zgomot. Dându-şi seama că pantofii erau stropiţi cu sânge, se opri pe trepte pentru a-i curăţa, după care se duse la Mercedes şi deschise portbagajul. Găsi cutia de prim ajutor, o luă, încercând să nu ia seama la durerea puternică din piept şi porni pe aleea lungă, spre docul ai cărui piloni erau afundaţi în mocirlă. Barca cu vâsle se afla tot acolo unde o lăsase cu câteva ceasuri în urmă. Se urcă şi, folosindu-se de lumina lanternei, se uită la arma albă care ieşea în afară prin costum. Verificând conţinutul trusei de prim ajutor, descoperi câteva bucăţi de tifon şi un leucoplast steril. Deocamdată era suficient. Strângând din dinţi, el extrase cuţitul din rană. Sângele începu să se scurgă şi el îl opri cu ajutorul tamponului de tifon. Desfăcu rapid toate cele cinci pachete de tifon, aşează fâşiile una peste alta, după care le fixă cu leucoplast. Rana sângera şi îl durea nespus, însă nu fusese perforat niciun organ vital. De data asta avusese noroc. Ţinând lanterna în dreptul ei, privi atent la arma albă, marca Pomeroy, o armă de buzunar pentru domni, care purta inscripţia „Ultra".

Fir-ar al dracului!

îl ura pe Billy Ray, dar şi pe Asa Pomeroy. Pentru ei doi, totul se terminase.

Clăti lama în apă, spălă arma, după care o aruncă în cutia de prim ajutor. Lângă „Ultra", aşează rozariul şi revolverul. Apucă în grabă una dintre vâsle şi începu să vâslească spre locul unde îşi ascunsese camioneta, la mai puţin de două mile distanţă de biroul preotului.

Trebuia să se mişte repede. Zorii aveau să sosească peste doar câteva ore, iar el voia să fie departe de proprietatea lui Billy Ray Furlough în momentul în care cadavrul acestuia va fi descoperit.

în afară de asta, planul lui nu era nicidecum pe sfârşite.

Nu dispunea de timp suficient, cugetă el, afundând vâsla în apă. Durerea din pieptul lui era intensă, dar el o ignoră.

Astăzi, trebuia să se ocupe de alte câteva persoane.

Zâmbind cu cruzime, el continuă să vâslească în întuneric. Becul micuţ al lanternei îl ghida în aceste ape bine cunoscute. Surprinse ochii unui aligator care trecea înot pe lângă barcă, iar în secunda în care scană malul cu privirea zări un oposum şi nişte ratoni care se uitau după el. El inspiră, vâslind cu mare precizie, aşa cum făcea în copilărie.

Când i se dăduse voie.Când fuseseră ridicate restricţiile...

Strânse din dinţi, gândindu-se ce mult se schimbaseră toate. Când făcuse cunoştinţă cu *ea.* Buzele lui se schimonosiră, ca şi cum ar fi adulmecat un miros neplăcut.

Ea, cu râsul ei vesel, cu vocea scăzută, cu voinţa ei de fier. O femeie minionă, în ciuda tocurilor înalte pe care le purta întotdeauna. O frumuseţe fragilă, care-i făcuse pe bărbaţi, chiar şi pe cei de vază, să se prosterneze la picioarele ei.

De la bun început, ea schimbase lucrurile. Nu se mai vâna în extrasezon, nimeni nu mai stătea treaz până noaptea târziu, nu se mai mânca în faţa televizorului, nu „se mai auzea zgomotul acela asurzitor al basului" şi nu se mai recitau melodii dezgustătoare, violente şi scârboase".

El strânse vâslele în palme.

Ea, cu căţelul ei zglobiu şi mititel, cu caii ci scumpi...

Zâmbetul se transformă într-un rânjet batjocoritor, în vreme ce el cântări ironia întregii întâmplări: câinele călcat de cal, murgul „lustruit" retrăgându-se din calea şarpelui, aruncând femeia-călăreţ din şa; femeia-amazoană căzând şi lovindu-se într-un pietroi cu vârful ascuţit. Până în momentul în care ceilalţi începuseră să se agite, căutând-o, vulturii deja se adunaseră deja ciucure în jurul ei.

Astfel că acum el putea inspira profund aerul greu al golfuleţului, ascultând târâitul insectelor în păpuriş, privind la luna care răsărea pe cerul întunecat, străpungând apa sălcie. *Ea* nu reuşise să-l oprească.

îşi conduse ambarcaţiunea spre malul golfuleţului. Sărind din barcă, o trase la mal, ancorând-o în stufăriş.

Scoţându-şi cizmele şi înlocuindu-le cu espadrilele din rucsac, trase de câteva ori aer în piept, după care inspiră din nou, ceva mai profund. Durerea era suportabilă. înghesui cutia de prim ajutor în rucsac, după care porni spre partea opusă a drumului de ţară, îndreptându-se spre fermă. Apoi traversă aleea şerpuitoare şi o porni în fugă spre locul unde-şi parcase camioneta.

Totul decursese excelent.Până în momentul în care Billy Ray Furlough fusese gata să-l învingă, iar călugăriţa aia... cine ar fi zis că femeia aceea umilă şi dulce va avea îndrăzneala să-l atace? Ca o ursoaică, reflectă el, reamintindu-şi de avertismentul tatălui lui înainte de a-şi lua carabinele şi a porni pe drumul acela lung către munţi. *Să nu te interpui niciodată între o ursoaică-mamă şi puiuţii ei. Orice ar fi. Dacă faci greşeala asta, atunci împuşc-o. Repede. înainte ca ea să aibă ocazia să te jupoaie de viu!*

De două ori în timpul fugii sale, trecu pe lângă el un vehicul. De două ori se aruncă la marginea drumului, în şanţ, rămânând întins acolo, până ce luminile farurilor dispăruseră în noapte. Abia apoi, el o lua din nou la fugă. Rana din piept îl durea. Era conştient că sângera din nou, şi-şi reprimă o sudalmă în secunda în care îşi aminti cum fusese păcălit de preot.

Cum de fusese posibil aşa ccva? El avea un IQ de geniu. Billy Ray Furlough nu era decât un exaltat, un fost atlet care alesese să-şi domolească furia, folosindu-se de acel mijloc care putea părea o pioşenie plină de pasiune. Corecţie: Billy Ray Furlough era acum un om pasional *care murise.*

Camioneta era tot acolo unde o lăsase: la restaurantul al cărui patron era, de multe ori, chiar el. Localul funcţiona non-stop. Aici obişnuiau să se oprească camionagiii pentru a bea o cafea şi pentru a mânca o plăcintă; seara se servea bere şi lichior puternic alcoolizat. Lumea îi ştia numele, şi nimeni nu se mira dacă camioneta rămânea acolo mai mult decât el. O parca întotdeauna între celelalte vehicule şi materiale prefabricate, înghesuite în zona respectivă. De fiecare dată, îşi făcea apariţia, fie trecând prin spatele restaurantului, unde se afla barul, fie prin faţa acestuia. Se asigura că fusese văzut la un interval de două ore şi ccva. Oamenii îl ştiau ca vânător şi pescar, un bărbat care îşi parca întotdeauna maşina acolo când avea chef să joace. Mulţi îl necăjeau, fiindcă nu-l văzuse nimeni cu vreun cerb sau măcar cu nişte raţe în rucsacul de vânătoare, sau cu vreun peşte în năvod. El făcea mereu haz de ironiile lor şi îi cinstea cu un rând,

mărturisindu-le clienţilor obişnuiţi ai localului că îi plăcea cel mai mult să se afle în mijlocul naturii.

Ei îl credeau un constructor independent - un zidar de doi bani şi presupuneau că în multe rânduri trecuse prin situaţia de şomer.

Nimeni nu-i adresa prea multe întrebări, iar „acoperirea" funcţiona perfect.

Privi în jur. Camioneta era învăluită în întuneric, un întuneric intens, chiar şi partea de est a bolţii cereşti fiind slab luminată. El îşi descălţă rapid pantofii de tenis, îşi dezbrăcă costumul de scafandru, sub care purta o pereche de blugi. Tifonul era îmbibat cu sânge. îmbrăcă o cămaşă albastră de bumbac, încheie nasturii din dreptul pansamentelor, şi-şi puse pe deasupra haina bleumarin din nailon.

îşi acordă o clipă nepreţuită pentru a-şi reveni. Apoi coborî din camionetă, se opri să cumpere un ziar şi se prefăcu absorbit de citirea titlurilor articolelor, în timp ce intra în restaurantul plin până la refuz cu şoferi de camion care băuseră deja prima ceaşcă de java pe ziua aceea. îi făcu semn chelneriţei roşcate, ştiind că aceasta era gata să iasă din schimb, după care ocupă un scaun şi ceru cafea, ouă cu şuncă bine rumenită şi biscuiţi.

Aşteptându-şi micul dejun, încercă nu se gândească la crimele pe care le comisese, neputând să intre, momentan, în starea aceea tranzitorie dintre trezie şi somn, când el se lăsa pradă încântării, simţind cum aceasta i se scurge bubuind prin vene, reamintindu-şi cum sfârşiseră cu toţii. Nu, nu încă... avea nevoie să fie lucid. Trebuia să-şi îngrijească rana, dar, deocamdată, nu era momentul, nu până nu-şi punea bine la punct „acoperirea", asigurându-se că toată lumea îl văzuse luându-şi micul dejun.

Analizând prima pagină, observă că toate comentariile referitoare la Asa Pomeroy şi Gina Jefferson erau tipărite în josul paginii, deoarece fotografia lui Luke Gierman, din pricina înmormântării, se afla în partea de sus a paginii. Celelalte articole erau tipărite în restul paginilor publicaţiei.

- Un psihopat în toată regula, zise un camionagiu din partea locului care-şi luase omleta. El bătu cu degetul pe pagina de ziar, trecând spre separeul său

favorit. Cei din anturajul lui declaraseră că îl cheamă Hank. De-abia aştept să-l prindă pe cretinu' ăsta şi să-l aranjeze. El aprobă, înfundându-şi şapca de camionagiu pe cap. Mdda, de-abia aştept clipa asta. Ascultam întotdeauna *Nemulţumirile tui Gierman.* Nu pot să sufăr că acum colegul lui, cum naiba-l cheamă?

Maury Taylor, imbecilule, zise el în gând, înălţând din umeri.

- Maury, aşa îl cheamă. Un jegos, tipul. Vrea să devină cineva pe spinarea lui Gierman. Dracu' să-l ia. El îşi frecă falca ţepoasă. Nu ştiu de ce, dar îl detest.

- Mdda, zise el, chiar în momentul în care i se pusese în faţă farfuria cu ouă, şuncă şi aperitive.

- îmi pare rău pentru gălbenuşul spart, zise chelneriţa. Avem o bucătăreasă nouă. E în regulă?

Nu!

- Pot să-ţi aduc altele.

Nu face aşa ceva. Nu-ţi acorda prea multă atenţie. Zâmbeşte şi prefă-te că n-are nimic dacă bucătăreasa e o nepricepută.

- Sunt foarte bune, zise el.

- Sigur? Nu-i mare lucru să pregătim altele.

- E OK. *Iisuse, cucoană, mai slăbeşte-mă!* spuse el în gând.

- Ei, atunci, o să-ţi ofer o bucată de plăcintă. E din partea casei. Proaspăt scoasă de la cuptor.

El aprobă, iar Hank îl bătu pe spate.

- Poftă mare.

- Şi ţie, zise el, deranjat de impactul palmei. De-abia dacă putea să respire. Sprâncenele stufoase şi cărunte ale lui Hank se apropiară una de alta, deasupra ramelor groase ale ochelarilor.

- Hei, ce-a' păţit acolo? întrebă el, arătând cu degetul său gros spre cămaşă. Te-ai tăiat în timp ce te rădeai? Hank pufni în râs, dar râsul părea nenatural.

Privi în jos. Pe cămaşă apăruse o pată roşie.

Raţionă cu viteza sunetului.

- M-a atins ferăstrăul cu lanţ, ieri, când încercam să tai nişte crengi.

- Iisuse, omulte, puteai să te faci bucăţi. Trebe' să ai mare grijă cu chestiile astea.

- Ai pus punctul pe „i". El aprobă, prefăcându-se ruşinat, fiindcă nu fusese în stare să mânuiască cum

trebuie o unealtă. M-am dus la o clinică de urgenţă ca să-mi pună copci, dar cred că va trebui să merg din nou acolo.

- Sigur că da, ar fi mai bine să te duci. Hank se încruntă, dădu scurt din cap, în semn de aprobare, după care îşi ridică şapca, îşi aranja părul şi şi-o trase din nou pe ochii după aceea. Ne mai vedem.

El îşi încheie fermoarul jachetei, mâncând la repezeală, dar având grijă să nu se atingă de partea cu gălbenuşul risipit. Ca să-i facă în ciudă chelneriţei înfulecă patru bucăţi de plăcintă, şi o cu cafea, după care lăsă pe tejghea suma potrivită pentru consumaţie şi încă cincisprezece la sută sub formă de bacşiş.

în tot acest timp, îl blestemă în gând pe Billy Ray Furlough.

Dar nemernicul îşi primise răsplata, nu-i aşa?

Zorii se iviră în timp ce el traversă oraşul, îndreptându-se spre partea din spate a sanatoriului „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Camioneta înainta sărind peste hârtoapele şi hopurile unui drum părăsit, care altădată făcea legătura cu o fermă, abandonată şi ea de multă vreme. Parcă înăuntrul hambarului, se strecură printr-o gaură a gardului, traversă apoi o alee care ducea la o intrare privată, situată sub una dintre arcadele corpului principal al clădirii.

Odată intrat înăuntru, străbătu mulţimea labirintică a coridoarelor, până ce ajunse la „apartamentul lui", cel pe care-l cunoştea de foarte mult timp şi pe care pusese stăpânire. Folosindu-se de lanternă, merse la o fostă sală de operaţie, scotoci prin sertare şi găsi câteva bandaje. îşi descheie nasturii jachetei, după care îndepărtă tampoanele de tifon îmbibate cu sânge. Hemoragia aproape că se oprise, sângerarea nemaifiind atât de abundentă. Dacă nemernicul acela n-ar fi reuşit să-l înjunghie, lama ar fi produs o simplă zgârietură, care nu ar fi sângerat, de la bun început, atât de tare.

îşi curăţă rana cu grijă, foiosindu-se de apa rece care curgea la duş. Stoarse puţin gel dintr-un tub cu cremă antiseptică, pe care-l luase din cutia de prim ajutor a reverendului. Apoi deschise pachetele de vată sterilă şi le aplică direct peste rană. Fixă bandajul cu leucoplast, după care îşi pansa toracele

cu bandaj „Ace", uitat într-unui dintre sertare. Locul acela părea pregătit să-şi preia funcţia, ca şi cum uşile sale s-ar fi închis abia cu o zi în urmă.

După ce termină, îşi cără rucsacul în camera sa şi aprinse lumânările. Desfăcu secreterul, după care înşiră noile sale comori. Rozariul şi revolverul aveau să stea împreună, în aceeaşi nişă, cu mărgeluţele acelea rubinii, înfăşurate pe ţeava armei 337 confecţionată din nichel placat.

Apoi îşi plimbă degetele pe suprafaţa celorlalte comori - ceasul, inelul, cruciuliţa din aur şi portofelul pentru bancnote bătut în diamante... Colecţia creştea văzând cu ochii, dar el mai avea de parcurs un drum lung. Pusese cele şase articole sub cheie, dar mai avea nevoie de încă opt... toate aparţinând unor persoane speciale, una dintre ele fiind aleasa.

Deschizând un album, el cercetă fotografiile vechi - spitalul, personalul, pacienţii, călugăriţele. Mai existau şi alte câteva fotografii, dar unii dintre protagonişti nu apăreau în grupurile zâmbitoare. O parte din misiunea lui era aceea de a găsi fotografii ale acestora.

Făcuse o alegere înţeleaptă, gândi el. îşi perfecţionase planul ani de zile. Cei paisprezece, atât bărbaţii, cât şi femeile, nu se căiseră. într-un fel se aleseseră singuri, nu?

El îşi plimbă degetul peste chipurile celor pe care-i însemnase cu creion roşu, după care se uită în sus, deasupra secreterului, de unde-l privea atent din fotografia înrămată, Faith Chastain. El se gândi la ea şi la întâlnirile lor secrete, petrecute cu mulţi ani în urmă....

Apoi ascultă huruitul conductelor vechi, adulmecând aroma mucegaiului, a morţii şi a întunericului şi gândindu-se la ceilalţi... în minte revăzu detaliile fiecărei crime, momentul acela pur, sentimentul copleşitor al puterii, acel extaz sexual incredibil...

O să se ascundă. O să se odihnească.

Câteva ceasuri sau, probabil, câteva zile. - Dar nu pentru multă vreme, jură el, privind la fotografia lui Faith. Nu pentru multă vreme.

23

/4bby se întinse şi deschise un ochi. Razele soarelui se stecurau printre storuri, formau pete de

lumină peste cuvertura şifonată, dedesubtul căreia detectivul Montoya respira profund. Unul dintre braţe era aruncat deasupra capului, buzele lui fiind deschise atât cât să poată respira. Părul lui negru era răvăşit, conferindu-i o înfăţişare adolescentină, în comparaţie cu figura serioasă pe care o adopta de obicei.

Rememorând noaptea precedentă, în care făcuseră dragoste, ea zâmbi. Cuibărindu-se aproape de el, îi înconjură mijlocul cu braţele.

- Ai o jumătate de oră la dispoziţie ca să încetezi.
- Eşti treaz.
- Foarte, zise el pe un ton scăzut.

Printr-o mişcare rapidă, el se răsuci pe partea cealaltă, strivind-o cu greutatea trupului său. O privi în ochi, după care o sărută, începând să-i mângâie trupul într-un mod intim, atingând acele zone care generau pasiune. Câteva minute mai târziu, ea se alătură jocului său, explorându-se unul pe celălalt, redescoperind pasiunea nopţii trecute, care îi stăpânea şi acum.

Ea i se dărui şi, în timp ce făcea dragoste, ea nu se mai gândi, cuprinsă fiind de pasiunea care o copleşea, sub forma unor valuri adânci şi arzătoare. Totul se petrecu atât de rapid, încât îi tăie răsuflarea, rămânând surprinsă de disperarea cu care îi răspunsese.

Mă îndrăgostesc de tine, gândi ea, dar nu lăsă ca vorbele să prindă viaţă. Nu. Se bucura de bărbatul acesta, îi plăcea să facă amor cu el, dar nu era îndrăgostită. Nu avea de gând să confunde pofta trupească cu iubirea… Da, ţinea la Montoya. îi plăcea. Mult. Dar nu era neapărat vorba de iubire.

Mai târziu, când respiraţia lor căpătă un ritm ceva mai normal, Montoya ridică ochii şi-l zări pe Ansei care îi privea de pe raftul bibliotecii.

- Perversule, mormăi Montoya.
- Poate că ia notiţe.

El rânji, dându-se jos din pat, căutându-şi blugii pe care îi îmbrăcă.

- îmi răsfeţi privirea, glumi ea.
- Poate că mai târziu, vei putea să mai arunci o privire.
- O să ţin minte, domnule detectiv.

- Mi se pare corect. El îşi luă arma, care se afla pe măsuţa de toaletă, şi şi-o vârî la brâu. Ce părere ai dacă pregătesc eu cafeaua?

- Mmmm. Abby se întinse leneş. Pare o idee perfectă. Ea îşi scutură capul, dându-şi părul la o parte de pe faţă. Şi să dai drumul şi căţelei, da?

- Mdda, aşa voi face. După ce-ţi voi aduce ţie ziarul şi un trandafir cu coada lungă.

Ea îl urmări ieşind din cameră, atentă la torsul lui musculos.

M-aş putea obişnui cu asta, cugetă ea, lăsându-se pe spate între perne, şi privind spre tavan. îşi muşcă buza inferioară, retrăind cu ochii minţii clipele lor de pasiune. Cât de minunate fuseseră acele momente.

Hershey intră în cameră şi sări în pat fără să aştepte nici cea mai mică invitaţie.

- Bună, fetiţo, ce faci? Aşezându-se pe pat ca într-o postură de yoga, Abby mângâie căţeluşa. Cu o săritură uşoară, Ansei ateriză la capătul patului. Pisoiul păstră o distanţă apreciabilă faţă de căţea, dar se aşeză pe pernă, lângă Abby, şi începu să toarcă.

Auzind cum uşile de la dulap erau deschise şi închise, strigă:

- Cafeaua e în dreapta aragazului, pe raftul de sus.

Urmară alte bocăneli. Apoi, auzi uşa din spate deschizându-se şi trântindu-se cu zgomot.

- E pierdut. Mai bine mă duc să dau o mână de ajutor, băieţi. îşi îmbrăcă la repezeală capotul şi o porni desculţă spre bucătărie, acolo unde Montoya tocmai descoperise cafeaua. Măi, ce detectiv deştept.

- Ai grijă, o avertiză el, făcând o grimasă. Tot tipu' cu arma am rămas.

Ea oftă uşor, amintindu-şi că 38-ul lui Luke dispăruse.

- Ai nevoie de o mână de ajutor? întrebă, aşezându-se pe scaunul de la bar.

- Cred că mi-am regăsit-o.

- Sigur?

Ochii negri sclipiră amuzaţi, iar ea descoperi că adora felul în care părul îi cădea pe frunte şi blugii pe şolduri.

- Ai fost afară? întrebă ea.

El aprobă. M-am uitat sub fereastra spălătoriei, ca să văd dacă există urme de paşi sau orice alt indiciu care să confirme prezenţa hoţului. N-am descoperit nimic, dar o să sosească aici o echipă de la laborator, pentru a lua amprente şi a verifica încă o dată zona.

- Nu e nevoie de comiterea unui infracţiuni?

- Tu vei sesiza dispariţia armei, iar eu o să „trag câteva sfori". După aceea, o să-ţi instalezi un sistem de alarmă.

- Mă ocup deja de asta, zise ea. Cea mai rapidă programare pe care am reuşit s-o obţin a fost pentru săptămâna viitoare, când va veni cineva s-o monteze.

- încearcă la All-Security. Pomeneşte-le numele meu.

- Şi acolo ai pile?

- Miguel, fratele meu, lucrează la All-Security. De ani de zile. Sunt sigur că te poate servi. El măcină cafeaua şi, în clipa în care huruitul aparatului se potoli, Hershey lătră scurt şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Se auzi clinchetul soneriei.

- Musafiri? întrebă el, privind spre ceas. La ora opt?

- Nu ştiu. Ea îşi înnodă cordonul capotului şi se apropie grăbită de uşă. Privind printre lamelele storurilor, o văzu pe
Zoey care se uita la ea. Valizele erau înşirate pe verandă, iar automobilul închiriat fusese parcat pe alee, în spatele Mustangului lui Montoya.

- Era şi timpul! zise Zoey, ducând cu ea o valiză pe rotile, servieta laptopului şi o geantă voluminoasă, imediat ce Abby deschise uşa. Hershey începu să se agite în jurul picioarelor ei, ca şi cum n-ar fi văzut-o de luni de zile pe sora lui Abby.

- Salut, fetiţo. Zoey se aplecă şi mângâie căţeluşa, după care se ridică. Ce e cu maşina aia? E Mustangul tău, nu-i aşa? Ai renunţat în sfârşit la bătrâna ta Honda? Sau ai moştenit una din maşinile lui Luke sau... Şirul vorbelor se opri în secunda în care îl zări pe Montoya, îmbrăcat doar cu blugii uzaţi, arma de la şold fiind cât se poate de vizibilă. Ea stătea în picioare sub arcada care despărţea livingul de bucătărie. Ooo... uuuau. îşi întoarse

privirea către sora ei, îşi drese vocea şi constată cu voce tare: Un bărbat înarmat?

- Zoey, zise Abby, simţind cum obrajii i se înroşesc uşor şi întrebându-se unde aveau să ducă toate astea. Ţi-l prezint pe detectivul Reuben Montoya. E *un poliţist* înarmat, iar Mustangul îi aparţine. Se uită la Montoya, arătând spre Zoey. Montoya, sora mea Zoey.

Zoey se apropie şi dădu mâna cu Montoya.

- Eu, ahh, cred că am nimerit într-un moment nepotrivit.

Ochii negri ai lui Montoya sclipiră, iar el îi aruncă lui
Abby o privire complice, după care făcu cu ochiul.

- Se putea şi mai rău, crede-mă.
- Ooo... Zoey părea invidioasă.

Imagini cu ei doi făcând amor se iviră rapid în mintea lui Abby. Şi-o închipui pe Zoey „topită" după Montoya, interesată de noul ei partener... *El* nu e *noul tău partener, Abby,* îşi reaminti ea cu hotărâre. Străduindu-se să surâdă, rezistă tentaţiei de a-l lua pe detectiv de braţ.

- Cred că sora mea nu are nevoie, momentan, şi de alte informaţii.
- Dă-mi mie astea. El luă bagajele lui Zoey, ducându-le în cel de-al doilea dormitor al casei, ca şi cum ar fi cărat o viaţă întreagă bagajele oaspeţilor în casa lui Abby.

Zoey înălţă din sprâncene, neputând să-şi ascundă un zâmbet larg.

- Oo, Abby. El e...
- E unul dintre detectivii care anchetează moartea lui Luke, zise Abby, întrerupând deducţiile lui Zoey.

Ea păru surprinsă.

- Şi stă aici, cu tine? Cu fosta soţie? Nu e ceva cât se poate de interzis? Eu am urmărit emisiunile referitoare la crime, şi poliţiştii nu au niciodată de-a face cu rudele victimelor, pentru că asta ar putea compromite mersul anchetei. Ochii ei verzi o priviră pieziş. Cu toate astea, nu te condamn.

Avertizându-şi soara din priviri, Abby rosti scurt:

- Detectivul Montoya pregătea cafeaua, nimic mai mult. După cum arăţi, precis ţi-ar prinde bine o ceaşcă.

- Ai pus punctul pe „i". A fost cea mai păcătoasă călătorie pe care am făcut-o vreodată. *Cea mai groaznică,* pe cuvânt. De la Seattle la Dallas am stat între un copil grăsuţ, o mămică stresată şi un tip uriaş care abia dacă a încăput în scaunul dinspre culoar. Ba chiar m-am dat într-o parte, ca el să poată juca şah pe computer. Apoi am stat o vreme în Dallas, iar zborul de legătură a fost şi mai rău. Au apărut probleme tehnice, nu aveau spaţii pentru cutii, nu aveau mâncare... apropo de asta, tu ce ai de mâncare?

Montoya îşi făcu din nou apariţia. Zâmbea, fiind evident că surprinsese ultima parte a conversaţiei.

- Ce e?

- Nimic, o linişti Abby. O porniră toţi trei spre bucătărie, în vreme ce Hershey ţopăia înaintea lor.

- O glumă doar de voi ştiută? întrebă Zoey. De când - Zoey arătă cu degetul de la Abby la Montoya - sunteţi împreună?

- Nu e vorba de o glumă a noastră, ci mai degrabă de faptul că amândoi ştim cât de limitate sunt... abilităţile mele culinare. Abby ocoli cumva întrebarea lui Zoey, deschizând uşa unuia dintre dulăpioare. Prin urmare, am pâine prăjită şi... unt de alune.

- E fără grăsimi?

Abby se uită spre sora ei.

- E unt de arahide, Zoe. Conţine grăsimi din belşug şi... Ea roti borcanul în aşa fel încât sora ei să poată citi cantităţile.... e cât se poate de gras. Conţine bucăţi de arahide. Nu e din cel fără grăsimi.

- O să mănânc din el. Din cauza mesei servite în avion, s-ar putea să ieşi în pierdere.

Montoya pufni în râs.

- Văd că te cunoaşte deja cât se poate de bine, mormăi Zoey. în vreme ce Montoya turnă cafeaua în ceşti, ea se cocoţă pe unul dintre scaunele fără spătar. Sincer, o să mănânc puţin unt, după care mă duc să mă întind în pat şi să-mi pun o mască de plante. Trezeşte-mă cu un ceas înainte de înmormântare. O să mă pregătesc într-o clipă.

- E programată la ora unsprezece. Abby găsi o jumătate de pâine în frigider, se asigură că aceasta nu avea urme de mucegai, şi puse două felii în prăjitorul de pâine.

- Perfect. O să dorm puţin înainte de înmormântare şi după aia mai vedem ce facem. Ea privi în ceaşca de cafea. Nu sunt nerăbdătoare să ajung acolo.

Nici eu, îşi zise Abby.

Din sufragerie se auzi soneria unui telefon.

- E al meu, zise Montoya, ieşind repede din încăpere.

Sorbind din cafea, Zoey îl urmări cu privirea.

- Drăguţ fund are. Se uită cu atenţie la sora ei. De fapt, tot ce posedă e foarte drăguţ. Ochii ei căpătară o strălucire aparte. Ar fi trebuit să-mi spui.

- Totul a început de curând. Adică, *de foarte puţin* timp.

Zoey se uită lung la ţinuta lejeră a lui Abby şi la părul
ei nearanjat.

- Mie mi se pare că eşti cât se poate de „prinsă".

Lui Abby nu-i plăcu insinuarea.

- Aşa cum spuneam, e ceva „recent". Nu ştim cât de... implicaţi... suntem.

- Nu-l lăsa să-ţi scape, Abs, tipul e într-adevăr atrăgător. Sorbi din ceaşcă. Dar nu ştiu ce să spun despre profesia lui.

- Nu am de gând să mă mărit cu el, Zoey. Pur şi simplu, suntem... Ce erau ei? Nu avem o relaţie... Nu ne vedem cu regularitate.

- Mmm. Zoey mai sorbi o gură de cafea. Nu te învinovăţesc... câtuşi de puţin.

- Cum adică „lipseşte"? întrebă Montoya, alarmat.

Maica superioară oftă.

- Adică am căutat peste tot, prin clădire, pe afară. Sora Maria nu e nicăieri. Patul ei arată ca şi cum ar fi dormit în el, e nearanjat, iar ea... pur şi simplu, a dispărut. îmi pare rău că te deranjez, dar ea mi-a vorbit atât de frumos despre tine şi mi-a spus că, în caz că va păţi vreodată ceva, tu să fii prima persoană pe care o voi apela.

El se îmbrăcă cât ai clipi, în timp ce vorbea.

- Cine a văzut-o ultima dată?

- Cred că eu am fost aceea.

- Unde?

- La uşa camerei ei, înainte de liturghie, am trecut pe hol... şi... o, dragul meu.

- Vin imediat acolo, o linişti Montoya. Fiorul rece al groazei îi făcea tâmplele să pulseze.

- Nu permiteţi nimănui să intre în camera ei şi nici să aibă acces pe hol, în preajma dormitorului său. Ajung într-o jumătate de oră.

Termină de îmbrăcat, după care intră grăbit în bucătărie. Abby ridică privirea de la felia pe care tocmai o ungea cu unt de arahide.

- Trebuie să plec. El nu avea timp de explicaţii, dar ea arăta atât de bine în halatul de baie de culoare albă, încât el nu se putu abţine să nu o strângă în braţele sale şi s-o sărute apăsat. Să încui bine uşile, zise el, în timp ce ieşea. O să te sun mai târziu.

- Bine.

Zoey rămase cu felia de unt în faţa ei, fără s-o mănânce.

- Doamne, Abby, şopti ea. E al naibii de seducător şi pasional.

- Aţi căutat peste tot? întrebă Montoya încercând să-şi păstreze sângele rece. Stătea pe scaun în biroul maicii superioare, o cameră mare, lambrisată, dotată cu şemineu şi cu un birou lung, ale cărei ferestre aveau vedere spre mănăstire.

- în întreaga mănăstire. în toate locurile pe care le frecventa. Femeia, având jumătate din greutatea mătuşii sale, împlinise deja optzeci de ani. Avea o piele ridată, ochelari şi ochii albştri, la fel ca cerul lunii iunie. Ridurile din jurul gurii erau adânci, dar mintea îi funcţiona bine. După cum ştie toată lumea, sora Maria obişnuieşte să facă plimbări solitare. Eu am avertizat-o că nu e bine, că trebuie să fie însoţită de cineva, dar... Ea oftă şi clătină încet din cap, făcându-şi semnul crucii.

- împrejurimile le-aţi cercetat?

- Doar pe cele din jurul mănăstirii. Dar l-am rugat pe domnul DuLoc să cerceteze şi mai departe.

- Lawrence DuLoc, nu? Grădinarul? îşi aminti Montoya.

- Da.

- De când timp lucrează pentru mănăstire?

- De ani de zile... mai mult de zece, sunt sigură de asta. O să verific documentele.

- Puteţi face asta?

- N-am avut niciodată probleme din pricina lui.

- Locuieşte aici?

- Da, într-o căbănuţă, situată la căpătui proprietăţii. Dar să ştiţi că domnul DuLoc a fost un dar de la Dumnezeu. Ochii îi sclipeau şi ridică puţin bărbia, ca şi cum el ar fi ofensat-o.

- Va trebui să-i verificăm pe toţi cei care au de-a face cu mănăstirea, pentru a o putea găsi pe sora Maria. Sunt sigur că dumneavoastră doriţi să cooperaţi fără rezerve.

Buzele ei se îngustară şi mai mult.

- Bineînţeles, domnule anchetator Montoya, dar e datoria mea să-i apăr pe cei care lucrează şi trăiesc aici.

- îi vom apăra împreună. Se ridică. Pot vedea dormitorul ei?

Bătrâna călugăriţă îşi scoase ochelarii de pe nas, şi aceştia rămaseră la gâtul ei, atârnând pe un lanţ. Apoi ieşi din spatele biroului şi-l conduse pe Montoya pe coridoarele clădirii, până la cel de-al doilea etaj. Baricadase uşa cu ajutorul a două scaune, astfel că o deschise fără a folosi cheia.

- Dormitorul nu era încuiat?

Ea ridică privirea spre el.

- Aici nu e nevoie de aşa ceva.

- Nu a fost nevoie până aseară.

El cercetă cu privirea camera micuţă. Patul era aşezat într-un colţ, cuverturile erau mototolite, iar aşternuturile atârnau spre podea. Stomacul lui se strânse, imaginându-şi lupta mătuşii sale. Uşa de la dulap rămăsese întredeschisă, înăuntru zărindu-se câteva piese de vestimentaţie - lenjerie şi haine de stradă. Fereastra îngustă era şi ea întredeschisă, briza uşoară strecurându-se înăuntru.

- N-aţi atins absolut nimic?

- Nu. Călugăriţa Rebecca, cea care merge în fiecare dimineaţă să-şi facă rugăciunile, a ciocănit la uşa ei. Cum nu a răspuns nimeni, a intrat înăuntru. Văzând că sora Maria nu era în cameră, a venit să mă cheme. Apoi am mers să ne facem rugăciunile, gândindu-ne că ea va veni mai târziu, dar nu s-a întâmplat aşa. Băgând de seamă că nu a venit să ia micul dejun, am început să o căutăm cu mai multă seriozitate. Am vorbit cu toată lumea, dar nu o mai văzuse nimeni după despărţirea mea de ea - adică în jurul orei opt seara. Cum v-am mai spus, ea nu a

declarat şi nici nu a făcut nimic care să dea de înţeles că ar avea vreo problemă. După aceea, v-am căutat la telefon. Mi-a dat numărul dumneavoastră în caz de urgenţă.

Oficial, el nu putea face absolut nimic până ce nu se scurgeau douăzeci şi patru de ore de la dispariţia mătuşii sale. Cu toate astea, se plimbă în perimetrul mănăstirii, discutând în mod neoficial cu câteva dintre maici, care erau prietenele mătuşii lui, care îi arătară câteva coridoare şi încăperi ale clădirii pe care călugăriţa Maria o considera căminul ei de aproape patruzeci de ani.

Furia îi arse măruntaiele. Ea nu fusese în siguranţă într-o mănăstire de maici - locul care se transformase în sanctuarul ei în momentul în care propria sa familie o alungase.

- O cunoşteaţi foarte bine pe mătuşa mea, zise el, privind-o atent pe maica superioară, care-l însoţise până la maşină.

- La fel de bine ca toată lumea, presupun.

- Eraţi aici când s-a alăturat Ordinului?

- Da. Ea zâmbi cu timiditate. Sunt aici de foarte mulţi ani. Cred că maicile ceva mai tinerele mă consideră un soi de dinozaur.

El o măsură pe femeia aceea subţirică.

- Probabil că ştiţi motivul pentru care mătuşa mea a venit
aici.

Ea ridică din sprâncenele sure, în vreme ce buzele sale i se strânseră.

- Formăm o comunitate mică şi unită. Cred că între noi există extrem de puţine secrete.

- Toată lumea are secrete.

Ea ezită, apoi spuse:

- Şi ele trebuie să rămână ceva intim, împărtăşit doar cu Dumnezeu. Ştiu că a avut un fiu.

Ajunseră la locul unde Montoya îşi parcase maşina. El deschise portiera, însă nu se urcă la volan.

- Eu nu ştiu dacă dispariţia mătuşii... a soréi Maria are vreo legătură cu fostul sanatoriu, dar aş vrea să arunc o privire asupra registrelor acestuia. Vreau să aflu cine a lucrat acolo, cine a locuit şi cine a venit în vizită, cu regularitate.

Privirea ei se aspri.

- Sanatoriul e închis de foarte mulţi ani.
- Pe mine mă interesează registrele. Probabil că acestea au fost păstrate.
- Informaţiile acelea sunt confidenţiale.
- Voi aduce un ordin judecătoresc. Nu trebuie decât să mi le predaţi, pentru a le folosi la momentul potrivit. Se uită cu calm la femeia aceea minionă. Nu ştiu cum şi nici de ce, dar sunt de părere că acele două duble asasinate petrecute de curând au, într-un fel, legătură cu fostul sanatoriu. Informaţiile cuprinse în aceste registre m-ar putea ajuta s-o găsesc pe mătuşa mea. El se simţi oarecum vinovat fiindcă la scurtă vreme după conversaţia sa cu sora Maria, când el îi solicitase anumite informaţii, aceasta dispăruse. Eu i-am solicitat nişte informaţii, dar mi-a spus că sunt confidenţiale. Acum a dispărut. Oare există o legătură între cele două momente? Habar nu am. Dar trebuie să aflu.
- Mai exact, ce anume cauţi?

El fu surprins de intuiţia ei.

- Vreau să aflu ce i s-a întâmplat în realitate lui Faith Chastain.

Pe fruntea ei apărură câteva linii.

- Nu ştiu dacă...
- în plus, trebuie să o găsesc pe sora Maria.

Ea îşi feri o secundă privirea, după care spuse:

- O să văd ce pot face. în ciuda aparenţelor, nu sunt o relicvă prăfuită. înţeleg foarte bine în ce lume trăim şi care sunt metehnele ei. Dar, ca şi tine, trebuie să respect un anumit protocol.
- Vă mulţumesc. O să revin cât de curând. Din drum, o sună pe mama lui, solicitându-i numărul de telefon al tuturor rudelor, pentru a afla dacă unii dintre ei o văzuseră pe Maria. Apoi îl sună pe fratele său, Miguel, la All-Security, explicându-i că avea nevoie de cineva care să se deplaseze de urgenţă la casa lui Abby Chastain din Cambrai, pentru a-i monta un sistem de alarmă.
- Hei, Reu, avem comenzi pentru o lună întreagă, se plânse Miguel. Am deschis o filială nouă, iar lumea ne sună înnebunită din pricina ucigaşului acela nebun care bântuie pe străzi. Când îţi merge ţie din plin, la fel mi se întâmplă şi mie.
- E ceva important.
- Toţi sunt importanţi.

- îţi rămân dator.

- Deja îmi eşti dator, pe viaţă. Cine e doamna, apropo?

- O prietenă care s-ar putea să fie în pericol.

Miguel chicoti, iar Montoya îl auzi aprinzându-şi ţigara.

- O prietenă nouă?

- Mda.

- Era şi timpul să ai o altă prietenă, zise Miguel. OK, o trec prima pe lista săptămânii viitoare. Dă-mi adresa. Aşteaptă... să iau ceva de scris.

Imediat ce reveni pe fir, Montoya îi oferi lui Miguel cât mai multe informaţii posibile, după care îi pomeni de dispariţia Măriei.

- De la mănăstire?

- Aşa se pare.

- Doamne, în ziua de azi nu mai poţi fi nicăieri în siguranţă. Făcu o pauză. Totuşi, o vei găsi, nu? Şi ea va fi vie şi nevătămată.

- Sper. O să verific pe la verii noştri, la cunoscuţii ei. Mamei i-am spus deja. Vorbim mai târziu, să-ţi spun ce am aflat. închise chiar în secunda în care încetini la unul dintre semafoarele din Cartierul Francez. Soarele îşi trimitea razele pe străzi şi alei, străpungând perdeaua subţire de ceaţă.

Era sâmbătă şi vremea era deja caldă, aşa că Montoya deschise geamul. Pe trotuare, oamenii înaintau în grupuri, traversând pe zebră sau neregulamentar. El bătu ritmul în volan, neliniştit. Nimeni şi nimic nu părea să se grăbească. Mississippi îşi vedea de cursul său, mirosul apei fiind pregnant, în ciuda aromelor preparatelor coapte la cuptor şi a cafelei, pe care le adulmecai în preajma restaurantelor.

Oprindu-se la un alt semafor, observă doi bărbaţi, cu un mers extrem de ţanţoş care traversau strada. Fusese şi el ca aceşti pierde-vară, îşi zise, observând bluzele care le atârnau mai jos de fund, privindu-le mersul săltat şi nepăsător. Dacă nu şi-ar fi propus singur „să facă ceva serios" cu viaţa sa şi nu să aleagă atletismul, aşa cum îşi dorea mama sa, poate că nu ar fi ajuns la colegiu şi nu ar fi devenit niciodată detectiv. Trecură şi trei fete îmbrăcate în bluze strâmte, mulate. Capetele băieţilor se răsuciră,

ca trase de o sfoară. Unul dintre ei spuse o replică pe care fetele n-o luară în seamă.

Jocul trebuie să continue, îşi zise Montoya, privind la ceas. Trecu de Jackson Square şi pe lângă Catedrala St. Louis, ale cărei turle spiralate se înălţau spre bolta cerului pe care, în momentul acela, se zăreau fuioare de ceaţă. Unii împingeau cărucioare cu copii, alţii îşi plimbau câinii, unii râdeau, alţii îşi făceau cumpărăturile, părând că nu realizează că vieţile le sunt puse în pericol, că ucigaşul umbla liber pe străzi, că seninul dimineţii nu era decât o mască a întunericului şi a faptelor teribile.

Trebuie să-l opreşti. Eşti un poliţist talentat, ştii că aşa este, aşa că adulmecă-i ascunzătoarea şi salveaz-o pe Maria. Pentru Dumnezeu, Montoya, găseşte o soluţie, avansează. Nu-l lăsa pe nemernicul ăsta să ucidă iar.

Parcă în stradă, în apropierea secţiei de poliţie, şi intră grăbit înăuntru. La etajul doi, dădu nas în nas cu Lynn Zaroster.

- Salut, zise ea, scoţându-şi geaca şi agăţând-o pe spătarul scaunului de la biroul ei. Ai auzit vestea? Billy Ray Furlough a dispărut.

El îngheţă.

- Glumeşti.

- Nu. Soţia sa a completat deja plângerea, deşi credem că ultima persoană care l-a văzut a plecat de la proprietatea sa abia după ora opt. Se pare că reverendul şi soţia sa nu dorm împreună; el locuieşte, de obicei, în biroul de acasă. Nu au trecut cele douăzeci şi patru de ore regulamentare, dar, având în vedere recentele asasinate, am acţionat deja. Brinkman şi Conway sunt acolo, împreună cu un agent FBI.

- La dracu', zise Montoya, simţind că i se face greaţă. Şi mătuşa mea a dispărut. De la mănăstire.

- Poftim?

- Mătuşa mea e călugăriţă. Ultima dată a fost văzută aseară în jur de ora opt.

- Oo, Doamne. Mă duc acolo.

- Am fost eu deja.

- Nu eşti în toate minţile. Nu poţi investiga dispariţia unei rude...

- Nu a fost ceva oficial, îi tăie el elanul. Sunt primul membru al familiei care a fost anunţat şi din

întâmplare sunt şi poliţist. Da, am pus câteva întrebări. Da, am luat notiţe.
Mda, am verificat dormitorul şi i-am spus maicii superioare să nu se atingă nimeni de el şi de zona apropiată acestuia. Cred că va trebui să colaborăm cu cabinetul şerifului local.

Incruntându-se, ea îşi îmbrăca deja jacheta.

- Şi, în plus, te-ai gândit că o vom găsi pe mătuşa ta în compania lui Billy Ray Furlough.
- Yin şi Yang, zise Montoya.

Zaroster îi aruncă o privire ciudată.

- Explică-te.
- Fii atentă la cele două perechi de victime. Fiecare era opusul celuilalt. Femeia e aşezată în aşa fel, încât să apară în postura de ucigaş, complet îmbrăcată, în total contrast cu cealaltă victimă. Simţi acru în gură. Şi tot aşa s-ar putea întâmpla şi în cazul mătuşii şi a lui Billy Ray Furlough. Amândoi au de-a face cu biserica, unul într-un mod straniu şi ostentativ; celălalt, femeia, alegând să devină călugăriţă, pentru a trăi în linişte şi pace cu credinţă în Dumnezeu.
- Ce-s astea? Principiile Taoismului sau o altă filosofie a Orientului?
- Habar nu am.

Ea îşi vâri micul Glock în teaca de pe şold.

- Poate că a venit vremea să elucidăm misterul.

înmormântarea fusese un supliciu. Abby şi Zoey stătuseră într-una dintre stranele din spate, alături de tatăl lor şi de Charlene, ascultându-l pe preotul care-l ridicase în slăvi pe Luke. Unii plânseseră şi câţiva dintre prietenii apropiaţi ai decedatului subliniaseră că acesta fusese un om de-a dreptul minunat. Ea îi recunoscuse pe unii dintre colegii lui de la WSLJ, pe câţiva amici, de care nu mai ştiuse absolut nimic după divorţ.

Montoya fusese şi el prezent, supraveghind mulţimea, din apropierea treptelor din faţa bisericii, în clipa în care cei prezenţi se pregătiseră de plecare. Alte grupuri aşteptaseră afară şi câţiva reporteri, purtând microfoane, vorbeau în faţa camerelor tv.

Abby şi Zoey petrecuseră aproape două ore în compania tatălui lor şi a lui Charlene, până ce, după

ce se uitase de mai multe ori la ceas, în mod intenţionat, cea de-a doua doamnă Chastain insistase că trebuiau să plece, conducându-şi îndatoritor soţul bolnav până la Cadillacul ei. Zoey şi Abby o ajutaseră să-l aşeze pe Jacques şi să vâre scaunul cu rotile în portbagajul spaţios al maşinii.

- Atenţie la vopsea, spuse Charlene, iar Abby observă cum Zoey strânge din dinţi. în drum spre casă, ea mormăi:

- Mi-a venit să-i lovesc aripa blestematului ei de Caddy cu marginea scaunului cu rotile. Cine crede ea că a cumpărat maşina aceea? Ce scorpie! Zoey îşi rezemă tâmpla de geamul Hondei lui Abby.

- Nu e vina ei că tata se află într-o stare atât de gravă.

- Mda, în fine, în fond, a semnat pentru un viitor pe care nu-l cunoştea. Cum se spune: „la bine şi la rău". Abby nu replică, iar Zoey oftă. OK, sunt supărăcioasă, recunosc. Nici somnul nu-mi va umbri buna dispoziţie debordantă.

Abby râse.

- Ce s-a întâmplat? mormăi Zoey.

- Debordantă? Scuteşte-mă.

Zoey şuieră a nemulţumire.

- Poate că ai dreptate.

Căscând, descoperi un pulover pe bancheta din spate, aşa că îl luă de acolo pentru a-l împături şi a-şi sprijini capul de el şi apoi de geam.

- Mmm, mult mai bine...

- Poţi să te culci, eu sunt atentă la drum.

- Nu mi-ai zis nimic despre iubitul tău simpatic.

- *Nu* e iubitul meu.

- înainte puteai să mă duci de nas. Ea căscă din nou. Ştii, când un bărbat rămâne peste noapte, pregăteşte cafeaua şi te sărută cu foc înainte să plece - de obicei, înseamnă că e iubitul tău.

- Ai văzut cum se uita la mulţimea adunată la înmormântare?

- Asemenea lupului pregătit să atace. în vreme ce maşina înainta rapid pe autostradă, Zoey aranjă din nou puloverul şi închise ochii. Abs?

- Mmm? Abby privi în oglinda retrovizoare, după care acceleră.

- Nu m-am culcat niciodată cu Luke, înţelegi?

- Zoey, chestia asta e o minciună şi amândouă suntem conştiente de lucrul acesta.

- Mă refer la perioada care *a urmat* căsătoriei voastre. Ştiu că tu ai impresia că am făcut-o, dar să ştii că nu-s chiar atât de josnică. Zoey deschise un ochi, şi-şi privi sora. Nu ţi-aş face aşa ceva, înţelege. Niciodată. Nu ştiu ce ţi-a spus Luke, dar după ce tu ai rostit bine cunoscutul „Da", eu am spus „Nu fac asta". „Niciodată." Şi m-am ţinut de cuvânt. Cât despre ce s-a întâmplat înainte de nuntă, da, recunosc, aşa a fost, şi tu ştii deja. Dar după căsătoria voastră, totul s-a terminat.

- De ce îmi spui chestia asta tocmai acum?

- Fiindcă Luke nu mai poate minţi. Nu te mai poate păcăli. Ea oftă, răsucindu-şi atât de tare gâtul, încât acesta pocni. Faptul că m-am culcat cu Luke nu a fost ceva cu care să mă mândresc, înţelegi? Am simţit că relaţia a avut întotdeauna ceva „putred". Dar acum trebuie să-ţi spun adevărul. Luke a venit adesea la mine, dar nu i-am dat deloc atenţie. L-am considerat atrăgător, bineînţeles, dar el era soţul tău. Ea ezită. Crezi că mai există şanse ca noi... să uităm ce a fost şi s-o luăm de la capăt?

Abby ezită, privind apoi spre Zoey. Oare putea fi chiar atât de simplu?

Luke era mort. Se terminase. Atunci de ce să nu-şi vadă de viaţa ei?

în regulă, Zoey, zise ea în cele din urmă. S-a făcut

24

.Jptii, am vrut să afli de la mine, zise Montoya, îndreptându-se cu maşina către secţie. Nu reuşise să stea de vorbă cu Abby la înmormântare, aşa că o sunase imediat ce i se ivise ocazia. Sora Maria a dispărut.

- Poftim?

El sesiză neliniştea din vocea ei.

- Mi-am dat seama că nu ştiai.

- Nu, zise ea, vorbind tare, fiindcă legătura telefonică era foarte proastă.

- Dar cel mai supărător e că a dispărut şi Billy Ray Furlough.

- Ooo, Dumnezeule.

- Nu ştiu dacă au fost răpiţi de autorul precedentelor asasinate, dar, oricum ar fi, e grav.

- Ooo, nu, şopti ea. îmi pare rău.

- Mda, şi mie. Singura lui dorinţă era ca mătuşa să fie găsită în viaţă. Strânse degetele pe volan, simţind un gol în stomac, în clipa în care reflectă la varianta opusă. L-am sunat pe fratele meu, Miguel, care lucrează la compania de securitate. Te vor strecura şi pe tine pe listă.

- Mulţam.

- O să vin şi eu, dar nu ştiu exact când. Sora ta e cu tine?

- Da. Plănuieşte să stea câteva zile.

- Perfect, ai făcut rost de un câine de pază.

Abby pufni în râs. în ciuda proastei sale dispoziţii, Montoya zâmbi uşor.

- Nu-l uita pe Ansei, pisoiul-alarmă, zise ea.

- O, da. Amicul meu. El o coti pe Chartres Street, în apropiere de Jackson Square, acolo unde un grup de turişti se opriseră pentru a asculta formaţia de jazz care cânta lângă cutia deschisă a chitarei.

- Lui Ansei îi e dor de tine, zise ea, iar el mârâi.

- Spune-i că sentimentul e reciproc. El îşi imagină expresia ei uşor ironică şi licărul din privirea sa aurie şi se simţi ceva mai bine decât se simţise din momentul în care aflase de dispariţia mătuşii sale. Presupun că nu ai dat peste revolver?

- Deocamdată nu, zise ea. Tonul ei deveni brusc serios. Dar nici nu l-am mai căutat.

- Nu-mi place deloc chestia asta.

- Ştiu.

Cu cât se gândea mai mult la arma care dispăruse, cu atât îşi făcea mai multe griji pentru ea.

- O să încerc să trec pe acolo mai târziu, dar dacă apare ceva, să mă anunţi. Dacă sesizezi ceva ciudat.

- Aşa voi face, zise ea.

El închise telefonul, simţindu-se vulnerabil. Nu era vorba doar de dispariţia mătuşii, ci îşi făcea griji pentru siguranţa lui Abby. Era suficient de îngrijorat, încât, imediat după plecarea surorii sale, dacă alarma nu avea să fie montată, o să-i ceară să se mute cu el, în casa lui din oraş.

în secunda în care aprofundă ideea, gândindu-se la motivele care o secondau - îşi dădu seama că mai mult decât s-o ştie în siguranţă, dorea să se culce cu ea. Alungă rapid acest gând. în primul şi în primul rând, îl preocupa siguranţa ei. în adâncul inimii lui, simţea că ea se află cumva în pericol, şi nu voia cu niciun chip să păţească ceva rău.

Recunoaşte, omule, îl sâcâi vocea subconştientului, *te îndrăgosteşti de ea.* Maxilarele lui se încordară, în timp ce opri ca să evite nişte pietoni care traversau neregulamentar. *Ultima dată când te-ai îndrăgostit de o femeie, nu ai fost în stare s-o salvezi. Tot talentul tău de poliţist a fost inutil.*

- Nemernicul dracului, mormăi el printre dinţi, apropiindu-se de secţia de poliţie. Era doar o chestiune de timp pentru a dovedi că dispariţia mătuşii avea legătură, într-un fel, cu cele două duble asasinate.

Parcă maşina şi o porni pe jos spre secţie. Voia să conecteze camera foto la computer şi să scoată fotografiile făcute la înmormântarea lui Gierman. Apoi, urma să le compare cu cele realizate la slujba de pomenire a lui Courtney LaBelle. înmormântarea acesteia avea să aibă loc a doua zi, după ora nouă, iar el intenţiona să se amestece iar prin mulţimea celor îndoliaţi. Cu siguranţă ucigaşul avea să apară şi el, pentru a se delecta cu durerea acelor oameni. El se va strecura printre rude şi poliţişti, retrăind clipele asasinatului.

N-ai decât să vii, nemernicule, îşi zise el, urcând treptele spre cel de-al doilea etaj, *te aştept.*

- Ai primit o scrisoare anonimă în care scria: *„ Vino acasă, Hannah are nevoie de tine"?* repetă Abby, privindu-şi sora ca şi cum ar fi fost complet nebună. Se aflau la masă, într-un restaurant de pe Charles Avenue, situat nu departe de Academia Sacred Heart.

Zoey avusese ideea ca ele două să folosească transportul în comun, „scăpând astfel de stres", după ce trăsese un pui de somn de două ore. Abby şi-ar fi dorit să stea acasă. Era obosită şi secătuită sufleteşte după înmormântarea lui Luke. În acelaşi timp, voia să afle, în sfârşit, „secretul" legat de ziua morţii mamei lor, secret pe care îl cunoşteau, după

toate aparenţele, Zoey şi tatăl ei, iar Zoey îi promisese că-i va povesti tot ce ştia.

în cele din urmă, Abby se urcase în maşină împreună cu sora ei. Ajunseră în oraş şi luară autobuzul care le duse pe bulevardul mărginit, de-o parte şi de alta, de stejari, până la casa aceea liniştită, construită în stil victorian, transformată în restaurant. Era la prima oră a serii. Se aşezaseră la o masă situată în apropierea ferestrei, acolo unde vederea panoramică asupra grădinii dădea la iveală luminiţele albe ce sclipeau în mijlocul unei vegetaţii bogate. în timp ce chelneriţa le adusese un bol înalt plin cu sticksuri, Zoey aruncase bomba legată de scrisoarea pe care o primise.

- Uite, am adus-o cu mine. Zoey se aplecă, scotoci prin geantă şi scoase dinăuntru un plic mare alb. Ştampila era din New Orleans, dar plicul nu avea trecute datele şi adresa expeditorului.

Cu toate că afară era cald, Abby simţi un fior rece pe şira spinării.

- Şi nu ţi s-a părut ceva straniu?
- Ba da, oarecum. Zoey luă un sticks.
- Ba e *foarte straniu,* Zoey. Singura care îmi spunea Hannah era mama.
- Ei, e clar că nu *ea* a fost cea care a expediat-o.
- Exact. Atunci, cine a făcut-o? Cine şi-a dorit ca tu să vii aici?
- M-am gândit că poate ai trimis-o chiar tu.
- Glumeşti.
- M-am gândit că, probabil, vrei să mă aduci aici fără să trebuiască să-ţi calci pe orgoliu. Zoey înfipse sticksul într-un cubuleţ de unt.
- Dacă aş fi avut nevoie de tine, te-aş fi sunat. Ştii asta.
- Atunci, poate că... habar nu am... poate că tata e autorul.
- Tata? Abby luă scrisoarea şi o flutură în faţa ochilor lui Zoey. Şi cum a dus-o la poştă?
- Poate a rugat-o pe Charlene.
- Şi de ce nu s-a semnat? De ce atâta osteneală? Nu ar fi fost mai bine să dea un telefon? Ştii, cum procedează orice om normal.
- Chiar că nu-mi dau seama, se apără Zoey, dar ridurile provocate de îngrijorare se iviseră deja între sprâncene. Ştii ceva? Nu e momentul să-ţi faci griji pentru aşa ceva. O să vorbim despre asta mai târziu. Ea smulse hârtia din mâna lui Abby şi o puse în plic chiar în clipa în care chelneriţa reapăru la masa lor.
- Sunteţi gata? întrebă ea pe un ton amabil. Era plinuţă, cu bujori în obraji şi pregătită să preia comanda. Ea o privi pe Abby şi spuse: sau vă mai trebuie câteva minute ca să vă decideţi.

Zoey, care între timp aruncase o privire pe meniu, zise:

- Eu vreau un bol cu salată, cu creveţi, ceapă caramelizată şi sos de brânză... oh, şi poate îmi aduceţi şi o ceaşcă cu supă concentrată.

Chelneriţa se întoarse spre Abby, al cărei apetit dispăruse pe neaşteptate. Când intrase în restaurant îi era o foame de lup, iar acum stomacul ei se transformase într-un ghem. Cine o trimisese pe Zoey aici?

- Abby? zise Zoey, privindu-le pe rând pe ea şi pe chelneriţă. Ştii ce-ţi doreşti?

îmi doresc să pun capăt acestor nedumeriri... şi secrete.

Uitându-se pe meniu, Abby încercă să se concentreze. Oare îşi imagina sau clienţii de la mesele din apropiere renunţaseră să mănânce, holbându-se la ele? *Fii tare, Abby. Nu e cazul să faci scandal. Vei afla totul. Prin urmare, Zoey a primit o scrisoare în care s-a folosit cel de-al doilea nume de botez, în aceaşi săptămână în care ţi-a dispărut revolverul şi în care au fost asasinaţi câţiva oameni.* Mâinile îi tremurau, aşa că ea şi le împreună în poală.

- Poate că mai avem nevoie de câteva minute, zise Zoey.

Abby o privi repede, după care comandă primul fel de
mâncare pe care-l zări în meniu.

- Doresc o salată de spanac cu creveţi la grătar. Cu sosul casei.

Aşteptă plecarea chelneriţei. După care o fixă pe Zoey cu o privire furioasă.

- Ar fi trebuit să-mi vorbeşti acum câteva ore despre scrisoare.

- Am aşteptat să se termine povestea cu înmormântarea.

- Ai ştiut că asta o să mă supere?

- Că o să te supere *şi mai tare.* Zoey privi ostentativ în tavan, acolo unde paletele ventilatoarelor încercau să alunge căldura.

Abby nu mai dorea să ocolească tema.

- Deci, când ai de gând să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în ziua când a murit mama?

Zoey fixă cu privirea masa.

- Zoey! Abby se aplecă spre ea.

Zoey închise ochii, scuturând uşor din cap. Apoi expiră uşor, luându-şi paharul cu ceai îndulcit.

- Bine... N-ar fi trebuit să-ţi spun...

- De ce? Ce s-a întâmplat? Cine ţi-a cerut asta?

- Medicii. Medicii care te-au îngrijit, Abby. Cei la care ai fost imediat după ce a murit mama.

în capul lui Abby se porni un vârtej. Ea îşi strânse genunchii cu palmele.

- Spune-mi, îi ceru ea, simţind cum inima era gata să-i stea în loc.

Sesizând reacţia lui Abby, Zoey fu gata să se răzgândească:

- Poate că nu e locul potrivit.
- Spune-mi! zise Abby, şi mai încordată.
- Bine, bine... Se pare că în ziua aceea tu ai avut un soi de „pierdere de memorie". Din cauza traumei emoţionale. Tata a stat de vorbă cu doctorii care te-au consultat după moartea mamei şi au zis că nu e ceva neobişnuit. E vorba de amnezia emoţională. O parte din memorie revine după un anumit timp sau nu revine deloc. Bău o gură de ceai.
- Ca în cazul meu.
- Exact.
- Şi, în ultimii douăzeci de ani, niciunul dintre voi nu s-a gândit că trebuie să aflu şi eu?
- Ni s-a spus că ar fi mai bine să nu afli, zise ea simplu.
- Dar au trecut două decenii! Furia îi arse măruntaiele, dar se strădui din răsputeri să o alunge. Bine, bine, ce era atât de diferit, Zoey? Ce lucru groaznic s-a petrecut acolo, încât eu l-am şters din mintea mea? Ce am dat uitării?
- Nu ştiu, zise ea, buimacă. Ideea e că mintea ta nu funcţionează la parametri normali. Chelneriţa le umplu din nou paharele cu ceai. Zoey aşteptă până ce fură iar singure, în ziua aceea nu voiai să te dai jos din maşină, Abby. Ne certam, vrând să hotărâm cine îi duce cadoul, dând cu banul. Tata era furios, fiindcă nu ne purtam frumos, şi era şi ziua mamei, dar şi a ta, ştiu asta. Oricum, după ce am încheiat subiectul, tu ai ieşit din maşină înainte ca tata să oprească. Ai luat-o repede pe treptele din faţa intrării şi ai dispărut pe uşa sanatoriului, înainte ca eu şi tata să coborâm din automobil.

Abby clipi des, amintindu-şi asfinţitul acela sângeriu.

- Nu eram afară?
- Nu. Când mama a căzut pe fereastră, tu erai deja în salon.

Zumzetul din mintea ei deveni şi mai puternic. Candelabrele din restaurant păreau că-şi pierd conturul. Luminiţele de afară sclipiră, transformându-se uşor în steluţe. Ea încercă să reînvie memoria acelei zile - amintirea aceea falsă - aşa cum se dovedise ea, în cele din urmă. îşi aminti vag cum alergase înăuntru, în clădirea aceea învăluită în întuneric, trecând pe lângă un puşti aflat într-un scaun cu rotile, şi pe lângă o asistentă care mergea pe coridor, ducând o tăviţă cu medicamente. Apoi urcase scările în fugă.

- îmi amintesc, murmură ea surprinsă. Chiar îmi amintesc.

Zoey părea extrem de confuză.

- Da?
- Da...

Alergase glonţ pe trepte, urcându-le două câte două, dând peste călugăriţa aceea. Trebuia să se grăbească. Ca să fie primul membru al micuţei lor

familii care urma să-i ureze lui Faith „La mulţi ani!". Era ziua lor, una specială. Le aparţinea amândurora, iar Abby, cu inima bubuindu-i nebuneşte din pricina efortului, de-abia aştepta să-i povestească mamei despre petrecerea organizată de Sadie Hawkins.

Urcase din ce în ce mai sus. Ajungând în dreptul vitraliului cu Sfânta Fecioară de pe palier, urcase apoi şi ultimele trepte care duceau spre etajul trei, nimerind pe un coridor gol şi slab luminat.

Respirând greu, Abby deschisese uşa salonului 307 şi păşise înăuntru.

- La mulţi ani, mami... zisese ea, după care rămăsese locului, nemişcată, incapabilă să mai spună ceva. Faith se afla lângă fereastră, la mică distanţă de patul răvăşit. Avea bluza descheiată, cu sutienul atârnând neprins în copci, iar unul dintre sfârcuri îi ieşise din cupă. Şi, în afară de asta, se afla în compania cuiva. Un doctor în halat alb, cu stetoscopul atârnat la gât şi cu părul răvăşit, se pregătea să se repeadă spre ea.

în secunda în care uşa se izbise de perete, el se răsucise. Faţa lui era roşie, tâmpla i se zbătea, în vreme ce o privea furios pe Abby.

- Nu ştii că aici e un salon! Ar fi trebuit să baţi în uşă înainte să intri!

- Dar... Abby, stând în dreptul dulapului, se uitase la mama ei peste umărul doctorului.

Faith îşi încheia deja sutienul, şi apoi nasturii bluzei, dar privirea îi era aţintită peste umărul doctorului, spre fiica sa. în ochii aurii ai lui Faith se citea frica. Ea spuse încetişor:

- Te rog, nu...

Mama ei voia ca ea să tacă. Să păstreze secretul. Iar Abby nu suflase nici măcar o vorbă. Niciodată. Nici măcar nu-şi amintise că fusese acolo, în cameră. Acum tremura, simţind cu o limpezime surprinzătoare disperarea mamei.

- Abby! Vocea lui Zoey răsună asemenea unei palme.

Amintirea se făcu nevăzută încet, încet, iar Abby se trezi
din nou în restaurant, cu salata pe masă, în faţa ei. Zoey o privi nerăbdătoare, de pe partea opusă a mesei. Chipul ei livid îi oglindea neliniştea.

- Chelneriţa te-a întrebat dacă vrei piper la salată.

- Poftim? Abby se uită în jos, la movila de frunze de spanac în nuanţă verde-închis, la bucăţile oranj de mandarină, la boabele de fasole şi la creveţii suculenţi care aşteptau cuminţi în farfuria din faţa ei. Era conştientă că se afla în restaurant, dar nu că-i fusese adusă comanda. Doamne, îşi pierdea minţile! La fel ca *mama ei.*

Nu!

Se uită rapid la chelneriţa care ţinea bolul cu piper deasupra farfuriei şi se strădui să-i surâdă. Nu semăna cu Faith. Nu-şi pierduse judecata.

- Piper? întrebă chelneriţa, probabil, pentru a patra oară.

- Nu, mulţumesc, reuşi Abby să îngaime, iar micuţa şi rubiconda chelneriţă, aruncându-i o ultimă privire, se duse la masa de alături.

- Ce-ai păţit? şopti Zoey printre dinţi. Revino-ţi, ce Dumnezeu!

- îmi amintesc... Abby se aplecă peste masă, şoptind în aşa fel încât să fie auzită doar de Zoey.

Zoey îşi aşeză încet pe masă cuţitul pentru unt.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu era singură.

- Da, ştiu, erai şi tu acolo.

- Nu, nu eram doar eu acolo, Zoe. în salon se afla un medic şi... şi cred... O, Doamne, nu pot să cred, dar am impresia că tocmai *abuza* de ea.

- Abuza de ea? Zoey se holbă la Abby de parcă şi ea şi-ar fi pierdut minţile.

- Adică a violat-o.

- Iisuse, Abbs!

- Ştiu, ştiu, dar, după câte îmi amintesc, bluza şi sutienul ei erau desfăcute şi... Ea avu o ezitare. Nu reuşesc să-i văd faţa, dar... Ea încercă, să dea timpul înapoi, să-şi amintească numele lui, dar acesta nu voia să se materializeze. Simţi o durere de cap care-i străpungea creierul. Ea inspiră profund, aplecându-se peste masă. îţi duci aminte cine o trata atunci? Care era numele psihiatrului?

- Au fost o grămadă de medici şi de asistente. Uşor, ca şi cum ar fi acţionat după un anumit plan, Zoey vârî dinţii furculiţei în cutiuţa cu sos, după care luă o frunză de salată şi un crevete. Nu ştiu. Ea a avut parte de mai multe internări. Personalul s-a tot schimbat.

- Ştiu asta, dar eu mă refer la ultima internare. Cine a tratat-o chiar înainte să moară?

- Nu mai ţin minte, dar tata sigur îşi aminteşte. Ea clătină din cap. însă tata e foarte slăbit. Nu vreau să-l implicăm în povestea asta.

- Nu prea cred că avem altă soluţie. Am senzaţia că doctorul acela, oricine ar fi fost, nu doar a abuzat de mama, ci e posibil să o fi ucis.

- Ei, haide acum... Tu îl acuzi pe bărbatul acela de ce anume? De hărţuire sexuală şi... omor? Crezi că el a aruncat-o pe mama prin fereastră?

Abby strânse tare ploapele, încercând să ţină pe loc amintirea aceea alunecoasă, care fugea din mintea ei.

- Mâine îi facem tatei o vizită. Să vedem ce ştie.

- Şi ce ai de gând să faci? întrebă Zoey, suspicioasă.

- O să încerc să-mi amintesc mai mult. Ea îşi trecu degetele prin păr, privindu-şi sora. Ar fi trebuit

să-mi spui, să nu ţii cont de părerea medicilor. Aveam nevoie să aflu. Am nevoie să aflu.

- Nimeni nu-şi dorea ca tu să mai ai coşmarurile acelea.

- Le-am avut fiindcă nimeni nu mi-a fost alături!

- Bine, bine...

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Abby roti furculiţa de-a lungul farfuriei. Ştia ce avea de făcut, dar nu era în stare să-i mărturisească şi surorii sale. Zoey ar fi vrut să participe şi ea.

înarmată cu noi informaţii, Abby era sigură că, întorcându-se la sanatoriu, îşi va reaminti totul. Dacă intenţiona să afle adevărul despre ceea ce i se întâmplase mamei ei, dacă voia să rupă acel coşmar legat de moartea acesteia, trebuia să facă o călătorie în timp... trebuia să intre cu forţa în salonul 307 al sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor".

Doar aşa va reuşi să afle ce s-a întâmplat în realitate.

Montoya împinse fotografiile pe colţul biroului său, se rezemă de spătarul scaunului şi se frecă la ochii. Trecuseră multe ceasuri de când se afla în birou. Studiase fotografiile realizate la slujba ţinută în amintirea lui Courtney LaBelle, apoi pe cele făcute, mai târziu, la înmormântare şi, în cele din urmă, pe cele de la serviciul funerar organizat pentru Luke. La fel procedase şi la înmormântarea lui Asa Pomeroy şi a Ginei Jefferson.

Deocamdată se alese cu un teanc de fotografii ale unor persoane neidentificate. El separase imaginile obţinute, punând deoparte cele care înfăţişau femei, după care le răsfoise pe cele ale bărbaţilor, până ce-i descoperi pe aceia care ar fi putut purta încălţări măsura 12. Dar şi aşa, era ca şi cum ar căuta acul în carul cu fân. Cine putea garanta că ucigaşul asistase la înmormântările respective?

Chiar dacă psihopatul ar fi decis să participe, probabil că ar fi apărut deghizat... eventual în femeie.

Frustrat, Montoya îşi trecu palma peste ceafă, ridicându-se pentru a-şi îndrepta spatele. Avea prea multă energie pentru a sta ore în şir aşezat în faţa biroului.

Ei nu-l voiau în linia întâi, până ce nu aflau ce se întâmplase în realitate cu mătuşa sa. Era frustrant. Cine ar fi reuşit mai bine decât el să dea de urma Măriei? Ştia că nu ar fi fost corect, dar nici nu reprezenta o problemă. Nimeni nu-şi dorea mai mult ca el să-l găsească pe făptaş, aşa cum nimeni nu-şi făcea mai multe griji pentru Abby Chastain.

- Drăcia dracului, mormăi el.

Familia îşi pierduse minţile. Imediat ce se aflase de dispariţia Măriei, fiecare unchi, mătuşă şi văr îi telefonase cel puţin de două ori, fie căutând răspunsuri, fie împărtăşindu-şi cele mai mari şi profunde temeri. Dar niciuna nu era mai mare decât

a lui. Cu fiecare minut care trecea după dispariţia Măriei şi a lui Billy Ray Furlough, el îşi spunea că amândoi fuseseră victimele acelui nebun şi, ori de câte ori suna telefonul, el îl privea atent, aşteptându-se să afle că au fost descoperite cadavrele lor îmbrăţişate.

Dar până în clipa aceea, apelul telefonic nu exista.

Montoya expiră cu putere aerul din plămâni, încercând să forţeze aranjarea ciudatului puzzle al acelor crime într-o formă logică, cu toate că era conştient că avea de-a face cu un individ bolnav.

Reciti biletul ucigaşului.

CĂINŢĂ

A L

Căinţă în legătură cu ce? Ce aveau în comun Luke Gierman, Courtney LaBelle, Asa Pomeroy şi Gina Jefferson? Ce păcat comiseseră cu toţii? Şi ce legătură aveau toate acestea cu sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor"?

Revăzu din nou, afişate pe monitor, imaginile de la locul crimelor. De ce bărbaţii erau complet dezbrăcaţi? De ce femeile erau îmbrăcate şi aşezate deasupra lor? Care era motivul acestei înscenări perfecte? Realizatorul portretelor-robot care lucra la FBI nu descoperise nimic, în afara datelor prezente în orice caz de felul acesta... când un criminal nu putea fi catalogat câtuşi de puţin drept o fire „obişnuită". Vechiul „şablon" de genul: bărbat alb între 27 şi 45 de ani, provenind dintr-o familie din clasa de mijloc sau fără posibilităţi, o persoană care fusese, probabil, abuzat în copilărie, o persoană care provoca incendii şi omora animale, trecând mai târziu la oameni, o persoană care era fascinată de poliţie... Montoya cunoştea tot tacâmul, însă instinctul îi spunea că în cazul acestui individ, treaba stătea cu totul altfel. Tipul ridicase asasinatele în serie la un cu totul alt nivel. Având în vedere retragerea lui Montoya din prima linie, Bentz şi Brinkman se întorseseră la mănăstire şi la proprietatea lui Billy Ray Furlough. Agentul FBI se ocupa de soţia îngrijorată şi de copiii acesteia, făcând cercetări în rândul prietenilor, al familiei şi al enoriaşilor, aşteptând o cerere de răscumpărare de care Montoya nu era convins că va veni.

El se rezemă de spătarul scaunului, deschise sertarul biroului şi găsi o lamă de Nicorette, pe care o desfăcu, rupând o bucăţică de gumă şi vârând-o în gură. Apoi aruncă o privire prin biroul lui Bentz, a cărui uşă rămăsese deschisă, şi văzu pe fereastră norii gri care se adunau, venind dinspre golf.

în curând, avea să se lase întunericul.

Iar Montoya se temea că ucigaşul va lovi din nou.

Dacă nemernicul luase revolverul lui Abby?

Intenţionase să facă din nou de pază acasă la ea, dar ştia că astfel va ajunge iar în patul ei. Momentele

lor de dragoste fuseseră fierbinţi, disperate şi creatoare de dependenţă.

Apoi îşi aminti că ea nu era singură.

Sora ei locuia acum la ea. Şi, apoi, Abby avea un câine, iar Miguel îi promisese că-i va monta cât mai curând posibil un sistem de alarmă.

Dar arma fostului ei soţ dispăruse, iar asta îl înnebunea de-a binelea.

Sau poate că ea o rătăcise pe undeva.

Sau îi fusese furată.

Era posibil ca hoţul să fie însuşi criminalul.

El înjură printre dinţi, cuprins de frustrare, schimbând imaginea de pe monitorul PC-ului şi cercetând o imagine digitală care reprezenta harta oraşului New Orleans şi a împrejurimilor sale. Era destul de mare pentru a cuprinde locaţiile unde avuseseră loc cele două duble asasinate. Locurile în care descoperiseră cadavrele fuseseră haşurate cu roşu. Cele din care fuseseră sechestrate victimele erau colorate în albastru, iar cele în care fuseseră descoperite automobilele lor fuseseră marcate cu oranj. De asemenea, casa şi locul de muncă al fiecărei victime erau marcate cu o anumită culoare. Montoya se uită atent la hartă, dar oricât se strădui, nu observă nici cea mai mică legătură.

Crease chiar şi un joc, colorând diferit casa, locul de muncă şi locul de sechestrare şi de asasinare al primei victime, haşurându-le, după care alesese o alta pentru cea de a doua victimă ş.a.m.d.... dar niciun indiciu nu-i atrăgea atenţia.

El se încruntă, clătinând din cap. Pornise într-o direcţie greşită. Apoi studie asasinatele. Victimele nu păreau deloc obişnuite. în primul rând, opoziţia yin-yang era evidentă, victimele fiind alese astfel încât diferenţa dintre ele să fie una dramatică, alcătuind contrastul dintre bine şi rău. Şi bineînţeles că victimele avuseseră o legătură, fie ea cât de mică, cu sanatoriul de boli mintale. El nu-şi putea alunga deloc ideea asta din minte.

Tocmai reflecta asupra fostului sanatoriu, când se auzi soneria telefonului său mobil.

- Montoya, răspunse el.
- Salut. Sunt Maury Taylor, de la WSLJ.

Muşchii lui Montoya se încordară brusc.

- Daa, şi?
- în fine, mi-ai zis să-ţi dau telefon dacă mai apare vreun bileţel ca acela. Şi uite că a apărut. Astăzi.

Montoya îşi luase deja haina.

- Să nu faci nimic în privinţa lui. Sosesc imediat.
- Mă gândeam să dialoghez cu individul ăsta în timpul emisiunii. Ştii, să-l fac să iasă din ascunzătoare...
- Nu!

Ţinând telefonul într-o mână, el îmbrăcă mâneca cealaltă a hainei, scuturând braţul uşor, astfel ca

pielea ţeapănă să treacă dincolo de cureaua de la teaca armei.

- Hei, cred că am dreptul să...

- în chestiunea asta, nu ai absolut niciun drept. Pricepi? Nu atinge plicul, nu-l deschide şi...

- L-am deschis deja.

Cretinul dracului.

- Am vrut să mă asigur că biletul a fost expediat de acelaşi individ. Nu-ţi face griji, nu l-am atins... în fine, nu chiar atât de mult.

- Ascultă-mă, Taylor, să nu faci absolut nimic! Ai înţeles? Nimic! El închise mobilul, după care îl vârî în buzunar. Şi ieşi pe uşă.

ZS

^Pe bilet se putea citi:
ISPĂŞIRE
L A W

Aflându-se în biroul lui Eleanor Cavallier, alături de directorul de programe şi de Maury Taylor, Montoya ţinea în mâinile înmănuşate bucăţica albă de hârtie. El verifică ştampila. Plicul fusese expediat tot din New Orleans, prin acelaşi oficiu poştal. Ba, chiar mai mult de atât, plicurile erau identice. Montoya citi şi reciti biletul de mai multe ori, după care îl vârî într-o pungă de plastic, destinată colectării dovezilor.

- Asta-i tot ce ai primit? întrebă el, iar Maury aprobă.

- Puteţi cerceta şi restul corespondenţei, dacă doriţi, îl invită Eleanor, dar, după toate aparenţele, a fost vorba doar de plicul acesta.

Privind prin punga de plastic, Montoya citi încă o dată bileţelul. Care era motivul acestor indicaţii cu tematică religioasă? Mai întâi, CĂINŢĂ, după care urmase semnătura A L. Acum, ISPĂŞIRE, semnătura fiind L A W. Era într-adevăr o semnătură? El nu era de aceeaşi părere. După toate aparenţele, ucigaşul încerca să le transmită ceva, dar ce anume?

- Cred că ar trebui să mi se permită să pomenesc în timpul emisiunii live faptul că ucigaşul a luat legătura cu WSLJ. Acesta era evident un şiretlic prin care încerca să măgulească dorinţa lui Eleanor pentru ratinguri din ce în ce mai mari.

- Noi decidem asta, îi zise Montoya.

- Dar a sosit pe adresa *acestui* post de radio, a emisiunii *mele.* Nouă ne-ar reveni dreptul de-a preveni publicul.

- în legătură cu ce anume? întrebă Montoya.

- Poate că un apropiat al ucigaşului a văzut acest bilet, sugeră Maury. Dar habar nu au că prietenul sau soţul uneia dintre ele e chiar ucigaşul-psihopat.

- Aici are dreptate. Eleanor începea şi ea să încline către capitolul „rating".

Montoya reuşi să-şi ţină în frâu mânia.

- Bine, uitaţi cum vom proceda. O să-l iau cu mine pentru a fi analizat de cei de la laborator şi de

experţii grafologi şi criptologi. Dacă vom decide să facem publică existenţa biletului, atunci voi veţi fi primii care vă veţi ocupa de asta.

- Mă gândeam că vom fi şi singurii, zise Maury, forţându-şi norocul.

- Asta dacă va fi de acord şi FBI-ul. Montoya ridică din umeri. Ura să-i ofere ceva viermelui ăstuia, dar decizia nu-i aparţinea.

- Am făcut o plângere împotriva ta, zise Eleanor. Poate voi reuşi să retrag toate acele vorbe dezgustătoare pe care le-am spus faţă de Melinda Jaskiel.

- Prea târziu. Răul a fost deja făcut. Telefonul lui mobil se porni să sune, iar el aruncă o privire spre ecran. Dacă mai primiţi şi alte scrisori, daţi-mi de veste. O să vorbesc cu şefa mea şi cu ofiţerul de la Informaţii cu publicul pentru a obţine exclusivitatea de care vorbeaţi. Ei vor lua legătură cu agenţii federali, iar apoi vă vom da de veste.

Maury tocmai voia să protesteze, în clipa în care telefonul târâi din nou. Se răzgândi în vreme ce Montoya cu telefonul la ureche o porni spre capătul coridorului, îndreptându-se spre ieşire. Melba, recepţionera, îi zâmbi şi îi făcu un gest cu mâna în semn de salut, în loc să fie bosumflată, fiindcă dăduse buzna înăuntru, pregătit să-I stranguleze pe Taylor. Montoya bănuia că, în secret, toată lumea era fericită că era dispus cineva să-i ofere câteva scatoalce nemernicului aceluia înfumurat.

- Montoya, răspunse el, după cel de-al treilea apel, deschizând uşa cu umărul.

- Bună ziua, domnule detectiv. Vă salută din nou maica superioară a mănăstirii „A noastră Doamnă a Virtuţilor", se prezentă ea. Am vorbit cu câţiva anchetatori din momentul în care v-am anunţat de dispariţia Măriei şi le-am dat toate informaţiile pe care le aveam, inclusiv pe cele cuprinse în fişele personale ale pacienţilor.

- Perfect.

- Dar ar trebui să mai ştiţi ceva, şi, mă rog, e ceva personal. Ea părea nehotărâtă. Trebuie să vă vorbesc. între patru ochi.

El avu senzaţia aceea, acel declic, care-l avertiza că urma să se schimbe ceva.

- Ştiţi, din pricina relaţiei mele cu Maria, nu mă mai ocup de caz.

- Ceea ce am de spus e doar pentru urechile tale. E o informaţie care trebuie tratată cu cea mai mare discreţie. Tonul ei nu permitea nici urmă de protest.

El se gândi la anchetă şi la faptul că superiorii săi îl considerau un poliţist neascultător, dar când venea vorba de o provocare, lui nu-i mai păsa deloc de ceea ce ar fi putut păţi. Dacă era să-şi piardă legitimaţia, atunci aşa să fie.

El nu ar face absolut nimic care să compromită ancheta.

Cu excepţia cazului în care l-ar elimina pe ucigaş. Ar fi fost în stare să facă asta fără să se gândească la consecinţe. Ar fi o faptă în numele justiţiei, scutind, în plus, statul Louisiana de cheltuiala unei sume importante de bani.

- Sosesc într-o oră, zise el.
- Mulţam, Pedro.
- Numele meu e Reuben.
- Da, da, ştiu, dar mi-aduc aminte că soréi Maria îi plăcea să-ţi spună pe numele tău de botez. Te rog să vii direct la mine în birou, după ce ajungi aici.
- Mai trebuie să mă opresc undeva, dar într-un ceas-două sunt la dumneavoastră.
- Foarte bine.

El închise telefonul, o porni repede spre Mustangul său şi se urcă la volan, sub imperiul unui imbold nou. Norii se risipiră, iar turlele spiralate ale Catedralei St. Louis erau de un alb strălucitor. Fu întâmpinat de o melodie, saxofonul acompaniind o chitară, alături de aglomeraţia trecătorilor, şi de zumzetul traficului şi de cel al căruţelot trase de măgari care treceau pe lângă şirul de maşini. Dincolo de dig, Mississippi aluneca calm spre golf.

Una peste alta, New Orleans avea parte de o zi frumoasă.

Şi totuşi, Montoya zărea, în spatele fiecărui zâmbet, un criminal. Oriunde s-ar fi aflat blestematul acela, părea să se afle peste tot. în afara apelurilor primite la secţie - din partea celor care se grăbeau să raporteze vreo acţiune suspectă a vecinilor lor, a prietenilor, a membrilor de familie sau a duşmanilor - nu aflaseră absolut nimic. Liniile telefonice fuseseră asaltate de nenumărate apeluri, operatorii fuseseră de-a dreptul copleşiţi, dar după tot ceea ce se spusese şi întreprinsese, niciuna dintre activităţile suspecte menţionate nu putuse fi pusă pe seama ucigaşului.

Poate că biletul acesta va reprezenta breşa de care era nevoie.

El apăsă pe acceleraţie, în drum spre secţie şi revenind cu gândul la cele scrise pe bileţel. Oare L A W putea fi interpreptat ca „law"(lege, justiţie)? Adică se referea la „dreptul penal"? Sau la altceva? Ceva mult mai la îndemână, care părea că iese la iveală, fără ca el să-şi poată da seama despre ce anume era vorba?

Existau acolo câteva conexiuni care săreau în ochi. L A W putea reprezenta iniţialele unor nume proprii, cum ar fi Lawrence DeLuc, îngrijitorul de la mănăstire. Lui Montoya nu-i plăcu deloc ideea aceea. Părea mult prea simplă. Aproape o capcană. Tipul nu era un idiot. în realitate, era destul de deştept pentru a fura arme, pentru a sechestra persoane, pentru a lăsa mult prea puţine dovezi la locul crimei, astfel încât poliţia să-şi facă treaba cu greutate. Dacă tot urma să aibă o întâlnire cu maica stareţă a

mănăstirii, el intenţiona să-i adreseze câteva întrebări în legătură cu DeLuc.

Montoya apăsă din nou pe acceleraţie, trecând pe galben, după care o coti pe o alee lăturalnică. Şi dacă fiecare dintre bileţele reprezenta un simbol? Oare scrisoarea o simboliza pe victimă?

L de la Luke Gierman.

A de la Asa Pomeroy.

W de la... William. Pulsul lui Montoya o luă la goană. Numele oficial al pastorului Billy Ray Furlough era, fără îndoială, Wiliam. L A W - oare asta să fi fost explicaţia? I se păru din nou mult prea simplu, dar şi logic.

Groaza puse stăpânire pe inima lui. Dacă teoria lui se dovedea adevărată, atunci predicatorul murise deja; altfel ucigaşul nu ar fi expediat biletul. Şi dacă exista un cadavru, era musai să existe şi un al doilea, aparţinând unei femei, pentru a completa opoziţia yin-yang. Montoya realiză că în cazul în care presupunerea sa se dovedea corectă, existau foarte puţine dubii că mătuşa Maria fusese asasinată.

Furia se dezlănţui, accelerându-i ritmul pulsului. Nu se mai simţise nicicând atât de neputincios. Deşi ştia că nu trebuie să considere crimele ca pe o vendetă personală, Montoya avu impresia că ucigaşul îl provoca şi-l enerva.

Nu-ţi pierde sângele rece.

Nu te înfierbânta.

Rămâi obiectiv.

Poate că Maria trăieşte.

El se rugă în tăcere, în timp ce-şi parcă maşina cât mai aproape de secţia de poliţie. Străzile erau pline cu noile care tv, fiecare dintre ele purtând emblema posturilor pe care le reprezentau. Sistemele satelit şi antenele de recepţie se vedeau dincolo de capotele acestora. Mai mulţi reporteri şi cameramani se postaseră pe treptele de la intrare - uşile reprezentând fundalul înregistrărilor lor. Un grup de trecători se opri pentru a arunca o privire.

Montoya se strecură înăuntru pe uşa care dădea în parcare şi urcă rapid la etajul 2, unde fu întâmpinat de ţăcănitul ritmic al tastelor şi de zumzetul conversaţiiilor. Anchetatorii îi interogau pe suspecţi, discutau diverse cazuri sau stăteau la birou, cercetând teancurile de documente sau vorbind grăbiţi în receptoarele strecurate între umăr şi ureche.

Zaroster stătea la biroul ei. El împinse uşor spre ea biletul învelit în punga de plastic.

- Se pare că amicul nostru a reapărut.

Zaroster aruncă privirea spre bilet, fluierând uşor.

- Deci s-a comis încă un dublu asasinat undeva, în oraşul nostru?

- Dacă nu cumva a scris mai întâi biletul şi abia apoi şi-a lichidat victimele.

Ea îi aruncă o privire prin care-l acuza că ştie mai mult de atât.

- Hei, eu am puţină treabă. Poţi să duci tu asta la laborator şi să faci o copie pentru criptolog?

- Cum ai intrat în posesia lui? Credeam că ţi s-a interzis să te mai ocupi de anchetă.

- M-a sunat Maury Taylor de la WSLJ. Am devenit din nou prieteni la cataramă.

- Pe naiba, mormăi ea, însă luă biletul şi zise: O să-l duc la laborator, să vedem cât de mult se potriveşte cu celălalt.

El se rezemă de biroul ei.

- Cum stăm la capitolul dovezi?

- O, ce mai „capitol". Să vedem: Laboratorul încă mai cercetează problema acelui fir de păr negru, dar nu au găsit încă ADN-ul potrivit. Rochia de mireasă a fost recunoscută de patronul unui magazin ca semănând cu o creaţie semnată „Nancoise", indiferent ce-o fi însemnând chestia asta... bănuiesc că o versiune mai ieftină a creaţiei Vera Wang. Am făcut cercetări, încercând să vorbim chiar cu doamna Nancoise, să vedem dacă are o evidenţă a clienţilor săi. Nu că detaliile sau orice fel de pistă ar însemna mare lucru. Cizmele sunt unele de vânătoare, luate din stoc, fiind produse, auzi aici, de Pomeroy Industries, departamentul vestimentar, aşa că am căutat o pistă pe linia aceea, dar merge greu, fiindcă de ani de zile la articolul acela de încălţăminte nu s-a mai produs nicio schimbare.

- Am reuşit să aflu ceva despre grădinarul de la „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Lawrence DuLoc? Are cazier, de pe vremea când era un puşti, cu douăzeci de ani în urmă.

- Care a fost infracţiunea?

- Atac cu elemente agravante - dar plângerea a fost retrasă. La scurt timp, a avut loc un incident domestic cu manifestări de violenţă, dar plângerea a fost retrasă şi de data aceasta. Ea ridică din umeri.

- Nu e foarte important, dar e totuşi un indiciu. E înalt, la pantofi poartă măsura 1 1 şi jumătate, dar are alibi pentru zilele în care au fost comise asasinatele. A verificat Brinkman. Ea oftă, clătinând din cap. Am stat de vorbă cu DuLoc. Pare suficient de inteligent pentru a se feri de chestii de genul acesta. Se încruntă: tu crezi că el e cel pe care-l căutăm?

- Nu prea pare să fie el. Psihopatul nostru vrea să ne arate că e mult mai deştept ca noi, să ne-o arunce în faţă. Vrea ca noi să aflăm cât de inteligent este.

- Deci...?

Montoya o pornise deja spre scară.

- Deci îl păstrăm pe DuLoc pe listă şi mergem mai departe.

- Tu nu te mai ocupi de caz.

Montoya tăcu şi îşi văzu de drum.

Durerea îl enerva.

Mâinele erau crispate pe volan, iar el simţea că se sufocă în costumul de neopren. Epuizarea punea uşor-uşor stăpânire pe el. Deşi se odihnise câteva ore, simţea că trupul lui avea nevoie de somn.

Trebuia să aştepte.

Să-şi termine treaba.

Planurile fuseseră deja puse în mişcare, iar el era conştient că va simţi cât de curând fiorul acela care-l determina să meargă mai departe, valul de adrenalină care îi înfierbânta sângele, făcându-l să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse, ţinându-l în priză.

Rana aceea blestemată îl sâcâia nespus. îi crea nişte greutăţi mai mari decât s-ar fi aşteptat. Lucrurile nu se petrecuseră atât de uşor cum se aşteptase, adică fără a întâmpina neplăceri, aşa cum se întâmplase până acum. Chiar şi după ce îl subestimase pe Billy Ray Furlough, şi netrebnicul îi înfipsese în piept stupida armă albă.

El strânse din dinţi.

Cu grijă, ieşi din oraş la volanul Lexus-ului său, îndreptându-se spre zonele pline de vegetaţie. Vehiculul răspunsese bine, dar, aşa cum se spune, avea propriul său punct sensibil. Ceea ce reprezenta o problemă. El aruncă privirea spre bancheta din spate, acolo unde ultima lui victimă tremura asemenea unei frunze, ochii ei clipind rapid, văicărindu-se în spatele căluşului de bandă adezivă, enervându-l, în vreme ce în maşină începuse să se răspândească mirosul de urină.

Chiar trebuie să fii speriat, vierme împuţit ce eşti... ai să vezi tu.

Dacă avea să se vaite şi mai tare, atunci va folosi eterul şi arma cu şocuri electrice.

Cu câteva ore în urmă, asistase la serviciul funerar dedicat lui Luke Gierman, deşi era conştient că poliţia va fi, de asemenea, prezentă acolo, monitorizând fiecare mişcare.

Imbecilii!

Ce uşor puteau fi duşi de nas.

Trecuse chiar pe lângă copoiul ăla care făcea fotografii mulţimii. *Clic, clic, clic.*

Ce mai ironie.

Pedro, poliţistul-anchetator făcând fotografii. Profanatorul care dormise în patul lui Abby Chastain.

Gândindu-se la clipele în care cei doi făcuseră dragoste, el pierdu controlul preţ de o secundă, iar Lexus-ul făcu un mic slalom pe linia de centru. Din fericire, pe drumul acesta ocolit, traficul era scăzut. Pentru a se calma, deschise radioul, auzi câteva acorduri clasice care nu-i făcură nicio plăcere, după care reuşi să fixeze scala pe WSLJ. Dar emisiunea *Nemulţumirile lui Gierman* nu se transmitea în acest moment.

O altă nepotrivire.

Oare marioneta aia de moderator nu descoperise cel de-al doilea bilet? De ce nu vorbea oare în direct despre el? îşi verifică ceasul. Era încă devreme, urma să se întunece abia peste câteva ceasuri, ceea ce îi îngreuna şi mai mult misiunea.

Se îndreptă spre locul unde obişnuia să-şi ascundă vehiculul, dar, mai întâi, trebuia să-l dezlege pe omul aflat pe bancheta din spate, acesta fiind legat cu cătuşe. Enervantul dracului.

La radio se auzea o melodie lentă de jazz, care-i creştea iritarea. îl închise rapid, spunându-şi că nu trebuia să-şi piardă răbdarea. Aşteptase douăzeci de ani. Câteva ceasuri în plus nu mai contau.

Gândul acesta îi provocă o grimasă. Numai câteva ceasuri îl despărţeau de punctul culminant... putea aştepta încă cinci sau şapte ore. Celelalte două cupluri nu se aflau în zonă, aşa că va fi obligat să aştepte - dar, oricum, avea nevoie de un moment de respiro.

Durerea îi mai slăbi un pic, anticiparea înfierbântându-i sângele. Curând avea să aibă parte de o senzaţie intensă şi incredibilă. Se gândi la fiica ce semăna atât de mult cu mama ei... doar câteva ore.

Maica superioară părea extrem de obosită. în spatele ochelarilor de lectură, se vedeau nişte pupile întunecate.

- Mi-e foarte greu, admise ea, arătând spre un pachet aşezat în centrul biroului ei larg. Acestea sunt registrele pe care mi le-ai solicitat. Sora Madeline, binecuvântată-i fie inima, a ştiut locul din pod în care au fost depozitate, aşa că i-a solicitat domnului DuLoc să le coboare de acolo. Ea se îndreptă spre cutiile care fuseseră împinse într-un colţ al camerei. O să le păstrez aici, în caz că vei mai avea nevoie şi de alte informaţii. Dar cred că aici se află tot ce ai nevoie. Ea bătu cu unghia nelăcuită în pachetul de pe masă şi-l împinse spre Montoya.

- Au existat perioade în care totul era confidenţial, în care încrederea nu era doar necesară, ci şi acceptată de bună voie, vremuri în care exista ceva mai multă... disciplină. Dar acum... o, în fine. Ea îi oferi un surâs fantomatic. Am reflectat îndelung şi profund, cerând binecuvântarea Domnului şi rugându-l să-mi ofere intuiţia de care am nevoie, cerându-I să mă ajute şi să înţeleagă drumul pe care vreau să-l urmez. în cele din urmă, EL m-a lăsat pe mine să iau această decizie grea.

Ridicându-se în picioare, ea păru oarecum nesigură, în vreme ce se îndrepta către fereastră.

- Presupun că ar fi trebuit să-ţi spun mai de mult. Mătuşa ta mi-a mărturisit că a avut un fiu nelegitim. A venit aici după ce băiatul a fost dat spre adopţie.

Montoya privi cum bătrâna călugăriţă îşi mângâie rozariul.

- Ştiu, spuse el.

Ea aprobă cu o mişcare a capului, privind mai departe pe fereastră. Băiatul acela a crescut, a devenit una dintre celebrităţile oraşului, un altlet, un bursier şi, în final, un mesager al Domnului.

- Billy Ray Furlough? întrebă Montoya, uimit peste măsură.

- Ea aşa mi-a spus.

Furlough avea vârsta potrivită şi dacă se gândea puţin, exista o oarecare asemănare între predicatorul flamboaiant şi descendenţii familiei Montoya - păr negru, pielea bronzată şi constituţia atletică.

- După ce am aflat că domnul Furlough şi Maria au dispărut în acelaşi timp, fiind mai mult ca sigur sechestraţi în aceeaşi zi, mi-am dat seama că trebuie să te contactez. Şi nu am vrut să le spun absolut nimic poliţiştilor care au fost aici, pentru că ştiu că sora Maria ar fi preferat să-ţi spun ţie. Ea se răsuci spre el, stând cu spatele la fereastră. Eşti preferatul ei, să ştii. Dintre toţi nepoţii şi nepoatele ei.

Montoya se simţi săgetat de sentimentul vinovăţiei. Se întrebă dacă ucigaşul ştia că omorâse pe mamă şi pe fiul acesteia. Bineînţeles că ştia. Crimele nu fuseseră comise la întâmplare. Fuseseră plănuite cu meticulozitate.

- Ce-mi puteţi spune de Lawrence DuLoc? întrebă Montoya, hotărât să abordeze, mai întâi, această temă.

- Domnul DuLoc e de-a dreptul nepreţuit aici, ne ajută enorm. Ea inspiră adânc. A fost unul dintre pacienţii sanatoriului, în tinereţe, nu reuşea să-şi domine furia. De fapt, nu ar trebui să-ţi povestesc toate astea. Ea îşi întoarse palmele în semn de implorare, cuprinsă parcă de euforie, fericită să deschidă temniţa secretului. Da, acum ceva vreme a fost acuzat că a comis câteva infracţiuni, dar asta s-a petrecut demult. Din punct de vedere al muncii sale, nu i se poate reproşa absolut nimic. Ridică privirea spre Montoya. Pot garanta personal pentru el.

- Cei de la poliţie trebuie să cerceteze toate pistele şi dovezile.

- Cred că a fost interogat deja de colegii tăi. Ea trecu pe partea opusă a biroului, se aplecă peste suprafaţa lăcuită, şi-i luă mâna lui Montoya.

- Larry nu e un criminal.

Montoya voia să fie de acord cu ea, dar nu se lăsă convins.

- E un bărbat înalt, aşa e. Peste 1,80 metri?

- E înalt, e adevărat, recunoscu ea, îndreptându-şi spatele şi încrucişându-şi braţele la piept. Poţi să vorbeşti cu el. Larry nu-şi doreşte decât să te ajute să o găseşti pe mătuşa ta. Larry DuLoc e um om extrem de devotat, detective. Are multă credinţă. Ea făcu semn către fereastră: Acum e în grădină.

- Vă mulţumesc. Montoya ezită, privind-o atent pe călugăriţă. După o clipă o întrebă: Şi despre Faith Chastain ce ştiţi?

Ea îşi încrucişă degetele.

- A căzut pe fereastră chiar de ziua ei, zise ea, recitând parcă o poveste veche. Spitalul a fost dat în judecată, fiindcă ferestrele sale nu erau securizate aşa cum se cuvine. Grilajul era defect.

- Ea s-a prăbuşit prin geamul ferestrei.

Călugăriţa aprobă.

- Dacă ar fi existat bare metalice sau dacă ornamentele ar fi fost montate transversal, deasupra încuietorii ferestrei, tragedia ar fi putut fi evitată, aşa au sugerat cei care au dat spitalul în judecată.

- Cine v-a dat în judecată? Statul Louisiana?

Surâsul era unul parţial, răbdător.

- Statul s-a implicat şi el ulterior, dar am fost daţi în judecată de familia ei. De soţul lui Faith, Jacques. Bineînţeles, nu s-a ajuns la proces. Am rezolvat totul „în ograda noastră".

Montoya o privi, simţind-o că ezită.

- Ar mai fi ceva?

Maica stareţă îşi cuprinse crucea între degete, părând că se luptă cu un demon interior. Montoya aşteptă, iar ea recunoscu în cele din urmă.

- Presupun că acum nu mai contează. S-a întâmplat şi dacă, într-un fel, asta te va ajuta să dai de Maria, atunci... Ea făcu repede semnul crucii, părând să rostească o rugăciune mută. S-a spus că a fost vorba de violenţă fizică şi abuz - că unul dintre medicii noştri şi doamna Chastain aveau o relaţie cu implicaţii sexuale. La început, bărbatul respectiv a negat totul. După care au apărut şi alţii care au pledat în favorea ideii respective: angajaţi care au declarat că nu au spus nimic despre relaţia celor doi pentru a nu-şi pierde slujbele. După aceea, el a declarat că fusese o relaţie de comun acord. Buzele ei se strâmbară în semn de dezgust. De comun acord? Îţi închipui? într-o relaţie cu o femeie care suferea de o boală psihică? Nările ei se înfiorară a furie. A fost concediat imediat, zise ea.

- Nu i s-a intentat proces?

Ea clătină din cap.

- Familia a intentat un proces civil pentru moartea lui Faith, şi asta a fost tot. Poate că nu a aflat niciodată de povestea cealaltă. Privirea ei alunecă spre podea. „A noastră Doamnă a Virtuţilor" a trecut printr-o perioadă nu tocmai fericită atunci.

- Cine era bărbatul?

Ea se uită în ochii lui.

- Doctorul Heller a fost un psihiatru eminent. în anumite privinţe, era cu mult înaintea epocii sale. Dar, pe undeva, era cam leneş, ca să zic aşa. Coloana ei deveni şi mai ţeapănă, ca şi cum ar fi fost trasă în sus de un mecanism. îi era greu. Cel mai mare critic al lui a fost Gina Jefferson. Pe vreme aceea, ea lucra la noi.

- Ea a fost martorul acelor abuzuri? întrebă Montoya, care simţea că pornise, în fârşit, pe pista potrivită.

- Nu-mi aduc aminte, dar ştiu că nu era o admiratoare a lui Simon Heller.

- Ştiţi unde se află în prezent doctorul Heller? întrebă Montoya.

- Nu... nu mai ştiu nimic despre el. S-a mutat din statul nostru. Undeva în vest, cred.

- Doctor Simon Heller. Avea şi o iniţială la mijloc?

- Da... îmi amintesc că era afişată pe plăcuţa de pe uşa cabinetului său. Ea se concentră, iar Montoya se strădui din răsputeri să rămână nemişcat. Secundele se scurgeu. Mătuşa sa şi Billy Ray era posibil să fi murit deja, iar mama lui Abby era într-un fel implicată în povestea asta. Ea era „cheia". Simon T. Heller, aşa scria pe plăcuţă. Nu-mi amintesc de la ce venea „T"-ul. Theodore sau Thaddeus, ceva de genul acesta.

- Numele şi numărul lui de asigurare se află şi ele în dosar? întrebă Montoya, luând pachetul de pe birou.

- Da. Şi o fotografie de a sa, cred.

Montoya nu pierdu vremea şi desfăcu clapetele aşezate peste foile de culoare galbenă.

- Heller era un bărbat corpolent?

- înalt, dar nu corpolent. Semăna cumva cu o sperietoare de ciori. Unul dintre pacienţi a văzut fotografia într-o carte de biologie, a arătat cu degetul spre ea şi apoi a rostit „Heller". Ea zâmbi în ciuda propriei voinţe. Nu a fost prea drăguţ, dar chestia asta era, oarecum, adevărată. El purta ochelari cu lentile imense şi avea nişte picioare extrem de lungi.

Montoya descoperi o fotografie micuţă a lui Heller, ataşată la fişa de angajare, întocmită cu mulţi ani în urmă. Culoarea se estompase, dar trăsăturile lui Heller erau clare. Avea părul negru, o mustaţă groasă, iar ochii priveau înainte printr-o pereche de ochelari cu rame mari, de metal, aşa cum obişnuiau să poarte aviatorii.

- Nu era prea bătrân.

- De-abia terminase Facultatea de Medicină, recunoscu maica stareţă. Avea sub treizeci de ani.

- Vă mai aduceţi aminte şi altceva despre el?

- Se credea superior şi încerca să mascheze asta prin anumite comportamente. Nu-i reuşea întotdeauna. Era cam singuratic şi obişnuia să alerge, o, Doamne, cum mai alerga. Cred că a participat la maraton de mai multe ori, dar... ah, în fine, nu ştiu sigur. Au trecut mulţi ani de atunci.

Montoya arătă spre fotografia în tonuri şterse.

- Aveţi fotografii cu toţi cei care au locuit aici?

- Doar ale personalului, pentru a putea fi identificaţi.

- Heller mai lucra aici la moartea lui Faith?

- Era în salon, alături de ea, recunoscu călugăriţa. A fost martor la prăbuşirea ei, dar n-a putut să o salveze. A fost acuzat de abuz abia după decesul ei. În clipa aceea, şi-a cerut transferul.

El cercetă atent figura bărbatului din fotografie, observând că acesta nu zâmbea. Aroganţa i se citea clar pe chip. Montoya îşi aminti fotografia mamei lui Abby, cea pe care o zărise pe raftul bibliotecii. O femeie frumoasă cu un surâs sexy - un zâmbet pe care îl moştenise şi fiica sa. Faith fusese fără voie iubita lui Heller.

Stomacul lui Montoya se strânse brusc. Oare ce se întâmplase în realitate în ziua morţii lui Faith Chastain? Căderea ei fusese întâmplătoare? Sau Heller, conştient de abuzul pe care-l comisese, se trezise la realitate şi-şi împinsese victima?

Maica stareţă îşi drese vocea.

- Şi fiica lui Faith a fost martoră la căderea acesteia. A intrat alergând în cameră, chiar cu câteva clipe înainte de tragedie.

- Care dintre ele? întrebă Montoya, deşi cunoştea deja răspunsul. Fusese martor la unul dintre coşmarurile lui Abby.

- Cea mică...

- Abby.

- Da, aşa o cheamă. Abigail, deşi Faith îi spunea adesea „Hannah".

- Ştiţi şi de ce?

- Ooo, s-a petrecut cu atâta amar de vreme în urmă şi, cu toate că pe vremea aceea lucram la spital, nu-mi amintesc.

Fetiţa avea doar cincisprezece ani. Ea şi Faith erau născute în aceeaşi zi. Se pare că ea a dat buzna în salon şi l-a văzut pe Heller... asta e tot ce ştim. Nu se ştie cum a căzut Faith prin geamul ferestrei. Hannah era atât de traumatizată, că a leşinat. Când s-a trezit, şi-a amintit foarte puţin din cele petrecute. Tulburată de cele povestite, maica stareţă reveni la biroul său. Mi-e teamă că asta e tot ceea ce îţi pot spune.

- S-ar putea să fie de ajuns, zise el, crezând în ceea ce spunea. Simon Heller. Montoya ştia acum direcţia în care să caute. Spera însă că nu era prea târziu pentru a împiedica producerea unui alt asasinat.

26

/4scuns în pădurea din apropiere, el îi supraveghea casa. Pentru că era încă ziuă afară, se ţinea la distanţă, având grijă ca lentilele ochelarilor săi să nu reflecte cumva razele soarelui, avertizând-o. Se asigurase că nu stă în bătaia vântului, pentru a fi adulmecat de idioata aia de căţea.

Câtă suferinţă.

Totul era pus la punct, înscenarea era gata. Mai avea nevoie doar de protagonişti, iar doi dintre ei se aflau acum în casă. Plănuise să aştepte până ce

surorile vor adormi, şi asta însemna că va mai avea de aşteptat câteva ceasuri bune.

Răbdare, îşi aminti el. *Nu te grăbi. Ai aşteptat atât de mult, ce importanţă mai au câteva ceasuri în plus.*

Însă era neliniştit.

Nerăbdător, avid.

Iar durerea din piept se intensifica, ca şi cum ar fi fost vorba de o infecţie. în plus, în spatele globilor oculari, îl chinuia o atroce durere de cap.

Nu dormise aproape deloc, dar în clipa aceea era interesat de cu totul altceva. Aşa că rămase în aşteptare, supraveghind casa.

Zoey stătea într-o rână pe canapea, cu picioarele atârnâdu-i dincolo de braţul acesteia, cu paharul de vin aşezat pe măsuţa de cafea şi cu telecomanda tv în mână. Perfect. *Bea, dragă surioară mai mare. Lasă vinul să-ţi adoarmă creierul şi să-fi moleşească trupul. Da, adormi mult mai devreme... oh, da.*

Zoey va fi o pradă uşoară.

Dar nu şi Abby... ea era cât se poate de vigilentă; simţea lucrul acesta. Privind-o cum adună diverse lucruri din garaj şi din bucătărie, ducându-le apoi în maşină, el începu să-şi facă griji. După toate aparenţele, ea se hotărâse să plece. El nu putea permite una ca asta. Ea luase o cutie cu scule, o bară şi câteva lanterne.

Pentru ce?

Durerea de cap deveni mai puternică, iar agitaţia sa crescu. El îşi scarpină pieptul prin materialul costumului, până când realiză ceea ce făcea. *Calmează-te. Priveşte cu atenţie. Sigur nu pleacă prea departe. Nu ai văzut nicio valiză, corect? Nici geamantan.* Dar asta nu însemna că ea nu-l pregătise deja, înainte ca el să-şi înceapă pânda. Oare plănuia un soi de excursie? Copoiul? Stomacul începu să-l doară în clipa când îşi reaminti de cei doi, şi fu obligat să clipească des, pentru a-şi limpezi mintea. Nu putea s-o lasă să plece, nu acum, când risca să fie prins. Oare reuşea să le ia pe amândouă în clipa asta? Şi căţeaua? Putea să se folosească de pistol sau de o cârpă îmbibată în eter? Nu voia să le ameninţe cu arma, deoarece fiind două şi ţinând cont de actuala sa condiţie fizică, oricând putea apărea ceva neprevăzut. Ele erau tinere, aveau o constituţie atletică şi, dacă nu se speriau de moarte, îi puteau opune rezistenţă.

Soluţia era simplă.

O să strice automobilul.

Se strecură rapid printre arbori, mergând pe vine, speriind păsările originare din Alaska şi un iepure de câmp, care dispărură rapid din calea sa. Scoţând din rucsac arma albă care-i provocase o suferinţă atât de mare, lăsă pe pământ pachetul cu cheile şi ochelarii de teren, aproape de intrarea casei, scoase revolverul, după care se strecură spre

uşa deschisă a garajului, unde se zărea partea din spate a Hondei.

Uşa care permitea accesul în casă era întredeschisă, iar el se întrebă dacă nu cumva căţeaua sesizase că el se afla prin preajmă. Dracu' s-o ia. Cu inima bătându-i nebuneşte, el se strecură înăuntru, atent să nu calce peste o săpăligă şi o lopată care fuseseră înghesuite lângă o roabă.

Fără zgomot, scoase unealta şi deschise o lamă mică şi ascuţită. Tocmai începu să taie anvelopa cauciucului de pe faţă, când auzi zgomot de paşi ce se apropiau. *La naiba!*

Se lăsă şi mai mult pe vine, ascunzându-se între maşină şi perete.

Să nu fie căţeaua. Nu, căţeaua. Nu, căţeaua. Degetele se contractară pe unealta marca Pomeroy, iar privirea îi fu tulburată de broboanele de sudoare. Observă un păianjen prins în plasa lui, în apropierea podelei, acolo unde el se chircise, cu capul aproape lipit de cimentul pătat de ulei. Abia îndrăznind să respire, el dădu să se strecoare pe sub portbagajul Hondei, spre partea din faţă, de unde urmări cum adidaşii ei înaintau grăbit. Ea deschise portiera şoferului, iar el nu îndrăzni să mişte nici măcar un muşchi. El auzi un clinchet uşor al unui obiect care se lovea de portiera din dreptul capului lui, şi ghici că ea aruncase ceva pe locul pasagerului din dreapta.

Geanta ei?

Panica se scurse înăuntrul lui.

Şi dacă ea pleca în secunda asta? Dacă se urca la volan şi în mai puţin de o secundă motorul Hondei va fi pus în mişcare pe neaşteptate? Ea va schimba viteza şi va da automobilul în marşarier, lăsându-l descoperit.

Nu avea cum să nu-l vadă.

Nu avea unde să se ascundă.

Într-o mână avea revolverul calibrul 38, în cealaltă, unealta cu mai multe lame. Spera să nu aibă ocazia să le folosească pe niciuna dintre ele. Nu încă. Nu după ce îi pregătise atâta amar de vreme o moarte perfectă, în care ea se va sfârşi încet-încet.

Ar fi trebuit să anticipeze un obstacol ca acesta.

Ezita. îşi pierdea prestanţa.

Dar norocul era de partea sa. Ea o porni din nou spre casă. El îi urmări picioarele, tivul franjurat al blugilor care se freca de marginea adidaşilor Nike, până se făcu nevăzută înăuntru. Uşa se închise în urma ei, ţăcănind uşor.

într-o clipă, el făcu o gaură în primul cauciuc de pe faţă, dându-se puţin înapoi, pentru „a-l lucra" şi pe cel de-al doilea. Un cauciuc dezumflat nu era suficient. Ea avea destulă forţă pentru a-l schimba singură, aşa că el fu gata să înţepe şi cauciucul de pe spate, însă se opri... Ea va deveni bănuitoare, văzând două cauciucuri dezumflate... Nu, trebuia să o ia prin

surprindere. Dădu să iasă din garaj, făcându-se nevăzut în întuneric, însă în clipa aceea îşi aminti că ea aruncase ceva pe scaunul pasagerului.

Merse spre partea din faţă a automobilului, se uită pe geamul uneia dintre portierele Hondei, şi dădu cu ochii de rucsac. Rămase o clipă nemişcat. Ceea ce ieşea în afară nu era oare marginea de sus a telefonului ei mobil? Chiar putea să aibă un asemenea noroc?

Deschise fără zgomot portiera. Da! Era telefonul mobil! Cu îndemânare şi cu mare grijă, el îl extrase cu două degete din rucsacul uitat cu fermoarul deschis, după care se strecură rapid afară. Abia când se află în adâncul protector al pădurii, adulmecând mirosul greu şi umed al mlaştinii, îndrăzni din nou să respire.

Până acum, totul decursese bine.

Ritmul inimii îi bubuia în urechi, gândindu-se la maşina aceea micuţă cu cauciucul dezumflat. Dacă timpul avea să ţină cu el, va lua legătura cu ea şi va juca rolul „Bunului Samaritean".

Nu-ţi forţa norocul.

Mai întâi, surioara şi apoi Abby...

Totul se desfăşura din nou conform planului.

După-amiaza se scursese mult prea repede pentru Abby. Intenţionase să o lase acasă pe Zoey şi apoi să se ducă, pe lumină, la spital, să intre, indiferent cum, înăuntru, să se urce la etaj şi, folosindu-se de ranga pe care deja o pusese în maşină, să reuşească să deschidă afurisitul acela de salon cu nr. 307. Dar conversaţia telefonică cu fratele lui Montoya, în legătură cu montarea sistemului de securitate, cea în care Charlene le raporta că tatăl lor „se odihnea fără probleme", apelul a trei potenţiali cumpărători cu care stabilise la ce oră vor veni a doua zi, şi telefoanele câtorva clienţi care voiau să obţină „cât mai curând posibil" nişte informaţii, o ţinuseră pe loc. Până şi Alicia o sunase şi, cum de o săptămână îşi tot promiteau că vor sta de vorbă, Abby petrecuse cu ea o jumătate de ceas, punându-se la curent una pe alta. în tot acest timp, Zoey stătuse lungită pe canapea, sorbind din când în când dintr-un pahar cu vin, plimbându-se de la un canal tv de ştiri la altul. Reporterii transmiteau veşti despre cele patru asasinate şi un lung metraj despre serviciul funerar dedicat lui Luke.

- Mă gândeam că ne vor filma şi pe noi, din moment ce tu ai fost nevasta lui ş.a.m.d.
- Ce porcărie.
- Nu e mai porcărie decît revenirea ta la acel sanatoriu. Şi ţine minte, zise ea, sorbindu-şi Rieslingul din paharul cu picior lung, eu nu sunt de acord cu chestia asta.
- Trebuie să o fac.
- Montoya ştie?
- Nu.

- O să-l suni?

- Şi ce să-i spun? Că simt nevoia să mă întorc în locul acela unde a început toată povestea asta? Că trebuie să înfrunt demonii trecutului, că nu sunt în stare să merg înainte până nu fac o tură în trecut?

Zoey înălţă din umeri.

- Mie îmi sună a boală psihică.

- Trebuie să fac asta, zise Abby.

- Atunci du-te. Zoey ridică braţele în semn de resemnare.

Abby expiră aerul cu putere şi cu zgomot.

- Tu şi tata aţi minţit vreme de douăzeci de ani. E al dracului de mult. Cred că merit şi eu câteva ore în care să pun capăt poveştii ăsteia şi...

Zoey sorbi vinul dintr-o singură înghiţitură.

- Aşa că du-te odată. Scapă de demonii ăia dinăuntrul
tău.

- Asta şi fac.

Zoey se duse repede la bucătărie, deschise frigiderul, luă sticla cu vin şi îi scoase dopul.

- Cred că eu voi rămâne acasă, de pază.

Abby se uită afară, la asfinţitul care cobora uşor.

- Nu am timp să discut acum despre asta, Zoey. Când mă întorc, o să lămurim totul şi o să bem câteva păhărele cu vin, da? O să ne gândim şi poate o să urmărim un film vechi, în caz că găsim un post tv care să nu fie preocupat de asasinate şi de „noutăţile de la ora 11" legate de acestea.

Zoey îşi umplu paharul, după care înfipse din nou dopul în sticlă.

- Dacă aşa trebuie să procedezi, fie. îmi pare rău că sunt atât de nesuferită. încă mă lupt cu urmările călătoriei, dar găsesesc eu o cale să-mi treacă. Femeia care stătea în avion chiar în spatele meu tuşea atât de tare, încât mi-am zis că o să-şi dea afară un plămân. Cred că gripa e de vină.

- Găseşti ibuprofen în cutiuţa cu medicamente din baie.

- Cred că ăsta ajunge deocamdată. Zoey ridică paharul după care sorbi. Poate vrei să te însoţesc? întrebă ea, ezitând.

- Nu-ţi face griji. Cred că va trebui să mă descurc de una singură.

- Ce-ar fi să mă iei şi pe mine? Dacă vrei să intri de una singură în sanatoriu, atunci eu o să te aştept în maşină.

- Mă descurc.

- Bine, dar ia arma mea la tine.

- Arma ta?

- Mda, de obicei, o păstrez în geantă, dar din pricina regulilor de la aeropot a trebuit să o pun în bagaje. Aşteaptă o secundă. Ea lăsă paharul pe tejghea, traversă repede holul încălţată doar în ciorapi şi se întoarse ţinând în mână un cuţit cu o formă ciudată.

- Ce e asta?

- O variantă ceva mai ieftină a „stiletului Pomeroy". Se strânge, dar îl poţi desface apăsând pe butonul acesta, uite... Ea făcu o demonstraţie, apăsând uşor pe butonul mic şi roşu. Se deschide foarte rapid.

- Chestiile astea nu sunt ilegale?

- Tot ce ştiu eu e că *nu* ai voie să le iei cu tine în avion, aşa că am fost obligată să-l pun în valiză. Ea închise lama, depunând apoi micul stilet în palma lui Abby.

- Bine, zise Abby, uşor nehotărâtă. Mulţam. Strecură cuţitaşul în buzunar. Era mai pregătită ca oricând; totul era pus în maşină. Lăsase deja înăuntru geanta, telefonul mobil cu cameră foto şi, ca măsură de siguranţă, tubul cu piper sub formă de spray, pe care-l purta cu ea de aproape doi ani de zile, dar pe care nu-l folosise niciodată. Pe bancheta din spate, aşezase deja ranga din fier, chibriturile şi o lanternă.

Hershey, care observase că ea aşezase lucrurile în maşină, începu să scheaune, aşezându-se apoi în dreptul portierei, gata „de plimbare". Abby ezită. Să ia şi căţeaua cu ea?

- Mai târziu, zise Abby, mângâind-o pe cap pe Hershey. Promit... sau poate că „mătuşa Zoey" o să te scoată la o mică plimbare.

- Eu nu sunt „mătuşa" căţelei, ne-am înţeles? Când vei avea copii, atunci sigur voi fi „mătuşica Zoey", dar nu şi pentru căţea.

- Cum vrei. Ne vedem mai târziu. Fă focul şi bea încă un pahar cu vin, o îndemnă Abby. Dacă în trei ceasuri nu apar, trimiţi cavaleria.

- îl sun pe Montoya.

- Şi mai bine, zise ea, gândindu-se că ar trebui să-i telefoneze. Dar dacă i-ar spune ce are de gând, lui nu i-ar conveni. N-ar înţelege, la fel ca şi Zoey. N-ar face altceva decât să-i ceară cu şi mai multă încăpăţânare să rămână acasă, în afară de asta, era un om ocupat - un poliţist care încerca să rezolve enigma câtorva asasinate, unul mai îngrozitor ca altul. Propria lui mătuşă dispăruse.

Abby se urcă în Honda şi o porni în marşarier, ieşind din garaj. Cum spunea proverbul?

Azi e prima zi din restul vieţii tale.

Pentru ea era exact invers. *Azi era ultima zi a celor treizeci şi cinci de ani trăiţi până acum.*

Mâine avea să fie prima zi a noii ei vieţi.

- ... Exact. Mai verifică o dată alibiul lui Lawrence DuLoc şi află tot ce poţi despre un anume Simon Thaddeus Heller. Am numărul asigurării lui sociale, zise Montoya, rostind numărul asigurării sociale a lui Simon Heller, în vreme ce conducea cu o singură mână şi o punea la curent pe Zaroster. A avut o relaţie cu Faith Chastain, pe vremea când ea era

pacienta sanatoriului. Din cauza asta, a fost concediat. Apoi s-a mutat în vest, dar asta e doar o presupunere. Ia legătura cu FBI-ul şi cere-le să verifice. Poate reuşesc să obţină mai repede informaţiile necesare.

- Aşa vom face, zise ea şi închise.

Heller revenise în oraş? El era cel care se răzbuna pe toţi cei care fuseseră aproape de Faith Chastain, creându-şi un iad personal?... Şi atunci, cum se explica implicarea lui Asa Pomeroy şi Luke Gierman... sau ei fuseseră nişte victime colaterale? Asa avusese un fiu internat în sanatoriul respectiv, iar Luke Gierman se căsătorise cu fiica lui Faith Chastain, cea care se întâmplase să fie prezentă în salon în momentul morţii lui Faith. Mary LaBelle era fiica celor care lucraseră în spitalul respectiv. Gina Jefferson lucrase ca asistent social în aceeaşi instituţie.

Pe vremea când Heller era medic acolo.

Pe vremea când DuLoc era pacientul sanatoriului.

Se apropia de adevăr, simţea asta, dar încă nu reuşise să pună punctul pe i.

Aproape că ajunsese în oraş când auzi soneria telefonului. Răspunse, chiar în momentul în care lua ultima curbă, ieşind pe autostradă şi părăsind drumul de provincie.

- Montoya.
- Zaroster.
- Ce rapidă eşti.
- Nu e vorba despre Heller sau DuLoc. Despre ei nu am aflat nimic, deocamdată. Ea ezită, în timp ce Montoya privea la câmpurile aflate de-o parte şi de alta a şoselei. Ştiu că tu nu te mai ocupi de caz, dar m-am gândit că trebuie să afli. A fost localizat automobilul lui Asa Pomeroy, parcat în zona mlăştinoasă, în partea sudică a oraşului.

Montoya ştia ce-o să urmeze.

- Maşina a fost zărită de un tânăr care transporta cu elicopterul un grup de turişti, deasupra terenului mlăştinos. A văzut maşina, şi-a dat seama că n-avea ce căuta acolo, după care şi-a adus aminte de informaţiile oferite de poliţie şi a sunat. Primii care au ajuns acolo au fost cei de la Cabinetul şerifului. La locul crimei au fost descoperite două cadavre. Un bărbat şi o femeie, pe care am fost tentaţi să-i identificăm ca fiind Billy Ray Furlough şi călugăriţa Maria Montoya.
- La dracu', mormăi el, în timp ce stomacul lui se dădu peste cap. Cu toate că se aştepase la asta, vestea fusese totuşi o lovitură.
- îmi pare rău.
- Jigodia dracului. Furia îl cuprinse. Lacrimile îi ardeau ochii. Amintiri legate de mătuşa lui, imagini imortalizate de timp, se perindară prin faţa lui. Şi-o aminti la tinereţe, plină de speranţă şi fericită,

lucrând cu copiii. Râzând la ghiduşiile nepoţilor şi nepoatelor.

în ea se ghicise întotdeauna o anume tristeţe, cugetă el, dar cu toate astea se bucurase de anii petrecuţi la mănăstire.

- O să-l prindem, zicea Zaroster.

Montoya nu avea nici cea mai mică îndoială. Dacă va fi nevoie, îşi va petrece toată viaţa urmărindu-l pe psihopatul acela. Nimic nu-i va sta în cale. Monstrul va fi doborât.

- Dă-mi şi mie adresa. El apăsă pe acceleraţie până la podea, aprinse luminile şi conduse ca şi cum Lucifer însuşi îi sufla în ceafă.

O panăl

Cauciucul ei avea pană *tocmai acum?*

- *Grozav,* zise Abby, privind la roata din partea pasagerului. Se uită rapid spre bolta cerului, observând că în curând avea să se lase seara. Nemaipomenit. Singura soluţie era să schimbe roata. Spera să ajungă totuşi la spital şi să mai prindă măcar puţin din lumina zilei pentru a rezolva ceea ce avea de făcut. Avea două variante, să schimbe singură cauciucul - ceea ce-i va lua pe puţin o jumătate de ceas, iar Dumnezeu îi era martor că trebuia să economisească cât mai mult timp - ori să-i cheme pe cei de la Asistenţa Tehnică Mobilă, ceea ce îi va lua şi mai mult timp.

Sau putea să facă drumul pe jos. Cu toate că de pe autostradă până la spital erau cinci kilometri, ar face mai puţin de un kilometru dacă o lua pe câmp, pe lângă ferme, ignorând plăcuţa „Accesul interzis". în schimb, va fi obligată să-şi încarce ustensilele în rucsacul de spate, asta însemnând că nu vor încăpea toate.

- Pare a fi opţiunea numărul unu, îşi zise ea, găsind cricul şi instrucţiunile de folosire.

Poate că ar fi bine să suni la Depanare şi să te întorci acasă - ţinând cont de „semnele" lui Zoey care te sfătuiau să nu dai buzna în sanatoriu.

- Nu, zise ea cu voce tare. Varianta cu întoarcerea nu era o soluţie în acest moment. Trebuia să afle adevărul şi încă în seara aceea.

Ar fi trebuit să o însoţească pe Abby.

Luptându-se să termine al treilea pahar de vin şi urmărind un science-fiction pe care-l văzuse deja de mai multe ori, Zoey realiză că făcuse o mare greşeală. Oare ce naiba fusese în mintea ei când o lăsase pe Abby să se întoarcă de una singură în sanatoriul acela îngrozitor? Ar fi trebuit să se ducă cu ea.

Dar ea nu-şi dorise asta. Locul acela era, pur şi simplu, înfricoşător. Nu-i plăcuse niciodată. Şi nici nu-şi dorea să revină vreodată acolo.

Căţeaua, întinsă lângă şemineu, îşi înălţă capul şi scoase un „hhaau" înfundat şi uşor.

Zoey ridică privirea, aşteptând. Inima ei tresări. Poate că Abby reflectase asupra planului ei şi hotărâse să se întoarcă.

Hershey era deja în picioare. Lătratul acela înfundat se repetă.

Nu... nu era Abby. Era vorba de altceva. Zoey simţi un fior pe spinare.

- Ce e? întrebă ea, oprind sonorul televizorului. Căţeaua, cu muşchii încordaţi se plimba de la o fereastră la alta, privind afară. Termină, îi ordonă Zoey. Ce-i spusese ei Abby? Că Hershey fusese mai tot timpul agitată sau vorbise de pisoi? După părerea ei, ambele animale erau puţin cam nevrotice. Ei bine, mormi ea, golind paharul de Riesling. Ia mai scuteşte-mă. Ea mări din nou volumul sonorului, schimbă canalele şi dădu peste un post de ştiri care vorbea despre asasinatele în serie ce îngroziseră New Orleansul.

Cine dracu' era individul ăsta şi ce urmărea? Se gândi la Abby, simţindu-se vinovată. Nimeni, şi mai ales o femeie, nu trebuia să circule de una singură, mai ales după căderea întunericului. Privi spre ferestre, încruntându-se. Asfinţitul cobora cu repeziciune.

- Ce porcărie, murmură ea, în vreme ce la Ştiri se vorbea acum despre problemele Orientului Mijlociu.

Căţeaua se agita şi lătră mai tare.

- Bine. Du-te afară! Fă ce te taie capul. Zoey se ridică în picioare, simţindu-se uşor „aburită", nu beată în adevăratul sens al cuvântului, ci oarecum ameţită. Nu se putea pune problema să se urce la volan. Sau să mai soarbă încă un pahar cu vin. Adevărul era că se simţea la fel de obosită, vinul nefăcând altceva decât să exacerbeze starea de moleşeală pe care o căpătase în călătoria cu avionul.

Căţeaua se fâţâia la uşa din spate.

- Ajunge, mormăi Zoey. Crede-mă, nicio veveriţă nu merită atâta agitaţie. Ea descuie uşa, o deschise, şi căţeaua o zbughi afară, lătrând şi mârâind. Ansei, aflat pe unul dintre scaunele fără spătar aşezate lângă tejghea, începu să sâsâie a agitaţie, speriind-o şi mai tare pe Zoey care nu observase prezenţa pisoiului. Iisuse, ia potoleşte-te şi tu. Inima ei bătea nebuneşte, în timp ce din hol se auzi un ţăcănit.

Era televizorul? Nu, nu asta era.

Zgomotul nu părea să vină dinspre living.

Ansei sâsâi din nou, zbughind-o spre locul de servire a cinei.

Aici e ca la Zoo, îşi zise ea, neliniştită. Ascultă cu atenţie, încordată la maximum, dar nu auzi decât lătratul agitat al căţelei şi zumzetul televizorului.

Inspiră adânc, încercând să se calmeze.

Agitaţia animalelor i se transmise şi ei. Nu dorea decât să se urce la volanul automobilului şi s-o pornească pe urmele lui Abby.

Nu, n-ar îndrăzni să se urce la volan, dar putea s-o sune pe Abby, să vadă dacă e OK. Mai bine l-ar suna pe Montoya; aşa ar fi fost mult mai bine. Se gândi la poliţistul cu părul negru şi cu surâsul adolescentin şi uşor maliţios. Era mult prea atrăgător, bietul om. Ori mai bine, biata Abby. Poate că Zoey ar fi trebuit să-l sune şi să-i povestească despre intenţiile surorii ei. Sigur Abby notase numărul lui pe undeva pe aici...

N-o face.

Nu-l suna.

Nu ţii minte ce s-a întâmplat cu Luke?

Era să-ţi pierzi sora din pricina lui. Nu te mai implica.

Căţeaua lătra mai departe ca nebuna. Zoey privi prin geamul uşi, şi o zări pe Hershey care lătra şi se învârtea pe la colţurile casei, în apropierea spălătoriei.

- Grozav. Şi dacă era un dihor?

Merse în living şi îşi luă poşeta. Scotocind înăuntru, se uită la televizor. Papa era pe ecran, stând într-un balcon şi făcând cu mâna spre mulţimea adunată în piaţetă şi pe străzile adiacente.

îşi găsi telefonul.

Scârţ.

Ce naiba fusese asta? O uşă care se deschidea încet?

Zoey formă grăbită numărul lui Abby. Nu avea de gând să se lase cuprinsă de panică. Nici gând!

Ea ascultă cum se face legătura, după care se auzi tonul unei sonerii telefonice undeva, în interiorul casei. Oare Abby îşi uitase telefonul? Ooo, nu... Ţinând mai departe telefonul la ureche, ieşi în hol. Melodia aceea venea dinspre spălătorie.

- Ooo, Abby, mormăi ea, păşind dincolo de uşa deschisă şi zărind mobilul, care suna în continuare, aşezat pe pervazul ferestrei deschise....

Deschise?

Era chiar fereastra aceea în faţa căreia Hershey lătra şi mârâia şi... ooo, Doamne.

Zoey simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă. întrerupse apelul şi se răsuci pe călcâie.

Frica puse stăpânire pe ea.

Aproape că leşină.

în prag se afla un bărbat masiv, îmbrăcat în negru!

Ea vru să ţipe, dar dădu cu ochii de arma aceea ciudată.

Asta e. Are de gând să te omoare.

Reacţionând din instinct, ea se urcă pe maşina de spălat şi apoi pe fereastra deschisă. Simţi noroiul sub picioare. Rapid, fără a îndrăzni să se uite în urmă, se ridică cu greu în picioare, şi o rupse la fugă.

încotro? O, Doamne, unde ar fi putut să se ducă? Spre automobilul pe care-l închiriase! Lăsase cheile sub scaun. Prinsese viteză, îndreptându-se spre aleea din faţa casei, cu telefonul în mână.

Cu degete tremurânde, ea încheie apelul precedent, apăsând pe butonul destinat apelului de urgenţă 911. Auzi o uşă care se deschidea în spatele ei.

Fugi, fugi, fugi!

O luă după colţ. Căţeaua alerga în urma ei.

Maşina era parcată la marginea aleii. Auzi un telefon care suna la celălalt capăt al acesteia.

Răspunde! gândi ea, disperată, tălpile goale alunecându-i pe pavaj. O, Doamne, unde era el în clipa aia? Se uită în urmă, şi-l văzu la nici douăzeci de metri.

Panica explodă înăuntrul ei.

- Dispeceratul 9-1-l. Ce urgenţă...

- El e aici! Ucigaşul e aici, în Cambrai. Mă aflu în casa lui Abby Chastain...

Ajunsese în dreptul maşinii şi văzu arma aceea care se înălţa din nou.

- Grăbiţi-vă! Degetele ei trăgeau de clanţa portierei.

în clipa aceea, el trase.

Montoya îşi parcă automobilul la capătul zonei unde poliţia fixase deja o barieră, de care aveau grijă doi ofiţeri pe care nu-i cunoştea. îşi arătă legitimaţia, strecurându-se printre maşinile parcate, evită primul grup de reporteri sosiţi la faţa locului şi parcurse aleea strâmtă, acoperită cu nisip. Zona aceasta se adâncea atât de mult în pădure, încât era deja învăluită în întuneric, având un aer lugubru, cu toate că mai era un ceas până la căderea serii.

Locul crimei era un haos în toată regula. Nişte poliţişti împrejmuiau perimetrul cu bandă galbenă, fixând lumini de jur împrejur; alţii luau amprente sau făceau fotografii rulotei aceleia spaţioase şi împrejurimilor acesteia. Un automobil ruginit, căruia nu i se putea stabili identitatea zăcea lângă elegantul Jaguar al lui Asa Pomeroy.

Ştia că va fi luat la rost fiindcă se afla aici, însă el păşi în spaţiul respectiv ca şi cum i-ar fi aparţinut. Dacă cineva avea de gând să-l abordeze, se va descurca. Nu voia decât să arunce o privire. Nimic mai mult.

Nu punea la îndoială faptul că mătuşa sa era una dintre victime, însă voia să vadă cu ochii lui fapta acelui psihopat.

în apropierea Jaguarului, Brinkman stătea de vorbă cu doi dintre agenţii şerifului, în timp ce Bentz şi un alt poliţist de la Cabinetul şerifului examinau porţiunea de teren care cobora spre un doc părăginit.

în momentul acela, nimeni nu-i dădea atenţie.

Acum, ori niciodată.

Urcă treptele care duceau spre uşa întredeschisă şi pătrunse direct în iad.

Interiorul rulotei era luminat de strălucirea ciudată şi albastră a unor reflectoare cu arc, în

vreme ce pe podeaua prăfuită se aflau două cadavre, îmbrăţişate, ca şi în cazul asasinatelor anterioare: mătuşa sa, îmbrăcată în veşmântul de călugăriţă, acoperind trupul gol al fiului ei, Billy Ray Furlough. Petele de sânge, în cazul în care existaseră, fuseseră acoperite de vopseaua roşu cu negru cu care erau mânjite şi trupurile victimelor. Pe unul dintre pereţi, sta scris, într-o nuanţă de roşu ţipător:

PĂCATELE SE PLĂTESC CU MOARTEA.

Bonita Washington, care tocmai examina cadavrele, privi peste umăr.

- Montoya? Ea făcu ochii mari. Ce dracu' cauţi tu aici?

El nu răspunse, ci se răsuci pe călcâie, dând să facă stânga-
mprejur. Ajunsese deja la jumătatea peluzei în momentul în care Bentz îl prinse din urmă.

- Stai pe loc! îi ordonă el. Tonul lui ridicat îl deranja pe Montoya.

El se opri şi se întoarse cu faţa privindu-l atent pe bărbatul mai în vârstă.

- Ce s-a întâmplat?

- Ştii prea bine, zise Bentz nervos. Ce mama dracului e în capu' tău? Montoya nu-i răspunse. La naiba. Va trebui să raportez asta.

- Atunci fă-o. Fă-ţi meseria.

- Fir-ar a naibii de treabă, Montoya, nu face asta! Vrem să procedăm ca la carte, ca să-l prindem pe nemernicul acesta. Credeam că ai priceput chestia asta.

- Cât se poate de bine.

- Atunci pleacă naibii de aici şi nu te mai întoarce. Strânse din dinţi în clipa în care Montoya îl privi în ochi. Hei, ştiu că e o situaţie dificilă, dar nu te încăpăţâna. O să-l prindem, adăugă el.

Nu şi dacă îl prind eu înaintea voastră, îşi zise Montoya, revăzând cu ochii minţii chipul lipsit de viaţă al mătuşii sale, vopseaua aceea care fusese turnată deasupra trupului ei.

Montoya reveni cu paşi mari la maşina sa, cuprins de o furie cumplită. Se gândi la mesajul pictat pe peretele rulotei: PĂCATELE SE PLĂTESC CU MOARTEA.

Aşa e, psihopat nemernic, aprobă el în gând. *Iar tu ai păcătuit din plin.*

Aşa că, pregăteşte-te.

vi

/4jută-mă, Doamne. Abby se îndreptă spre fostul sanatoriu, simţind un fior care-i îngheţa sângele în vene. Asfinţitul se lăsa uşor deasupra regiunii, umbrele apărând şi dispărând din pădurice a aflată în împrejurimi, în timp ce ţânţarii bâzâiau zgomotos, iar greierii cântau în surdină. Se opri lângă fântâna cu îngeri trişti şi bazinul crăpat. Simţi o prezenţă, ca un soi de spirit al răului, în vreme ce clădirea însăşi o privea parcă „de sus".

E doar imaginaţia ta.

Clădirea aceea devastată, cu aerul ei ameninţător, era doar o îmbinare de cărămidă şi mortar, lemn şi sticlă. Nu era bântuită de sufletele celor care fuseseră găzduiţi înăuntrul ei. Nu se holba la ea, avertizând-o că era pe cale să comită cea mai mare greşeală a vieţii ei. Totuşi îşi auzea pulsul în urechi…

Eşti o proastă, îşi zise ea, adunându-şi tot curajul de care era capabilă. În clipa aceea, nu avea cum să mai dea înapoi. Nu acum, când mai era atât de puţin. Inima îi bătea nebuneşte, iar nervii îi erau întinşi la maximum.

Aici s-a petrecut totul, cugetă ea, privind spre locul acela cu pavajul ciobit unde mama ei îşi găsise sfârşitul.

Du-te. Acum. Nu mai aştepta.

îşi făcu repede semnul crucii şi îşi puse pe umăr una din bretelele rucsacului. Traversă de-a curmezişul peluzele altădată îngrijite. îşi aminti de nişte copii ai căror ochi le urmăriseră, în vreme ce ea şi Zoey alergau în jurul copacului de magnolia, jucându-se de-a prinsa.

Pe vremea aceea, îi considera nişte ciudaţi, cu toate că tatăl său o sfătuia întotdeauna să-i fie milă de ei. „în numele bunului Dumnezeu, merg mai departe", îi reamintise el.… dar ea continuase să-i considere nişte copii ciudaţi, Abby aruncă o privire spre colţul verandei, acolo unde obişnuiau să se adune, şi, chiar şi acum, când pavajul de piatră era gol, ea ocoli zona, îndreptându-se spre intrarea din spate.

Dar „spiritele lor" nu-i dădură pace, urmând-o, nu ei, adolescenţii, ci fetiţa aceea blondă, care nu vorbea niciodată, dar care desena cu creta nişte forme ciudate pe dalele de piatră; băiatul care-i urmărea fiecare mişcare, smulgându-şi şuviţe de păr; bătrâna care îi asculta pe ceilalţi din scaunul ei cu rotile, cu un braţ atârnându-i în afară, cu gura adesea deschisă, cu ochii larg deschişi a mirare în spatele lentilelor groase. Fusese o regină a frumuseţii, aşa i se spusese lui Abby, însă anii şi demenţa o transformaseră într-o epavă. Mai fusese şi tânărul acela care mai avea puţin şi devenea adult, cel care se uita la ea şi la mama ei într-un fel care o făcea să-şi dorească să se evapore. De câte ori nu fusese el acolo, cu părul lui negru şi cu ochii aceia imenşi; pe hol, aproape de uşa salonului mamei ei, strângând în palmă o minge antistres, încet şi metodic, privind-o în ochi pe Abby şi făcând-o să se simtă murdară? Mesajul de ordin sexual era unul cât se pare de clar, el ar fi vrut să facă mult mai multe cu mâinile sale mari.

Ea se cutremură, gândindu-te la toate acele suflete chinuite care locuiseră aici, suflete îngrijite de doctori, de asistente, de asistenţi sociali şi de restul personalului. Mama sa ar fi trebuit să fie în siguranţă aici; sanatoriul ar fi trebuit să fie un loc

unde să se vindece şi să aibă parte de linişte. Nu de durere. Nu de groază. Nu de abuzuri cu conotaţie sexuală.

Abby ocoli un colţ al clădirii acoperit cu viţă-de-vie, rostind o rugăciune pentru biata şi delicata sa mamă.

- O, mamă, cât de rău îmi pare, zise ea cu glas tare.

Te iert. Vorbele lui Faith păreau că vin de undeva, din Paradis, astfel că Abby aproape că se opri din drum, rămânând nemişcată. Oare asta voia să spună? Un fior rece îi străbătu coloana, ca semn că pricepea, în sfârşit. Traversând repede aleea crăpată din ciment care ducea spre intrarea din spate, ea se gândi la monstrul acela care o abuzase pe Faith, la doctorul care se strecurase în salonul 307 şi, sub pretextul că o ajuta şi o vindeca, recursese la perversiuni, la suferinţă şi durere.

- Sper să putrezeşti şi să te perpeleşti în iad! murmură ea, în lumina difuză a asfinţitului.

Lumina zilei dispărea cu repeziciune, soarele făcându-se nevăzut dincolo de norii denşi. Mirosul ploii plutea deja în aer. Grăbindu-se, ea o porni pe o alee laterală, cu pavajul crăpat, care ducea spre intrarea din spate. Uşa era încuiată bine, ca şi data trecută, dar fereastra prin care se strecurase cu ocazia vizitei anterioare era tot nezăvorâtă şi parţial deschisă. Sora Maria uitase s-o închidă şi s-o zăvorască, ori să-i spună îngrijitorului să verifice dacă era ferecată. Dar sora Maria nici nu avusese prea mult timp la dispoziţie, îşi zise Abby, mâhnită, neavând nicio îndoială că aceasta murise deja.

Ea se apropie de fereastra întredeschisă.

Un noroc chior?

Sau o presimţire proastă?

O parte a fiinţei era încă înfricoşată; încă avea ezitări în privinţa intenţiei ei.

Mantra tatălui ei apăru ca un fulger în mintea ei.

Când lucrurile se dovedesc dificile...

-Mda, mda. Ştiu. E suficient! Se concentră, alungându-şi temerile, îşi aruncă rucsacul pe fereastră, apoi se strecură ea însăşi peste pervaz, aterizând pe podea.

Sosise!

Acolo jos, în camera lui sacră, el auzi zgomotul înfundat al tălpilor care se loveau de podea. Bătăile inimii îşi măriră ritmul, iar el inspiră adânc. Ştia că ea va veni. Bântuită de trecut, fiica lui Faith trebuia să se întoarcă aici, unde începuse suferinţa ei. El îşi linse buzele şi clipi.

Suferinţa lui începuse, bineînţeles, cu mult înainte.

Se uită la pereţi şi văzu pasajele acelea pe care le scrisese cu conştiinciozitate. Pasaje din Scriptură, citate din marii filosofi ce făceau referire la păcat,

teoriile sale, formulate de către mama sa şi întărite de stricteţea Şcolilor Catolice, care îl exmatriculaseră, în cele din urmă.

îşi ascuţi auzul. Paşi apăsaţi. Ai fiicei.

Simţi din nou, în măruntaie, excitaţia aceea pe care o simţea în preajma lui Faith Chastain, mânia pe care o resimţise la gândul că ea i se dăruia şi doctorului.

Păcatele se plătesc cu moartea.

De câte ori nu auzise propoziţia asta rostită de mama lui, în timp ce aceasta stătea în dreptul ferestrei, cu Biblia deschisă în poală, cu ţigara arzând, uitată în scrumieră, în timp ce cuburile de gheaţă se topeau în paharul cu bere.

- El o să plătească, îi spusese ea mult prea des unicului său fiu. Tatăl tău şi târfa aia de nevastă pe care şi-a luat-o sunt nişte păcătoşi, aşa că vor plăti. Băuse un strop de bere, limba ei mică lingând de pe buze un strop de lichid. Toţi plătim. Ea se uitase apoi spre el şi, în privirea ei, nu se zărea nici urmă de dragoste maternă. Şi tu o să plăteşti. Ai sângele lui în vene, aşa că vei plăti. Mai sorbise încă o înghiţitură, înainte de a întoarce spre el zâmbetul acela strâmb şi sarcastic pe care, cu vremea, el începuse să-l urască. Dar tu deja plăteşti, n-am dreptate? Aşa mi-au zis măicuţele de la şcoală.

în clipa aceea, el simţea cum prin vene îi pulsează aceeaşi ruşine, în timp ce ea vorbea neîncetat despre păcatele cu care ei însăşi îi împuiase capul încă din copilărie. Aprinzându-şi o altă ţigară, ea se concentrase asupra indecenţelor lui. Măicuţele îi spuseseră că el copiase la ore, ceea ce fusese o minciună, bineînţeles, dar ea le crezuse pe călugăriţe, aşa că drept pedeapsă, pentru a-l face să reflecteze asupra păcatelor comise, îl închisese în dulap.

Şi nu o făcuse pentru prima dată.

Mai înainte de asta, ele îl surprinseseră sărutând o fată, la şcoală. Revenind acasă, se trezise în faţa unei mame hotărâte, ruşinate şi plină de furie. Ea îl dezbrăcase şi-l ţinuse închis vreme de trei zile, lăsându-l să zacă în urină şi în propriile excremente, fără pic de apă. I se ordonase, ca pedeapsă, să scrie pe pereţi următoarea propoziţie: *Păcatele se plătesc cu moartea.* în cele trei zile cât stătuse închis, crezuse că va muri în dulapul acela, în care tatăl său îţi ţinea, mai de mult, armele.

Bineînţeles că fusese eliberat. Aşa cum se întâmplase de fiecare dată când mama lui, duhnind a alcool, decidea, în sfârşit, că îl pedepsise suficient. Apoi, ea plângea şi îl implora să o ierte, îmbăindu-l, oferindu-i haine noi, o jucărie nouă, sărutându-l... peste tot, îngrijindu-i cu grijă vânătăile, tăieturile de pe suprafaţa corpului, zgârieturile pe care şi le făcuse singur, încercând să evadeze.

în clipele acelea, ea se purta cu tandreţe, mângâindu-l cu dragoste, asigurându-l că, dacă se va căi şi va avea remuşcări pentru păcatele comise, va deveni unul dintre favoriţii Domnului. Şi al ei.

O dată, după o perioadă mai lungă petrecută în dulap, el nu fusese doar înfricoşat, ci şi furios. Când auzise cheia răsucindu-se în broască şi zărise prima rază de lumină, orbitoare, el se ridicase în picioare şi trecuse pe lângă ea, nelăsând-o să-l atingă, aruncându-i în faţă darurile pline de căinţă. O ameninţase că o părăseşte, că-i va povesti tatălui său despre purtarea ei faţă de el. Ea se zbătuse şi plânsese, însă recunoscuse că bărbatul care-l procrease nu-l dorise de la bun început. Tatăl lui plătise avortul, dar ea îl refuzase. Şi după aceea, după ce ea îl adusese pe lume, tatăl lui rămăsese alături de ei? Oo, câţiva ani, doar atât, mai puţin de zece, şi ăştia ca vai de capul lor. Mariajul se destrămase, iar tatăl lui se înstrăinase şi-i părăsise.

în momentul în care ea îi povestise despre voinţa tatălui său şi despre avort, când ea plânsese şi se căinase, fără a fi în stare să ţină ţigara între degetele-i tremurânde, el realizase că ea îi spunea, pentru prima dată, adevărul. Tatăl său îi abandonase, pe amândoi, de dragul târfei ăleia.

în momentul acela, ştiuse că misiunea sa era de a îndrepta lucrurile, ca semn al regretului său că fuseese un copil nedorit. Fusese nerăbdător să-şi pună în aplicare răzbunarea. Soţia lui cea nouă nu murise? Nu-l căutaseră, plini de îndoieli?

Nu ajunsese el aici, în cele din urmă… prizonier pentru totdeauna al acestui spaţiu, până când sanatoriul fusese închis, iar el fusese mutat de la o instituţie la alta, de fiecare dată fiind vorba de una privată, având în jurul său tot felul de călugăriţe, preoţi, crucifixuri, ştiind bine că fiecare greşeală şi păcat comis erau observate şi catalogate, fără a fi vreodată date uitării sau iertate. încercase să rămână fidel misiunii sale, fără a ceda în faţa propriilor sale nevoi şi porniri. încercase să lupte contra propriilor sale dorinţi.

Şi totuşi… în privinţa lui Faith… riscase totul, condamnându-şi sufletul să ajungă în văgăunile iadului, numai s-o poată atinge şi să se poată culca cu ea, să-i simtă trupul catifelat şi fierbinte lipit de al lui.

Iar fiica, cea care semăna atât de mult cu Faith, încât păreau gemene, se afla aici.

El aruncă din nou o privire spre frazele înşiruite pe pereţii camerei lui. Deasupra pasajelor scrijelite în perete, pictase paisprezece cuvinte pline de simplitate, corespunzătoare celor paisprezece victime, păcătoşii şi sfinţii, cei ce urmau a fi pedepsiţi şi cei care urmau a aplica pedeapsa.

Dacă Faith ar fi aici… ar înţelege. L-ar susţine. L-ar *iubi.* Din păcate, era imposibil. Doctorul acela

puturos o omorâse. Mai întâi, o regulase, după care, fiind descoperit de fiica ei, o împinsese pe Faith, pe frumoasa Faith, prin geamul ferestrei.

Trupul lui tresări violent în clipa în care îşi aminti strigătul ei, sunetul produs de trupul ei, în secunda în care se izbise de pavaj. Lacrimi fierbinţi se iviră în spatele pleoapelor lui, iar prin vene i se scurse o furie fără margini.

Moartea lui Faith nu fusese un accident, aşa cum crezuseră mulţi.

El ştia lucrul acesta.

El fusese acolo.

Aşa că doctorul urma să-şi plătească păcatele.

Chiar în seara asta.

înăuntrul sanatoriului, încăperile erau umbrite şi încremenite, apusul strecurându-se prin ferestrele fără pervaz. Aerul dinăuntru era stătut şi mirosea a putregai şi mizerie.

Abby simţi cum temperatura scade, iar atmosfera devine îmbâcsită.

Nu-i adevărat, te sperii de una singură. Nu te lăsa, mergi înainte!

Deschise fermoarul rucsacului şi scoase lanterna. O parte a creierului ei striga din răsputeri că gestul ei era o nebunie curată, că era la fel de nebună precum o mare parte dintre cei care fuseseră internaţi aici, că, în cazul în care ar avea măcar o fărâmă de minte, ar face cale întoarsă.

De ce să nu revină a doua zi, de dimineaţă?

Pe lumină?

însoţită de un câine de atac, de Montoya şi de un revolver?

Pentru că ea voia un răspuns chiar în clipa aceea.

Pentru că momentul de faţă o îndemna să continue.

Pentru că nu mai suporta ideea de a mai aştepta nici măcar o secundă.

Pentru că era „acum, ori niciodată".

îşi agăţă din nou rucsacul pe umăr. Degetele unei mâini strângeau ranga de fier, iar ale celeilalte ţineau strâns lanterna. Ea îndreptă lumina spre podeaua prăfuită şi spre pereţi. Dădu cu ochii de tapetul găurit şi jupuit, de pânzele de păianjen agăţate de colţurile candelabrelor vechi, în vreme ce urca încet spre primul etaj. Fiecare film pe care-l vizionase în copilărie începu a-şi derula imaginile, în mod separat, în cotloanele întunecate ale minţii ei.

Nu se mai simţise niciodată atât de singură.

Nu se mai simţise nicicând atât de hotărâtă.

Trebuie să faci asta. Trebuie să-ţi aminteşti.

Clădirea scârţâi ab a auzit.

Abby îşi înăbuşi un strigăt.

Nu s-a întâmplat nimic, sunt doar căpriori vechi care se reaşază. Şi la tine acasă auzi exact acelaşi scârţâit.

Făcu doi paşi în interiorul bucătăriei, după care auzi alt zgomot. Inima îi sări din piept.

Scârţ, scârţ, scârţ.

Zgomotul produs de nişte gheruţe. Ea învârti lanterna împrejur, lumina acesteia sărind de la o tejghea veche la alta, apoi pe partea de sus a aragazului, după care se fixă asupra chiuvetei pline de rugină, acolo unde zări dosul unui şobolan care tocmai se strecura în scurgător.

- Iisuse, şopt ea, cu inima bătându-i nebuneşte.

înaintă încet, ascultând zgomotul propriilor săi paşi şi
bătăile inimii.

închise ochii, părându-i-se că aude un vaiet surd.

Nu-ţi face una ca asta. Nu-i nimeni aici. Nu lăsa frica să te domine. Nu deveni victima paranoiei de care suferea mama ta.

Inspirând lung şi întretăiat, strânse ranga între degete, ca şi cum aceasta ar fi reprezentat unica ei salvare. îşi alungă frica, dar putea jura că aude hohotele mute şi vaietele disperate ale foştilor pacienţi care suferiseră în sanatoriul acesta.

încetează. Nu e nimeni în clădirea asta blestemată, nimeni nu se vaită sau plânge. Acum, mergi mai departe! E gata să se întunece. Haide, Abby, termină odată cu povestea asta!

Montoya apăsă pe acceleraţie, ignorând limitele de viteză. Depăşi alte autoturisme şi camioane, cu fălcile încleştate şi cu pulsul bătându-i ritmic în tâmple. Imaginea cadavrului mătuşii care zăcea deasupra trupului lui Billy Ray era vie în mintea lui, iar degetele i se strânseră şi mai tare pe volan. Dacă monstrul acela se dusese acum după Abby?

- Fir-ar al dracului, mormăi el, depăşind un camion cu remorcă.

La primul ambuteiaj, luă telefonul mobil, formând la repezeală numărul ei.

Numără apelul soneriei, tot mai îngrozit.

- Haide, o îndemnă el. Haide! Dar nu veni niciun răspuns.

Frica îi explodă în creier.

Şi ce-i cu asta? Poate a ieşit undeva.

Formă rapid numărul telefonului ei mobil.

Apelul intră direct în afurisita aia de căsuţă vocală.

Nu-i plăcu chestia asta. Existau un milion de motive pentru care ea nu preluase apelul, fără legătură cu asasinatele comise, dar el era totuşi nespus de nervos.

Instinctiv, ştia că moartea lui Faith era, într-un fel, legată de crimele petrecute în ultimul timp. Nu ştia care era această legătură, fiindcă nu reuşise, deocamdată, să pună datele cap la cap. Tot ce ştia era că Abby avea de-a face cu toată povestea aceasta.

Drumul de provincie se deschise spre un şir de ferme şi spre un pâlc de pădure, în vreme ce el se străduia să ţină panica la cote minime.

Care dracu' era legătura dintre gestul tragic comis de Faith Chastain, aceasta aruncându-se prin fereastra de la etajul trei al fostului sanatoriu, şi crimele care avuseseră loc în ultima perioadă?

Păcatele se plătesc cu moartea.

De ce fusese ales mesajul acesta? Care era semnificaţia
lui?

Uitându-se pieziş prin parbriz, văzu norii roşietici-purpurii care se zăreau la orizont. Reflectă asupra primului mesaj pe care-l primiseră cei de la WSLJ.

Căinţă.

Pentru ce? Pentru vreun păcat? Care păcat? încetinind într-o curbă, ignorând pârâiturile staţiei radio a poliţiei, cu frica alergându-i prin vene, încercă din răsputeri să pună în ordine datele puzzle-ului. în minte îi apăru cel de-al doilea mesaj:

Plată.

Ca şi cum ar fi fost vorba de pretinderea unor compensaţii? Pentru ce anume? Pentru alte greşeli? Care erau acestea? Şi ce era cu toate aceste mesaje cu conotaţii religioase? *Gândeşte-te. Pune datele cap la cap. Trebuie s-o faci. Timpul se scurge, iar ucigaşul îţi transmite un mesaj anume... are legătură cu păcatul...*

Oare de ce cele două victime fuseseră aşezate una peste alta?

Care fuseseră păcatele lor?

Muşchiul maxilarului îi zvâcni spasmodic, iar capul începu să-l doară de la atâta concentrare. Era gata-gata să găsească răspunsul, o simţea. Fiecare victimă fusese aleasă dintr-un anumit motiv. El sau ea comisese o anumită greşeală. Faţă de cine? De ucigaş? Faţă de umanitate? De Dumnezeu?

lisuse, Montoya, trebuie să găseşti răspunsul!

Reduse viteza zărind în faţa lui capătul podului îngust. O motocicletă venea cu viteză din direcţia opusă, farul din faţă luminând precum un ochi strălucitor. Ţevile de eşapament scoaseră un zgomot asurzitor în momentul în care trecu pe lângă el.

Montoya se concentra mai departe asupra acelor afurisite de bilete expediate de ucigaş.

Scrisorile fuseseră semnate cu următoartele iniţiale: Al W... nu, A. L. W. Mesajul respectiv avea o anumită semnificaţie. Neapărat. Ce încerca să transmită criminalul?

Răspunsul cel mai evident era unul simplu.

L de la Luke?

A de la Asa.

W de la William.

Dar de ce nu se pomenea şi de victimele de gen feminin?

Fără C de la Courtney.

Fără G de la Gina.

Fără M de la Maria.

De ce fata cea virgină purtase rochie de mireasă? De ce existaseră acele bancnote înşirate în jurul cadavrului lui Asa Pomeroy şi al Ginei Jefferson? De ce folosise amestecul acela de sânge şi vopsea neagră şi de ce existase inscripţia aceea furioasă pe peretele încăperii în care fuseseră ucişi William şi Maria, mama şi fiul ei?

Care fuseseră păcatele lor? Şi de ce atâta mânie, exprimată cât se poate de evident, la cel din urmă loc al crimei, de ce atâta furie? De ce atâta violenţă? În cazul celorlalte crime fusese altfel?

- La dracu' cu totul. El dădu drumul la semnalizare şi pătrunse pe următoarea stradă îngustă, accelerând în momentul în care trecu pe lângă o camionetă veche pe care era imprimat următorul text: *Claxonează dacă îl iubeşti pe Iisus.*

Luând-o iar la dreapta, el apucă telefonul şi încercă să o apeleze din nou pe Abby. Simţea nevoia să-i audă vocea, să se asigure că e teafără.

Apăsând pe butonul de redare automată a numărului, privi atent prin parbrizul pătat de insecte, ascultând cum telefonul de la celălalt capăt al firului suna, în vreme ce mintea lui se concentra mai departe asupra puzzle-ului acestui caz. Părţi accidentale, indicii apăreau în mintea lui, îl provocau, făcându-i în ciudă că nu reuşea să le aşeze în ordinea firească. Oare ce încerca să demonstreze nemernicul acela cu minţile pierdute?

Ce însemna aceasta alăturare de tip yin-yang? Lumină şi întuneric? Bun şi rău?

Nu!

Nu era neapărat vorba de opoziţia bine-rău. Mai degrabă de cea dintre păcătos şi sfânt!

Apasă pe frână, alunecând apoi spre marginea drumului, în timp ce el trase pe dreapta, furgoneta care se afla chiar în spatele său claxonă cu putere în momentul în care îl depăşi. Inima lui Montoya bătea nebuneşte. Păcătos şi sfânt... Luke Gierman, adulterinul cu gura mare, în timp ce Courtney LaBelle era virgina. Asa Pomeroy, industriaşul lacom, şi Gina Jefferson, filantroapa. Billy Ray Furlough, nu fiul Măriei... nu, asta era singura „nepotrivire". Era un predicator furios şi exaltat, care se baza foarte mult pe pedeapsa divină, în vreme ce Maria fusese o fire blajină, care credea cu adevărat într-un Dumnezeu plin de blândeţe.

Putea fi acesta „răspunsul"?

Unul atât de simplu?

Ultimul apel nu fusese încă întrerupt, aşa că ascultă în ureche vocea lui Abby care-l ruga să lase mesajul dorit. O, Doamne, spera ca ea să fie în siguranţă. Continua să creadă că ea avea de-a face, de-o manieră intimă, cu povestea asta oribilă.

în vreme ce Mustangul lui înainta încet pe marginea şoselei, el îi ceru lui Abby să-l sune imediat, după care întrerupse apelul şi sună de urgenţă la Departamentul Omucideri.

Secundele se scurgeau.

- Zaroster, răspunse Lynn, la cel de-al doilea ţârâit al soneriei.

- Sunt Montoya. Eşti aproape de computer? o întrebă el, mintea lui învârtindu-se în cerc, în vreme ce primul strop de ploaie se lovi de parbriz.

- Da, sunt chiar aici. La birou. De ce?

- Am nevoie să cauţi ceva pe Google. Sau pe orice alt motor de căutare obişnuieşti tu să obţii informaţii.

- Pe Google. Sigur... O secundă, te rog.

O auzi cum lovea testele.

- În regulă, sunt chiar acolo. Ce vrei să caut?

- începe cu cele şapte păcate capitale.

Urmă o pauză.

- Cele şapte păcate capitale... Bine.

Ploaia se înteţea, lovind capota Mustangului său, ca apoi să se scurgă uşor pe parbriz. Dădu drumul ştergătoarelor, în vreme ce maşinile treceau în fugă pe lângă el. Asculta nerăbdător cum ea loveşte tastele, scriind.

- Bun, am aici o mulţime de variante.

- Alege una dintre ele... un site catolic, dacă poţi. Citeşte-mi-le.

- Cum pofteşti. Alt ţăcănit de taste. Gata. Le-am găsit.

Adrenalina, alimentată de groază, invada cu viteză sângele
lui Montoya. încheieturile i se albiseră în timp ce strângea cu putere de volan.

- Ia să vedem, zise ea. Aici avem nişte „suspecţi" obişnuiţi: mândria, furia, invidia, preacurvia, lăcomia, leneveala şi avariţia.

- OK. Perfect, zise el, cu toate că inima lui bubuia cu putere, cuprinsă de teamă. Dacă raţionamentul lui era corect, dacă înţelesese, în sfârşit, ce se petrece, partea cea mai groaznică a poveştii abia urma. Cu mulţi ani în urmă, când am participat la cursul de catehism, am învăţat despre toate aceste păcate. Dar mai e ceva.

- îmi pare rău, sunt doar şapte.

- Nu, adică, scrie ceva acolo şi despre... virtuţile care contrabalansează aceste păcate?

- Virtuţile? repetă ea. Vrei să-mi spui şi mie ce anume încerci să demonstrezi?

- Imediat ce aflu, îi replică Montoya printre dinţi, fiindu-i groază de posibilul răspuns. Auzi din nou ţăcănitul tastelor. Trebuie că sunt şapte.

- Virtuţi... la fel ca numele spitalului, „A noastră Doamnă a Virtuţilor"? întrebă ea, iar teama lui Montoya deveni şi mai profundă.

- Mda.

- Ei bine, să vedem. Altă tastare, urmată de o pauză lungă de câteva secunde. El simţi că-şi pierde minţile. O, iată-le. Ah, să fiu a naibii. Nici nu ştiam că există. Ia te uită.

- Ce e?

- Am aici o listă a virtuţilor, fiecare din ele corespunzând unui păcat.

Cerurile se deschiseră şi ploaia începu să cadă torenţial.

- Care sunt acelea?

- Pentru mândrie avem umilinţă, pentru furie avem blândeţe, invidia are drept contrapunct caritatea, în timp ce virginitatea contrabalansează, bineînţeles, preacurvia. Apoi avem moderaţie pentru lăcomie, zel pentru lenevealã şi generozitatea care e opusul pentru...

- Avariţie, zise el, punând din nou maşina în mişcare. Zaroster trase adânc aer în piept.

- Literele A, L, W? Avariţie? Lust?* Wrath?†.

- Bingo. De ce nu-şi dăduse seama mai curând? Indiciile erau acolo, ucigaşul vrând să-l aţâţe cu ajutorul acelor bileţele, nu numai prin numele victimelor, ci şi datorită presupuselor lor păcate şi virtuţi. Tocmai am vizitat locaţia ultimului dublu asasinat, şi furia era exprimată peste tot, în scris chiar. La celelalte locaţii, nici urmă de aşa ceva. Ba din contră. Ucigaşul nostru e lipsit de sentimentalisme şi este bolnav, atunci care e motivul acestei schimbări? Pentru început, m-am gândit că el voia, pur şi simplu, să clarifice misterul, dar apoi mi-am amintit că Billy Ray Furlough era un predicator furios, iar numele lui William, începea cu „W" exact ca şi „Wrath".
Mătuşa mea, dimpotrivă, era personificarea blândeţii‡, iar numele său era Maria...

- Adică începea cu litera „M", îl întrerupse Zaroster. Iar Courtney LaBelle, a noastră „Fecioară Maria" avea „C" de la Courtney şi de la „Chastity"§, iar în cazul lui Luke Giernan, avem „L" de la „Lust". Iisuse, ce grozăvie pshiopată mai e şi asta?

- Păcatul lui Asa Pomeroy era avariţia, zise Montoya, gândindu-se la industriaşul lacom, iar Gina Jefferson era încarnarea generozităţii sau a filantropiei.

- „A" şi „G", şopti ea. Dacă raţionamentul tău e corect, atunci n-a ajuns nici la jumătate. Sunt şapte păcate şi şapte virtuţi...

- Paisprezece victime. Montoya întoarse scurt, după care apăsă din nou pe acceleraţie, cauciucurile scârţâind în vreme ce se frecau de pavaj. Şi totul a

* Preacurvie - nota trad.

† Furie - nota trad.

‡ Meekness - nota trad.

§ Castitate, virginitate - nota trad.

început la Sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor".

- La naiba! Acolo a lucrat Simon Heller, zise ea, iar el îşi închipui cum buzele ei se strâng din cauza furiei. El trebuie să fie cel pe care-l căutăm. Tocmai mi s-a confirmat ultima lui adresă. Ghici? Heller a revenit în New Orleans cu trei luni în urmă. A închiriat o casă în Districtul Garden.

Inima lui Montoya încetă o clipă să bată. Furia îi făcu sângele să clocotească.

- Trimite pe cineva acolo. Poate reuşesc să-l opreasc㠄 pe nenorocit până nu e prea târziu.

- Am plecat deja, zise ea, iar el şi-o imagină cum îşi lua haina şi arma pe care o purta, de obicei, la şold.

- Ia pe cineva cu tine. Şi anunţă-l şi pe Bentz.

- Aşa voi face.

- Ai grijă, Lynn. Individul e periculos.

- Nu-ţi face griji, îl linişti ea. La fel sunt şi eu.

Ploaia cădea în ropote pe acoperişul azilului.

Cu nervii întinşi la maximum, Abby trecu pe lângă vitraliul de pe coridor, lumina neclară a zilei abia îndrăznind să pătrundă dincolo de sticla colorată a ferestrei. Gâtul îi era uscat, iar pulsul îi bubuia în urechi. Se străduia să perceapă chiar şi cel mai mic sunet, încercând să zărească prin întunericul pe care lumina slabă a lanternei reuşea cu greu să-l pătrundă.

Urcă treptele uzate, care duceau spre cel de-al treilea etaj, al cărui coridor era întunecat.

Etajul mamei ei.

Acolo unde Faith îşi dăduse sufletul.

Afară, vântul şuiera, aducând cu el ploaia, înfiorându-i lui Abby pielea. Acesta era coridorul unde dăduse nas în nas cu Heller, care se ivise brusc şi ameninţător în pragul uşii.

Cu ochii minţii, Abby rememora momentul în care deschisese uşa şi dăduse cu ochii de el. Palmele lui mari mângâiau sânii mamei ei. Abby oftase. El se întorsese apoi cu faţa spre ea, roşu în obraji şi cu o figură extrem de dură. Ochii îi străluceau, vena de la tâmplă îi pulsa ritmic, iar erecţia era evidentă pe dedesubtul halatului său de spital.

Stomacul lui Abby se întorsese pe dos, în semn de revoltă şi doar privirea rugătoare a mamei, care se uita la ea peste umărul lui Heller, o împiedicase pe Abby să ţipe.

Acum, Abby plimbă lumina lanternei de-a lungul coridorului. Toate uşile de pe coridorul acela întunecat erau deschise, fie date de perete, fie doar întredeschise, cu excepţia salonului 307. Acesta avea uşa bine închisă.

Asta nu înseamnă nimic, îşi zise ea, verificând încă o dată, prin îndreptarea slabului fascicul de lumină spre celelalte uşi, învăluite în întuneric.

Deschide odată blestemata aia de uşă!

Cu palmele umede din pricina transpiraţiei, cu pielea ca de găină din pricina groazei, ea vârî ranga

sub braţ, după care apucă de ivor. închizând ochii, încercă clanţa.

Ivorul se răsuci în palma ei.

Fără niciun fel de efort.

Pulsul ei crescu brusc. Data trecută uşa fusese încuiată.

Ea împinse şi uşa se deschise încet spre interior, fără zgomot, ca şi cum balamalele ar fi fost unse de curând.

Frica explodă în adâncul ei.

Ceva nu era în regulă. Ceva din povestea asta nu se potrivea deloc. Cu toate astea, păşi înăuntru, mirosul de antiseptic pătrunzându-i în nări. Plimbă becul lanternei de-a lungul podelei acelei camere familiare, după care trecu fasciculul de lumină de-a lungul pereţilor şi al mobilierului.

Abby încremeni, nevenindu-i a crede.

Totul era aşa cum îşi amintea ea.

Patul din fier, vopsit în alb, împins într-un colţ al salonului.

Pe noptieră se afla o vază cu flori proaspăt culese.

Rama dublă care conţinea fotografiile lui Abby şi Zoey, aşa cum erau ele în copilărie.

Cuvertura croşetată în nuanţe de roz-pal şi piersică, pe care o lucrase chiar bunica lui Abby.

Crucifixul agăţat sus, pe perete.

Timpul se oprise în salonul 307.

- Nu, şopti Abby, făcând alţi câţiva paşi în interiorul camerei. Oare mirosul acela ceva mai puternic decât al solventţilor era parfumul mamei ei?

Imposibil.

Mama ei nu era aici.

Ca într-o reluare rapidă, mintea ei reveni la seara aceea, în care viaţa ei se schimbase pentru totdeauna.

îşi aminti cum dăduse buzna înăuntru, grăbindu-se să-i povestească mamei ei despre petrecerea dansantă şi despre Trey Hillard.

- Mami? năvăli Abby în cameră, cu respiraţia tăiată, fiindcă urcase câte două trepte deodată. Mami? Ştii ceva?

Mama ei se afla lângă fereastra înaltă, luminile dense ale asfinţitului zărindu-se dincolo de panourile transparente. Dar Faith, pe jumătate dezbrăcată, nu era singură. Un medic, Simon Heller, tocmai se lupta cu ea.

Abby se opri brusc, holbându-se la ei.

- Mami?

Heller o împingea prin geamul ferestrei sau încerca să o salveze?

- Hei, ce se petrece?

Heller se răsuci pe călcâie. Faţa lui era roşie din pricina furiei şi avea spume pe la colţurile gurii.

- Nu ştii că acesta este un salon? întrebă el înfuriat, ochii lui strălucind sub sprâncenele

stufoase, în vreme ce nările nasului acvilin se lărgiră. Ar trebui să ciocăneşti înainte să dai buzna!

- Dar... Abby se uită la mama ei care, în mod evident, era stânjenită şi încerca să-şi aranjeze veşmintele.

Faith nu-şi putea masca ruşinea. Ochii ei înotau în lacrimi, iar obrajii erau roşii ca para focului. Ea privi dincolo de umărul lui Heller şi văzu expresia confuză şi plină de dezgust de pe chipul lui Abby.

- Nu, te rog... murmură ea, după care zise cu voce tare: Abby Hannah, îmi pare atât de rău.

înainte ca Abby să scoată un cuvânt, Faith se răsuci, ca şi cum Heller tocmai ar fi învârtit-o şi ar fi forţat-o să se întoarcă. Trupul ei se lovi de geam.

Geamul se crăpă, scoţând un sunet îngrozitor de sticlă spartă.

- Nu!

Abby se repezi înainte, încercând s-o prindă pe mama ei, dar Heller o apucă de braţ, împingând-o înapoi.

Pentru a o împiedica să o salveze pe Faith sau pentru a nu o lăsa să cadă odată cu ea?

- Te iert... strigă mama ei, cu ochii larg deschişi şi cu pupilele dilatate.

Fereastra se făcu ţăndări, cioburile translucide erau pătate de sânge, în vreme ce Faith se prăbuşi prin resturile geamului, ţipătul ei îngrozit reverberând asurzitor în creierul lui Abby.

- Nu! Mami! Nu! strigă Abby, încercând să se smulgă din strânsoarea lui Heller. Ea auzi ceva - cineva îşi ţinea brusc respiraţia? - peste bubuitura înfundată produsă în clipa în care trupul mamei sale se izbi de pavaj.

Oripilată, cu lacrimile brăzdându-i obrajii, Abby privi pavajul crăpat şi trupul lui Faith care suferise multiple fracturi.

- Nu! se văită Abby, nevenindu-i a crede, smulgându-se din strânsoarea lui Heller. Nu! Nu! Nuuuuu!

Sub trupul mamei se întindea o baltă de sânge. Ochii lui Faith priveau ţintă în sus, lipsiţi de viaţă. Insectele nopţii continuau să bâzâie, iar vocile se transformaseră brusc în ţipete, în strigăte şi ordine rostite asemenea unor lătrături, însă mami lui Abby murise deja.

Plângând în hohote, Abby se dădu înapoi, împleticindu-se, îndepărtându-se de priveliştea aceea înfiorătoare.

Undeva, în spatele ei, se auzi un alt oftat uşor, aproape insesizabil.

Răsucindu-se, observă că uşa dulapului era întredeschisă. Foarte puţin. O mică fantă întunecată. Iar înăuntru... strălucirea unor ochi răutăcioşi.

Cineva urmărise întreaga scenă? Un privitor care se extazia privind cum doctorul Heller o forţa pe mama ei la perversiuni şi la alte fapte necuvenite?

Ochii aceia, pătrunzători şi insistenţi, îi întâlniră o secundă privirea, într-o secundă de intimă şi incredibilă înţelegere…

Doamne Sfinte, gândi ea acum cu inima bătându-i nebuneşte, viziunea aceea din trecut era atât de reală, încât simţi chiar şi căldura umedă a serii aceleia.

Lanterna îi tremura în mână, lumina ei slabă rotindu-se prin încăpere.

Privirea ei se întoarse încet spre uşa dulapului.

Aceasta era uşor întredeschisă, o crăpătură mică între uşă şi cadrul de lemn.

Iar dinăuntru, se holbau spre ea doi ochi plini de ură.

28

/4bby îşi înăbuşi un strigăt.

Pulsul îi bubui în urechi.

Ea lăsă lumina să întârzie asupra acelei crăpături negre, iar becul slab dezvălui silueta unui bărbat în vârstă, extrem de speriat, care se uita în sus, la ea. Avea mâinile legate la spate, gleznele legate şi lipite şi ele una de cealaltă, şi gura lipită cu bandă adezivă.

îl mai văzuse undeva, cugetă ea, în momentul în care făcu un pas în faţă. Mirosul acru de sudoare, urină şi teamă îi invada simţurile. Bărbatul avea ochii larg deschişi şi ţipa din spatele căluşului, dar sunetele erau înfundate.

Vru să-i desfacă căluşul, însă se răzgândi.

Bineînţeles că-l recunoştea. în cei douăzeci de ani îmbătrânise, dar trăsăturile lui nu se schimbaseră: un maxilar dur, sprâncene stufoase, nas acvilin. Tresărind, ea îşi dădu seama că se uita la doctorul Simon Heller.

Cel care abuzase de mama ei.

Ea tresări în clipa în care realiză în faţa cui se afla.

- Ucigaş nemernic şi pervers, zise ea.

El se agita, scuturând din cap, ţipând cu disperare în spatele căluşului.

Nemernicul!

- Ar trebui să te las să putrezeşti aici! Oare cine-l aşezase acolo? se întrebă ea. Cine-l legase şi-i pusese căluşul? Fiorul fricii, una cu totul nouă, îi alunecă pe spinare în secunda în care, apucând de unul dintre colţurile benzii adezive, trase cu putere, lipiciul smulgându-se odată cu câteva firişoare din barbă şi cu bucăţele de piele. Din punctul ei de vedere, merita un rău cu mult mai mare. El se văicări, dar, dincolo de strigătul lui Heller şi de şuierul vântului, i se păru că mai aude un alt zgomot.

Scârţâitul podelei de lemn?

Un pas?

Ea lăsă ranga să-i alunece în palmă, dar fu prea târziu.

- Fii atentă! ţipă Heller.

Ea se răsuci, învârtind ranga cu toată foţa de care era în stare, însă în secunda aceea, simţi ceva tare şi rece lipit de ceafa ei.

Zbang!

Ranga izbi. Cu putere.

- Căţea! zbieră o voce de bărbat, în vreme ce individul apăsă pe trăgaciul armei cu şocuri electrice. Miile de volţi se descărcară în trupul lui Abby, transformând-o într-o cârpă. în vreme ce ea se prăbuşea pe podea, ranga de fier alunecă spre partea opusă a încăperii, lovindu-se cu zgomot de stinghia podelei.

Ea se cutremură, neputând se facă altceva decât să privească spre chipul furios şi roşu ca focul al bărbatului pe care avu impresia că ar trebui să-l cunoască de undeva.

- Scorpie blestemată, mormăi el, trăgând din nou în ea.

Mintea ei o lua razna. Nu reuşea să-şi controleze membrele. Dar în întunericul acela care se lăsa uşor, uşor în creierul ei, recunoscu ochii aceia în care scăpăra o furie tăcută, în timp ce se holbau la ea, aceeaşi ochi pe care îi văzuse pe vremea când el era mult mai tânăr şi se juca cu mingea sa antistres, pe coridor, la cafenea, ori pe veranda sanatoriului, acelaşi bărbat/puşti pe care ea îl descoperise ascuns în dulap, urmărindu-l pe Heller care profita de mama ei.

Pervers nemernic ce eşti, încercă ea să strige, dar chiar şi pentru urechile ei, glasul părea neputincios, transformându-se într-o serie de mormăieli neinteligibile.

El zâmbi în faţa neputinţei ei, rânjetul fiind întruchiparea neechivocă şi pură a răutăţii. Licărul privirii lui era de-a dreptul diavolesc. Ea îşi aminti felul cum el strângea în palmă mingea, ca şi cum ar fi ştrangulat-o cu încetinitorul.

îşi simţi gura uscată.

Christian Pomeroy!

Fiul lui Asa.

Cum de-l uitase?

O, Dumnezeule, el nu avea de gând s-o omoare, pur şi simplu, ci s-o ucidă încet provocându-i suferinţă, chinuind-o, satisfăcându-şi fanteziile sexuale tenebroase.

Abby încercă să se ridice. în secunda în care el se aplecă spre ea pentru a-i mângâia părul, Abby încercă, fără succes, să întoarcă capul şi să-l muşte.

Iar el o ştia.

- Bine ai venit acasă, Faith, şopti el.

Poftim? Faith? Nu! O confunda cu mama ei.

- Am aşteptat clipa asta, de dragul nostru, de multă, multă vreme.

Despre ce naiba vorbeşte perversul ăsta?

Stomacul ei se strânse în clipa în care el se aplecă şi mai mult, iar ea îşi imagină că o s-o sărute.

Dar, el o curentă încă o dată, provocându-i o nouă durere.

Poc.

Poc.

Poc.

Sunetul apei care pica pe podea era constant şi limpede.

Unde mă aflu? se miră Zoey, ridicându-se şi gemând, căci o durea fiecare muşchi. Spaţiul acela era rece şi umed. O singură lumină într-unui din colţurile încăperii de mici dimensiuni, ce semăna izbitor cu o celulă. Braţele îi fuseseră legate la spate, ca de altfel şi gleznele.

Frica izbucni puternic în adâncul ei.

Iisuse, Dumnezeule, ce se petrecea? îşi aminti cum fusese atacată acasă la Abby, cum bărbatul acela înalt şi musculos o urmărise şi după ce ieşise din mica cabană, luând-o spre aleea unde mai apoi o capturase. Ca prin ceaţă, îşi aminti că el purta un costum negru, care semăna cu unul de scafandru. Trăsese în ea cu o armă cu electroşocuri, ori cu una de tip Taser, chiar în secunda în care ea voia să urce la volanul automobilului pe care îl închiriase. Fusese trează, dar nu reuşise să se mişte sau să opună rezistenţă, în vreme ce el îi fixase căluşul, îi forţase mâinile la spate şi îi legase încheieturile şi gleznele cu bandă adezivă. Imediat ce se asigurase că ea nu reprezenta un pericol pentru el, o luase în braţe, după care o aruncase pe bancheta din spate a maşinii închiriate, o Toyota argintie. Părea un bărbat puternic şi înspăimântător, dar în secunda în care o ridicase în braţe, ea sesizase respiraţia lui şuierătoare şi grimasa provocată de efort. El mormăise o obscenitate, ca şi cum gestul respectiv i-ar fi provocat o anume suferinţă. Poate că suferise o ruptură musculară.

Ea spera din tot sufletul să fi avut dreptate.

Dar de ce s-o răpească? De ce s-o aducă în... locul acesta îngrozitor?

Panica îi arse măruntaiele, iar ea privi disperată în jur, căutând o cale de scăpare.

Poc.

Trebuia să existe o cale de scăpare din temniţa în care se afla, dar mintea ei era răvăşită şi înceţoşată. Concentrându-se îşi fixă privirea asupra luminii felinarului care arunca umbre tremurătoare ce se înălţau pe pereţii mucegăiţi şi placaţi cu faianţă. Nu se zărea nicio fereastră. Doar plăcile murdare, o podea plină de crăpături şi o uşă îngustă.

Atunci cum de picura apa aceea din tavan. Picăturile formaseră o mică băltoacă, care devenea din ce în ce mai mare? Ea se uită spre tavan, acolo unde instalaţia de lumină neutilizabilă era protejată de un suport metalic.

Oare se afla într-un soi de celulă? într-un spaţiu închis... sau într-un buncăr? Se gândi la Abby şi la cât de fascinată era ea de fostul sanatoriu, la faptul că moartea mamei lor reprezenta pentru ea o obsesie.

Poc.

în clipa în care picătura micuţă căzu cu zgomot în băltoacă, ea îşi dădu seama.

Cu o claritate care-i înfioră trupul.

Se afla undeva, pe vasta proprietate „A noastră Doamnă a Virtuţilor". Poate chiar în interiorul sanatoriului.... cu toate că nu-şi amintea nicio încăpere-temniţă atât de mică.

Fiindcă te afli dedesubt! Într-un subsol.

Nu!

Valul de adrenalină explodă înăuntrul ei.

Trebuia să scape din temniţa asta! Ura subsolurile, înnebunea dacă era închisă undeva. Iar nebunul acela, oricine ar fi fost, avea să se întoarcă. *Ieşi de aici, Zoey! Ieşi! ACUM!*

Auzi un mieunat ciudat şi îşi dădu seama că zgomotul respectiv fusese produs chiar de gâtlejul ei. Strângând din dinţi, încercă să alunge panica care-i paraliza musculatura.

Doamne, ajută-mă.

Ea inspiră profund.

FU calmă, Zoey. Ai mai fost şi altădată în spaţii atât de strâmte.

Dar nu cu un psihopat ucigaş!

Ea nu se îndoi nicio secundă că avea de-a face cu ucigaşul care îngrozise New Orleansul, cel care-l ucisese pe Luke, care-i ucisese pe ceilalţi... oh, la naiba... trebuia să se salveze, *neapărat!* Era prea tânără ca să moară, să aibă parte de chinul pe care i-l plănuise el.

Oare unde era el acum?

Dar Abby? Nu urma să ajungă aici? Doamne, oare monstrul ăsta o ucisese deja? Zoey începu să tremure, pierzându-şi controlul. Se rugă ca sora ei să fie în siguranţă, ca Abby să-l fi păcălit, cine ştie cum, pe nemernicul acela, ca ea să fi fugit după ajutor.

Dar, în adâncul ei, ştia că şansele erau foarte mici.

Era posibil ca Abby să fi murit deja.

Ochii i se umplură de lacrimi, gândindu-se la sora ei.

Ooo, Abby, cugetă ea, începând să tragă de legăturile din bandă adezivă. Trebuia să se elibereze! Nu-i stătea în fire să cedeze fără luptă, iar nemernicul ăla nici nu va şti ce anume l-a lovit, dacă ea reuşea să-l domine cumva. Luptându-se cu banda care o ţinea prizonieră şi aşteptându-se, oarecum, ca psihopatul să-şi facă apariţia din umbra încăperii, ea scană cu privirea spaţiul acesteia.

Era singură.

Se concentra, ascuţindu-şi auzul, încercând să surprindă fiecare mişcare, dar în afara bătăilor ritmice şi puternice ale propriei inimi şi a respiraţiei sale greoaie, nu percepu decât sfârâitul molcom al lampionului şi zgomotul apei care se scurgea din tavan.

Eşti singură, Zoey. Asta-i foarte bine. Ai timp la dispoziţie. Foloseşte-l cât mai eficient.

Dar mesajele din mintea ei nu-şi găsiră direcţia corectă, iar ea se luptă din răsputeri să se aşeze în şezut. Cel puţin să scape de banda care-i lega încheieturile braţelor şi gambele.

Poţi. Important e să găseşti o soluţie pentru a reuşi. Haide, Zoey, concentrează-te.

Cam cum crezi tu că ar putea fi învins un individ ca el? Cum vei putea găsi o cale pentru a ieşi de aici?

Cel care te-a răpit e un psihopat. Este un ucigaş. Poţi să te păcăleşti cât vrei, dar având în vedere evenimentele care au avut loc în ultima vreme, ştii bine că vrea să te omoare, ca şi pe ceilalţi.

Simţi cum începe să cedeze, gata să se ghemuiască pe podea şi să izbucnească într-un plâns amarnic. Totul era atât de aiurea. De nedrept. Lacrimile se pregăteau să-i inunde ochii, dar ea se admonestă rapid, schimbându-şi brusc starea de spirit.

Faptul că vei pufni în plâns ca un bebeluş n-o să-ţi fie de niciun folos. Fă ceva! Acţionează, ACUM!

Folosindu-şi fiecare fărâmă de putere, ea se târî spre uşa metalică, dar, bineînţeles că era închisă. îşi imagină că, în cazul în care reuşea să se ridice în picioare şi să stea cu spatele la uşă, putea să manevreze clanţa. încheieturile mâinilor erau strâns legate una de alta, iar umerii o dureau îngrozitor, dar ştia că nu avea o altă variantă la dispoziţie. Uşa aceea îngustă din fier era singura ei şansă de salvare.

încet, ea se târî şi se împinse centimetru cu centimetru de-a lungul acelui spaţiu îngust. îi veni în minte micuţul felinar şi se gândi că, trântindu-l cumva pe podea, putea provoca un incendiu, dar la ce bun? în plus, nimic din încăperea aceea austeră nu părea a fi inflamabil. Ar însemna să rămână prinsă în celula asta, fără ca cineva să vină să o salveze.

Nu. Asta nu era o soluţie.

Se târi încet, ignorând mizeria şi noroiul.

în cele din urmă, ajunse lângă perete. încercă să se ridice în picioare, să se avânte în sus, sprijinindu-şi tălpile de suportul aflat în faţa ei.

Căzu cât ai clipi.

Julindu-şi antebraţul, fu cuprinsă de o durere nouă, arzătoare.

Nu-l lăsa pe nenorocitul ăsta să te învingă.

înjurând încet, încercă din nou. Alunecă pe lângă perete, în vreme ce braţul îi lua foc.

Fă asta, Zoey. încearcă cu mai multă forţă. Nu renunţa.

Tălpile ei erau goale, aşa că îşi îndoi degetele, încercând să le înfigă în podeaua rece din ciment şi reuşi să-şi ridice trupul în dreptul uşii. Menţinându-şi echilibrul, ea încercă să împingă în uşă şi s-o deschidă, dar clanţa micuţă nu se mişcă. Era încuiată. încercă iar, sperând că încuietoarea veche avea să cedeze.

Nimic.

Luând-o de la capăt, strângând din dinţi îşi canaliza toată forţa spre clanţa aceea, dorindu-şi ca ea să se învârtă.

Dar aceasta nu cedă.

La naiba, la naiba, la naiba şi încă de două ori la naiba. Ar fi vrut să se lase pe o parte şi să plângă.

Era prizonieră!

Nebunul acela o închisese aici şi avea de gând fie s-o lase să moară într-un fel groaznic, încetul cu încetul, fie să se întoarcă pentru a-i oferi un sfârşit şi mai terifiant.

Nu putea să se dea bătută. Singura ei şansă, decise ea, rămânea felinarul. Dacă cineva avea să deschidă uşa, va arunca felinarul alimentat cu cherosen, care ardea cu o flacără micuţă, asupra celui care va intra.

Altfel, avea să moară.

- Să te ia dracu', Montoya! mormăi Bentz, aşezându-şi arma în teaca de la şold. Ce naiba era în mintea partenerului său? Şi unde se afla el acum?

După ce primise apelul lui Zaroster, Bentz plecase rapid de la locul crimei, ale căror victime fuseseră Billy Ray Furlough şi Maria Montoya. Lăsându-l pe Brinkman la locul faptei, Bentz se îndreptase ca o vijelie spre casa lui Heller, o clădire cu două etaje, construită în stilul Renaşterii greceşti, care avea două coloane mari albe, arbori ornamentali în curtea din faţă şi o verandă generoasă.

în momentul în care el ajunsese la destinaţie, Zaroster era deja înăuntru, dar în casă nu găsise pe nimeni. Bentz se năpustise înăuntru, strigând că era acompaniat de forţele de poliţie, dar o descoperi doar pe Zaroster.

- Aici s-a petrecut cu siguranţă ceva, îi zisese ea, conducându-l într-un birou situat la parterul casei, unde se observa că avusese loc o încăierare.

Scaunul biroului era răsturnat într-o parte. Monitorul computerului fusese azvârlit pe podea, ecranul acestuia fiind crăpat.

Pe un taburet din piele se puteau observa pete de sânge, paginile ziarului erau împrăştiate pe podeaua lăcuită, un stilou se afla lângă bordura şemineului din marmură şi nişte ochelari cu ramă metalică zăceau cu lentilele sparte, peste o foaie de ziar.

Zaroster verificase deja restul casei, dar Bentz făcu, la rândul lui, o nouă cercetare. în restul casei, cel puţin la o cercetare preliminară, nu părea să fie nimic deranjat. Paturile erau făcute, vesela era

spălată, şi nu există niciun indiciu că înăuntru s-ar mai afla şi altcineva. Maşina lui Heller, un Lexus SUV, cu număr de California, potrivit celor de la DMV, nu se vedea nicăieri. Nici în garajul destinat unui singur vehicul, nici pe alee şi, în mod cert, nici pe strada din faţa casei, străjuită de stejari. Bentz verificase deja.

Dar cum aflase Montoya despre Heller?

Nemernicul ăsta băgăcios, care ignorase regulile, avusese destul curaj să se afişeze la locul crimei a cărei victimă fusese mătuşa sa, strecurându-se abil printre cei care stăteau de pază pentru a vedea interiorul acelei rulote unde fuseseră ucişi şi apoi părăsiţi călugăriţa Maria şi Billy Furlough. Şi, imediat după aceea, fără a-i adresa prea multe vorbe lui Bentz, Montoya plecase să ducă la bun sfârşit un soi de vendetă personală. Fără a mărturisi nimănui nimic.

Cu excepţia lui Zaroster, după toate aparenţele.

- Unde e Montoya acum? întrebă el poruncitor, după ce mai căutase o dată Lexusul şi revenise în biroul lui Heller.

- La sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor", zise Zaroster, relatându-i rapid lui Bentz conversaţia avută cu Montoya şi teoria acestuia, potrivit căreia crimele aveau legătură cu cele şapte păcate capitale şi cu cele şapte virtuţi corespunzătoare acestora. Dar asta nu e tot, continuă ea, Montoya era de părere că fiecare persoană implicată în această poveste are o legătură directă sau indirectă cu fostul spital. Noi credeam că ucigaşul e Heller, dar - ea privi în jur, luând seama la dezordinea din biroul medicului - se pare că nu e decât o nouă victimă.

- Teoria ta ar fi aceea că fiecare victimă e ucisă, fiind asociată cu un păcat sau cu o...?

- Cu o virtute care contrabalansează păcatul. în cazul lui Simon Thaddeus Heller, pariez că păcatul cu pricina e lenevia.

Bentz aruncă o privire prin casă. Cu excepţia biroului, aceasta era în perfectă ordine.

- Mie nu-mi pare leneş.

Zaroster ridică din umeri.

- A fost un simplu comentariu.

- Ştiu.

- în afară de asta, e posibil ca tipul ăsta să aibă o nevastă sau o iubită care face curat în urma lui.

- Ori e posibil ca teoria de faţă să nu fie valabilă, gândi Bentz cu voce tare, dar, cu cât se uita mai atent la casa lui Heller, cu atât începea să creadă în valabilitatea ei. Heller, medicul care lucrase la azilul-sanatoriu. Ceva din direcţia pe care se îndrepta această poveste dădea de înţeles că teoria lui Montoya despre păcate şi virtuţi cauzatoare de moarte era adevărată. Cu toate astea, Montoya nu era îndreptăţit să acţioneze de unul singur, încălcând

regulile până dincolo de limite. Riscând să compromită cazul.

De parcă tu nu ai fi făcut la fel, îl tachină propria minte.

El o ignoră.

Se îndreptară spre intrarea acelei case elegante şi vechi, plină de mobilier scump şi de obiecte de artă originale, lucruri care, în momentul acela, nu-i erau de niciun folos lui Heller.

- în cazul în care Montoya are dreptate, ucigaşul nu şi-a încheiat încă planul.

- Mai are un drum lung. Să mergem. Ea se îndrepta deja spre maşina ei.

- Aşteaptă! Rămâi aici. Securizează acest spaţiu. Cheamă întăriri. Eu plec la spital. Sună-l pe Montoya şi pune-l în temă. Mie nu o să-mi răspundă la telefon, dar nici nu se pune problema să intre în clădirea aceea. Şi, mai ales, nu de unul singur!

- Crezi că îl pot convinge?

- La naiba, cel mai bine ar fi să te străduieşti. Bentz traversa deja peluza bine tunsă în drum spre maşina poliţiei, parcată la colţul străzii. Eşti familiarizată cu dezlănţuirile? strigă el, deschizând portiera şi privind peste umăr prin perdeaua ploii.

Cu mobilul la ureche, Zaroster rămăsese în dreptul intrării imense a casei lui Heller. Ridică privirea spre el, aşteptând continuarea.

- Poate o să ai chef să studiezi problema, fiindcă, după ce mă întorc, o să-ţi citesc totul, literă cu literă. Cunoşteai intenţiile lui Montoya, aşa că e posibil să fi contribuit şi tu la compromiterea definitivă a cazului. Afurisitul ăsta de poliţai nu are ce să caute, mă auzi? - nu are ce să caute în anchetă. Se urcă la volan, trânti portiera, porni motorul şi sirena, demarând pe strada pustie.

- Idiotul, mormăi Bentz, luând telefonul mobil şi pregătindu-se să cheme întăriri, la numărul de telefon al secţiei de poliţie. înţelegea motivele lui Montoya, dar nu-i plăcea deloc. Oare ce avea de gând colegul lui mai tânăr, punând în pericol cazul acesta blestemat?

Zoey tocmai se îndrepta spre felinarul aprins, în secunda în care auzi nişte zgomote dincolo de uşă. *Paşi!*

Doamne, dă să fie poliţia! Să mă salveze şi pe mine cineva.

Inima îi bătea nebuneşte şi frica o copleşi, în clipa în care auzi cum uşa se descuia cu zgomot. Scârţâind înfundat, uşa se deschise larg.

Făcându-şi apariţia dincolo de pragul uşii, trăsăturile omului rămânând în umbră datorită luminii insuficiente, acesta părea întruchiparea lui Satana.

Ooo, Doamne! Ajută-mă!

Ea se îndepărtă cât putu de repede şi de mult de el, retrăgându-se până ce spatele ei se lipi de faianţa zgrunţuroasă.

Pe chipul lui era întipărit un rânjet strâmb.

Diavolesc.

Lacom.

Ea fu gata să leşine, cuprinsă de teamă, în secunda în care el păşi în celula aceea strâmtă.

- Mi-am închipuit că eşti trează, zise el. Perfect. Vreau ca tu să afli ce se petrece.

Aceasta era o veste proastă. Ea se aştepta la o nouă porţie de volţi oferită prin intermediul armei cu şocuri electrice, însă el făcu câţiva paşi, o ridică fără menajamente în picioare şi, înainte ca ea să poată reacţiona, o aruncă pe umăr, ţinând-o de gambele legate fedeleş. Ea auzi din nou respiraţia aceea şuierătoare provocată de o durere anume, în clipa în care el se îndreptă, şi-şi dădu seama că, din punct de vedere fizic, el avea un punct vulnerabil undeva. Trebuia imediat să-l descopere şi să se folosească de acesta. Să-l rănească pe psihopatul acesta, să-l oblige, cumva, să îngenuncheze.

în timp ce el o căra, cu un mers nesigur, ca şi cum acesta îi provoca o anumită suferinţă, ea se foi, se agită, îi opuse rezistenţă, dar eforturile ei se dovediră zadarnice. El o manevra cu uşurinţă, purtând-o, în ciuda protestelor ei, pe coridoarele întunecate şi urât mirositoare, trecând pe lângă şirul încăperilor luminate doar cu ajutorul felinarelor. Capul ei se bălăbănea pe spinarea lui, părul îi căzuse peste ochi, dar prin perdeaua şuviţelor ce se legănau încoace şi încolo, ea reuşi să zărească în treacăt porţiuni din interiorul încăperilor respective. Privirea ei recunoscu acele instrumente de tortură - aparate care emiteau şocuri electrice, instrumente chirurgicale, cămăşi de forţă, seringi.

Locul acesta blestemat era o casă a torturii.

Bănuielile ei fuseseră corecte. Perversul acesta o adusese pe Zoey chiar în subsolul sanatoriului în care Faith Chastain fusese molestată şi batjocorită, în azilul unde ea avusese parte de un sfârşit cumplit.

în clipa asta, se temea Zoey, venise şi rândul ei.

Montoya apăsă cu putere pe frână când ajunse în parcarea mănăstirii, chiar lângă Honda cea micuţă a lui Abby.

- La dracu'. El bănui că putea fi vorba de maşina unuia dintre poliţiştii care supravegheau zona, dar, până acum, nu cercetase nimeni împrejurimile mănăstirii. El nu chemase întăriri şi nici nu răspunsese la telefon ori de câte ori apăruse pe ecran numărul lui Bentz. Nu avea nevoie de o predică. Sau de un ordin pe care, oricum, l-ar fi încălcat.

Ar fi vrut să-i împărtăşească totul partenerului său, dar nu putea să-l facă părtaş la situaţia de faţă.

Până nu era sigur, n-avea rost. Bentz va trebui să aibă răbdare.

Maşina lui Abby era un indiciu cât se poate de important.

Unul major.

Opri motorul, coborî de la volan, după care se asigură că are asupra sa încă o armă, un pistolet, pe care-l vârî în teaca de la gambă. Avea asupra sa un spray paralizant, şi în compartimentul pentru mănuşi descoperi o lanternă. Odată, înarmat, o luă la fugă spre poartă.

Mobilul lui sună pe neaşteptate, iar el privi ecranul, dorind să verifice numărul apelantului. Era Zaroster.

Fu cuprins de o teamă paralizantă. Dacă aflase ceva despre Abby? Dacă era deja prea târziu? El răspunse chiar în clipa în care se strecura pe sub crengile pletoase ale arborelui vieţii.

- Montoya.

Vocea lui Zaroster era gravă.

- Casa lui Heller e goală şi se pare că aici a avut loc o confruntare.
- Drăcia dracului!
- Sunt de aceeaşi părere.
- Şi maşina lui?
- Nu e nicăieri. E vorba de un Lexus SUV alb. După cum arată casa, maşina şi tot restul, cred că doctorul duce o viaţă bună. Sau ducea, mă rog. Bentz a trecut şi el pe aici şi, după părerea lui, Heller poate fi o nouă victimă. Altfel, ce sens ar avea confruntarea care a avut loc la el acasă? Se pare că a fost atacat chiar la el în birou. Am descoperit urme de sânge şi o pereche de ochelari cu lentilele sparte şi rama strivită, o pereche identică celei pe care Heller o purta în fotografia de pe şemineu.

Lui Montoya nu-i plăcură veştile. El crezuse că Heller era criminalul. Dacă nu era Heller, atunci cine?

- Bentz a plecat spre sanatoriu, continuă Zaroster, în timp ce Montoya se strecură dincolo de poartă. A cerut întăriri. în plus, e foarte supărat. Mi-a spus că, în cazul în care dau de tine, să-ţi interzic să pui piciorul în perimetrul spitalului.
- Prea târziu. Sunt deja aici. Maşina lui Abby Chastain se află în parcarea mănăstirii şi, după mine, ea nu cred că are de gând să se călugărească. Am încercat să iau legătura cu ea, dar nu răspunde la telefonul mobil. Aţi verificat unde e?
- Din câte ştiu eu, nu. Deocamdată, nu.
- Fir-ar să fie. El ştia care era adevărul. Maşina ei se afla *aici.* Ea se afla aici. El se ruga ca ea să fie singură şi nu cu psihopatul acela ucigaş, care făcuse deja destule victime. Din informaţiile lor, şase la număr. Puteau să mai urmeze încă opt. Abby Chastain... Oare ce păcat sau virtute ar fi putut reprezenta ea?

A de la Abby. A de la avariţie?

Nu. La capitolul acesta, îl alesese deja pe Asa Pomeroy.

Chastain. C. Castitate?

Dar, dacă teoria lui era corectă, castitatea fusese reprezentată de Courtney LaBelle, fata virgină... greşise din nou.

C *de ia caritate?* Virtutea care contrabalansa invidia?

Inima lui fu gata să se oprească. Asta era! Dar cum rămânea cu Heller? Simon T. Heller, victimă, la rândul său... S... de la „sloth"*. Dar nu se potrivea. Virtutea care contrabalansa păcatul leneviei era umilinţa.

Zaroster era încă la telefon, încercând să-l determine să aştepte sosirea unui coleg.

- ... Cei de la Departamentul şerifului îţi pot trimite în doar câteva minute un ofiţer de poliţie.

Montoya se săturase să asculte.

- Trimite-i aici. Repede. Dar eu nu am de gând să aştept. Dacă lui Bentz nu-i convine, cu atât mai rău!

- Bentz a fost foarte clar...

- N-are decât să crape. Ştiu bine ce a spus. Tu m-ai prevenit. Nu ai de ce să-ţi faci probleme, nu vei fi afectată.

- Nu-i vorba despre asta, Montoya.

El nu avu răbdare să-i asculte explicaţia. Nici nu-i păsa de ea.

- Te sun imediat când voi afla care e situaţia. El încheie conversaţia, vârî telefonul în buzunar, setându-l, mai întâi pe vibraţii, după care o porni mai departe pe cărarea udă. O luă la fugă, tălpile afundându-i-se în pământul reavăn, mirosul greu inundându-i nările. Frica îl împingea înainte. Se gândea cu groază la Abby şi la ce ar fi putut descoperi înăuntru.

Oare ucigaşul era cu ea?

Era deja prea târziu?

Sau era doar o alarmă falsă?

C de la caritate... C de la Chastain.

Nu!

Care era al doilea nume de botez pe care-l purta? II auzise, ori îl văzuse. Abigail Hannah Chastain Gierman. *Hannah! H de la Humility*†! Drăcia naibii!

Pentru prima dată în viaţă, se rugă ca instinctele sale să nu se confirme, alergând neauzit prin verdeaţa deasă şi prin ploaia care cădea în rafale din înaltul cerului, scurgându-se pe trunchiurile şi pe crengile arborilor.

Se întreba dacă o va mai găsi în viaţă, refuzând să se gândească la alternativă.

Dacă e nevoie, omoară-l pe nenorocitul ăla!

Omoară-l şi dacă nu e nevoie.

Se strecură sub un pâlc de arbori cu flori albe, de unde zări, printre crengile copacilor, clădirea impozantă şi cu un aer sinistru, un maldăr de

* Lenevie - nota trad.

† Umilinţă - nota trad.

cărămizi crăpate, susţinute de mortarul ce stătea să cadă pe alocuri.

Câte atrocităţi găzduise clădirea asta?

Câte răutăţi nu se petrecuseră pe coridoarele ei întunecate?

Câte fapte reprobabile nu avuseseră, oare, loc aici, sub pretextul calmării pacienţilor cuprinşi de furie, pentru a-i ţine sub control pe cei care sufereau de tulburări psihice grave, ori, ca în cazul lui Heller, pentru ca pacienţii să devină şi mai neputincioşi şi manipulabili, spre a ceda în faţa poftelor sale?

Montoya se apucă să verifice fiecare uşă.

Toate era încuiate.

Verifică ferestrele.

Erau zăvorâte. Sau blocate cu bare de lemn.

Cu toate astea, simţea că înăuntru se afla cineva.

Fir-ar a dracului de treabă!

Timpul se scurgea în defavoarea lui. Simţea cum secundele fug şi, odată cu ele, şi şansele lui Abby de a supravieţui. Trebuia să o găsească. *Neapărat!* Cercetă din nou clădirea.

Nu îndrăznea să spargă o fereastră.

Elementul-surpriză trebuia să-i aparţină.

El mai înconjură încă o dată, în fugă, imensul edificiu, trecând pe lângă fântâna în al cărei bazin murdar începuse deja să se strângă apa de ploaie. Apoi porni încet spre spatele clădirii, apropiindu-se de ceea ce părea a fi o bucătărie.

Uşa acesteia era încuiată, dar undeva, în apropierea ei, chiar lângă veranda al cărei pavaj din ciment era plin de crăpături, se afla o fereastră parţial deschisă.

Şi urmele unor tălpi.

Mici.

Inima lui se strânse brusc.

Abby!

Fără nici cea mai mică ezitare, el se strecură peste pervaz, aterizând încet pe podeaua încăperii.

Se rugă ca ea să fie singură, dar nu o strigă, nu lăsă pe nimeni să-i ghicească prezenţa.

Pentru orice eventualitate.

29

/4bby respira cu greutate. închisă în dulap, cu bandă adezivă peste gură, cu gambele legate fedeleş şi cu mâinile aduse cu forţa la spate şi legate, de asemenea, Abby fusese obligată să privească prin crăpătura şifonierului, aşa cum procedase şi Pomeroy cu mulţi ani în urmă.

De ce oare?

Şi cum de nu-şi mai adusese aminte de el?

Fiindcă îţi şterseseşi absolut totul din minte... nu-ţi mai aminteai nici de Heller, nici de Christian Pomeroy... aşa că termină cu povestea asta şi găseşte o cale prin care să te salvezi!

întunericul nopţii coborâse deja în încăpere, dar Pomeroy, înainte să plece, scosese la iveală nişte

pături negre cu care astupase fereastra, astfel ca lumina să nu poată fi zărită nici dinăuntru, nici dinafară. Un felinar mic fusese aşezat în cămin. Acesta ardea molcom dând o lumină slabă, suficientă însă pentru a oferi o strălucire ireală şi tremurătoare.

Ea nu era singură. Pomeroy îl legase de pat pe Simon Heller, ţintuindu-l acolo întins pe spate cu ajutorul unor lanţuri.

Abby îşi schimbă poziţia. Umerii o dureau îngrozitor. Abia dacă se putea mişca. El o agăţase de un cui bătut în fundul dulapului. Cu cât ea se foia mai mult, cu atât legăturile braţelor se strângeau şi mai tare.

Se gândi la spray-ul paralizant din rucsacul ei, care acum nu-i era de niciun folos, sau la ranga de fier care zăcea rezemată de perete. Nu avea cum să ajungă la ea. La naiba!

Nu te da bătută! Gândeşte, Abby. Găseşte o cale să scapi de aici. El nu-i aici. Acum ai şansa să te eliberezi!

Dulapul strâmt era gol, după cum reuşise ea să-şi dea seama. Pipăise interiorul, atât cât putuse, ţinând cont că avea braţele legate. Nu mai existau alte cuie, alte protuberanţe, dar de-a lungul dulapului exista o bordură, ca şi cum aceasta ar fi reprezentat în trecut baza de susţinere a unui raft, iar marginea acesteia era ascuţită. Dacă reuşea să se menţină pe vârfuri, frecându-şi încheieturile de marginea cu pricina, poate că va avea şansa să rupă banda adezivă cu care era legată.

Trebuia să se chinuie mult, dar era unica ei şansă.

Ignorând durerea arzătoare din umeri, şi faptul că gambele îi tremurau atunci când încerca să se menţină pe vârfuri, ea se apucă de treabă. Repede. Intens. Frecând. Resimţind fierbinţeala acelui gest repetitiv.

Dă-i bătaie, Abby.

Ploaia bătea în geamuri, iar vântul, prinzând viteză, şuiera printre grinzi. Ea acţiona cu şi mai multă forţă. Gambele îi ardeau, iar umerii o dureau groaznic.

Nu te opri!

Asudând şi respirând greu în spatele măştii pe care o detesta, se străduia să continue, alunecând cu banda în sus şi în jos, julindu-şi încheieturile.

Apoi acoperind bătăile grăbite ale inimii ei şi şuierul vântului, auzi zgomotul paşilor grei care urcau treptele, zgomotul paşilor care urcau la etajul trei.

Nu!

Inima ei, care bătea deja într-un ritm necontrolat, sta să explodeze.

Freacă, freacă, freacă!

Simţea oare cum banda aceea ceda, fie şi puţin? Ori era vorba doar de imaginaţia ei care o luase razna, de speranţele sale de-a dreptul disperate?

Ea lucra cu o rapiditate maximă, simţindu-şi degetele de la picioare ca şi cum i-ar fi fost fracturate, încheieturile fierbinţi şi pielea jupuită în locul în care se frecaseră de scândura aceea ascuţită.

Paşii se apropiau, traversând coridorul şi oprindu-se dincolo de uşă.

Oh, nu! Nu încă! Te rog, Doamne!

Abby îşi stăpâni teama. Picăturile de sudoare i se scurgeau pe nas. Ea continua să frece banda în sus şi în jos de marginea aceea ascuţită, în timp ce pielea îi lua foc. Din ce în ce mai repede, trăgând cu putere de banda adezivă, străduindu-se cu disperare s-o sfâşie, conştientă că şansele de a se elibera erau aproape nule.

Păstrează-ţi limpezimea minţii.

Incuietoarea scârţâi şi uşa se deschise cu zgomot.

Prin crăpătura mică formată de uşa întredeschisă a dulapului, Abby îl văzu pe Pomeroy intrând în încăpere. Căra ceva, nu, pe cineva... o femeie.

O, Dumnezeule, nu se poate!

Toate speranţele ei se duseră pe apa sâmbetei în secunda în care îşi recunoscu sora.

Zoeyl

Bentz apăsă cu putere pe acceleraţie. Conducea ca un nebun prin ploaia aceea continuă. Ştergătoarele maşinii făceau cu greu faţă potopului, alungând stropii de pe parbriz la fel de rapid cum cădeau aceştia din înaltul cerului întunecat. Anvelopele automobilului de mare viteză traversau rapid bălţile, parcă plutind.

Nicio veste din partea lui Montoya.

Bineînţeles.

Bentz îi alertase deja pe oamenii şerifului. Din păcate, omul era cam prins din cauza unui accident în care fuseseră implicate două autovehicule, unul dintre ele fiind aruncat dincolo de bara de protecţie a unui râu, celălalt răsturnându-se pe marginea drumului. Unul dintre şoferi decedase, iar ambulanţa fusese chemată pentru pasagerul din dreapta. Celălalt şofer şi doi pasageri din maşina acestuia se aflau în drum spre spital.

Forţele de ordine, atât ale statului, cât şi cele locale erau concentrate în zona respectivă.

El apăsă şi mai tare acceleraţia.

Vântul urla. Muşchiul spaniol se legăna fantomatic printre crengile copacilor, în momentul în care el o coti spre sanatoriu.

Strânse din dinţi, înaintând cu aceeaşi viteză. Sirena nu funcţiona, iar farurile fuseseră stinse.

Avea o presimţire vizavi de ceea ce se petrecea în clipa aceea înăuntru şi dacă gândea bine, dacă el era primul care sosea la faţă locului, atunci trebuia să-l ia prin surprindere.

Luând-o după colţ, zări o alee ce se bifurca: un drum ducea către mănăstire, iar celălalt spre spital. Viră către fostul azil şi înaintă cât mai mult posibil, după care, luându-şi arma, coborî din maşină.

Bineînţeles că porţile erau închise. încuiate. Dar puteau fi escaladate. El fusese luptător profesionist şi jucător de fotbal în timpul colegiului. în ultmii ani de liceu, fusese cel mai rapid căţărător pe frânghia agăţată de tavanul sălii de gimnastică. Şi ce dacă de atunci trecuseră douăzeci şi cinci de ani şi că el avea aproape dublul greutăţii corporale? Ce dacă ploua cu găleata şi metalul porţii era alunecos? Nu era decât o afurisită de poartă. De vreo 2,80-3,15 metri înălţime.

Floare la ureche.

Abby fu gata să leşine când o zări pe Zoey.

Ce avea de gând să facă monstrul acela?

Nu se îndoia că Pomeroy era, în realitate, criminalul care-şi omorâse victimele, împerechindu-le două câte două, ca într-un ritual bolnăvicios.

Cum ar fi putut, se întrebă ea disperată, să se salveze pe sine, pe sora ei şi pe Haller? Privi spre patul în care stătuse mama ei, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Psihiatrul zăcea întins în pat, cu un alt căluş, cu faţa la saltea şi tremurând din tot corpul. Avea ochii larg deschişi, pantalonii pătaţi, behăia în spatele măştii precum un miel dus la tăiere. Ea îl ura, dar nu-l putea lăsa să moară. Dacă reuşea să găsească o cale de scăpare, va încerca să-l salveze şi pe Heller, după care urma să-l dea pe nemernic pe mâna justiţiei.

Pomeroy, şchiopătând uşor, o trânti nepăsător pe Zoey pe podea. Ea căzu grămadă şi părea totalmente buimacă, incapabilă să se mişte. Ochii i se dădeau peste cap, iar Abby se gândi că ori fusese speriată, ori îi dăduse tranchilizante sau fusese împuşcată cu arma cu electroşocuri.

Nemernicul! Observă satisfacţia din ochii lui Pomeroy, în clipa în care el aruncă privirea spre dulap. Savura momentul oferit de vulnerabilitatea şi groaza victimelor lui.

Sora ei nu avea cum s-o ajute.

Trebuie să te descurci singură. Fie cum o fi, trebuie să-l păcăleşti. E prea mare, prea puternic şi prea hotărât, ca să-l poţi domina din punct de vedere fizic, aşa că trebuie să-ţi pui la bătaie inteligenţa...

Ştia foarte puţine lucruri despre el, doar că fusese internat în acest spital şi în aceeaşi perioadă cu mama sa. El era primul copil al lui Asa Pomeroy, un copil aproape dat uitării, în clipa în care Asa o părăsise pe Karen, mama lui Christian, în favoarea celei de-a doua soţii şi a fiului lor Jeremy.

Făcându-i rapid cu ochiul, Pomeroy îşi frecă toracele cu palma, privind-o apoi atât de intens, încât ea simţi furnicături pe sub piele. El i se adresase cu numele mamei ei, iar felul cum o spusese sugera că

fusese apropiat de Faith. Poate avuseseră o relaţie intimă. Pofta carnală îi animase privirea în clipa în care şoptise: „Bine ai venit acasă, Faith".

Stomacul ei se strânse dureros, gândindu-se la ce era posibil să-i fi făcut mamei ei. Sau poate că totul se petrecuse de comun acord? Ooo, Doamne...

Foloseşte-te de ce crezi■ Prefă-te că eşti Faith. Alimentează-i fantezia. Pomeroy nu-şi doreşte ca Faith să moară a doua oară. În numele Cerului, poartă-te ca şi cum ai fi Faith. Aminteşte-ţi că nu el a omorât-o.... ci Heller!

Cu coada ochiului, ea îl văzu pe ucigaşul mamei ei, legat cu lanţuri şi speriat de moarte, ca şi cum ar fi retrăit cu o claritate maximă clipa în care el o împinsese pe Faith prin geamul ferestrei, pretinzând că o ajuta şi nepermiţându-i lui Abby să sară după ea.

în timp ce felinarul pălpâi, iar Zoey scoase un vaiet lung pe podea, Pomeroy se duse lângă noptieră, deschise sertarul şi extrase de acolo două arme.

Prima era 38-ul lui Luke.

O, Iisuse. Psihopatul *chiar intrase* în casa ei, strecurându-se pe holurile acesteia, atingându-i lucrurile, ca apoi să se furişeze în dormitorul ei şi să se întindă în patul ei.

Tremurând din tot corpul, ea încerca să-şi păstreze calmul însă fără succes.

Nu te lăsa, Abby, încearcă să tai blestemata asta de bandă adezivă!

Dar ea nu reuşea să-şi ia ochii de la agresorul său, fascinată şi dezgustată, totodată, în vreme ce Pomeroy scotea cea de-a doua armă din sertar, un pistol lung, cu butoiaş, pe care-l aţinti spre faţa îngrozită a lui Heller.

Psihiatrul se feri de Pomeroy, trăgând de lanţuri, mişcând cu putere cătuşele, încercând să se smulgă din toate legăturile, asemenea unei vulpi prinse în capcană. Pe gambe şi la încheieturile mâinilor se iviră pete de sânge, în timp ce el zbiera în gura mare, agitându-se pe pat.

- N-ai cum să scapi, zise Pomeroy. Soarta ţi-e decisă, Simon.

Heller clătina din cap.

- Tu ai omorât-o.

Capul lui se agită şi mai tare, cu ochii măriţi de groază.

- Te-am văzut. Ai împins-o prin fereastră.

În spatele căluşului se auzi un vaiet în semn de protest.

- Şi chiar dacă nu ai făcut-o cu mâna ta, drogurile pe care i le administrai întruna au condamnat-o la moarte, pentru că medicaţia o transformase într-o fiinţă docilă şi dornică, permiţându-ţi să abuzezi de ea după bunul plac. Pomeroy rânji ironic şi răutăcios spre victima sa. Eşti un pervers, Heller. Şi un trândav. În loc să-ţi foloseşti

cunoştinţele, în loc să cauţi o cale de-a o vindeca, tu ai ales calea cea mai uşoară.

în clipa aceea, Heller izbucni în plâns. Hohote întrerupte şi chinuitoare erupseră din gâtul lui, în spatele benzii adezive care-i ţinea buzele lipite una de alta.

- Şi va trebui să plăteşti, doctore. Tu eşti întruchiparea leneviei, înţelegi, iar împotriva păcatului leneviei nu poţi lupta decît printr-o virtute, şi anume „zelul".

Heller înţepeni brusc.

Lenevie şi zel? cugetă Abby. Despre ce vorbea?

- Aşa că ţi-am adus un înger al providenţei. Pe cineva care va distruge păcatul leneviei tale cu virtutea zelului*. Se uită spre podea, la Zoey. Admit că ea şi-a pierdut parţial zelul de a trăi, dar starea asta va dura foarte puţin şi e opera mea.

Zoey părea pe altă lume. încercă să ridice capul, dar acesta căzu la loc, pe podea, muşchii refuzând să-i dea ascultare.

Oare ce fantezie macabră punea nebunul acesta la cale?

în dulap, Abby muncea de zor la legăturile ei, neluând în seamă durerea, mişcându-le în sus şi în jos pe marginea aceea de lemn, ştiind că timpul se scurge în defavoarea lor.

Sesiză zgomote. Voci. Planşete în surdină. Vaiete înfundate.

Montoya nici nu voia să se gândească la ce urma să descopere, dar îşi dădea seama că victimele erau încă în viaţă. Abby? Heller?

Urcând scara fără să facă nici cel mai mic zgomot, Montoya o luă după colţ. Folosi cu cumpătare lanterna din dotare, mişcând rapid fasciculul de lumină înaintea sa, ca să nu se împiedice. în cealaltă mână, Glockul său era pregătit, gata să tragă primul foc.

Ploaia şi vântul se abătuseră asupra clădirii, iar coridoarele erau întunecate precum noaptea. Zgomotele ce răzbăteau de la etajul trei se auziră mult mai clar în clipa în care depăşi vitraliul de pe palier. El nu se opri, urcând şi mai sus pentru a reuşi să privească podeaua coridorului, unde zări o dungă de lumină ce se strecura pe dedesubtul uneia dintre uşi, singura uşă închisă de pe întregul etaj.

Fără îndoială că dâra aceea subţire de lumină care se răspândea pe coridor venea din salonul 307.

Salonul unde murise Faith Chastain.

Acolo unde auzi zgomot de lanţuri ce se agitau şi strigăte de groază.

Nu avea timp să solicite ajutoare.

îndată ce va ajunge la uşă, va intra.

Banda adezivă era gata să cedeze, sfâşiindu-se pe margini, în depărtare, dincolo de sunetul furtunii ce

* „Zeal", în limba engleză - nota trad.

se apropia, lui Abby i se păru că aude şuierul slab şi îndepărtat al unor sirene. *O, te rog, te rog.* Pe întuneric, ea îşi balansa mai departe încheieturile mâinilor, frecând banda adezivă, care devenea din ce în ce mai fragilă.

îngrozită, urmări cum Pomeroy scoase un cuţit din sertarul noptierei. Inima îi stătu în loc de frică în secunda în care el ridică arma albă tăişul ei străluci în lumina cu reflexe aurii a felinarului.

Era convinsă că el avea de gând să-i taie gâtul lui Heller, dar, în loc să facă asta, el se întoarse spre Zoey, care zăcea pe podea în faţa lui.

Nu! Oh, nu!

Ea se apucă să frece cu disperare banda adezivă, rugându-se ca aceasta să cedeze în timp util. Dar Pomeroy era foarte agil. Se lăsă pe vine lângă Zoey şi, cu o mişcare rapidă, tăie banda care lega încheieturile şi gambele lui Zoey.

De ce?

Avea de gând să-i dea drumul surorii ei? Pentru că o avea pe Abby? O femeie care semăna mult mai mult cu mama ei?

Abby se simţi uşurată, până când realiză că Zoey nu avea să fie lăsată să plece. Nu, ea făcea parte din planul pervers pus la cale de Pomeroy.

- A venit vremea să plăteşti pentru păcatele tale, doctore, zise Pomeroy cu un calm care-ţi dădea fiori.

Pe pat, Heller începu să se zbată cu disperare. Ţipând cu căluşul în gură, el începu să se întoarcă de pe-o parte pe alta, mişcând atât de tare marginea patului, încât aceasta se săltă de la locul ei. Porţiunile de metal se loviră şi se agăţară una de alta, zgomotul lor reverberând în încăpere, mai puternic decât al ploii care bătea în ferestre.

Pomeroy o ridică pe Zoey, ajutând-o să se sprijine pe picioarele ca de gumă.

- Tu, Simon Heller, rosti Pomeroy cu furie, eşti condamnat. Ai vrut să devii medic, ai jurat că îi vei ajuta şi vindeca pe semenii tăi. Cu toate astea, ai fugit de răspundere. Tu nu doar ai abuzat de pacienţi, dar ai suferit de unul dintre cele şapte păcate capitale, păcatul leneviei.

Abby nu-şi credea urechilor. *Cele şapte păcate capitale? Lenevia? El îşi justifica crimele găsindu-le o logică? Se juca de-a Dumnezeu? Cât de nebun putea fi?*

Urmări cu groază cum Pomeroy o prinse pe Zoey de talie. Cu mişcări dure, o lipi pe Zoey de el, forţând-o să ţină arma între degete. Pe buzele lui apăru un surâs, plin de satisfacţie, când se frecă de fesele lui Zoey.

Lui Abby i se făcu greaţă. *Perversul! Bolnav, rău şi pervers!*

Zoey ridică privirea, şi o observă pe Abby într-un moment de luciditate.

într-o clipă, Abby pricepu. Zoey nu era nicidecum atât de pierdută cum pretindea a fi. Dar ce ar fi putut face?

Nimic! Trebuie să o ajuţi!

Abby frecă cu furie banda adezivă de scândură. Braţele o dureau îngrozitor, dar ea simţi din nou cum banda ceda uşor-uşor, fibrele ei destrămându-se, în timp ce încheieturile îi ardeau ca para focului.

Pomeroy zise:

- Iar tu, Zoey Chastain, fiica cea mare a lui Faith, eşti binecuvântată cu virtutea zelului, aşa că trebuie să scapi lumea de trândavi.

Heller înlemni.

Pomeroy îşi aţinti privirea asupra lui Abby.

Ea îngheţă. Oare observase că ea încerca să se elibereze? Inima îi bătea nebuneşte.

- Nici tu nu vei rămâne mai prejos, Hannah. Tu, care ai fost umilită de soţul infidel şi dornic de aventură. El îşi lăsă capul într-o parte, încruntându-se. Privirea i se înceţoşă brusc. Faith? şopti el, confuz... Faith?

Ea aprobă, sperând că el o va crede, dar confuzia dispăru, şi Pomeroy clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge ceaţa.

- Nu... Nu Faith. Hannah... de la umilinţă. El zâmbi pe neaşteptate, ca şi cum sinapsele creierului ar fi funcţionat din nou la capacitate maximă. Mândria* vine şi ea, sigur, încoace.

Mândrie? Umilinţă? Lenevie? Zel? Păcate şi virtuţi? Ce poveste mai era şi asta?Şi cine reprezenta oare pe „pride"†! Cineva al cărui nume începea cu litera „P"? îşi aminti păcatele şi virtuţile despre care învăţase în adolescenţă, în şcolile catolice private pe care le frecventase. Dar ce legătură aveau ele cu mama ei?

Virtuţi!

A noastră Doamnă a Virtuţilor!

Despre asta era vorba? Nu că ar fi contat. Nu mai conta absolut nimic. Important era să poată scăpa. Să-l păcălească cumva pe nemernicul acesta.

Trebuia să facă *ceva! Orice!* Nu voia să stea cu braţele încrucişate şi să devină martora unei crime comise cu sânge rece.

- Ştii la cine mă refer, zise Pomeroy, frecându-se de zor de fesele lui Zoey şi privind în dulapul întunecat, căutând privirea lui Abby. Cât de dement putea fi? Cum ţi se pare? Iubitul tău? Pedro?

Clopoţeii răsunară pe neaşteptate în mintea ei. *Pedro!* Nu-l numea sora Maria Pedro pe Montoya?

- Poliţaiul, zise Pomeroy batjocoritor.

O, Doamne, monstrul acesta avea de gând să-l ucidă şi pe Montoya.

- Acum, zise Pomeroy, îndreptând arma chiar spre inima lui Simon Heller. A sosit timpul.

* Pride - nota trad.

† Mândrie - nota trad.

Zoey era moale. Neputincioasă. Sau poate că era doar o impresie? Ea îşi privi din nou sora printre şuviţele care-i cădeau alandala.

Pomeroy ţinti.

Heller ţipă în spatele căluşului.

Ucigaşul apăsă pe trăgaci, chiar în momentul în care Zoey îl lovi cu cotul în piept.

Poc!

Arma se descarcă.

Heller se arcui de-a dreptul oribil, după care deveni o masă amorfă, sângele ţâşnindu-i din piept. În secunda aceea, Zoey îl izbi din nou pe bărbat cu cotul în torace, iar acesta gâfâi, respiraţia devenindu-i un şuier prelung. Ea îl lovi la fluierul piciorului, iar el scoase un strigăt de durere.

- Căţea. Ambiţioasă şi zeloasă!

El răsuci arma aflată în mâna ei, forţând ţeava să se lipească de tâmpla lui Zoey.

- Acum e rândul tău!

*

Bang!

O armă se descărca, ecoul ei răsunând până pe coridor.

După aceea se auziră nişte ţipete.

Iisuse, nu! Abby! Nu!

Furia şi teama se scurseră în adâncul lui Montoya.

Sosise prea târziu!

La naiba, sosise mult prea târziu!

Cu arma pregătită, se năsputi în uşa salonului 307.

încuietoarea veche cedă părâind, în vreme ce aşchiile de lemn săriră cât colo. Montoya se năpusti pe uşă chiar în secunda în care Pomeroy îndrepta arma spre tâmpla lui Zoey.

- Poliţia! urlă Montoya. Aruncă arma!

Un foc de armă!

La dracu'!

Bentz nu mai pierdu nicio secundă. Folosind patul Glockului său, el sparse o fereastră aflată la parter, îndepărtând apoi sticla crăpată a acesteia. Sări, simţind cum cioburile ascuţite îi pătrund în palmă, după care se aruncă dincolo de pervaz, aterizând pe podeaua unuia dintre saloanele sanatoriului.

Imediat ce ateriză pe podea, luă mobilul, şi formă cât putu de repede 911.

- 9-1-l. Care este urgenţa...

- Rick Bentz de la Secţia de Poliţie din New Orleans. Rosti într-un suflet numărul legitimaţiei, solicitând asistenţă şi oferind adresa fostului sanatoriu. S-au auzit focuri de armă în incinta sanatoriului, mai adăugă el, după care întrerupse convorbirea, vârî mobilul în buzunar şi, cu arma încărcată, începu să străbată clădirea aceea lăsată în

paragină, ale cărei coridoare erau negre precum noaptea.

Abby se lăsă cu toată greutatea asupra legăturilor care-o ţineau prizonieră, chiar în secunda în care Montoya dădu buzna în încăpere. Banda adezivă cedă încă puţin.

- Retrage-te! îl avertiză Pomeroy, încercând să-şi impună voinţa faţă de Zoey, ţeava pistolului fiind şi acum lipită de tâmpla acesteia, în momentul în care Montoya îndreptă arma în direcţia lui.

Pupilele lui Zoey se dilataseră din pricina fricii.

- Aruncă arma! îi ordonă Montoya. Acum!

Pomeroy îi replică ironic.

- Mândru* până la final.

Pe pat, Heller agoniza şi sângera, lumina din ochii lui dispărând încetul cu încetul.

Abby se chinuia în continuare să-şi elibereze braţele. Fără teamă. Cu hotărâre.

- Tu trebuia să urmezi, zise Pomeroy, aruncând o privire piezişă în dulap, retrăgându-se câţiva centimetri spre fereastră, folosindu-se de Zoey, care, cu arma la tâmplă, devenise scutul lui.

- Stai pe loc! îi ordonă Montoya.

Dar Christian Pomeroy nu-şi lua ochii de la Abby, în timp ce buzele începură să-i tremure.

- Atât de frumoasă.

- Stai sau trag! Chipul lui Montoya era împietrit, cu maxilarele încordate, cu ochii aţintiţi asupra lui Pomeroy, arma sa fiind îndreptată spre capul bărbatului. S-a sfârşit!

- Aici te înşeli, Pedro, zise Pomeroy pe un ton calm, care-i îngheţă măduva în oase lui Abby. Orice s-ar întâmpla, seara asta e abia începutul.

- Tu mai ai puţin şi te prăbuşeşti.

- Şi tu la fel.

Zoey se mişcă puţin, dându-şi capul pe spate şi lovindu-l din nou cu cotul în piept pe ucigaş. Pomeroy gemu. Arma din mâna lui începu să tremure.

Montoya trase.

Poc!

Glonţul tras de Glockul lui Montoya străpunse umărul lui Pomeroy, chiar în secunda în care acesta apăsa pe trăgaci.

Poc!

Zoey, cu sângele ţâşnindu-i din cap, se prăbuşi pe podea.

Banda adezivă cedă şi Abby, ţâşnind din dulap, se aruncă lângă sora ei.

Montoya trase din nou *Poc!* Şi încă o dată. *Poc!*

Gloanţele pătrunseră în toracele ucigaşului. Sângele ţâşni.

Pomeroy se aruncă prin pătura care acoperea fereastra. Geamul se sparse şi se făcu ţăndări, cioburile însângerate plutirTd prin aer, în vreme ce

* Prideful - nota trad.

trupul lui Pomeray se roti în noaptea umedă şi întunecată.

Abby ţipă cu căluşul lipit la gură.

Bum!

Auzi sunetul oaselor trosnind, în secunda în care trupul lui se izbi de asfaltul ud.

Abby se târî cât putu de repede lângă sora ei care zăcea pe podea, sângele ţâşnindu-i din rana de sub ochi.

- O să te faci bine, zise ea, în vreme ce Montoya se lăsă în genunchi lângă ea, pentru a-i lua pulsul lui Zoey. O să te faci bine, Zoey... Trebuie. Rezistă... te rog, te rog, rezistă.

Folosindu-se de cuţitul lui Pomeroy, Montoya tăie legăturile lui Abby. După care vorbi la telefonul său mobil, dând în mare grabă câteva ordine.

în mintea lui Abby, totul era învăluit în ceaţă. O durea fiecare muşchi, iar mintea ei o lua razna, în vreme ce ea se străduia să rămână lucidă. Prin fereastra deschisă şi distrusă, ploaia şi vântul năvăliră în încăpere, noaptea caldă aducând cu ea mirosul golfului.

Sirenele urlau, din ce în ce mai aproape, iar ei i se păru că zăreşte luminile lor multicolore pe pereţii salonului unde locuise mama sa. Se auziră strigăte, paşi duduind şi un bărbat dădu buzna în încăpere. Ei i se păru că-l recunoaşte, probabil că era tot poliţist? Bentz? Dar totul părea ireal. Ea încerca să fugă de întuneric, iar Zoey... Zoey zăcea acolo, nemişcată, în vreme ce sângele i se scurgea pe faţă.

- Abby? Abby? Ea îi auzi vocea şi privi în ochii aceia negri. Montoya! Inima îi tresări. El venise să o caute. încercă să surâdă, dar nu reuşi.

- Ea e în stare de şoc, strigă şi o lipi de el. O să te doară.

Dezlipi cu îndemânare banda adezivă care-i astupa gura. Nu-i păsa de durere, ci se ghemui lângă trupul ţeapăn al surorii ei.

- Zoey...

- Ambulanţa e deja pe drum, zise el, îmbrăţişând-o şi mai strâns. Ea se îmbăta cu aroma lui, simţindu-i trupul viguros lipit de al ei.

- Zoey... nu şi Zoey.

- O să fie bine, îi zise el la ureche, iar ea ar fi vrut să-l creadă, dar în camera aceasta nu se petrecuse şi nici n-avea să se petreacă vreodată ceva bun.

- Ştii cine era criminalul?

Ea clipi, vocea fiindu-i o şoaptă răguşită atunci când rosti:

- Christian Pomeroy.

- Fiul lui Asa? întrebă Bentz.

- Cu ani în urmă, a fost pacientul spitalului. I-am văzut numele pe listă, zise Montoya, iar ea auzi cum cineva forţa o yală la unul dintre etajele inferioare, şi

apoi paşi care înaintau duduind. Prin fereastra găurită răsună huruitul elicei unui elicopter.

- Elicopterul Serviciului de Urgenţă, zise Bentz, încăperea umplându-se brusc de oameni. Ofiţeri de poliţie. Şi paramedici.

- Domnule? zise un paramedic către Montoya şi se repezi spre Zoey, pentru a-i verifica semnele vitale şi a încerca să oprească hemoragia. Daţi-vă la o parte. Vă rog.

Un al doilea paramedic, o femeie minionă, o cercetă cu privirea pe Abby.

- Se simte bine?

- Sunt OK, insistă Abby, lipindu-se şi mai tare de Montoya şi rugându-se în tăcere pentru viaţa surorii ei. Urmări cum Zoey fu urcată pe o targă, în timp ce trupul lui Heller fu vârât într-un sac cu fermoar.

- Şi ea? întrebă Abby, arătând către Zoey. Sora mea? O să-şi revină?

- Momentan, nu ne putem pronunţa, zise unul dintre medici, dar starea sa e stabilă. El rămase locului o secundă, privind-o pe Abby. Vom face tot posibilul.

- Tipul de-afară? Cel care a căzut pe pavaj?

- E mort, replică unul dintre poliţişti, arătând cu bărbia spre sacul în care fusese introdus Heller. La fel ca şi el.

Abby începu să tremure în braţele lui Montoya. în sfârşit, trecutul putea fi lăsat în urmă. Iar viitorul nu avea să mai fie umbrit de incertitudine... sau poate că da? Ce vrusese să spună, oare, Christian Pomeroy, rostind propoziţia aceea criptică, ca şi cum ar fi deţinut un alt secret, pe care nu-l împărtăşise nimănui?

Ea se încruntă. Minţise, bineînţeles. Acesta era, probabil, sfârşitul poveştii. Şi totuşi vorbele criminalului, rostite cu atâta convingere, răsunau mai departe în mintea ei.

Seara asta e doar începutul...

- Totul va fi bine, spuse Montoya, ajutând-o să iasă din încăperea în care se petrecuseră atâtea evenimente tragice.

- Eşti sigur?

- Da! El o sărută pe creştet. Ai încredere în mine.

Epilog

u cred că mai ai nevoie de asta. Montoya smulse de la locul său plăcuţa pe care scria *De vânzare,* şi o aruncă pe un strat de frunze moarte aflat lângă tomberonul pentru gunoi.

- Presupui că n-am să mă mut? întrebă Abby, tachinându-l.

- Nuuu. Braţele lui puternice se strânseră în jurul taliei ei. Cel puţin, nu atât de departe.

Avea dreptate, bineînţeles. în cele două săptămâni ce se scurseseră de la moartea lui

Christian Pomeroy, Abby nu mai avusese niciun chef să se mute.

Sora ei, Zoey, petrecuse o săptămână în spital, după care alte trei zile în casa lui Abby, înainte de a se întoarce în Scattlc. Faţa lui Zoey arăta ca şi cum ar fi fost bătută zdravăn. Era plină de vânătăi negre-albăstrui, dar chirurgii plasticieni îi reconstruiseră osatura obrazului care fusese distrusă de glonţul lui Pomeroy, care pătrunsese prin ţesutul moale şi ieşise pe partea opusă a feţei. O aşteptau alte operaţii estetice şi câteva lucrări dentare, dar era în viaţă şi-şi dorise să se întoarcă acasă, în partea de nord-vest a Pacificului.

Abby n-o condamnase. îi promisese că va merge să o viziteze şi că va fi alături de ea la următoarea rundă de intervenţii chirurgicale.

- Grozav. Când se va termina totul, o să fiu extrem de frumoasă, insistase Zoey, nedorind să se lase copleşită de gândul următoarelor reconstrucţii. Or să mă caute şi de la Hollywood. Ba chiar aş putea să obţin un post la una dintre emisiunile de divertisment, pun pariu. Mary Hart, păzea că vin! Ea pufnise în râs, după care gemuse de durere. Ei, în fine.

Cât despre Abby, nu avea de gând în ruptul capului să plece departe de Montoya, care fusese alături de ea zi şi noapte. Hershey, bineînţeles, era superîncântată, fiindcă Montoya aproape că se mutase la ele acasă în decursul acestor ultime zile. în schimb, Ansei abia dacă îl băgase în seamă pe detectiv, intrând şi ieşind din casă mai tot timpul.

în clipa aceea, Abby ridică ochii spre Montoya. Soarele se strecura printre crengile de deasupra capetelor lor. Razele pline de strălucire se aşternură în părul lui negru, licărind apoi în privirea lui. Privindu-l, Abby simţi cum inima sa prinde aripi şi renunţă să lupte contra atracţiei.

După trădarea lui Luke şi după divorţ, Abby jurase că nu se va mai îndrăgosti niciodată. Dar se înşelase. Amarnic. Ceea ce simţea în preajma lui Montoya era mai mult decât bucurie. De câte ori nu încercase să-şi vorbească sieşi despre euforia aceea ridicolă. Apoi hotărâse că trebuie să-şi recapete încrederea, să iubească din nou, să lase lucrurile să curgă aşa cum vor ele. în seara când Pomeroy fusese ucis, el o rugase să aibă încredere în el, iar ea făcuse întocmai. în mod cert, era un om care merita încredere.

- Ştii, e posibil să fi greşit, zise Montoya, punându-şi braţul în jurul umerilor ei, în vreme ce se îndreptau împreună spre cabană, Hershey învârtindu-se pe lângă călcâiele lor. în momentul în care trecură pe lângă pancarda *De vânzare* trântită la pământ, el o lovi cu piciorul. Poate că tu vrei să te muţi.

Zâmbetul lui dădu la iveală dantura albă, în contrast cu barba lui neagră.

Ea lăsă capul într-o parte.

- Ce e asta, un fel de propunere mascată?

- Nici n-am apucat s-o fac! El pufni în râs, strângând-o uşor de umeri. Te pricepi să tai elanul oamenilor.

Ea aşteptă. Oare unde avea să ducă această discuţie?

- Prin urmare, uite care-i treaba: am avut ocazia să cumpăr casa de lângă mine. Doamna Alexander are de gând să plece în nord, pentru a fi alături de copiii săi. Mi-a oferit casa ei, şi am încheiat contractul. E o afacere pe cinste şi m-am gândit s-o reamenajez, ştii tu, să măresc spaţiul, să creez o casă mai mare din două mai mici. M-am gândit că poate ai vrea să te muţi acolo.

- Poate, zise ea, privind împrejurimile micii sale cabane. Dar, într-un fel, îmi place locul acesta.

- Să locuieşti singură?

- Nu neapărat. Ea îi făcu cu ochiul. De ce nu te muţi tu aici?

- Ooo! Din mai multe motive. Pentru început, amândoi avem serviciu în oraş, deci am putea locui acolo, aproape de locul de muncă, de distracţiile nocturne şi de prieteni. O să păstrăm şi casa aceasta. Ştii, ca să venim aici când vrem să fim departe de oraş.

- Dar nu foarte departe.

El o strânse în braţe, lipindu-şi fruntea de a ei. Cerceluşul de aur din lobul urechii lui străluci în lumina după-amiezii.

- Ar fi perfect, zise el. Respiraţia lui îi mângâie obrazul şi inima ei porni să bată cu putere.

- Şi, în felul acesta, dacă lucrurile nu vor ieşi cum ne dorim, mă pot întoarce aici, zise ea.

- Or să iasă cum ne dorim. El părea extrem de optimist. OK, poate că Reuben Diego Montoya nu era doar puţin cam mândru. Ştii, până şi colegii de la secţie se interesează de chestia asta. S-au făcut şi pariuri. Bentz mi-a zis că scorul e 2-l în favoarea ideii şi că, până la sfârşitul anului, voi fi un om însurat.

- Da? Atunci trebuie să acţionezi cât se poate de repede, domnule poliţist.

- Ştiam asta deja, zise el, iar ea simţi acel fior al poftei trupeşti ce se strecura în venele ei, reflectat şi în licărul dorinţei din ochii lui negri.

- O să am şi bagaje, îl avertiză ea, şi nu mă refer la ceea ce s-a petrecut în fostul sanatoriu şi la toate acele „fantome" ale trecutului.

- N-ar fi de ajuns?

Ea îl înghionti în braţ.

- Nuuu. Mă refeream la Ansei şi la Hershey.

El mormăi nemulţumit.

- Nu ştiu. Un câine şi o felină suspicioasă.

- Şi o soră zeloasă.

El râse.

- Asta-i tot. Bine, Chastain. Poţi să le aduci. Mai ai şi altceva?

- Eşti imposibil, zise ea şi chicoti, simţindu-se liniştită şi uşurată, aşa cum nu mai fusese de ani buni.

- Ştiam.

- O să reflectez asupra mutării, zise ea, în vreme ce urcau împreună treptele verandei, dar nu-ţi promit nimic.

Oricât de mult îi plăcuseră aceste două săptămâni petrecute în compania lui Montoya, ele reprezentaseră o perioadă dificilă. Reporterii o căutaseră fără încetare, numele ei fiind asociat cu al lui Faith Chastain şi al lui Christian Pomeroy. Sean Erwin fusese extrem de supărat în momentul în care încercase să cumpere casa la un preţ mai mic cu câteva mii de dolari, iar ea îl refuzase. Maury Taylor continuase să profite de moartea lui Luke, vorbind despre asasinatele în serie în cadrul emisiunii de la WSLJ, iar clientela ei crescuse exponenţial cu noua infamie la care fusese expusă.

Poveştile despre Christian Pomeroy, bogatul şi bolnavul fiu al milionarului local, care reuşise să păcălească sistemul medical, mai ales pe cei de la psihiatrie, ieşiseră la lumină, în profunzimea lor, detaliile provocând fiori de groază.

Aflându-se în conflict cu tatăl său, Christian se folosise chiar de armele produse de fabrica lui Asa Pomeroy pentru a-l răpi şi a-l ucide. Suferind de nevroză, pe fondul unei tulburări psihice, exacerbate de fanatismul religios al mamei lui care, după cum arătau nişte date ceva mai vechi, abuzase de fiul ei, se pare că Christian o ucisese pe cea de-a doua doamnă Pomeroy.

Pentru a nu înfunda puşcăria, Christian ajunsese, în cele din urmă, la sanatoriul „A noastră Doamnă a Virtuţilor", unde se alăturase unui grup de tineri furioşi şi sociopaţi, de aceeaşi vârstă cu el, fiecare dintre ei având anumite obsesii manifestate prin violenţă. în perioada internării sale, Christian o cunoscuse pe Faith Chastain, de care se îndrăgostise, speculându-se, în consecinţă, că cei doi întreţinuseră relaţii intime.

Douăzeci de ani mai târziu, el îşi pusese în aplicare planul criminal.

Christian murise în seara aceea, la spital, ca urmare a aruncării de la înălţime, exact cum i se întâmplase şi iubitei lui, în urmă cu douăzeci de ani. în subsolul spitalului poliţia descoperise sanctuarul lui Pomeroy, o fostă sală de operaţie, care fusese transformată într-un bizar spaţiu de locuit, destinat unui individ care suferea de demenţă.

Citate care făceau trimitere la păcat şi la remuşcare, versete din Scriptură şi citate cu caracter religios fuseseră scrijelite pe pereţi. Deasupra cuvintelor, Pomeroy scrijelise cele şapte păcate

capitale, unul câte unul, folosind vopsea în culori vii, fiecărui păcat corespunzându-i virtutea salvatoare, acestea fiind notate într-un stil încâlcit şi cu aceeaşi vopsea de tip fosforescent, care sclipea fantomatic la lumina slabă a felinarelor lui.

Mai găsiseră o pătură şi un sac de dormit în secreterul unde Pomeroy îşi păstrase „comorile" luate de la victimele sale. Inelul lui Courtney LaBelle, prin care fata promitea să aparţină lui Dumnezeu, fusese depozitat într-o nişă micuţă, alături de Rolexul lui Luke Gierman; portmoneul din aur al lui Asa Pomeroy avea în jurul său lănţişorul din aur cu cruciuliţă al Ginei Jefferson, iar revolverul scump al lui Billy Ray Furlough fusese înghesuit deasupra rozariului favorit al Măriei Montoya...

Da, decise Abby, fusese nebun de legat.

Se pare că Christian Pomeroy îşi plănuise răzbunarea ani şi ani de zile, iar revanşa aceasta, inspirată şi instigată de viziunea vindicativă a mamei lui asupra păcatului, dăduse naştere unei psihoze periculoase şi generatoare de moarte. Ba mai mult, el o îmbrăcase pe Courtney LaBelle cu rochia de nuntă a mamei lui, pe care o păstrase timp de atâţia ani şi care fusese identificată de un designer.

Poliţia descoperise cele paisprezece nume ale potenţialelor sale victime, pentru fiecare dintre ele alocând, în mod imaginar, anumite păcate şi virtuţi, care fuseseră înşiruite pe o coală de hârtie, vârâtă în sertarul lateral al biroului său. Şase dintre nume fuseseră tăiate cu un „x" şi aparţineau celor şase victime care fuseseră ucise în cele trei duble asasinate. Dintre cele rămase, patru erau încercuite, şi anume: Pedro Montoya, Hannah Chastain, Simon Heller şi Zoey Chastain. Ultimele patru persoane de pe listă, pe care ea nu le cunoştea, asociaţi cu invidia, filantropia, avariţia şi moderaţia, scăpaseră cu viaţă. Sau, cel puţin, asta era opinia generală. Poliţia încerca în continuare să le localizeze.

Cu toate acestea, ultima propoziţie rostită de Pomeroy o bântuia pe Abby în continuare.

Seara asta e doar începutul.

Aiurea! El era mort. Iar ea nu credea că ar putea învia.

Atunci de ce simţea acel fior de teamă ori de câte ori se gândea la el? Pentru ce simţea un sloi de gheaţă în adâncul inimii?

De ce coşmarurile sale îl includeau în prezent şi pe el?

- Te frământă ceva? întrebă Montoya, închizând uşa cu zgomot în urma lor.

- Vechea poveste, recunoscu ea, refuzând să se lase dominată de Pomeroy şi de teroarea pe care el o crease. Se terminase. Totul era rezolvat. *Gata!* Ce-ai zice dacă ţi-aş oferi o bere?

- Grozav.

Intrară în bucătărie, iar ea deschise frigiderul, chiar în secunda în care mobilul lui Montoya începu să sune. El scoase aparatul din buzunar şi verifică identitatea apelantului.

- Mă cheamă datoria. E Bentz, zise el, zâmbind, după care apăsă pe buton şi răspunse: Montoya.

Abby desfăcu cele două sticle, oferindu-i una lui Montoya. în clipa aceea observă că expresia lui se schimbase brusc. El strânse din dimţi şi unul dintre colţurile gurii se strâmbă a nemulţumire.

- Nu, habar n-am, răspunse el. E o noutate pentru mine. El luă o gură de bere, ascultându-şi interlocutorul, cu ochii la Abby.

Măruntaiele lui Abby tresăriră. Ceva nu era în regulă.

- E lângă mine... Daaa, o întreb şi te sun.

- Ce anume? zise ea, în clipa în care el încheie convorbirea telefonică, apăsând pe buton. Degetele ei se crispară pe sticla rece de Coors.

- Ceva legat de mama ta.

Abby simţi cum fiorul rece al groazei îi mângâie ceafa.

- Ce-i cu mama? întrebă ea.

- N-a mai avut alţi copii, în afară de tine şi de Zoey, corect?

- Corect. Doar pe Zoey şi pe mine. Dar ce întrebare mai e şi asta? Simţi un nod în stomac şi puse sticla cu bere pe masă.

- Ai fost născută prin cezariană?

- Nu! Abby clătină din cap.

- Dar Zoey?

- Nu. Sunt sigură că nu. Am auzit nişte poveşti legate de naşterea noastră, de la mama şi de la tata. în plus, odată am intrat în dormitor şi am văzut-o pe mama dezbrăcată. Nici urmă de cicatrice. De ce?

- Bentz tocmai a verificat datele medicale ale mamei tale, inclusiv raportul medicului legist, zise Montoya, scărpinându-şi bărbuţa. Se pare că ea avea o cicatrice care indica existenţa unei naşteri prin cezariană. Bentz a verificat şi fişele medicale mai vechi, şi acolo nu se menţiona absolut nimic despre sarcină sau naştere.

- Dar e imposibil... Mama şi tata nici măcar nu stăteau împreună, zise Abby, ascultându-şi propriile vorbe condamnabile, în vreme ce o trecu un fior rece. Nu avusese Faith o aventură, atât cu Simon Heller, cât şi cu Christian Pomeroy? Nu era posibil să fi dat naştere unui copil care putea fi al unuia dintre ei... astfel că ea ar putea avea, cine ştie pe unde, un frate vitreg sau o soră de care habar nu avusese? Copilul unui ucigaş? Inima ei împietri.

Nu ştiu, admise ea, vorbind în şoaptă. Nu prea cred, dar realitatea e că nu sunt sigură. Ea îşi drese glasul, luptând contra negărilor pe care ar fi vrut să le strige în gura mare. Eu bănu... bănuiesc că orice e posibil.

- Crezi că asta a vrut să spună Pomeroy atunci când a afirmat „seara asta e doar începutul"?

Ea se înfioră, fiindu-i groază să se gândească la consecinţe.

- Eu - oh, Doamne - cred că ar fi mai bine să aflăm. Detesta să se gândească la aşa ceva şi dorea să îngroape trecutul pentru totdeauna. Dar, după toate aparenţele, era imposibil. Trase adânc aer în piept, privind în ochii plini de îngrijorare ai lui Montoya. Ca atare, domnule poliţist, cu ce începem?

Montoya se concentră, apoi luă o înghiţitură zdravănă din sticla sa de bere, după care o aşeză pe tejghea.

- Cu începutul, zise el, cu locul unde a început totul. El îi susţinu privirea. Cu sanatoriul de boli psihice „A noastră Doamnă a Virtuţilor".

- Doamne Sfinte, povestea asta nu se va sfârşi niciodată?

- Bineînţeles că se va sfârşi, zise el, reuşind să zâmbească, în vreme ce o trăgea în braţele sale puternice. Vom înfrunta totul împreună. O sărută uşor pe buze. Ştii, iubito, s-ar putea ca Bentz să câştige pariul, până la urmă.

- Pe bune? întrebă ea şi, în ciuda tuturor celor întâmplate, nu se putu abţine să nu zâmbească. Se afla alături de Montoya, bărbatul pe care îl iubea.

- Infrico-şător-de-sigur. Sunt şanse ca, până la sfârşitul anului, să fiu un bărbat însurat.

- Şi cine e norocoasa? glumi ea, înseninându-se.

Montoya îi făcu cu ochiul.

- Ia să vedem, ghiceşti?

- Of, domnule poliţist. Fără ghicitori. Mă interesează doar lucrurile sigure.

- în cazul acesta, Abby, nu cred că vei fi dezamăgită vreodată.

- Nici tu, domnule poliţist, zise ea. Nici tu.

- Sfârşit -